

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΡ. ΛΕΟΝΤΟΠΟΛΕΩΣ

ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ

(Ἐδραβεύθη ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις Συλλόγου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν Ἑλληνικῶν Σπουδῶν).

ΤΕΥΧΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΙ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΕΝ ΤΗ ΥΜΝΟΓΡΑΦΙΑ.

Υ Π Ο

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΡ. ΛΕΟΝΤΟΠΟΛΕΩΣ

ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ

Ὁ χρόνος συμπληροῖ παρερχό-
μενος, ἀναστηλοῖ καὶ ἐξωρατ-
ζει τὸ ἀγιορειτικὸν τρόπαιον.

PARIS
LIBRAIRIE ANCIENNE
HONORÉ CHAMPION
5, Quai Malaquais

CHENNEVIERES-SUR-MARNE
L'ERMITAGE
9, Rue du Pont
(Seine & Oise)

1930
Tous droits réservés

The Library
SCHOOL OF THEOLOGY
AT CLAREMONT

WEST FOOTHILL AT COLLEGE AVENUE
CLAREMONT, CALIFORNIA

BX
370
E8

ΑΡΙΘ. 6

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΡ. ΛΕΟΝΤΟΠΟΛΕΩΣ
ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ

(Ἐδραβεύθη ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις Συλλόγου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν Ἑλληνικῶν Σπουδῶν).

ΤΕΥΧΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΙ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

He Theotokos en te hymnographia

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΕΝ ΤΗ ΥΜΝΟΓΡΑΦΙΑ

ΥΠΟ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΡ. ΛΕΟΝΤΟΠΟΛΕΩΣ
ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ

Eustratiades

Ὁ χρόνος συμπληροῖ παρερχό-
μενος, ἀναστηλοῖ καὶ ἐξωραΐ-
ζει τὸ ἀγιορειτικὸν τρόπαιον.

PARIS
LIBRAIRIE ANCIENNE
HONORÉ CHAMPION
5, Quai Malaquais

CHENNEVIERES-SUR-MARNE
L'ERMITAGE
9, Rue du Pont
(Seine & Oise)

1930

Tous droits réservés

BX
370
E8

Theology Library
SCHOOL OF THEOLOGY
AT CLAREMONT
California

Η ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΗ ΚΑΙ ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤΗ ΚΥΡΙΑ

ΜΑΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΒΕΡΩΦ
ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΑΥΤΗΣ

ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ ΑΥΤΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΒΕΡΩΦ

ΕΞ ΕΥΛΑΒΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ ΕΧΟΡΗΓΗΣΕ

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια
ὥς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια
ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου Θεοτόκε.

Ἡ Πόλις σου, Θεοτόκε, ἡ ἀνακειμένη Σοι καὶ σεμνυνομένη καὶ στεφομένη τῷ Σῷ ὀνόματι, Σοὶ τῇ ὑπερμάχῳ καὶ ἀηττήτῳ στρατηγῷ ἀναγράφει τὰ νικητήρια καὶ σωτήρια ἐπὶ τῇ ἀπολυτρώσει τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου.

Μεμελανωμένη ἐκ τῶν τραυμάτων, περιεργρατισμένη τῇ σποδῷ τοῦ πένθους, τραύματα ἄδηλα καὶ ἔκδηλα φέρουσα, τὰ τραύματα περικαλύπτουσα καὶ τὴν σποδὸν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἀποτινάσσουσα συγκαλεῖ τὰς παρθένους καὶ τοὺς χοροὺς τῶν πιστῶν, νυμφικὴν περιβεβλημένη στολὴν, τὴν λύραν κινουσα εἰς ᾧδὰς χαριστηρίους, τὸν αἶνον καὶ τὴν εὐχαριστίαν Σοὶ τῇ πανάγῳ Παρθένῳ ἐν εὐχαριστίᾳ προσνέμουσα.

Ὅσοι πιστοί, ὅσοι ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων αὐτῆς περίτρομοι διὰ τῶν αἰώνων τὴν ἀγωνίαν αὐτῆς παρηκολουθήσαμεν, ὅσοι τὰ συντριμματα τῆς ρομφαίας καὶ τῶν τόξων τῶν λυσσαλέων ἐχθρῶν ἐκ τῶν τειχῶν αὐτῆς εἰς χοῦν λεπτυνθέντα εἶδομεν, ὅσοι τὴν καταιγίδα ὑψουμένην καὶ κορυφουμένην καὶ τοὺς συσσεισμοὺς τῶν μοχλῶν αὐτῆς κατὰ τὰς φοβεράς ἐκείνας νύκτας ἠκούσαμεν, ὅσοι δολίῳ φρονήματι καὶ πονηρᾷ γνώμῃ ἐκριζωθέντες ἐκείθεν ἀπαράκλητοι πλανώμεθα, ὅσοι εἰς χεῖρας ἐχθρῶν συνεκλείσθητε, ὅσοι ζῶντες καὶ ὅσοι νεκροί, πλατύνωμεν τὸ στόμα τὸν πόνον περικρύπτοντες καὶ συμπνίγοντες καὶ τῇ πανάγῳ Παρθένῳ τῇ σάλπιγγι τῶν ἀσμάτων τὰ νικητήρια ἄσωμεν, ὅτι ἠτοίμασε τράπεζαν ἐξ ἐναντίας τῶν θλιψάντων ἡμᾶς.

Αἵματα πανάγια, δάκρυα πανόλβια ἀπὸ σώματα μαρτύρων, ἀπὸ βλέφαρα πατριαρχῶν, ἀρχιερέων, ἱερέων, μοναχῶν, βασιλέων, πατέρων, μητέρων παρθένων, ἐπότισαν τὸ ἱερόν σου χῶμα, Πόλις αἰωνία τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ, καὶ οἱ στεναγμοὶ τῶν καρδιῶν τοῦ λαοῦ σου ἐκάλυπτον τὰ θλιβερὰ ἠχήματα τῶν σημάντρων τοῦ μεγάλου σου ναοῦ. Εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου τὰς μυριάδας τῶν Σκυθῶν, τῶν Οὐνῶν, τῶν Περσῶν, τῶν Μήδων, τῶν Ἀβάρων καὶ τῶν Τούρκων κατασειόντων τὰ τείχη σου καὶ εἰς τὰς βροντὰς τῶν τόξων καὶ τὴν κλαγγὴν τῶν ἀρμάτων των, ἐκινεῖτο καὶ ἐκάμπτετο τὸ γόνυ σου πρὸς τὴν γῆν καὶ ἡ ψυχὴ σου πρὸς τὰ ἄνω, καὶ ἤναπτεν ἡ πίστις σου ἀπὸ τὰς φλόγας τῆς ἀπίστου λύσσης τὸ θυμιατήριον τῆς ψυχῆς σου καὶ ὁ καπνὸς τοῦ θυμιάματος ἀπέπνιγε τῆς ἀπιστίας τοὺς καπνοὺς καὶ εἰς τὰ ρεύματα τῶν δακρύων τῆς συντριβῆς σου ἀπεπνίγετο ἵππος καὶ ἀναβάτης καὶ ἄρματα. Ἐξω τῶν τειχῶν σου κατορχεῖτο ἐν ἀλαλαγμῷ ἡ μανία καὶ ἔσω ἐπανηγύριζε τὸ δάκρυον κινοῦν εἰς ἄφωνον ἁρμονικὴν συμφωνίαν τὰ χεῖλη τῶν πιστῶν σου πρὸς τὴν Ὑπερμαχόν· κτύποι ἀρμάτων ἔξωθεν, κτύποι δακρύων ἔσωθεν· βρονταὶ ἔξωθεν λύσσης, ἀστραπαὶ ἔνδοθεν πίστεως· καὶ εἰς τὸ πῦρ τῶν κεραυνῶν τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς πίστεως ἐδονεῖτο ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα, καὶ τὸ ἀφρίζον κύμα ἐδέχετο καπνίζον τὰ ἀπιστα σώματα κατησχυμένα καὶ ἄταφα· εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης ὀλολυγμοὶ νεκρικῆς πομπῆς καὶ ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ μεγάλου ναοῦ ἄσματα νικητήρια. Ἦκουσες θρήνους καὶ ἐπέζησες νίκας· διεδονήθησαν οἱ θόλοι σου ἐκ τῶν ἐπινικίων ἀσμάτων· συνεκρότησαν χοροὺς αἱ θυγατέρες σου τὴν αἰ-

δὴν Κυρίου ψάλλουσαι· οἱ βασιλεῖς σου ἐπὶ ἁρμάτων δόξης ἡγλαϊσμένοι περιεπορεύθησαν εἰς τὰς πλατείας καὶ τὰς ρύμας σου· οἱ πατριάρχαι ἐν ἱματισμῷ διαχρύσω ἐλιτάνευσαν δοξολογοῦντες τὴν φυλάσσουσάν σε Σκέπην· πᾶσα γλῶσσα καὶ πᾶσα ἡλικία ἐν ἀγαλλιάσει καρδίας ἐκρότει τὰ ἅματα εἰς τὴν Στρατηγοῦσαν ὑπέρμαχον.

Καὶ τώρα ; . . . . .

Δὲν τολμῶ ν' ἀνασύρω τὸ περικαλύπτον τὰς πληγὰς σου σάβανον, Πόλις μαρτυρική, ἵνα μὴ ἡ θέα αὐτῶν ἀμαυρώσῃ τὴν λαμπρότητα τῆς ἡμέρας τοῦ μεγάλου ἑορτασμοῦ· περιστέλλομεν ἐν εὐλαβείᾳ τῆς ψυχῆς τὰ γόνατα ἐνώπιον τῶν πληγῶν σου συγκρατοῦντες τοὺς ψυχικοὺς σπαραγμοὺς ἵνα μὴ τῆς λύπης τὰ νέφη σκιάσωσι τὴν ἐθνικὴν χαράν. Καὶ ὅταν σημάνῃ ἡ ὥρα ἐκ τῆς πληγῆς σου ὡς ἀπὸ πηγῆς πυρίνης θὰ ἀντλήσωμεν φλόγας καὶ κεραινοὺς ἵνα πυρώσωμεν τοὺς ψυχικοὺς βραχίονας καὶ κατακαύσωμεν τὸ φρύαγμα τῆς πλάνης.

. . . . .

« Σημαίνει ὁ Θεός, σημαίνει ἡ γῆ, σημαίνουν τὰ ἐπουράνια σημαίνει κ' ἡ ἀγία Σοφία, τὸ μέγα μοναστήρι. »

Γονατίσατε· κτυποῦν τοῦ οὐρανοῦ τὰ σήμαντρα καὶ τῆς ἀγίας Σοφίας· τί ἄραγε διαλαλοῦν αἱ φωναὶ τῶν ἱερῶν σημάντρων ; σιγὴ πολλὴ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ· μόνον τὸ σήμαντρον ἤχει εἰς τῆς αὐγῆς τὴν γαλήνην· βωβοὶ οἱ θόλοι τῆς ἀγίας Σοφίας, κεκλεισμένα τὰ θημόθυρα, κεκλεισμένοι αἱ μεγάλαι θύραι, σκοτεινὰ τὰ εἰκονίσματα, ἐσβεσμένον τὸ θυμιατήριον, ἀκίνητος μαρμαρωμένος ὁ βασιλεὺς, διατὶ κτυποῦν τὰ σήμαντρα ;

Τοῦ πατριάρχου τὸ σχοινὶ κινεῖται αἵματοστάζον· ὁ κτύπος τοῦ σταλάγματος καὶ κτύπος τῶν σημάντρων.

Σημαίνει ἀκόμη, ἀκούετε ;

Στάζει πικρὸ τὸ δάκρυο τῆς κόρης τῆς Παρθένου· ἡ Παναγία ἐδάκρυσε, ἡ Παναγία κλαίει· ὁ κτύπος τοῦ σταλάγματος καὶ κτύπος τῶν σημάντρων.

. . . . .

Καὶ ἐνόσω στάζει αὐτὸ τὸ ἅγιον δάκρυον κατακαῖον τὴν ψυχὴν μας, ἐνόσω ἀκούομεν τὴν πενθήρη ἡχὴ τῶν σημάντρων δονοῦσαν τὰ βάθη μας. ποτὲ ποτὲ δὲν θὰ παύσωμεν πιστεύοντες εἰς τὴν ἱερότητα τῶν παρθενικῶν δακρύων, οὐδὲ θὰ προδώσωμεν τὴν πίστιν εἰς τὰ ἰδανικά μας, πίστιν ἐρριζωμένην εἰς τὰ βάθη τῆς ἐλληνικῆς ψυχῆς ἀπὸ αἰώνων καὶ ἀπὸ γενεῶν, πίστιν κινήσασαν καὶ πυρώσασαν τὸν δαυλὸν τοῦ Κανάρη, καὶ ἀγίασασαν τὸ σχοινὶ τοῦ πατριάρχου· τὸ ἐκ τῆς πίστεως ἡγιασμένον σχοινίον ἀπέβη τὸ στυπίον τῆς καμίνου ἥτις ἐξέκαυσε τὸ πῦρ τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς καὶ κατέκαυσεν ὅρη· εἰς τὴν ἱερότητα αὐτοῦ ἐπίστευσαν οἱ τοῦ ἀγῶνος ἥρωες καὶ τὰς σταζούσας τοῦ αἵματος αὐτοῦ σταγόνας ἔρριψαν εἰς τὸ βαπτιστήριον ὅπου ἐβαπτίσθησαν αἱ ψυχαὶ των καὶ ἐξώρμησαν ὡς λέοντες ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος μαχόμενοι· τὸ κρεμασμένον ἐκείνον σῶμα ἀπέβη οὐρανομήκης κλίμαξ ἀνάγουσα ὡς ὑποπτέρους ἀετοὺς εἰς τὰ ἄνω τοὺς γίγαντας· ἐκ τοῦ νεκροῦ ἐκείνου σώματος ἠντίλησεν χάριν καὶ δύναμιν καὶ ψυχὴν καὶ νεῦρα καὶ αἷμα καὶ φλέβας τὸ περιτρεῖμον σῶμα τοῦ ἐλληνισμοῦ καὶ χαλυβδωθὲν ἐν τῇ πίστει τῇ ἀγίᾳ ἔστησε τῆς ἐλευθερίας τὰ τρόπαια. Τὸ θαῦμα τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν παλιγγενεσίας ἀπετελέσθη μόνον διὰ τῆς πίστεως· οὔτε τὰ φρυ-

γανα τῆς ἐγγαστριμύθου ρητορείας, οὔτε τὰ ψεύδη τῆς διπλωματίας, οὔτε ἡ λésχη τῶν πομπυσμάτων τῶν δημαγωγῶν, τὸ πῦρ καὶ μόνον τὸ πῦρ τῆς πίστεως ἦναψε τὰ στήθη καὶ τὰς ψυχὰς τῶν Ἑλλήνων διατρεφόμενον διὰ τοῦ σχοινίου καὶ συντηρούμενον καὶ ἐνισχυόμενον ὑπὸ τῆς θείας χάριτος. Ἀλλὰ τὸ πῦρ τοῦτο καὶ τὸ σχοινίον τοῦτο, καὶ τὰς ἐκατόμβας τῶν ποιμένων τῆς ἐκκλησίας καὶ τὰ μαρτυρικά παλαίσματα καὶ τοὺς ἀγῶνας τοῦ κλήρου ἢ πάμπλανος τῶν πολιτευομένων ρητορεία παρῆλθεν ἐν νεκρικῇ σιγῇ, τοὺς ἰδίους αὐτῆς καπνοὺς τῆς κορδακιζομένης διπλωματίας ἐξεργεγομένη καὶ δὴ ἐνώπιον ξένων, οἵτινες ἀπέπνιγον τὴν ψυχὴν μας εἰς στιγμὰς ἱερὰς ὅποτε ρίγη μόνον ἱερὰ ἔπρεπε νὰ περιτρέχουν τὸ σῶμα μας· τὴν ἐπιτυχὴ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἔκβασιν ἀπέδωκαν εἰς τὴν μεγαλοφυΐαν τῆς διπλωματίας καὶ ἀνεμέτρησαν διὰ μυριοστὴν φορὰν τὸ εὖρος τοῦ Ἀξιού καὶ τοῦ Ἑβρου καὶ ἀνεμάσησαν τὰ πλάτη τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' εἰς τὰ βάθη αὐτῆς ἀπηξίωσαν νὰ προσεγγίσωσι τὴν ρίνα· ἐστραγγάλισαν τὸν θεῖον δάκτυλον τὸν ὑποδείξαντα ἡμῖν τὴν ὁδὸν καὶ τὴν δύναμιν τῆς πίστεως, ἥτις εἰς ἀπεράντους αἰῶνας συνετήρησε τὰ πάντα, καὶ ἐθνισμόν καὶ γλῶσσαν καὶ θρησκείαν καὶ ἡθικὴν ἀγνότητα, ἡρνήθησαν καὶ ἀπέκρουσαν σκοπίμως· ἀλλ' οἱ τὴν δύναμιν τῆς πίστεως ἡρνημένοι ἀποτελοῦσι τὰς σάρκας μόνον τοῦ ἑλληνισμοῦ, οὐχὶ τὸ πνεῦμα· πᾶσα δὲ σὰρξ ὥσει χόρτος· ἐξηράνθη ὁ χόρτος καὶ τὸ ἄνθος ἔπεσε· θὰ ξηρανθοῦν καὶ αὐτοὶ καὶ θὰ ἐκλείψουν ὥς ἐκλείπει τοῦ ἐξεγειρομένου τὸ ἐνύπνιον· ἡμεῖς δὲ ἐν τῷ πύργῳ τῆς πίστεως ὀχυρωμένοι θὰ δοξάσωμεν ἐλευθέρως τότε τὸν Θεόν, ὅποταν αἱ σάρκες καὶ ὁ χόρτος ξηρανθῇ, κατὰ τὴν μεγάλην ἐκείνην ἡμέραν καθ' ἣν οὐχὶ δούλη Ἑλευθερία καὶ διατετραγωνήμενη καὶ περιγέλαστος, ἀλλ' Ἑλευθερία αὐτοδέσποτος ἐμπνεύσῃ ἐκ τῶν ἑλληνικῶν ὁρέων ἀγιάζουσα τοὺς τάφους τῶν ἡρώων καὶ τὰ πρόσωπα ἡμῶν φαιδρύνουσα· καὶ τότε μὲ ψυχὴν ἀποσπινθηρίζουσιν φλόγας εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλιάσεως θὰ ἀφήσωμεν ἀχαλίνωτον τὴν γλῶσσαν ψάλλουσαν πρὸς τὴν Παρθένον τὰ σωτήρια ὥς λυτρωθέντες τῶν δεινῶν.

Αἱ μεγάλαι τοῦ ἑλληνισμοῦ πανηγύρεις καθ' ὅλον τὸν μεσαιῶνα ἐκινοῦντο περὶ τὸν θρησκευτικὸν ἄξονα· οἱ νικηφόροι βασιλεῖς, οἱ στρατηγοὶ ὁ στρατός, ὁ λαός, τὰ μοναχικὰ τάγματα, οἱ πατριάρχαι, ὁ κλῆρος, ἡ ὅλη ἐθνικὴ ψυχὴ ὥς σῶμα ἐν καὶ καρδίᾳ μία ἐν συντριβῇ γονατισμένη ηὐχαρίστει καὶ ἐδοξολόγει τὸν Θεὸν καὶ τὴν πανάχραντον αὐτοῦ μητέρα. Αὕτῃ ἦν ἡ ἐλπίς, ἡ προστασία καὶ ἡ μεγάλη τοῦ Γένους ἄγκυρα· ὅλη τοῦ Γένους ἡμῶν ἡ εὐπρέπεια καὶ εὐγένεια καὶ ἡ χάρις ἀποκατοπτρίζεται ἐν τῇ ὑψηλῇ πνευματικῇ λατρείᾳ τῆς Θεοτόκου· ἡ λαμπρότης καὶ τὸ ὕψος καὶ τὸ βάθος τῆς ἑλληνικῆς διανοίας περιεσώθη εἰς τὰς στροφὰς τῶν ὕμνων εἰς τὴν Θεοτόκον ἀδιαλώβητος καὶ ἀσκίαστος. Οὐδὲν ἔθνος, οὐδεμία φυλὴ, οὐδεμία γλῶσσα οὔτε ἡδυνήθη οὔτε θὰ δυνηθῇ ποτὲ νὰ προσεγγίσῃ τὰ ὕψη εἰς ἃ ἀνῆλθε τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα, οὐδὲ νὰ πλέξῃ ὕμνον εἰς τὴν Θεοτόκον παρόμοιον χαλκευθέντα εἰς καίουσαν τῆς πίστεως κάμινον. Ἡ ἑλληνικὴ καὶ μόνη γλῶσσα καὶ ἡ πίστις ἡ ἄσβεστος καὶ ἀναλλοίωτος καὶ ἀκατάβλητος ἐξύφανον τὸν ἀτίμητον χρυσοῦν χιτῶνα τῆς ἀγνῆς κόρης ἐπιθέσασαι μυριάδας μαργαριτῶν καὶ ἀδαμάντων καταστραπτόντων τὸ ἑλληνικὸν στερέωμα· καὶ τὸν χιτῶνα τοῦτον τὸν ἱερὸν καὶ τιμαλφῇ εἰς τὰ σκότη ἐρριμένον καὶ ἀγνοούμενον ἀνασύρας ἐπιδέτω εὐλαβῶς, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης ἐθνικῆς πανηγύρεως εἰς τὸ χριστιανικὸν ἑλληνικὸν θησαυροφυλάκιον, ἵνα λαμπρύνῃ αἰωνίως τὰ πρόσωπα τῶν πιστῶν καὶ διδάσκωνται πόσον τὸ βάθος καὶ πόσον τὸ ὕψος τῆς πίστεως καὶ τῆς λατρείας τῶν προγόνων εἰς τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἐνῶ ὅλον τὸ ἄρωμα τῆς ἐλληνικῆς ψυχῆς ἐχύθη ἀκράτητον ὡς ἀπὸ ἡφαιστειώδους κρατήρος πρὸς λατρείαν τῆς Θεοτόκου καταναλωθέν, ἐνῶ ἅπας ὁ γλωσσικὸς πλοῦτος ὁ ἀνεξάντλητος καὶ ἀκένωτος ἐπεστρατεύθη πρὸς παράστασιν τῆς θείας μορφῆς καὶ ἐξύμνησιν τῆς ἀγνῆς κόρης, ἐνῶ ὁ οὐρανοδρόμος τῶν ἐλλήνων νοῦς ἀναβὰς εἰς ὕψος ἡχημαλώτευσεν τοὺς οὐρανούς καὶ καταβὰς εἰς τοὺς βυθοὺς ἤνωσεν εἰς ἀρμονικὴν συμφωνίαν τὸν οὐρανὸν καὶ τὰς ἀβύσσους, τοὺς ποταμούς καὶ τὰς πηγὰς καὶ τὰς λίμνας, τὰ ὄρη καὶ τοὺς λόφους, τὰς πόλεις καὶ τὰς νήσους, τὰ πεδία καὶ τὰ ξύλα τοῦ δρυμοῦ, τοὺς πατριάρχας καὶ προφήτας, τοὺς πρεσβύτας καὶ τὰς νεάνιδας, πάλιν τὸ πῦρ τῆς θρησκευοῦσης ἐλληνικῆς ψυχῆς ἔμενεν ἀκόρεστον καὶ ἄσβεστον. « ὅλος ὁ κόσμος παραδόξως ἐὰν γένωνται στόματα καὶ γλῶσσαι καὶ πληθὺς ἐννοιῶν καινῶν καὶ νοημάτων, οὐδ' οὕτως φράσειεν ἂν ἄξιόν σου Θεοτόκε· σέ γὰρ ἀσωμάτων στόματα πυρίμορφα καὶ φλογεραὶ καὶ αὔλοι γλῶσσαι γεραίρουσι » ἔγραφεν ὁ περιφανέστερος τῶν ὕμνογράφων τῆς Θεοτόκου Ἰωάννης ὁ Εὐχαΐτων (1). Ἐδοκιμάσθη ὡς χρυσὸς ἐν χωνευτηρίῳ ἡ ἐλληνικὴ ψυχὴ εἰς τοὺς βαρεῖς χειμῶνας καὶ τοὺς κλυδωνισμοὺς τῶν τρικυμιῶν· κατεποντίζετο ναυαγοῦσα καὶ τοὺς βυθοὺς ἐπέψαυε· ἐξαπορουμένη καὶ περιστατουμένη καὶ περιτρέμουσα ἐν τῇ ἐπαγωγῇ τῶν λυπηρῶν μίαν πάντοτε εὐκαιρὸν εὕρισκεν βοήθειαν τὸν σάλον κοπάζουσαν καὶ τὰ συντρίμματα τῶν παιθῶν θεραπεύουσαν, τὴν ὑπέρμαχον στρατηγὸν καὶ τοῦ Γένους τὸ προσφύγιον· καὶ ὅταν κατανευυγμένη εἰς τῶν ναῶν κατέφευγεν τοὺς θόλους πρὸς δοξολογίαν Αὐτῆς ἐστόμωνε καὶ ἠκόνιζε τὴν γλῶσσαν καὶ ἐξέπεμπε ἀπὸ τὰ στήθη της μεγαλόφωνον τὴν βροντὴν τῆς πίστεώς της. « Αἱ βασιλεῖαι πᾶσαι τῆς γῆς γνώτωσαν τὸ κράτος σου, σεμνή, καὶ τὴν ἰσχύν σου τὴν ἄμαχον· ἔθνη ταραχθήτωσαν καὶ σεισθήτωσαν λαοὶ οἱ μὴ εἰδότες τὴν ἐξουσίαν σου ».

Καὶ ἡμεῖς σήμερον ὁ τοῦ Κυρίου λαὸς ἐκλεκτὸς καὶ περιούσιος, ὅποτε τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἐορτάζουσι, μνήμονες τῆς ἱεραῆς τῶν πατέρων ἡμῶν παραδόσεως, ἐκ τοῦ πνευματικοῦ αὐτῶν λειμῶνος τὰ ἄνθη συλλέξαντες τὰ εὐώδη καὶ τίμια, Σοὶ τῇ παννυμνίᾳ τοῦ Λόγου μητρὶ ἐν εὐχαριστίᾳ καὶ ἀγνότητι καρδίας τὸν στέφανον πλέκομεν· πρόσδεξαι ἀπὸ τοῦ στόματος τῶν προφητῶν, πατριαρχῶν, πατέρων, διδασκάλων, ὁσίων, ἁγίων ὁμολογητῶν, τὸν προσφερόμενόν Σοι ὕμνον ἐπὶ τῷ ἐορτασμῷ τῶν ἐπινικίων τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους ἐκ τοῦ κλοιοῦ τῆς δουλείας· ἀγίασον τὰ ὅσα τῶν ἀγωνισαμένων ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος καὶ τὴν εὐωδίαν τῆς πίστεως αὐτῶν ὡς θυμίαμα ἀγνὸν πρόσδεξαι· σκέπασον ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν ἱερῶν Σου περὺγων τὸ ἐλληνικὸν Ἔθνος ἐπισκιάζουσα αὐτὸ παντὸς κακοῦ· θραύσον τὰ τόξα καὶ τὰς βολὰς καὶ τὰ δόρατα τῶν ἀπίστων ἐχθρῶν· ἐκάκωσαν ἡμᾶς οἱ τῆς σκοτίας ἄρχοντες ἐπὶ σειρὰν αἰώνων, ἔθεντο ἐν σκοτεινοῖς τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ σώματα, ἠλγήσαμεν νεκρωθέντες ταιλαπύρως καὶ ἀνέστυρας ἡμᾶς ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπογνώσεως· καταύγασον τὰ ὄμματα ἡμῶν τῷ φωτὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ Σου· ἀνάδειξον τὸν νοῦν ἡμῶν ὑπέρτερον τῆς ὕλης· φωταγωγήσον ἡμᾶς καὶ ὁδήγησον εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, βεβαίωσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν εἰς τὸ πράττειν τὸ ἀγαθόν· ἀγίασον τοὺς λογισμοὺς τῶν κυβερνώντων τὸν λαόν Σου· κοίμησον τὰ δυσσεβῆ βουλευτήρια τῶν ἀγνοησάντων τὴν χάριν Σου· καὶ φύλαξον, φρουρήσον, σκέπασον τὴν Πόλιν σου Θεοτόκε, τὴν ὁποῖαν ἐπύργωσεν ἡ χάρις Σου καὶ ἡγίασαν τὰ δάκρυά μας.

.....
.....

(1) Κανὼν θ' εἰς τὸν Πρόδρομον ὡδ. ζ' Θεοτακίον.

« Σημαίνει ὁ Θεός, σημαίνει ἡ γῆ, σημαίνουν τὰ ἐπουράνια σημαίνει κ' ἡ ἀγία Σοφία, τὸ μέγα μοναστήρι. »

Γονατίσατε· τρίζουν τὰ εἰκονίσματα εἰς τὴν ἀγίαν Σοφίαν· τὰ σήμαντρα διαλαλοῦν ἀνάστασιν τοῦ Γένους· τὸ δάκρυον τὸ ἅγιο τῆς « Δέσποινας » ἐσθέσθη· χαμόγελο παρθενικὸ ἐχύθη εἰς τὴν μορφὴν τῆς· φῶς πλημυρίζει ὁ ναός· ἤναψαν τὰ κανδήλια· ὁ πετρωμένος βασιλεὺς ἐφυγε ἐξηφανίσθη· κ' ὁ ἱερεὺς κατάδακρυς τελεῖ τὴν λειτουργίαν.

Δὲν εἶνε τοῦτο ὄραμα, δὲν εἶνε προφητεία· εἶνε τὰ χρυσᾶ καὶ θεοχάρακτα γράμματα τῆς μεγάλης καὶ ἀνεξαλείπτου σφραγίδος τῆς ἑλληνικῆς πίστεως τὰ ὁποῖα ἡ μέλλουσα γενεὰ θὰ ἴδῃ γεγλυμμένα εἰς τὸ μέτωπον τῆς μεγάλης Πόλεως πρὸς τὴν ὁποίαν ἐν συντριβῇ ψυχῆς θὰ ἀναφωνήσῃ :

« Ἀνοιγέσθωσαν αἱ πύλαι σου βασίλισσα πασῶν τῶν πόλεων καὶ προερχέσθωσαν ἐν ἐλευθέρῳ ποδὶ οἱ πρῶτον σου δέσμοι καὶ ἐγκατάκλειστοι.

» Εὐφραινέσθωσαν οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν ὅτι ἡ στρατηγοῦσα παρθένος τῶν δεινῶν ἡμᾶς ἡλευθέρωσεν. »

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Πρὸς καταρτισμὸν τοῦ ἱεροῦ τούτου μνημείου εἰς τὴν ὑπεραγίαν ἡμῶν Θεοτόκον ἔδει πρῶτον ν' ἀποταμιευθῇ ἅπαν τὸ ἄγνωστον ὕλικόν τῆς ὅλης ἐκκλησιαστικῆς ποιήσεως ἐκ τῶν διαφόρων Βιβλ. τῆς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως καὶ νὰ ταξινομηθῇ ἀρμοδίως. Καὶ ἡ μὲν τοὺς ἀγίους ἀφορῶσα ποίησις ἀπρητίσθη ἐκ τόμων 12 κατὰ τὴν τάξιν τῶν ἐντύπων Μηναίων διπλάσια εἰς ὄγκον τῶν ἐν χρήσει ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων, ἡ δὲ τὴν Θεοτόκον ἐκ τόμων δύο, κανόνας 320 περιλαμβάνουσα, καὶ ἡ τῶν Εἰρημῶν συλλογὴ εἰς τόμον ἴδιον ἐκ 369 Εἰρημῶν ἀποτελεσθεῖσα· ἐκ τοῦ συνόλου ὅθεν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὑμνογραφίας τῆς τε γνωστῆς καὶ ἀγνώστου, ἐκ τῶν ἐντύπων δηλονότι ἱερῶν βιβλίων καὶ ἐκ τῆς εἰς χεῖρας ἡμῶν συλλογῆς τῆς ἀγνώστου ποιήσεως ἀνυψώθη κατ' ἀλφαριθμητικὴν σειρὰν διὰ τῶν πολυτίμων λίθων τῶν ἱερῶν ὑμνωδῶν καὶ ἐλαξεύθη διὰ τῆς σμίλης τῆς πίστεως τὸ ἱερὸν μνημεῖον εἰς τὴν ὑπέραγνον Κόρην ὡς προσφορά εὐγνώμονος διαθέσεως τῆς ὀρθοδόξου ἑλληνικῆς ἐκκλησίας εἰς τὸ εὐλογημένον ἡμῶν Ἐθνος τὸ ἀπελευθερωθὲν καὶ τὴν ἐκατονταετηρίδα τῆς ἀνεξαρχησίας αὐτοῦ πανηγυρίζον τῇ χάριτι καὶ βοηθείᾳ τῆς ἀγίας Θεοτόκου.

Τὴν ἱερὰν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν συνεχίζοντες καὶ ἐνισχύοντες, καθ' ἣν ἐν πάσῃ χαροποιᾷ στιγμή τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου τὴν εὐχαριστήριον ὥδην τὰ χεῖλη τῶν πατέρων ἡμῶν εἰς τὴν ἱερὰν παρθένον ἐξέπεμπον, ἔδει καὶ νῦν ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἡμῶν χαρᾷ κατὰ χρέος ἱερὸν εἰς τὴν στρατηγήσαν παρθένον νὰ ὑψώσωμεν τὴν διάνοιαν καὶ εἰς αὐτὴν τὰ νικητήρια ν' ἀναγράφωμεν οἱ λυτρωθέντες τῶν δεινῶν. Πόσον βαθεῖα καὶ ἐρριζωμένη ἦν ἡ πίστις τῶν πατέρων ἡμῶν εἰς τὴν Θεοτόκον διαλαλοῦσιν εὐγλώττως τὰ στόματα καὶ αἱ γλῶσσαι τῶν ἱερῶν ὑμνωδῶν ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ἰδρυθείσης στήλης, ἥτις θὰ προσελάμβανε διαστάσεις ἀπεράντους ἐὰν μὴ περιορίζετο εἰς μόνους τοὺς ποιητὰς ἡ ἔρευνα· οἱ πανηγυρικοὶ λόγοι τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας εἰς τὴν Θεοτόκον ἀφέθησαν ἄθικτοι διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ χρόνος τῆς ἐθνικῆς ἐορτῆς ἐγγίζει εἰς τὸ τέρας. Εἰς τὸν πνευματικὸν ἀνδριάντα τῆς Παρθένου συνεχωνεύθησαν μόνον αἱ χαροποὶα προσρήσεις τοῦ Δαμασκηνοῦ Ἰωάννου ἐκ τοῦ ἐν τέλει τοῦ παρόντος βιβλίου νῦν πρῶτον ἐκδιδομένου Λόγου αὐτοῦ εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου ἐκ Κώδ. Δ 84 φ. 327 τῆς Λαύρας καὶ τὰ ἐκ τοῦ β' Λόγου τοῦ Ἀνδρέου Κρήτης εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου ἐπίθετα εἰς τὴν Θεοτόκον ὡς φέρονται ἐν τῷ Κώδ. 10 φ. 77 τῆς Καλύβης τῶν Ἰωασαφαίων, ἐν ἀγίῳ Ὁρει, καὶ τὰ ἐκ τοῦ Λόγου εἰς τὴν Κοίμησιν τοῦ Ἰωάννου Εὐχαίτων τοῦ Μαυρόποδος κατὰ τὴν ἔκδοσιν ντὲ Λαγκάρντ.

Ἐπιμελῶς ἐσημειώθησαν πᾶσαι αἱ πηγαὶ ἐξ ὧν προσελήφθη τὸ ἐπὶ μέρος ὕλικόν προηγουμένου † ἐκεῖ ὅπου ἐλήφθη ἐκ τῆς ἀδημοσιεύτου ποιήσεως τῆς ἐμῆς συλλογῆς· οἱ ἐν τῷ κειμένῳ ἀριθμοὶ ἀναφέρονται εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Κανόνων τῆς Θεοτόκου καὶ ὁ μὲν πρῶτος δηλοῖ τὸν αὖξοντα τῶν Κανόνων ἀριθμὸν, ὁ δὲ δευτέρος τὸν στίχον· ὁμοίως καὶ ἐνθα προηγείται ἡ συγκεκριμένη λέξις Εἰρημ. — Εἰρημός, ὁ πρῶτος ἀριθμὸς ὑποδεικνύει τὸν αὖξοντα τοῦ Εἰρημοῦ κατὰ τὴν συλλογὴν μου, ὁ δὲ δευτέρος τὸν στίχον· ὁ δὲ * ἐτέθη ὅπου συχνὴ καὶ πολλὴ ἡ χρῆσις τῆς ἐκφράσεως. Ἵνα μὴ διπλασιασθῇ ὁ ὄγκος τοῦ βιβλίου ἀπηξίωσα νὰ παραπέμψω εἰς ἄλλους ποιητὰς ὅσοι τὴν ἰδίαν ἐκφρασὴν ἐπαναλαμβάνουσιν· ἠρκέσθη μόνον εἰς μίαν ἢ πολλὰς καὶ δύο καὶ τρεῖς παραπομπὰς ὅπου ἐθεώρησα τοῦτο ἀναγκαῖον. Ἐκτὸς τῆς ὑψίστης αὐτοῦ ἡθικῆς ἀξίας τὸ παρὸν μνημεῖον ἐνέχει καὶ φιλολογικὴν τοιαύτην καταφανή· μόνον ὁ πλοῦτος τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἡδύνατο εἰς τὴν θρησκευούσαν καὶ καιομένην καρδίαν νὰ δώσῃ πτέρυγας καὶ ἀναβῇ τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ.

* Ἐγγραφον ἐν Chennevières s)Marne, ἐν τῇ Villa l'Ermitage, τῇ 15 Αὐγούστου 1930.

ΛΕΞΕΙΣ ΣΥΓΚΕΚΟΜΜΕΝΑΙ

Ἀγάπ. ἢ Ἀγάπιος = Ἀγάπιος μοναχὸς (κατὰ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθὲν Θεοτοκάριον).
 Ἀθαν. π)χης = Ἀθανάσιος πατριάρχης Κ)πόλεως.
 Αἶν. = Αἶνοι.
 Ἀκάθ. = Ἀκάθιστος.
 Ἀνδρέας = Ἀνδρέας ὁ Κρήτης ὁ Ἱεροσολυμίτης.
 Ἀπολυτ. = Ἀπολυτίκιον.
 Ἀπόστιχ. = Ἀπόστιχα.
 Ἀπρίλ. = Ἀπρίλιος.
 Ἀρσένιος = Ἀρσένιος μοναχός.
 Αὔγ. = Αὐγουστος.
 Γενεθ. = Γενέθλιον.
 Γεννήσ. = Γεννήσεως (τῆς Θεοτόκου ἢ τοῦ Χριστοῦ).
 Γερμανός = Γερμανός ὁ Α' πατριάρχης Κων)πόλεως.
 Γεώργιος = Γεώργιος ὁ Νικομηδείας.
 Δαμ. = Δαμασκηνός Ἰωάννης.
 Δουίδ = Δαυὶδ μοναχός ὁ Λαυριώτης.
 Δεκ. = Δεκέμβριος.
 Δευτ. = Δευτέρα.
 Διακ. ἢ Διακαιν. = Διακαινίσμιος (ἐβδομάς).
 Δογματ. = δογματικὸν (Θεοτοκίον).
 Ἑβδ. = Ἑβδομάς.
 Εἰσμ. = Εἰσμός.
 Ἑσπ. ἢ ἔσπερ. = ἑσπέρας.
 Εὐαγγελ. = Εὐαγγελισμός.
 Εὐχ. = Εὐχαῖτων Ἰωάννης ὁ Μαυρόπουλος.
 Ἡλίας Κρήτης = Ἡλίας ὁ ἔκδικος Κρήτης.
 ἦχ. = ἦχος.
 Θέκλα = Θέκλα μοναχή.
 Θηκ. = Θηκαρᾶς μοναχός Ἰωάννης.
 Θεόδ. = Θεόδωρος ὁ Στουδίτης.
 Θεοστήρικτος = Θεοστήρικτος μοναχός.
 Θεοτ. ἢ Θεοτοκ. = Θεοτοκίον.
 Θεοφ. ἢ Θεοφάνης = Θεοφάνης ὁ Νικαίας ὁ Γραπτός.
 Ἰαν. = Ἰανουάριος.
 Ἰγνατ. ἢ Ἰγνάτιος = Ἰγνάτιος μοναχός.
 Ἰδιом. = Ἰδιόμελον.
 Ἰούλ. = Ἰούλιος.
 Ἰούν. = Ἰούνιος.
 Ἰω. Εὐγεν. = Ἰωάννης διάκονος ὁ Εὐγενικός.
 Ἰωαννίκιος = Ἰωαννίκιος μοναχός.

Ἰωσήφ = Ἰωσήφ ὁ ὕμνογράφος.
 Καν. = Κανόν.
 Κλήμης = Κλήμης ὁ μελωδός.
 Κοίμ. Θεοτ. = Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.
 Κοντ. = Κοντάκιον.
 Κοσμᾶς = Κοσμᾶς ὁ ποιητὴς ἐπίσκοπος Μαΐουμᾶ.
 Κυρ. = Κυριακή.
 Λάσκαρης = Θεόδωρος ὁ Λάσκαρης.
 Μαν. ρήτωρ = Μανουὴλ ὁ μέγας ρήτωρ.
 Μάρτ. = Μάρτιος.
 Μαρκ. Εὐγεν. = Μάρκος ὁ Ἐφέσου ὁ Εὐγενικός.
 Μεσοπεντ. = Μεσοπεντηκοστή.
 Μητροφ. ἢ Μητροφάνης = Μητροφάνης ὁ Σμύρνης.
 Μυροφ. = Μυροφόρων.
 Νικηφ. = Νικηφόρος Κάλλιστος.
 Νικολ. = Νικόλαος Κατασκεπηνός.
 Νοεμ. = Νοέμβριος.
 Ὀκτ. = Ὀκτώβριος.
 Π. ἢ Παῦλος = Παῦλος ὁ Ἀμορίου.
 Παρακλ. = Παρακλητική.
 Παρασκ. = Παρασκευή.
 Πεμπτ. = Πέμπτη.
 Πεντηκ. = Πεντηκοστήριον.
 Προδρ. = Πρόδρομος.
 Προεορτ. = Προεόρτιον.
 Προσομ. = Προσόμοιον.
 Ρωμ. = Ρωμανός ὁ μελωδός.
 Σαβ. ἢ Σάββατ. = Σάββατον.
 Σταυροθ. = Σταυροθεοτοκίον.
 Στιχ. = Στιχηρόν.
 Στιχ. Θεοτ. = Στιχηρόν Θεοτοκίον (ἐν τῷ Θεοτοκαρίῳ Νικοδήμου Ἀγιορείτου).
 Στιχολ. = Στιχολογία.
 Τεταρτ. = Τετάρτη.
 Τριαδ. = Τριαδικός.
 Τρίτ. = Τρίτη.
 Τριώδ. = Τριώδιον.
 Τροπ. = Τροπάριον.
 Φιλόθεος = Φιλόθεος πατριάρχης Κ)πόλεως.
 Φώτιος = Φώτιος πατριάρχης Κ)πόλεως.
 ὦδ. = ὦδή.

Ὁ † δηλοῖ ὅτι ἡ φράσις ἐλήφθη ἐκ τῆς ἀγνώστου ποιήσεως ὁ δὲ * τὴν πυκνὴν χρῆσιν τῆς ἐκφράσεως.

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΕΝ ΤΗ. ΥΜΝΟΓΡΑΦΙΑ.

ΩΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ

A

* Ἄβυσσος ἑλέους 260, 208¹ (Εὐχ.) ἄβυσσος εὐσπλαγχνίας 5, 176, 56, 119· ἄβυσσος θαυμασίων 256, 7 (Μάρκ. Εὐγεν.)· ἄβυσσος θαυμάτων 105, 60 (Δαμ.)· ἄβυσσος ἰαμάτων καὶ πέλαγος χαρίτων 156, 182· ἄβυσσος συμπαθείας ἁπείρος 2, 46 (Εὐχ.) — ἀπέραντος 186, 228 (Εὐχ.)· 202, 173 (Π. Ἀμορ.)· ἄβυσσος τεράτων 128, 235 (Ἰωαννίκιος).

ἄ γ α γ ο ὦ σ α εἰς ταῦτὸ τὰ ἐναντία (Ρωμ. Ἀκαθ. Ο).

* ἄ γ α θ ῆ — πανάγαθος — ὑπεράγαθος — πανυπεράγαθος· ἀγαθὴ ὡς ἀγαθὸν Λόγον τέξασα 56, 15 — ὡς τὸν ἀγαθὸν ἀποτεκοῦσα Κύριον 53, 15 ἀγαθοτέρα παντὸς ἀγαθοῦ († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· ἀγαθοτέρα ὑπερκειμένη ὄντως τὴν ἀγαθὴν καὶ πολλὴν γῆν τὴν ῥέουσάν μελὶ καὶ γάλα († Δαμ. ἔνθ' ἀνωτ.).

ἄ γ α θ ὕ ν ο υ σ α τοὺς ὑμνοῦντας αὐτὴν ὡς συμπαθῆς καὶ φιλάγαθος (Προσομ. ἤχ. πλ. δ' Ἀνδρέας).

ἄ γ α λ λ ί α μ α ἀγγέλων 21, 35 (Θηκ.) — ἀγγέλων ἀρχαγγέλων 68, 33 (Θηκ.) — οὐρανίων ἀρχῶν (Ρωμ. Κοντ. Θεοτ. Η.) — τῶν οὐρανίων ταγμάτων (Παρακλ.

(1) Ἐνθα ἀπαντῶσιν ἀριθμοὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης προσθήκης, ὁ μὲν πρῶτος δηλοῖ τὸν ἀριθμὸν τοῦ Κανόνος τῆς Θεοτόκου ἐν τῇ χειρογράφῳ Συλλογῇ ἡμῶν, ἥτις καὶ ἤρξατο δημοσιευομένη, ὁ δὲ δευτέρος ἀριθμὸς δηλοῖ τὸν στίχον· ὥστε ὁ ἀριθμὸς 260 εἶναι ὁ αὐξων τῆς Συλλογῆς, ὁ δὲ 208 ὁ στίχος καὶ οὕτω καθέξῃς.

Κυρ. ἐσπ. ἤχ. α' Ἀπόστιχ. Θεοτοκίον)· ἀγαλλίαμα καρδίας 78, 114 (Εὐχ.)· ἀγαλλίαμα οἰκουμένης (Στιχ. Προσομ. Ἀνδρέας)· ἀγαλλίαμα τοῦ παντὸς καὶ προσφύγιον πάντων 46, 94 (Ἰγνάτ.)· ἀγαλλίαμα ψυχῆς 44, 30 (Εὐχ.)· ἀγαλλίαμα πάντων τῶν προστρεχόντων αὐτῇ (Ἀπριλ. δ' Δόξα ἐσπερινοῦ)· ἀγαλλίαμα κοινὸν († Καν. τῶν ἐν Κρήτῃ δέκα μαρτ. ὡδ. ² δ' Θεοτ. Γεώργιος)· ἀγαλλίαμα ἅπανστον τῶν βροτῶν καὶ δόξα καὶ τιμὴ καὶ εὐφροσύνη († Στιχ. Εὐαγγελισμοῦ).

ἄ γ α λ λ ί α σ ι ς τῶν θλιβομένων 20, 116 (Θηκ.)· ἀγαλλίσεις πιστῶν 49, 86 (Μητροφάνης).

ἄ γ α λ μ α παρθενίας σεμνότατον Εἰσμ. 232, 106 (Κυέστωρ) ἀγαλμα τίμιον τῶν ἀγγέλων (Προσομ. ἤχ. δ' Μητροφ.).

* ἄ γ ί α — παναγία — ὑπεραγία — ἁγία ἁγίων 15, 40, 20, 71 (Θηκ.). 21, 111 (Θηκ.) 76, 296 (Εὐχ.) — ἦν ἐσκήνωσεν ὁ Θεὸς 2, 153 (Εὐχ.) — ἁγίων μεζων (Ρωμ. Ἀκάθ. Ψ)· ἁγία Θεοτόκος ὡς τὸν ὑπεράγιον κηῆσασα σαρκὶ 38, 67 (Ἰωσήφ) — ἁγιάζουσα πιστοὺς 21, 8 (Θηκ.) (ἴδε ἁγιωτέρα).

ἄ γ ι ἁ σ α σ α τὰ πάντα διὰ τῆς κήσεως (Αὐγ. λα' Καν. (β) ὡδ. θ' τροπ. δ' Ἰωσήφ).

(2) Δι' ἔλλειψιν τυπογραφικὴν ἔνθα τὸ Ω ἀπαντᾷ μετὰ τόνου καὶ πνεύματος στερεῖται τοῦ ὑπογεγραμμένου ἰώτα.

ἀ γ ι α σ θ ε ῖ σ α πνεύματι (Ίουλ. 5' Καν. ὠδ. η' Θεοτ.).

ἀ γ ι α σ μ α ἄχραντον 7, 1 (Κλήμης). ἁγίασμα τῆς δόξης (Νοεμ. κα' Καν. (β') ὠδ. γ' τροπ. δ'). ἁγίασμα ἔνδοξον 20. 62 (Θηκ.) 171, 11 (Θηκ.) † Καν. Εἰσοδίων ὠδ. γ' τροπ. α' Γεώργιος). ἁγίασμα θεῖον τοῦ Θεοῦ 7, 161 (Κλήμης). ἁγίασμα καθαρὸν 122, 54 — καθαρώτατον (Νοεμ. κα' Στιχ. τῶν Αἰνῶν Δόξα). ἁγίασμα νοητὸν 263, 227 (Εὐχ.). ἁγίασμα οὐράνιον Εἰσμ. ³ 261, 47. ἁγίασμα τερπνὸν ἀσκητῶν καὶ δικαίων 201, 227. ἁγίασμα περιφανὲς καὶ νυμφὸν ἀθανάσι-
ας (Καν. Εὐαγγελισμοῦ, ὠδ. ζ' τροπ. β').

ἀ γ ι α σ μ ὁ ς πάντων καὶ χαρὰ καὶ ἐγκαλ-
λώπιμα († Καν. Κοιμ. Θεοτ. ὠδ. 5' τροπ. δ' Ἰωσήφ).

ἀ γ ι α σ τ ῆ ρ ι ο ν Θεοῦ 261, 141 (Εὐχ.). τὸ πάσης ἱεροθύτου λατρείας ἁγιαστήριον († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέου Κρήτης).

ἀ γ ι ὀ π ρ ω τ ο ς σεμνή (Παρακλ. ἡχ. γ' Κυρ. ἐσπ. Δόξα Ἀποστίχων).

ἀ γ ι ω τ έ ρ α ἀ γ ι ω ν 58, 30 (Γεώργιος) — 275, 3 (Εὐχ.) — τῶν ἁγίων δυνάμεων 109, 69 (Εὐχ. Παρακλ. ἡχ. α' Δευτ. πρωτῆ Ἀποστίχ. Αἰνῶν. Θεοτοκίον — Χερουβὶμ 237, 116 — ὡς τὸν Θεὸν τεκοῦσα τὸν ὑπεράγαθον (Ἰωσήφ. Παρακλ. ἡχ. πλ. β' Τρίτ. πρωτῆ Καν. ὠδ. θ' Θεοτοκίον) — Χερουβὶμ καὶ τῆς κτίσεως (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Στιχ. μικροῦ ἐσπερ. γ' Σαββάτ. ἐσπ.) ἁγιωτέρα τῶν οὐρανίων νόων (Νοεμ. κα' Καν. (β') ὠδ. 5' τροπ. α').

ἄ γ κ υ ρ α θυθίζουσα τὰς χορείας τῶν ἐχ-
θρῶν (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Λ), ἄγκυρα ἐλπίδος 5, 38. ἄγκυρα πανασφαλῆς 9, 193 (Ἰωσήφ Στουδίτης). ἄγκυρα τῆς πίστεως (Δαμ. Παρακλ. ἡχ. α' Σαβ. ἐσπ. Δόξα). 218, 133 (Θηκ.). ἄγκυρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν (Πεντηκ. Σαβ. Σαμαρεϊτιδος Προσομ. α' μικροῦ ἐσπερ. * ἄγκυρα στερε-
ρά ἄγκυρα ἀδιάσπαστος (Μαρτ. γ' Καν. ὠδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης). ἄγκυρα ἀσφα-
λῆς καὶ στερεὰ (Ὀκτ. η' Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Γεώργιος). ἄγκυρα τῶν χειμαζομέ-
νων (Προσομ. ἡχ. πλ. α' Μητροφ.).

(3) Εἰσμ. = Εἰσμός καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἀριθμὸς δηλοῖ τὸν ἀριθμὸν αὐτοῦ ὡς εὐρεῖται ἐν τῇ χειρογράφῳ Συλλογῇ τῇ ὑφ' ἡμῶν καταρτισθείσῃ, ὁ δὲ δευτε-
ρος τὸν στίχον.

ἀ γ λ α ῖ σ μ α τοῦ κόσμου καὶ προστασία, 59, 45 (Ἀθανάσιος π)χης). ἀγλαΐσμα ἱερέων τίμιον 171, 45 (Θηκ.). ἀγλαΐσμα μαρτύ-
ρων καὶ σθένος ἀπερίτρεπτον 64, 137 (Θηκ.). ἀγλαΐσμα σεμνῶν (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Α). ἀγλαΐσμα τίμιον μητέρων 94, 54 (Θηκ.). ἀγλαΐσμα παιδρὸν καὶ παν-
θαύμαστον μητέρων 172, 79 (Θηκ.). ἀ-
γλαΐσμα τῆς φύσεως ὅλης 264, 84 (Εὐχ.). ἀγλαΐσμα ἔξοχον βροτῶν τε καὶ ἀγγέλων (Προσομ. ἡχ. β' Θέκλα). ἀγλαΐσμα ἔνθεον παρθένων (Προσομ. ἡχ. γ' Μαν. ρήτωρ). ἀγλαΐσμα τίμιον ἀγγέλων (Προσομ. ἡχ. γ' Θεοστήρικτος).

ἀ γ ν ε ὕ ο υ σ α μετὰ φρικτὴν λοχείαν (Πα-
ρακλ. ἡχ. β' Πέμπτη πρωτῆ Καθ. Θεοτ. β' Στιχολ.). ἀγνεύουσα μετὰ κύησιν 48, 98. ἀγνεύουσα ἐν μητράσι καὶ τὰ τῶν μητέρων κατὰ τὰς παρθένους ἔχουσα (Προσομ. ἡχ. βαρὺς Ἀνδρέας).

* ἀ γ ν ῆ — πᾶναγνος — ὑπέραγνος — παν-
υπέραγνος — ἀγνή καὶ πρὸ τοῦ τόκου καὶ μετὰ γέννησιν 16, 83 (Δαμ.). ἀγνή ἐν μη-
τράσι, σεμνή ἐν παρθένοις, κωφόρος καὶ ἀπείρανδρος παιδοτόκος καὶ θηλάζουσα παρθένος 149, 25 (Εὐχ.). ἀγνή παναγία δέσποινα 78, 254 (Εὐχ.).

ἀ γ ν ο ῆ σ α σ α συνάφειαν ἀνδρὸς 150, 86 (Εὐχ.).

ἄ γ ρ υ π ν ο ς πρὸς τὸ σώζειν 30, 47 (Εὐχ.). ἄγρυπνος ἐν πρεσβείαις 48, 163.

ἀ δ ε λ φ ῆ (προσηγορία τῶν 60 δυνατῶν ἐν τῷ Ἀσματι τῶν Ἀσμάτων).¹

ἀ δ ι ἄ φ θ ο ρ ο ς παρθένος (Ίουλ. ι5' Καν. (β') ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ). ἀδιάφθορος καὶ καθαρά (Δεκ. ιγ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ.). ἀδιάφθορος καὶ μετὰ γέννησιν († Στιχ. Γεννήσεως Θεοτόκου). ἀδιάφθορος μετὰ

(1) Ἀσμα Ἀσμάτων 3, 7. « Ἴδου ἡ κλίνη τοῦ Σα-
λωμὸν ἐξήκοντα δυνατοὶ κύκλω αὐτῆς ἀπὸ δυνατῶν Ἰσραὴλ » αἱ προφητικαὶ αὗται προσηγορίαι τῶν 60 δυνατῶν εἶναι αὗται : Θρόνος, βάτος, ράβδος, στάμνος, κιβωτός, ὄρος, πόλη, κλίνη κλίμαξ, ρῖζα, γῆ ἁγία, λαβίς, νεφέλη, αὐγή, κολυμβήθρα, παράδεισος, καρὰ, σκηνή, λιμὴν, βασίλισσα, νύμφη, ἀστήρ, παρ-
θένος, κῆπος, πηγὴ, οὐρανός, ναός, παλάτιον, πόλις, ἐλπίς, λουτήρ, δοχεῖον θεμέλιον, ὄχημα, καθέδρα, καταφύγιον, γέφυρα, τράπεζα, λυχνία, κρατήρ, περι-
στερά, νίκη, παστάς, χώρα, πόκος, ῥόδον, ὀλκός, θη-
σαυρός, διάδημα, ἀλλή, λαμπάς, πλάξ, σάπφειρος, τόμος, προφήτης, μήτηρ, θάλασσα Ἐρυθρά, Σιών, Μαρία, Παναγία (περὶ τῆς τούτων ἐμμελείας ἰδ. Δα-
μασκηνοῦ Στουδίτου Λόγος εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου σ. 136-138, ἐκδ. 1851).

τόκον ὡς πρὸ τοῦ τόκου († Καν. (α'))
 Παντελεήμονος ὠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ).
 * ἀειμακάριστος.
 ἀείπαις († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν).
 σμόν).
 * ἀειπάρεθνος.
 ἀειχαρίτωτος 277, 277' (Εὐχ.).
 ἀήδων τιμία καὶ θεοβάδιστος Εἰρμ. 340, 85
 ('Ανδρέας)· ἀηδὼν λιγυρόφθογγος (Προ-
 σόμ. ἤχ. πλ. α' Εὐχ.).
 ἀΐγλη τῶν οὐρανῶν 6, 206.
 ἀΐρρουσα τὰς ἀσθενείας πάσας 38, 145
 ('Ιωσήφ).
 ἀϊτία τῆς ἀπολυτρώσεως καὶ σωτηρίας 235,
 1· αἰτία θεϊκῆς μεθέξεως 130, 257 (Θεοφ.)
 αἰτία ἀφθονίας τῆς κρείττονος καὶ τοῦ
 πλοῦτου τῶν ἀγαθῶν († Στιχ. Συλλήψεως
 ἁγ. Ἀννης)· αἰτία τῆς ἡμῶν θεώσεως 1,
 103 (Εὐχ.) — τῆς τῶν πάντων θεώσεως
 126' 138 ('Ιωσήφ)· αἰτία τῶν καλῶν 38.
 173 ('Ιωσήφ)· αἰτία καταλλαγῆς Θεοῦ
 πρὸς ἀνθρώπους 255, 64· αἰτία σωτηρίας
 210, 95 (Μάρκ. Εὐγεν.) — τῆς πάντων
 σωτηρίας 23, 186 (Θηκ.)· 27, 192 ('Αν-
 δρέας)· αἰτία τῆς τῶν προπατόρων ἀνα-
 πλάσεως († Καν. Θεοδώρου Τριχηνᾶ ὠδ
 α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· αἰτία, ρίζα καὶ ἀρχὴ
 παντὸς ἀγαθοῦ 271, 182 (Εὐχ.)· αἰτία χα-
 ρᾶς 93, 16 (Θηκ.)· 3, 289 (Εὐχ.)· 126,
 155 ('Ιωσήφ) — χαρᾶς ἀδιαδόχου 170,
 77 (Θηκ.) — χαρᾶς τοῦ κόσμου 22, 212
 (Θηκ.) — χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης ἀληθοῦς
 ('Ιουν. κ' Καν. ὠδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης)·
 αἰτία τῆς πρὸς Θεὸν τοῦ γένους οἰκειώσεως
 ('Ιουλ. κ' Καν. (α') ὠδ. θ' Θεοτ.)· αἰτία
 καὶ πρόξενος εὐλογίας († Νοεμ. κα' Καν.
 ὠδ. η' τροπ. β' Γεώργιος)· αἰτία εὐλογίας
 καὶ δικαιοσύνης († Καν. Βονιφατίου μαρτ.
 ὠδ. α' τροπ. β')· αἰτία νίκης (αὐτοθ. ὠδ.
 η' Θεοτ.).
 ἀκέστωρ ἀσθενούντων 91, 156 (Θηκ.).
 ἀκηλίδωτος 261, 194 (Εὐχ.).
 ἀκήρατος 11, 155· ἀκήρατος καὶ παν-
 θαύμαστος κόρη 68, 11 (Θηκ.)· 135, 177.
 ἀκοίμητος ἐν προσεβείαις (Αὐγ. ιε' Κον-
 τάκιον Κοσμάς).
 ἀκος ἀελπτον τῶν κρατουμένων ἀρρωστί-
 ας 140, 114 (Θηκ.)· ἄκος νενοσηκώτων
 67, 168 (Θηκ.)· ἄκος ἀσθενούντων, ἀδυ-
 μίας ἢ λύσις 90, 148 (Θηκ.)· ἄκος ἀσθε-
 νούντων καὶ ταχινὴ ἐπίσκεψις 95, 80
 (Θηκ.).

ἀκουσμα ἀκατανόητον 296, 31· ἄκουσμα
 ἀμφίβολον τῶν ἀπίστων (Ρωμ. Ἀκάθ. Ο)·
 ἄκουσμα ἐξαίσιον (Προσόμ. ἤχ. πλ. α'
 Θεοφάνης)· ἄκουσμα ἔξοχον πάσης οἰκου-
 μένης 305, 15 (Θηκ.)· ἄκουσμα καὶ λάλη-
 μα φρικτὸν 126, 102 ('Ιωσήφ)· 19, 112
 (Θηκ.)· ἄκουσμα καὶ λάλημα τίμιον 219,
 52 (Θηκ.)· ἄκουσμα τὸ καινότερον (Πα-
 ρακλ. πλ. α' Σαβ. ἐσπ.)· ἄκουσμα ξένον
 Εἰρμ. 356, 69 (Γεώργ. Σικελιώτης) —
 ξένον τῆς οἰκουμένης 58, 42 (Γεώργιος)
 — ξένον τοῦ βασιλέως Χριστοῦ 40, 49
 (Εὐχ.) — ξένον καὶ φρικτῶδες († Κανὼν
 Εὐαγγελ. ὠδ. θ' τροπ. γ' Ἰωσήφ)· ἄκου-
 σμα οἰκουμένης 138, 194 (Θηκ.)· ἄκουσμα
 παμπόθητον τῶν ἄνω δυνάμεων (Προσομ.
 ἤχ. πλ. α' Μάρκ. Εὐγεν.)· ἄκουσμα παρθέ-
 νων λαμπρὸν καὶ περιβόητον 66, 72
 (Θηκ.)· ἄκουσμα τῶν περάτων τὸ ἐξοχώ-
 τατον 65, 12 (Θηκ.)· ἄκουσμα περιβόητον
 τῶν βροτῶν 135, 60 (Θηκ.)· ἄκουσμα ἀ-
 νώτερον παντὸς ἀκούσματος († Δαμ. Λό-
 γος εἰς Εὐαγγελισμόν) — περιβόητον τῆς
 οἰκουμένης 137, 194 (Θηκ.)· ἄκουσμα πο-
 λυθρύλλητον ἀγγέλων 140, 185 (Θηκ.)·
 ἄκουσμα παράδοξον ('Απριλ. κγ' Καν.
 (α') ὠδ. α' Θεοτ. Δαυίδ)· ἄκουσμα ὑπερ-
 θαύμαστον ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν γῇ († Καν.
 Αὐτονόμου ὠδ. γ' Θεοτ. Γεώργιος).
 ἀκροστιχὶς τῶν Γραφῶν (Προσόμ. ἤχ.
 δ' Θεοστήρικτος).
 ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἑλπίδος τοῖς
 ὠκεανὸν τοῦ βίου πλέουσι (Προσομ. ἤχ.
 β' Γεώργιος).
 ἀκρότης παρθένων Εἰρμ. 316, 54 (Δαμ.)
 140, 190 (Θηκ.).
 ἀκτίς ἀείφωτος 48, 33· ἀκτὶς νοητοῦ ἡλίου
 (Ρωμ. Ἀκάθ. Φ).
 ἀλάβαστρον τοῦ μύρου τῆς
 χάριτος 11, 81· ἀλάβαστρον νοητὸν τοῦ μύ-
 ρου τοῦ κενωθέντος ἐπὶ γῆς οὐρανῶθεν
 123, 83 (Μητροφάνης)· ἀλάβαστρον φέ-
 ρουσα μύρον ἀτίμητον († Κανὼν εἰς τὸν
 Εὐαγγελ. ὠδ. θ' τροπ. γ' Δαμ.)· ἀλάβα-
 στρον θείου μύρου ('Οκτ. κς' Καν. (β'))
 ὠδ. α' Θεοτ. Φιλόθεος).
 ἀλλοτριώσις τῆς ἀρᾶς 132, 3 (Λάσκα-
 ρης)· ἀλλοτριώσις κακῶν 220, 64.
 ἀλοργίς ἄχραντος τοῦ βασιλέως τῆς δό-
 ξης 83, 13 (Μητροφ.)· ἀλουργίς τῆς βα-
 σιλείας 301, 261· ἀλουργίς ἔμπρους 34.
 76 — ἔμπρους Θεοῦ τοῦ Λόγου ἐξ ἧς ὑ-

- φάνθη θεοῦπόστατος σὰρξ 44, 52 (Εὐχ.).
 ἄλουργις τῶν βασιλέων († Καν. Ἀκαθίστου ὠδ. θ' τροπ. δ').
- ἄ λ ό χ ε υ τ ο ς μήτηρ (Κανὼν ἁγ. Μάμαντος ὠδ. θ' Θεοτοκ.). ἄλχευτος Θεοτόκος (Δεκ. κς' Καν. (β') ὠδ. ς' (Θεοτ.).
- ἄ λ φ α ὠμέγα ἀρχὴ καὶ τέλος (Προσόμ. ἤχ. πλ. δ' Φώτιος).
- ἄ μ α ρ ύ σ σ ο υ σ α καὶ φωτίζουσα τὰ πάντα μυστικῶς (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Ἰγνάτιος).
- ἄ μ β λ ύ ν α σ α τὴν φθοροποιὸν καὶ λοιμώδη ἰσχὺν τοῦ θανάτου 229, 22 (Εὐχ.). ἄμβλύνουσα τὰς ἰοδόλους ἀκάνθας τῆς ἀμαρτίας (Ἰαν. γ' Καν. (γ') ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης).
- ἄ μ β ρ ο σ ί α τοῦ νέκταρος τοῦ μηδέποτε μετὰ πόσιν ἐκρέοντος (Πεντηκ. Πέμπ. Διακαιν. εἰς τοὺς Αἴν. β' Νικηφ. Κάλλιστος).
- * ἄ μ ί α ν τ ο ς παρθένος καὶ ἄφθορος μετὰ τόκον (Ὁκτ. κ' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ). ἀμίαντος πρὸ τόκου καὶ μετὰ τόκον († Καν. προεορτ. Χριστουγέν. ὠδ. ε' τροπάρ. γ' Ἀνδρέας).
- * ἄ μ ν ἄ ς ἀκηλίδωτος 106, 25. 301, 54. ἄμνᾶς ἀμίαντος ἀμνὸν Θεοῦ τεκοῦσα 80, 160 (Εὐχ.). ἄμνᾶς ἀμόλυντος ἀπειρόγαμος ἀμίαντος κόρη 41, 222 (Εὐχ.). — καὶ ἀπειρόζυγος 49, 179 (Μήτροφ.). ἄμνᾶς ἄμωμος (Παρακλ. πλ. δ' Τετάρ. πρωτὶ Καν. ὠδ. γ' Θεοτοκίον) — παναμώμητος 110, 156 (Εὐχ.). ἄμνᾶς τοῦ ἄνακτος 156, 155. ἄμνᾶς ἄσπιλος (Πεντηκ. Παρασκ. Β' ἐβδ. Σταυροθεοτ.). ἄμνᾶς πανάσπιλος καὶ ἀκήρατος (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Δ) — πανάσπιλος καὶ καθαρὰ (Προσομ. ἤχ. πλ. α' Μάρκ. Εὐγεν.). ἄμνᾶς κηήσασα ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ 126, 41 (Ἰωσήφ). ἄμνᾶς ποιμένα γενήσασα (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Η). ἄμνᾶς πολυῦμνητος 81, 222 (Εὐχ.). ἄμνᾶς φέρουσα ἔμβρυον τὸν Χριστὸν (Δεκ. ιε' ἰδιόμ. ἔσπερινοῦ). ἄμνᾶς ἐκλεκτὴ (Παρακλ. ἤχ. πλ. δ' Τρίτ. πρωτὶ Καν. (β') ὠδ. ζ' Θεοτ.).
- * ἄ μ ό λ υ ν τ ο ς μόνη 38, 22 (Ἰωσήφ). ἄμολυντος τῷ σώματι καὶ τῇ διανοίᾳ 274, 201 (Εὐχ.).
- * ἄ μ π ε λ ο ς ἀγεώργητος τὸν ὠραιότατον βότρυν βλαστήσασα (Μαρτ. ζ' Κάθισμα Θεοτ.). — ἀληθινὴ τὸν βότρυν τὸν πέπειρον ἢ γεωργήσασα 126, 164 (Ἰωσήφ). ἄμπελος ἀληθινὴ εὐκληματοῦσα ἢ τὸν ζωη-

φόρον βότρυν περικάζουσα τῷ κόσμῳ 265, 250 (Εὐχ.). ἄμπελος ἀπότιστος βλαστάουσα βότρυν (Νοεμ. ια' Καν. ὠδ. α' Θεοτ.) — ἢ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς (Πρακλ. πλ. β' Τεταρ. ἔσπ. δόξα Ἀποστίχων) — βλαστήσασα τὸν γλυκύτατον βότρυν 99, 43 (Ἀρσένιος) — ἢ βότρυν τῆς ζωῆς ἀγεωργήτως βλαστήσασα 1, 13 (Εὐχ.). ἄμπελος ἢ γλυκάζουσα τὴν γῆν τοῖς ἀγαθοῖς 52, 147. ἄμπελος ἔμψυχος ἐξανθήσασα τὸν βότρυν τὸν πέπειρον πηγάσαντα τὸν οἶνον τῆς ἀφέσεως 10, 194. ἄμπελος εὐθαλῆς καὶ χρυσῇ καὶ κατάκαρπος 24, 212 (Θηκ.). ἄμπελος εὐκαρπος φέρουσα ἀγεώργητον βότρυν γλεῦκος ἀποστάζοντα τοῖς πιστοῖς 215, 55 (Θηκ.) — εὐκαρπος τὸν θεῖον βότρυν βλαστήσασα 134, 143 (Θηκ.). ἄμπελος θεία ἢ τὸν βότρυν τὸν ὠραῖον ἐξανθήσασα 101, 107 (Δαμ.) 102, 81. ἄμπελος ἐκβλύζουσα γλεῦκος σωτήριον 124, 260 (Μαν. Ρήτωρ). ἄμπελος ζωηφόρος (Αὐγ. α' Καν. (β') ὠδ. α'). ἄμπελος καρποφόρος 256, 45. (Μάρκ. Εὐγεν.) — κατάκαρπος βλαστήσασα τὸν βότρυν τὸν πέπειρον 38, 161 (Ἰωσήφ). ἄμπελος οἶνον ἀποστάζουσα 20, 152 (Θηκ.). ἄμπελος σεβάσμιος καὶ θεία († Καν. ὠδ. ς' τροπ. γ' Προεορτ. Γενν. Θεοτόκου). ἄμπελος καρποφόρος († Κανὼν εἰς τὸν Εὐαγγελ. ὠδ. η' τροπ. δ' Ἰωσήφ). ἄμπελος κυπρίζουσα (Προσομ. Ἀνδρέας). ἄμπελος ἀκήρατος τῆς ζωῆς ἡμῶν († Κανὼν ἐγκαίνιων ναοῦ Ἀναστάσεως ὠδ. α' Θεοτ.).

ἄ μ π ε λ ὶ ν ὁ νοητὸς ὁ βλαστήσας βότρυν τὸν θεῖον 83, 195 (Μήτροφ.).

ἄ μ υ ν τ ή ρ ι ο ν ἀοράτων θηρῶν (Ρωμ. Ἀκάθ. Η). ἀμυντήριον ἐχθρῶν 63, 139 (Θηκ.). ἀμυντήριον περιφανὲς τῆς ἀρεᾶς 19, 62 (Θηκ.). ἀμυντήριον πονηρῶν καὶ ἀπίστων ἐχθρῶν 91, 66 (Θηκ.). ἀμυντήριον τῶν δαιμόνων (Ἰαν. ις' Καν. (α) ὠδ. θ' Θεοτ.).

* ἄ μ ώ μ η τ ο ς — παναμώμητος.

* ἄ μ ω μ ο ς — πανάμωμος.

ἄ ν ἄ β λ υ σ ι ς χαρᾶς 169, 131 (Θηκ.). 137, 114 (Θηκ.) (καὶ ἀρεᾶς ἔκπτωσις).

ἄ ν α β λ α σ τ ή σ α σ α τὴν εὐλογίαν βρέφος τεκοῦσα (Πεντηκ. Κυρ. τῶν Μυροφ. Καν. ὠδ. α' Ἀνδρέας). ἀναβλαστήσασα καρπὸν γνώσεως ἀκηράτου πρόξενον αἰδίου ἀ-

φθαρείας δεικνύμενον († Καν. Παρθενίου Λαμπράκου ὡδ. ζ' Θεοτ. Γεώργιος).

ἀ ν ἄ β λ ε ψ ι ς τυφλῶν (Πεντηκ. Πέμπ. Διακαιν. εἰς τοὺς Αἰν. τροπ. γ' Νικηφ. Κάλλιστος).

ἀ ν ἄ β λ ὕ ζ ο υ σ α τὸν πολύρρυτον ποταμὸν (Ρωμ. Ἀκαθ. Φ). ἀναβλύσασα ρεῖθρον θανάσεως καὶ τὸ ὕδωρ τῆς ἀφέσεως († Καν. Ἰω. Παλαιολαυρίτου ὡδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης).

ἀ ν ἄ β λ υ σ ι ς χαρᾶς (Προσόμ. ἤχ. γ' Φώτιος).

ἀ ν ἄ β λ υ σ τ ἄ ν ο υ σ α ρεῖθρα τῶν ἰάσεων (Πεντηκ. Πέμ. Διακ. Νικηφ. Κάλλιστος).

ἀ ν ἄ γ ε ν ν ῆ σ α σ α τοὺς συλληφθέντας αἰσχροῶς (Ρωμ. Ἀκαθ. Τ).

ἀ ν ἄ θ ἄ λ λ ο υ σ α λεμῶνα τῆς τρυφῆς (Ρωμ. Ἀκαθ. Ε).

ἀ ν ἄ ἰ ρ ε σ ι ς ἀρᾶς 11, 8· ἀναίρεσις κατηφείας 135, 175 (Θηκ.) — λύπης 3, 290 (Εὐχ.) — σκυθρωπὸν 93, 17 (Θηκ.)· ἀναίρεσις πένθους καὶ χαρᾶς ἀνέγερσις (Προσόμ. ἤχ. πλ. δ' Νικ. Κατασκευητός).

ἀ ν ἄ ἰ ρ ἔ τ ι ς τῆς ἀποτόμου ἀρχαίας ἀποφάσεως (Ἰουλ. κ' Κανὼν (α') ὡδ. θ' Θεοτ.).

ἀ ν ἄ ἰ ρ ο ὦ σ α τῆς ἁμαρτίας τὸν ρύπον (Ρωμ. Ἀκαθ. Φ).

ἀ ν ἄ κ α ἰ ν ἰ σ α σ α τὴν φύσιν τοῦ προπάτορος συλλαβοῦσα ὑπερφυῶς καὶ τεκοῦσα ἀπειράνδρως (Νοεμ. β' ἔξαποστειλ. Θεοτ.) ἀνακαινίσασα τοὺς νεκρωθέντας διὰ τῆς παραβάσεως πρὸς ἀφθαρσίαν τεκοῦσα τὴν ζωὴν († Καν. Ζωσίμου μάρτ. ὡδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ἀ ν ἄ κ α ἰ ν ἰ σ ι ς τοῦ σύμπαντος κόσμου 201, 230· ἀνακαινίσις πάντων τῶν γηγενῶν (Νοεμ. κα' Στιχηρ. (γ') μεγάλου ἔσπερ.).

ἀ ν ἄ κ ε φ α λ α ἰ ῶ σ ι ς τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν (Προσόμ. ἤχ. β' Ἀθαν. π)χης).

ἀ ν ἄ κ λ η σ ι ς τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὔας (Ρωμ. Κοντ. Κομ. Θεοτ. Ι). ἀνάκλησις τῶν ἀπεγνωσμένων 255, 59 — πάντων βροτῶν 90, 183 (Θηκ.)· ἀνάκλησις πάντων († Κοντ. Συλλήψεως ἀγ. Ἀννης α' Ρωμ.)· ἀνάκλησις πεσόντων, βεβαίωσις ἱσταμένων 119, 25· ἀνάκλησις τοῦ πτώματος 234, 90· ἀνάκλησις τῆς ἡμῶν σωτηρίας 14, 30· ἀνάκλησις τῆς φύσεως ἡμῶν 126, 17 (Μάρκ. Εὐγενικ.)· ἀνάκλησις τελεία τοῦ βροτείου γένους (Προσόμ. ἤχ. πλ.

α' Μητροφ.)· ἀνάκλησις τῶν ἐξοριζομένων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· ἀνάκλησις πεσούσης ἀνθρωπότητος († Καν. εἰς Πέτρον καὶ Παῦλον ὡδ. γ' Θεοτ. Λέων ὁ Πηγάνου).

* ἀ ν ἄ κ τ ο ρ ο ν καὶ ἐνδιαίτημα χαρᾶς 108, 237 (Εὐχ.)· ἀνάκτορον εὐῶδες 183, 254 (Εὐχ.)· ἀνάκτορον θεῖον τοῦ ἀπροσίτου φωτός (Προσόμ. ἤχ. α' Ἰωσήφ)· ἀνάκτορον θεόμορφον καὶ θειότατον 59, 44 (Ἀθαν. π)χης)· ἀνάκτορον Θεοῦ παναγιώτατον 28, 105 (Φώτιος)· ἀνάκτορον Θεοῦ πολύφωτον 79, 168 (Εὐχ.)· ἀνάκτορον ἱερὸν 1, 260 (Εὐχ.) — ἱερὸν τῆς δόξης 41, 234 (Εὐχ.)· ἀνάκτορον καλλοποιοῦ εὐπρεπείας 272, 1 (Εὐχ.)· ἀνάκτορον οὐσίας ὑπερουσίου, 273, 1 (Εὐχ.)· ἀνάκτορον πολύφωτον 269, 137 (Εὐχ.)· ἀνάκτορον τερπνὸν τοῦ Χριστοῦ 34, 100· ἀνάκτορον ὑπέρλαμπρον τοῦ πάντων ἀνακτος 124, 153 (Μαν. ρήτωρ)· ἀνάκτορον περικαλλῆς († Εὐχ. Καν. (ιζ')) εἰς Χριστὸν ὡδ. α' Θεοτ.)· ἀνάκτορον ἔμπνουν καὶ θρόνος ἔμψυχος Θεοῦ († Εὐχ. Καν. (ιζ')) εἰς Χριστὸν ὡδ. α' Θεοτ.).

ἀ ν ἄ μ ο ρ φ ὡ σ α σ α τὴν ἐν Ἐδέμ ἀμορφίαν θείας λαμπρότησιν († Νοεμ. β' Καν. Ἰακώβου ὁσιομ. ὡδ. ε' Θεοτ.).

ἀ ν ἄ μ ο χ λ ε ὕ ο υ σ α τὸν ὄρον τῆς θανάτωσεως (Πεντηκ. Κυρ. Μυροφ. Καν. ὡδ. α' Θεοφάνης).

* ἄ ν ἄ ν δ ρ ο ς (= ἄνευ ἀνδρός)· ἀνανδρὸς μήτηρ καὶ παρθένος βρεφοτόκος 79, 204 (Εὐχ.)· ἀνανδρὸς θηλάζουσα (Νοεμ. η' Καν. ὡδ. δ' Θεοτ.).

ἀ ν ἄ ν ε ὡ σ α σ α τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα (Αὐγ. α' Καν. (β')) ὡδ. δ' Θεοτ.).

ἀ ν ἄ π α υ λ α τῶν ὀδυνηρῶν 255, 51.

ἀ ν ἄ π α υ σ ι ς τῶν κροτάφων τῆς Χριστοῦ ἐκκλησίας (Προσόμ. ἤχ. γ' Ἀρσένιος).

ἀ ν ἄ π λ ἄ σ α σ α τὸ γένος τὸ ἀνθρώπινον τῇ κυφορίᾳ (Νοεμ. ι' Καν. ὡδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ἀ ν ἄ π λ α σ ι ς τοῦ κόσμου († Κανὼν Εὐαγγελ. ὡδ. θ' τροπ. α' Ἰωσήφ).

ἀ ν ἄ π λ ε ω ς ναμάτων ζωηροῦτων (Παρακλ. ἤχ. πλ. δ' Καν. (β')) ὡδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ἀ ν ἄ ρ ρ υ σ ι ς αἰχμαλώτων 42, 201 (Εὐχ.).

* ἄ ν ἄ σ α ἀνασσῶν Εἰρμ. 331, 77 (Ἀνδρέας), 168, 168 (Θηκ.)· ἄνασσα τῶν ἐπουρανίων ταγμάτων 24, 36 (Θηκ.)· ἄνασσα κόσμιος Εἰρμ. 361, 64 (Γεώργ. Ἀνα-

τολικός)· ἀνασσα οἰκουμένης καὶ ἐντρύφημα 90, 93 (Θηκ.)· ἀνασσα πάγκλητος Εἰρη. 82, 28· ἀνασσα πάντων τῶν κτισμάτων καὶ βασιλίσα 65, 5 (Θηκ.)· ἀνασσα σεμνή ἀγγέλων, ἀρχαγγέλων, δυνάμεων, θρόνων, ἀρχῶν καὶ ἐξουσιῶν 20, 184 (Θηκ.)· ἀνασσα φερέσβιος Εἰρη. 129, 47 (Γεώργ. Ἀγιοπολίτης)· ἀνασσα πασῶν τῶν γυναικῶν († Καν. Κοιμ. Θεοτ. ὠδ. η' τροπ. α' Γερμανός).

* ἀ ν ά σ τ α σ ι ς τοῦ πεσόντος Ἀδὰμ (Ρωμ. Ἀκᾶθ. Α)· ἀνάστασις τῶν πίστει ἐγνωκότων αὐτήν 19, 32 (Θηκ.)· ἀνάστασις τῶν πιστῶν ἱκετῶν 12, 166 (Ἰγνάτιος)· ἀνάστασις τοῦ πρώτου πτώματος 63, 106 (Θηκ.) 169, 73 (Θηκ.) — τῆς πτώσεως ἡμῶν 255, 33· ἀνάστασις τεθνεώτων, πεπτωκότων ἀνόρθωσις (Ἰουν. θ' Στιχ. Θεοτ.).

ἀ ν α σ τ ή σ α σ α τὴν πεπτωκυῖαν καὶ συντριβεῖσαν σκηνὴν τοῦ Δαυὶδ 49, 40 (Μητροφ.).

ἀ ν α τ ε ί λ α σ α εὐφροσύνην τοῖς πιστοῖς 91, 168 (Θηκ.) — τὴν ζωὴν τοῖς νεκροῖς 21, 70 (Θηκ.)· ἀνατεῖλασα κάτω τὸν τοῖς ἄνω φοβερὸν (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτοκ. Μ)· ἀνατεῖλασα τὸν πολύφωτον φωτισμὸν (Ρωμ. Ἀκᾶθ. Φ)· ἀνατεῖλασα σκῆπτρον ἀφθάρτου βασιλείας 155, 68· ἀνατεῖλασα τὸ φῶς 20, 16 (Θηκ.)· ἀνατεῖλασα σωτήριον ὁσμὴν καὶ θεῖαν 32, 182 (Μαν. ρήτωρ)· ἀνατεῖλασα τὸ φῶς τῆς χάριτος (Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. α' τροπ. γ' Γεώργιος)· ἀνατεῖλασα χαρὰν τῷ κόσμῳ (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Ἰγνάτιος).

* ἀ ν α τ ο λ ή τοῦ ἀνατείλαντος ἡλίου 38, 93 (Ἰωσή)· ἀνατολὴ ἐξανατεῖλασα ἄστρον ἄδυτον 216, 92 (Θηκ.)· ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου τῆς δόξης 37, 167. 44, 86 (Εὐχ.) — τοῦ νοητοῦ ἡλίου 72, 215. 28, 149 (Φώτιος) 40, 275 (Εὐχ.)· ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου τοῦ φωτίσαντος τῶν πιστῶν πάντων τὰ πληρώματα, νύκτα τε μειώσαντος τῆς δυσσεβείας 8, 138 — νοητὴ τοῦ ἀνεσπεύρου ἡλίου 229, 40 (Εὐχ.) 236, 54· ἀνατολὴ τοῦ φωτός τοῦ φωτίσαντος τὴν ἀκοσμίαν ἡμῶν 130, 20 (Θεοφάνης)· ἀνατολὴ τοῦ Λόγου (Παρακλ. ἤχ. πλ. δ' Παρασκ. πρωτ. Καν. (α') ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ἀνατολὴ τοῦ ἐπὶ δυσμὰς τῆς ἡμετέρας φύσεως ὀφθέντος ἡλίου τῆς δικαιοσύνης († Καν. Φορτουνάτου ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ἀ ν α τ ρ έ ψ α σ α τὴν ἀρὰν τῆς Εὐας (Ἰαν. γ' Καν. (γ') ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης).

ἀ ν α φ α ν ε ῖ σ α τῷ κάλλει τῶν ἀρετῶν φωταυγῆς ὡς ἥλιος († Καν. Νεαδίου ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ἀ ν ά ψ υ ξ ι ς ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων 255, 102· ἀνάψυξις τῶν ἐν κακοπαθείᾳ 3, 293 (Εὐχ.)· ἀνάψυξις χριστιανῶν θλιβομένων 17, 50 (Δαμ.).

ἀ ν α ψ υ χ ή ψυχῆς καὶ ἀγαλλίαμα νοός καὶ καρδίας ἵαμα φῶς καὶ ζωή, χαρὰ καὶ πνοή καὶ παράκλησις 270, 261 (Εὐχ.)· ἀναψυχὴ κακοπαθόντων ἐν συμφοραῖς 283, 336 (Εὐχ.).

ἀ ν δ ρ ε ί α τῶν μαρτύρων (Προσόμ. ἤχ. β' Γεώργιος)· ἀνδρεία τῶν παρθένων († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος).

ἀ ν δ ρ ε ι ο τ έ ρ α Σαμφών (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Θηκ.).

ἀ ν δ ρ ι ά ς θεόγλυπτος († Ἰδιόμ. Συλλήψεως ἀγ. Ἀννης· Νικοδ. ἀγιορείτης ἐκ τοῦ β' Λόγου εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέου Κρήτης).

ἀ ν έ γ ε ρ σ ι ς χαρὰς 19, 61 (Θηκ.) 64, 111 (Θηκ.) (καὶ τῆς πρώτης ἀρᾶς ἢ κατάλυσις).

ἀ ν ε λ κ ύ σ α σ α τὴν φύσιν εἰς τὰ οὐράνια 52, 27.

ἀ ν θ η δ ώ ν ὥραιότης 67, 148 (Θηκ.)· ἀνθηδὼν φιλανθήης ἢ τὰν λειμῶνα τῆς ζωῆς περιθέουσα (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Ἀνδρέας).

ἀ ν θ ή σ α σ α ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας († Καν. Ἰακώβου καὶ Ἀζα ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ἀνθήσασα βότρυν πέπειρον ἀφθαρσίας 148, 21 (Εὐχ.)· ἀνθήσασα κόσμῳ τὴν αἰώνιον καὶ ἀφθαρτὴν ζωὴν († Σεπ. η' Στιχηρόν)· ἀνθήσασα στέαχυν ἐξ οὗ ὁ ἄρτος τῆς ἀφθαρσίας ἐλιπάνθη ἐν τῇ γαστρὶ αὐτῆς († Κανὼν ἐγκαινίων ναοῦ Ἀναστάσεως ὠδ. δ' Θεοτ.)· ἀνθοῦσα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς († Κογτ. Συν. Θεοτ. ζ' Ρωμ.).

ἀ ν θ η φ ο ρ ο ũ σ α εὐλογίαν τοῖς πέρασιν (Παρακλ. πλ. α' Κυρ. πρωτ. Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Δαμ.).

* ἀ ν θ ο ς τῆς ἀγνεύας πορφυρόχροον καὶ ἡδύπνοον 279, 141 (Εὐχ.)· ἄνθος ἀγνισθὲν ταῖς ἀρδεφαῖς τοῦ πνεύματος 11, 120· ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας (Ρωμ. Ἀκᾶθ. Ν)· ἄνθος ἐξαίρετον τῆς φύσεως 279, 185 (Εὐχ.)· ἄνθος τῆς φύσεως ὠραιότατον καὶ πανεύοισμον (Προσόμ. ἤχ. δ' Εὐχ.)· ἄνθος εὐθαλές καὶ ἀμάραντον 25, 32 (Θηκ.)·

ἄνθος εὐώδες καὶ ὠραῖον 131, 99 (Μαν. ρήτωρ)· ἄνθος εὐώδες, φυτὸν εὐθαλέστατον (Μάρκ. Εὐγεν.)· ἄνθος τῆς θείας ζωῆς ἀνθῆσαν εὐλογία 78, 176 (Εὐχ.)· ἄνθος ἐκ τοῦ Ἰεσοῦ (Σεπτ. ἡ Στιχηρ. Λιτῆς)· ἄνθος τὸν Κύριον ἐξαποστείλασα ἄνευ χειρὸς καὶ γεωργίου γηγενοῦς 57, 212 (Ἀνδρέας)· ἄνθος μυστικὸν (Δεκ. θ' καὶ νῦν τῶν Αἰώνων)· ἄνθος μυστικοῦ παραδείσου ἡδύπνον 298, 35 (Μαν. ρήτωρ)· ἄνθος τῆς παρθενίας 252, 31 (Θηκ.)· ἄνθος παρθενόφυτον (Σεπτ. ἡ Καν. ὠδ. θ' τραπ. δ')· ἄνθος παρθενόφυτον τῆς Βηθλεὲμ († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν)· ἄνθος παρθένων 25, 54 (Θηκ.) — παρθένων τὸ ὠραιότατον 307, 76· ἄνθος τῆς πίστεως 64, 82 (Θηκ.)· 20, 59 (Θηκ.)· 172, 6 (Θηκ.)· 167, 130 (Θηκ.)· ἄνθος τίμιον 256, 79 (Μάρκ. Εὐγεν.)· ἄνθος τῆς φύσεως 11, 254 — τῆς φύσεως ἐξαίρετον 273, 157 (Εὐχ.)· ἄνθος κοιλάδων καὶ καθαρῶτατον κρίνον (Μαρτ. γ' Καν. ὠδ. 5' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἄνθος πάσης χροιάς παικιλώτερον (Προσ. ἡχ. βαρὺς Ἀνδρέας)· ἄνθος πολὺανθον τῶν θεοφόρων πατέρων καὶ πατριαρχῶν († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· ἄνθος φυτουργὸν ἐκ ράβδου ἀγίας τοῦ Δαυὶδ († Καν. ὠδ. β' ἡ Σεπτ. Ἀνδρέας).

ἀνίκητος 11, 21.

ἀνίσχουσα δικαιοσύνης τὸν ἥλιον 32, 47 (Μαν. ρήτωρ).

ἀνοικτήριον θυρῶν παραδείσου 19, 16 (Θηκ.)· ἀνοικτήριον θυρῶν παραδείσου (Ρωμ. Ἀκάθ. Η)· 66, 89 (Θηκ.).

ἀνοίξασα τὰς πύλας τῆς ζωῆς 208, 31· ἀνοίξασα τοῖς θροτοῖς τὴν εὐθείαν τρίβον τῆς οὐρανῶν βασιλείας († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος)· ἀνοίξασα παραδείσου τὰς πύλας ὅς οἱ γενάρχει ἀπέκλεισαν († Καν. Βαρθολομαίου ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης).

ἀνορθώσασα τὸ δλίσθημα τῶν γυναικῶν (Ἰουν. κε' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἀνορθώσασα τὸ σφάλμα τῆς Εὐας († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· ἀνορθώσασα τὸ ταπεινότατον γένος τῶν χαμῶν κειμένων γυναικῶν (αὐτόθι).

ἀνόρθωσις Ἀδὰμ τοῦ πεσόντος (Ρωμ. Ἀκάθ. Α)· 25, 94 (Θηκ.)· ἀνόρθωσις τῶν ἀνθρώπων (Ρωμ. Ἀκάθ. Α)· ἀνόρθωσις ἀρραγῆς τῶν κατερραγμένων 244, 80 (Δαμ.)· 235, 118· ἀνόρθωσις ἀσφαλῆς

τῶν πεσόντων 90, 68 (Θηκ.)· ἀνόρθωσις δυστυχούντων ἀσφαλῆς 22, 160 (Θηκ.)· ἀνόρθωσις τοῦ πεσόντος πρωτοπλάστου 65, 14 (Θηκ.)· ἀνόρθωσις πιπτόντων 9, 10, 189 (Ἰωσήφ Στουδίτης) — καταπιπτόντων 20, 28 (Θηκ.) — ταχυτάτη τῶν πεσόντων 134, 157 (Θηκ.) — καὶ χαρὰ πεπωκότων 21, 58 (Θηκ.)· ἀνόρθωσις τῆς καταπτώσεως τοῦ Ἀδὰμ (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Πέμπτ. πρωτὶ Καν. α' ὠδ. 5' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ἀντίδοσις εὐλογίας, κατάρας ἢ λύσις (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Θεοφάνης).

ἀντίληπτωρ καὶ φρουρὸς καὶ μεσίτης 45, 1 (Εὐχ.).

* ἀντίληψις ἄμαχος 37, 108· ἀντίληψις ἀσφαλῆς καὶ βεβαία 5, 7 — βεβαία 48, 39 — βεβαία τῶν πενδούντων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Μ)· ἀντίληψις ἐτοίμη τῶν χριστιανῶν 3, 69 (Εὐχ.) — ἐτοίμη καὶ προστασία καὶ βεβαία τῶν πιστῶν βοήθεια 43, 207 (Εὐχ.)· ἀντίληψις κόσμου 4, 15· ἀντίληψις κραταιὰ 18, 53 (Δαμ.) — κραταιοτάτη 207, 53, 154 (Δαμ.)· ἀντίληψις μεγάλῃ 261, 229 (Εὐχ.)· ἀντίληψις δόξια 114, 43 (Εὐχ.)· ἀντίληψις τῶν πενήτων († Δαμ. Λόγ. εἰς Εὐαγγελισμόν)· ἀντίληψις πιστῶν (Παρακλ. ἡχ. β' Κυρ. πρωτὶ Κανον. τριαδ. κάθισμα Μητροφ.)· ἀντίληψις τῶν ἐπ' αὐτῇ πεπαιθότων 78, 49 (Εὐχ.)· ἀντίληψις φοβερά 47, 67. (Ἰγνάτιος)· ἀντίληψις τῶν προσκαλουμένων (Ἰαν. κβ' καὶ νῦν ἐσπερινοῦ)· ἀντίληψις τῶν εἰς αὐτὴν προστρεχόντων (Τριωδ. ὠδ. ἡ' Θεοτ. Δευτ. γ' ἐβδ. νηστειῶν Ἰωσήφ Στουδίτης).

ἀντίληπτωρ καὶ θλιβομένων χαρὰ 114, 115 (Εὐχ.).

ἀντίλυτρον κόσμου (Δεκ. ι' Κάθ. Θεοτ.).

ἀντίπαλος τῆς λύπης 66, 37 (Θηκ.).

* ἀνύμφευτος θεογενήτωρ ὁ Χριστὸς 37, 111· ἀνύμφευτος κόρη καὶ ἀπείρανδρος 47, 148 (Ἰγνάτιος)· ἀνύμφευτος νύμφη (Ρωμ. Ἀκάθ.).

ἄνυμφος μήτηρ (προσόμ. ἡχ. πλ. δ' Νικ. Κατασκευητός).

ἀνύουσα πάντα ὅσα θέλει παντοδυνάμω εὐχῇ 165, 81 (Μαν. ρήτωρ).

ἀνυπέβλητος καὶ ἀγία παρθένος († Νοεμ. ιγ' Καν. εἰς Χρυσόστομον) ὠδ. 5' Θεοτ. Δαμ.).

ἀ ν ὕ ψ ω μ α φιλορθοδόξου λαοῦ 173, 117 (Θηκ.).

ἀ ν υ ψ ὡ σ α σ α τὴν ταπεινὴν βροτείαν φύσιν 76, 136 (Εὐχ.). ἀνυψοῦσα ταπεινοὺς ἐκ κοπρίας λάκκου καὶ παθῶν εἰς ὄρη τὰ ὑψηλὰ τῆς καθαρότητος († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος). ἀνυψώσασα ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανὸν τῷ ξένῳ τοκετῷ τὸ ἀνθρώπινον († Καν. Ἀγαπητοῦ ἐπισκ. Συναοῦ ὡδ. δ' Θεοτ.).

ἀ ν ὕ ψ ω σ ι ς τῶν ταπεινῶν († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

ἀ ν ω τ έ ρ α ἀγγέλων καὶ ὑπερέχουσα τῶν ποιημάτων (Παρακλ. ἡχ. γ' Σαβ. πρωτὶ Καν. ὡδ. ε' Θεοτοκ. Ἰωσήφ) — ἀγγέλων, χειρουβὶμ ὑπερέτερα, σεραφὶμ πυρίνων ἀνωτέρα καὶ τιμιωτέρα νοεῤῥας πάσης τάξεως καὶ δόξης ἀσυγκρίτῳ καὶ τιμῇ ὑπερενδοξοτέρα 41, 270 (Εὐχ.) ἀνωτέρα ἀρχῶν καὶ ἐξουσιῶν († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν) — καὶ ἁγιωτέρα τῶν ἄνω δυνάμεων 55, 85. ἀνωτέρα τῶν οὐρανίων νόων δεσπόζουσα πάντων τῶν ποιημάτων 98, 37 (Φώτιος). ἀνωτέρα θείων ὑψωμάτων (Ἰουν. κβ' Καν. ὡδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ). ἀνωτέρα παντὸς ἐπαίνου († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

ἀ ξ ί α λευϊτικὴ ἐξ ἱερᾶς ράβδου ἀνθήσασα († Καν. ὡδ. θ' τροπ. γ' η' Σεπτ.).

ἀ ξ ί ω μ α βασιλικὸν τοῦ ἀνθρωπείου γένους († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου Ἀνδρέου Κρήτης).

ἀ ξ ι ω τ έ ρ α τῶν ἀσωμάτων νόων (Δεκ. β' Καν. ὡδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης).

ἀ π α λ λ α γ ή τῶν ἀσθενούντων 283, 111 (Εὐχ.). ἀπαλλαγὴ ὀξυτάτῃ νοσούντων 283, 334 (Εὐχ.). ἀπαλλαγὴ τῶν δεινῶν 5, 59. ἀπαλλαγὴ λύπης καὶ λύσις 31, 32 (Μάρκ. Εὐγεν.). ἀπαλλαγὴ μεσημβρινοῦ συμπτώματος 46, 24 (Ἰγνάτιος). ἀπαλλαγὴ τῶν πόνων τῆς Εὐας 213, 7 (Θηκ.). ἀπαλλαγὴ τῆς φθορᾶς (Σεπτ. η' Στιχ. Λιτῆς).

ἀ π α λ λ ά ξ α σ α τὸν κόσμον τῆς πλάνης 68, 37 (Θηκ.) — πάντας τῆς ἀρᾶς 10, 70. ἀπαλλάττουσα τῆς φλογὸς τῶν παθῶν (Ρωμ. Ἀκάθ. Ι).

ἀ π ἀ ν θ ι σ μ α θεῖον τῆς παρθενίας (Σεπτ. η' Στιχ. τῶν Αἰνων γ').

ἀ π ά ρ α σ α ὕλης τῶν φθαρτῶν († Καν. ἀρχαγγέλων ὡδ. θ' Θεοτ. Γεώργιος).

ἀ π α ρ τ ί α ἀσφαλὲς τῆς προσδοκίας ἡμῶν (Μαρτ. ις' Καν. ὡδ. θ' Θεοτ. Γεώργιος).

* ἀ π α ρ χ ή τοῦ ἀνθρωπείου φυράματος 264, 81 (Εὐχ.). ἀπαρχὴ εὐζωίας 11, 8. ἀπαρχὴ τῆς ἀθανασίας († Καν. Κ)τίνου καὶ Ἑλένης ὡδ. γ' Θεοτ. Δαμ.). ἀπαρχὴ ζωῆς 11, 183. 31, 6 (Μάρκ. Εὐγεν.). ἀπαρχὴ καὶ τέλος τῆς πίστεως 249, 34 (Θηκ.) ἀπαρχὴ τῆς ἡμετέρας σωτηρίας 14, 195. ἀπαρχὴ τῆς φύσεως ἡμῶν 87, 52. ἀπαρχὴ τῆς χαρᾶς 294, 159. ἀπαρχὴ παναγία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους (Προσομ. ἡχ. β' Ἀθαν. π)χης) ἀπαρχὴ τῆς ἀνθρωπότητος († Νοεμ. κα' Καν. ὡδ. α' τροπ. γ' Γεώργιος). ἀπαρχὴ τοῦ ἐν Χριστῷ θεωθέντος Ἀδαμίου φυράματος († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου Ἀνδρέου Κρήτης). ἀπαρχὴ τῆς πρὸς τὸ οἰκεῖον πλάσμα κοινωνίας καὶ συμφυΐας τοῦ Θεοῦ (ἐνθα ἀνωτ. Ἀνδρέας).

ἀ π α σ τ ρ ά π τ ο υ σ α τῷ θεῷ πνεύματι († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος). ἀπαστράπτουσα παρθενικῇ σφραγίδι 46, 45 (Ἰγνάτιος).

* ἀ π ε ί ρ α ν δ ρ ο ς δέσποινα 68, 164 (Θηκ.) ἀπείρανδρος ἐν παρθένοις, παρθένος ἐν μητρᾷσι 34, 47. ἀπείρανδρος κόρη (Ἰονκ. ια' Καν. (β') ὡδ. θ' Θεοτ.).

* ἀ π ε ι ρ ό γ α μ ο ς Θεοτόκος 58, 31 (Γεώργιος).

* ἀ π ε ι ρ ό ζ υ γ ο ς (ἰδ. δάμαλις).

ἀ π ε λ α ύ ν ο υ σ α τὴν ὁμίχλην τῶν παθῶν καὶ τῶν θλίψεων (Ἰουλ. ζ' Καν. ὡδ. θ' Θεοτ.).

ἀ π ο γ ε ν ν ή σ α σ α ἀπὸ γαστροῦ παρθενικῆς τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον (Πεντηκ. Κυρ. ἀγ. πάντων Κανον. ὡδ. γ' τροπ. δ'). ἀπογεννώσα ὁδηγὸν πλανωμένους (Ρωμ. Ἀκάθ. Ν). ἀπογεννήσασα νόμων ἐκτὸς τῶν φυσικῶν ὑπὲρ αἰτίαν καὶ λόγον τοῦ πατρὸς ἀμιγῇ χαρακτῆρα († Καν. (ια') Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἀθῶ ὡδ. γ' Θεοτ.).

ἀ π ό γ ο ν ο ς τοῦ Ἀδὰμ καὶ μητρε Θεοῦ (Αὐγ. ιδ' Καν. (β') ὡδ. δ' Θεοτ.). ἀπόγονος τοῦ κοσμοπάτορος καὶ θεοπλάστου Ἀδὰμ († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν).

ἀ π ό δ ε ι ξ ι ς τοῦ ὕψους τῆς γνώσεως Θεοῦ 298, 135 (Μαν. ρήτωρ).

ἀ π ο δ ώ σ α σ α τὸ ὄφλημα τῆς Εὐας († Ἰουλ. β' (κατάθεσις Ζώνης Θεοτ. Ἰδιόμελον).

ἀ π ο κ ά λ υ ψ ι ς τῆς ἀφράστου δόξης 12, 164 (Ἰγνάτιος). ἀποκάλυψις τῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ 255, 17.

ἀ π ο θ ε ώ σ α σ α τὸ φύραμα τῶν βροτῶν (Μαίτου ια' Καν. ὡδ. η' Θεοτ.).

ἀποκνήσασα τὸν ἱατρὸν τῶν ψυχῶν 38, 27 (Ἰωσήφ)· ἀποκνήσασα μόνῃ ἀσπόρως τὸν Χριστὸν 28, 130 (Φώτιος)· ἀποκνήσασα φῶς τὸ ἀνέσπερον 33, 39 — φῶς βοροῖς τὸ ἀνέσπερον (Παρακλ. ἡχος α' Πέμπ. πρωὶ Κανον. ὠδ. γ' Θεοτοκ. Ἰωσήφ)· ἀποκνήσασα τὸ πῦρ τὸ θεϊκὸν 9, 138 (Ἰωσήφ Στουδίτης)· ἀποκνήσασα ἐν χρόνῳ τὸν ἔξω χρόνον († Ἐξαποστ. Θεοτ. Προκοπίου Δεκαπολίτου)· ἀποκνήσασα λυτρωτὴν τῶν πεπεδημένων († Καν. Ζωσίμου μάρτ. ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ἀπόλαυσις ζωῆς τῆς αἰδίου 21, 57 (Θηκ.)· ἀπόλαυσις μυστικῇ τῶν ψυχῶν (Ἀπριλ. δ' Δόξα ἐσπερινοῦ)· ἀπόλαυσις τῶν οὐρανίων καλῶν († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος)· ἀπόλαυσις αἰωνία († Καν. Φωτίου καὶ Ἀνικίτου ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης).

ἀπολύτρωσις τῶν καταδίκων 42, 200 (Εὐχ.)· ἀπολύτρωσις τῆς φρικτῆς ἀπειλῆς τοῦ Θεοῦ (Σεπτ. δ' Καν. Μουσέως ὠδ. ζ' Θεοτ. Κλήμης) ἀπολύτρωσις παντελῆς (Νοεμ. γ' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ.).

ἀποξηράνασα τὴν ἄρὰν, τὴν φθορὰν, τὸν θάνατον καὶ τὴν λύπην 109, 239 (Εὐχ.)· ἀποξηράνασα νοσημάτων κρουνοὺς 11, 180· ἀποξηραίνουσα τὰς ἀδύσσοις τῶν παθῶν († Θεοτοκίον. Λάσκαρης).

ἀπόσβεσις καὶ ἀπαλλαγὴ νόσων 208, 173 (Μαν. ρήτωρ).

ἀποστάξουσα δράσον ἰάσεων ὡς πηγὴ τῶν ἱαμάτων καὶ κρήνη σωτηρίου 77, 75 (Εὐχ.)· ἀποστάξουσα μύρον εὐωδίας 101, 84 (Δαμ.).

ἀποστίλβουσα κάλλει παρθενικῷ (Αὐγ. κζ' Ἐξαποστειλ. Θεοτ.).

ἀποστειρώσασα διὰ τοῦ τόκου τὴν ἄρὰν τοῦ προπάτορος (Παρακλ. ἡχ. γ' Τρίτη πρωὶ Κανόν. ὠδ. ε' Θεοτοκ.).

* ἀποτεκοῦσα σαρκὶ ἀγίως τὸν ὑπεράγιον Λόγον (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ω)· ἀποτεκοῦσα τὸ φῶς τοῖς βοροῖς τὸ ἀνέσπερον 36, 32· ἀποτεκοῦσα φῶς ἄδυτον τὸ καταλάμπαν διὰ σύμπαντα 19, 87 (Θηκ.)· ἀποτεκοῦσα ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον (Παρακλ. ἡχ. δ' Τετάρτ. πρωὶ Καν. (α) ὠδ. δ' Θεοτ.).

ἄρκτος ἡ λαμπρὰ καὶ μεγάλη ἡ ἐπτάστερος τοῦ νοητοῦ οὐρανοῦ τοῖς ἐπὶ χάρισμασι ἡ ἑξαστράπτουσα (Προσόμ. ἡχος β' Ἀνδρέας).

ἄρμα βυθοῦ γνώσεως 298, 58 (Μαν. ρήτωρ)· ἄρμα Λαυτικὸν 200, 218 (Μαν. ρήτωρ)· ἄρμα ἀστραπηφόρον (Νοεμ. λ' Κάθισμα)· ἄρμα Θεοῦ ἀνώτερον τῶν χειρουβὶμ καὶ σεραφὶμ 45, 251 (Εὐχ.)· ἄρμα Θεοῦ νοερὸν καὶ ὑπερουράνιον μυριοπλάσιον καὶ πολυώνυμον χειρουβὶμ καὶ σεραφὶμ ἐπηρμένον ἀγιότητι πολλῇ 109, 142 (Εὐχ.)· ἄρμα τοῦ Λόγου λογικὸν καὶ ἔμψυχον 279, 9 (Εὐχ.)· ἄρμα τοῦ Λόγου ὑπέρφωτον 44, 283 (Εὐχ.)· ἄρμα τοῦ Λόγου θεῖον καὶ φωτοφόρον († Καν. Ἀνίνα ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ἄρμα τοῦ Λόγου φλογοφόρον 192, 70 (Εὐχ.)· ἄρμα μυριοπλάσιον 279, 13 (Εὐχ.) — πιστῶν μυριοπλάσιον 298, 62 (Μαν. ρήτωρ)· ἄρμα τῆς νέας χάριτος πολυώνυμον 298, 60 (Μαν. ρήτωρ)· ἄρμα πολυώνυμον Εἰρμ. 228, 52 (Δαμ.)· 279, 12 (Εὐχ.) 78, 167 (χειρουβὶμ ὑψηλότερον Εὐχ.) — χειρουβικὸν ὑπερφέρον ἁμαρτῶν ἐν ἀγιότητι ἀσυγκρίτῳ τῇ δόξῃ καὶ τιμῇ 182, 173 (Εὐχ.)· ἄρμα ἀγιώτερον χειρουβὶμ καὶ σεραφὶμ († Εὐχ. Καν. ις') εἰς Χριστὸν ὠδ. α' Θεοτ.)· ἄρμα πύρινον τοῦ πάντων βασιλεύοντος 132, 101 (Λάσκαρης)· ἄρμα σοφίας 298, 57 (Μαν. ρήτωρ)· ἄρμα τιμώτερον χειρουβὶμ 228, 96 (Εὐχ.)· ἄρμα φωτεινὸν τοῦ Λόγου, ἄρμα πυρίμορφον, ἄρμα πολυώνυμον, ἄρμα αὐτῶν θρόνων ἀσύγκριτον, ἄρμα χρυσόπλοκον 130, 228 (Θεοφάνης)· ἄρμα φρικτὸν τοῦ βασιλέως (Δεκ. θ' Καν. (γ') ὠδ. η' τροπ. β' Γεώργιος)· ἄρμα αὐτῶν θρόνων ἀσύγκριτον, ἄρμα τοῦ θείου στίγματος, ἄρμα χρυσόπλοκον († Νοεμ. ιγ' Καν. (εἰς Χρυσόστομον) ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἄρμα μυριώνυμον τοῦ Δαυὶδ († Κάθισμα Θεοτ. εἰς Θέκλαν)· ἄρμα ἡλιόμορφον τοῦ Δαυὶδ († Κάθ. Θεοτ. Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας).

ἄρμόζουσα Κυρίῳ πιστοῦς (Ρωμ. Ἀκαθ. Τ).

* ἄρουρα ἀγεώργητος 45, 64 (Εὐχ.)· ἄρουρα ἀειθαλῆς Εἰρμ. 84' 58 (Ἀνδρέας Τυφλός)· ἄρουρα ἀνήροτος τὸν στάχυν τεκοῦσα τῆς ζωῆς (Παρακλ. ἡχ. δ' Κυρ. πρωὶ Κανον. ὠδ. γ' Θεοτ. Δαμ.)· ἄρουρα ἀνήροτος τὸν μὴ σπαρέντα θεϊκὸν ἀναβλάστησασα ἄσταχυν 157, 53 (Μητροφ.)· ἄρουρα βλαστάνουσα εὐφορίαν οἰκιτριμῶν (Ρωμ. Ἀκαθ. Ε) — βλαστήσασα ἀνηρότως τὸν στάχυν τῆς ζωῆς 41, 296 (Εὐχ.)

— ἐνέγκασα ζωῆς τὸν στάχυν 124, 257 (Μαν. ρήτωρ)· ἄρουρα ἐκτρέφουσα τὰς καρδίας τῶν πιστῶν (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Δ)· ἄρουρα θαυμαστόκαρπος καὶ πολύφορος 279, 324 (Εὐχ.)· ἄρουρα καλλίκαρπος Εἰσμ. 45, 37 — καλλίκαρπος καὶ εὐφορος († Καν. Εὐαγγελ. Θεοφάνης)· ἄρουρα μυστικὴ ἄσταχυν ἐκτρέψασα 20, 143 (Θηκ.)· ἄρουρα πάγκαρπος ἐν ἀσπερμάντῳ σπορᾷ στάχυν βλαστήσασα 99, 67 (Ἀρσένιος)· ἄρουρα τῆς παρθενίας καὶ γῆ ἀγεώρητος 106, 61· ἄρουρα σιτοφόρος καὶ χώρα πολύφορος 149, 201 (Εὐχ.)· ἄρουρα τερπνὴ καὶ πάγκαρπος (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ε)· ἄρουρα ἀκήρατος θηλάσασα στάχυν ἀγεώρητον († Καν. Φωτίου καὶ Ἀνικήτου ὡδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης).

ἄ ρ τ ρ ο ι ῆ σ α σ α ἐν σπλάγχνοις τὸν πλάστην τῆς κτίσεως 99, 73 (Ἀρσένιος).

ἄ ρ τ ο ς ζωηφόρος 201, 17· ἄρτος, οἶνος καὶ μέλι, ἔλαιον καὶ γάλα καὶ ὕδωρ ἐξ οὗ κόσμος ἀθανατίζεται 255, 179.

ἄ ρ χ ῆ τοῦ ἐν Χριστῷ θεωθέντος Ἀδαμαίου φυράματος († Ἰδιόμ. Συλλήψεως ἀγ' Ἀννης. Νικόδημος ἀγιορείτης)· ἀρχὴ τῆς ἡμῶν σωτηρίας 81, 212 (Εὐχ.)· ἀρχὴ καὶ ρίζα τῆς σωτηρίας (Προσόμ. ἡχ. πλ. β' Θεοφάνης)· ἀρχὴ τοῦ μυστηρίου († Κάθ. Εἰσοδίων).

ἄ ρ χ ῆ γ ὁ ς εὐλογίας 255, 60· ἀρχηγὸς νοητῆς ἀναπλάσεως (Ρωμ. Ἀκάθ. Τ)· ἀρχηγὸς τῆς βροτῶν ἀναπλάσεως 68, 86 (Θηκ.)· ἀρχηγὸς σωτηρίας 301, 47.

ἄ ρ χ ο υ σ α Ἀρχῶν (Προσόμ. ἡχ. πλ. β' Ἀνδρέας),

ἄ ρ ω μ α ὅπερ προήνεσεν ὁ Σολομὼν ἐν ἄσμασι 255, 177.

ἄ σ μ α τῶν ἀσμάτων 290, 266 (Θεοφάν.)· ἄσμα τῶν ἀσμάτων καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα (Παρακλ. ἡχ. α' Σαβ. ἐσπ. Δόξα Δαμ.)· ἄσμα τοῦ Γαβριὴλ 7, 197 (Κλήμης)· ἄσμα καὶ ἐντρύφημα τῶν οὐρανίων νόων (Προσόμ. ἡχ. δ' Εὐχ.).

* ἄ σ π ι λ ο ς — πανάσπιλος μήτηρ τοῦ Θεοῦ.

ἄ σ π ῖ ς ἀνάκτων κραταῖα 298, 114 (Μαν. ρήτωρ).

ἄ σ τ ῆ ρ ἀειλαμπής 11, 80· ἀστὴρ αὐγάζων τὰ πέρατα (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Κ)· ἀστὴρ εἰσάγων ἐν κόσμῳ τὸν μέγαν ἥλιον 92, 92 (Θηκ.)· ἀστὴρ ἐμφαίνων τὸν ἥλιον (Ρωμ. Ἀκάθ. Α)· ἀστὴρ Κυρίου λαμπρό-

τατος 11, 33· ἀστὴρ μυστικὸς τὸν φοβερόν καὶ φωτεινὸν ἥλιον πάσῃ τῇ γῇ ἐμφαίνων τὸ σκότος διώκοντα 68, 63 (Θηκ.)· ἀστὴρ ὀλόφωτος εἰσάγων ἐμφανῶς ἥλιον ἐν κόσμῳ τὸν μέγαν καὶ ἄδυταν 25, 72 (Θηκ.)· ἀστὴρ πολύφωτος 95, 24 (Θηκ.) — πολύφωτος καὶ πολυπόδητος 67, 17 (Θηκ.)· ἀστὴρ ἡλιόμορφος (Σεπτ. κε' καὶ νῦν τοῦ ἐσπεριναῦ).

ἄ σ τ ρ α π ῆ σ τήφῃ δαυμόνων φλογίζουσα 298, 116 (Μαν. ρήτωρ)· ἀστραπὴ φωτεινοτάτη φωτὸς 251, 101 (Θηκ.)· ἀστραπὴ τὰς ψυχὰς καταλάμπουσα (Ρωμ. Ἀκάθ. Φ).

ἄ σ τ ρ ά π τ ο υ σ α καλλοναῖς παρθενίας 314, 189 (Δαμ.)· ἀστράψασα ἀρρήτως τὸ φῶς (Προσόμ. ἡχ. γ' Μαν. ρήτωρ)· ἀστράψασα ἡμῖν τῆς τρισηλίου δόξης τὸν ἕνα (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Κυρ. πρωτ' Καν. τριαδιν. ὡδ. η' Θεοτ. Μητροφάνης).

ἄ σ τ ρ ο ν ἄδυταν εἰσάγον κόσμῳ τὸν μέγαν ἥλιον 126, 264 (Ἰωσήφ)· 173, 73 (Θηκ.)· ἄστρον λαμπροεἰδὲς 298, 253 (Μαν. ρήτωρ)· ἄστρον τηλαυγέστερον πάσης καθάρσεως 11, 121.

ἄ σ ύ γ κ ρ ι τ ο ς τῷ κάλλει πάντων γεννητῶν 175, 98 (Φώτιος)· ἀσύγκριτος πάσῃ ἀγιωσύνῃ († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος).

ἄ σ φ ά λ ε ι α τοῦ κόσμου κοινὴ († Στιχ. Θεοτ.).

ἄ τ ο μ ο ν ἔσχατον τῆς φύσεως (Προσόμ. ἡχ. δ' Θεοστήρικτος),

α ὕ γ ά ζ ο υ σ α τὴν φωτοφόρον ἡμέραν τοῖς ἐν σκότει καθέδουσι 68' 2 (Θηκ.).

α ὕ γ ε ρ ι ν ό ς μυστικὸς ἀποδιώκων τὸν ζόφον τῆς νυκτὸς καὶ αὐγάζων ταῖς βολαῖς τὰ σύμπαντα († Κάθ. Θεοτ. Ἀλεξίου).

α ὕ γ ῆ ἀστραπόμορφος ἥλιον τοῦ νοητοῦ 298, 143 (Μαν. ρήτωρ)· αὐγὴ ἐπιφέρουσα τῷ κόσμῳ ἡμέραν τὴν λαμπρὰν 169, 61 (Θηκ.)· αὐγὴ λαμπροτάτης ἡμέρας 216, 90 (Θηκ.)· αὐγὴ τὴν λαμπρὰν ἡμέραν ἢ λάμψασα 94, 139 (Θηκ.)· αὐγὴ ἢ λάμψασα τὸν ἀνέσπερον ἥλιον 217, 153 (Θηκ.)· αὐγὴ μυστικῆς ἡμέρας (Ρωμ. Ἀκάθ. Ι)· αὐγὴ μυστικὴ ἐπιδείξασα τὴν λαμπροφώραν ἡμέραν τοῖς σύμπασι 23, 212 (Θηκ.)· αὐγὴ ὀλόφωτος τὸν ἥλιον αὐγάσασα 136, 48 (Θηκ.)· αὐγὴ πάμφωτος τὸν ἥλιον ἀνατείλασα 66, 47 (Θηκ.)· αὐγὴ πολύφωτος 89, 118 (Θηκ.)· αὐγὴ φωσφόρος τὴν μυστικὴν ἡμέραν αὐγάσασα 92, 85 (Θηκ.).

αὐγή φωτίζουσα τῇ μυστικῇ ἐπιλάμψει τὰ σύμπαντα 167, 55 (Θηκ.)· αὐγή ἡ τὸν ἥλιον ἐν τῷ κόσμῳ εἰσάξασα (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Μητροφ.).

α ὕ γ ο ς ἥλιον εἰσάξασα Χριστὸν ἐν κόσμῳ 11, 208.

α ὕ λ ἡ λογικῶν προβάτων (Ρωμ. 'Ακάθ. Η).

α ὕ ξ η σ ι ς τῶν νηπίων († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος).

ἄ φ α ῖ ρ ε σ ι ς τῶν δακρύων τῆς Εὐας 90, 91 (Θηκ.).

ἄ φ α ν ῖ σ α σ α τὸ ὄνειδος τῆς προμήτορος (Νοεμ. δ' Καν. ὠδ. 5' Θεοτ.)· ἀφανίσασα δαίμονας (Νοεμ. 5' Καν. ὠδ. 5').

ἄ φ ἄ ν ι σ ι ς δαϊμόνων (Παρακλ. ἡχ. πλ. δ' Κυρ. ἐσπερ. Δόξα).

ἄ φ ἄ ν τ ω σ ι ς τῆς ἀρᾶς 11, 43.

ἄ φ α ρ π ἄ σ α σ α τοὺς βροτοὺς ἐκ βυθοῦ κακίας καὶ ἀπογνώσεως (Νοεμ. β' καὶ νῦν 'Αποστίχων).

ἄ φ ε λ θ ὕ σ α τὴν ἐνοχλὴν τῆς ἁμαρτίας 234, 104.

ἄ φ θ ο ρ ο ς μετὰ τόκον ('Οκτ. ιε' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἄφθορος ἀγνή († Στιχ. Χριστουγέννων 'Ιωσήφ).

ἄ φ λ ε γ ε σ τ ῆ ρ α φλογὸς αὐλοῦ Εἰρμ. 35, 17.

ἄ φ ο ρ μ ἡ τῶν ἐκ Θεοῦ τῷ κόσμῳ χορηγηθέντων ἀγαθῶν († 'Εξαποστειλ. Θεοτ. ἀνακομιδῆς λειψάνων 'Αναργύρων).

* ἄ χ ρ α ν τ ο ς — παγᾶχροτος, ἄχροτος Θεοῦ γεννήτορα καὶ ἀδιάφθορος μετὰ γέννησιν 122, 117.

ἄ ψ α υ σ τ ο ς μῶμου παντὸς καὶ σαρκικοῦ μολυσμαῦ ἀνεπίδεκτος 263, 85 (Εὐχ.).

Β ἄ θ ο ς ἀκατάληπτον 308, 55 (Θηκ.)· βάθος ἀκατανόητον 294, 50 — ἀκατανόητον ἀγγέλοις 65, 193 (Θηκ.)· 126, 85 ('Ιωσήφ)· βάθος ἀκατάφθαστον τεραστίων φοβερῶν (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Β)· βάθος ἄμετρον 21, 9 (Θηκ.)· βάθος ἄπειρον ὕψος ἀκατάληπτον 132, 178 (Λάσκαρης)· βάθος καὶ βυθὸς τῶν θανυμασίων Θεοῦ 255, 9· βάθος δυσθεώρητον καὶ ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς (Ρωμ. 'Ακάθ. Α)· βάθος τοῦ θείου ἥψους δυσανάβατον 59, 81 ('Αθαν. πατριάρχης)· βάθος τῆς θείας σαρκώσεως ἄπειρον (Προσόμ. ἡχ. β' Γεώργιος)· βάθος ἀνθρωπίνους λογισμοῖς ἀμέτρητον (Προσόμ. ἡχ. δ' Θεοστήρικτος)· βάθος τῶν ἀ-

ποκρύφων μυστηρίων τοῦ Θεοῦ († Θεοτ. Λάσκαρης).

β α κ τ η ρ ῖ α γηραιῶν 140, 110 (Θηκ.) — καὶ ἰσχύς 22, 58 (Θηκ.)· βακτηρία γήρους 253, 7 (Θηκ.)· βακτηρία τυφλῶν (Πεντηκ. Σαβ. Μυροφ. Στιχ. Πρόσόμ. Παρακλ. ἡχ. β' Σαβ. ἐσπ. μικροῦ ἐσπ. Προσόμ. α').

β α λ ο ὕ σ α ἀφανισμῷ παντελεῖ τοῦ θανάτου τὸ κέντρον († Καν. Κοιμ. Θεοτ. ὠδ. η' τροπ. β' Θεοφάνης).

β α σ ι λ ε ῖ α οὐρανῶν ἀδιάδοχος († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος).

β α σ ι λ ε υ ὄ ν τ ω ν στέμμα καὶ κράτος 23, 42 (Θηκ.).

β α σ ι λ ι κ ω τ ῆ ρ α ὑπὲρ πάσας τὰς βασιλείας τῆς βροτείας οὐσίας († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

β α σ ι λ ῖ ς ἐκ δεξιῶν ἱσταμένη τοῦ Δεσπότη 22, 228 (Θηκ.)· βασιλὶς μεσιτεύουσα 233, 62· βασιλὶς τοῦ κόσμου καὶ δέσποινα (Φεβρ. η' Καν. (α') ὠδ. δ' Θεοτ.)· βασιλὶς τῶν βασιλίδων (Προσόμ. ἡχ. βαρὺς 'Ανδρέας)· βασιλὶς πεποικιλμένη κάλλεσιν ἀγνείας καὶ καθαρότητος († Καν. Εἰσοδίων ὠδ. α' τροπ. δ' Γεώργιος).

β α σ ῖ λ ι σ σ α τὸν βασιλέα τέξασα 62, 177 (Εὐχ.)· βασίλισσα ὡς βασιλέως θυγάτηρ βλαστήσασα τὸν βασιλέα Θεὸν 7, 8 (Κλήμης)· βασίλισσα τῶν βασιλίδων κόσμου (Προσόμ. ἡχος α' Θηκ.)· βασίλισσα βροτῶν 11, 52· βασίλισσα διαχρῶσθ στολίσματι ὠραῖζομένη (Παρακλ. ἡχ. δ' Δευτ. πρωτὶ Κανόν. ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης)· βασίλισσα δοξαζομένη ἐν οὐρανῷ († Στιχ. Συλλήψεως ἀγ. 'Αννης. Νικόδημος ἀγιορεΐτης)· βασίλισσα τῶν ἐπιγείων καὶ σκέπη 24, 39 (Θηκ.)· βασίλισσα κοσμοσώτειρα 193, 165 (Εὐχ.)· βασίλισσα τῶν κτισμάτων ἀπάντων ἐκ δεξιῶν ἱσταμένη τοῦ παμβασιλεύοντος 65, 54 (Θηκ.)· βασίλισσα παντευλόγητος Εἰρμ. 64, 64 (Κυπριανός)· βασίλισσα παρθένος (Παρακλ. ἡχ. α' Τρίτη πρωτὶ Κανόν. Προδρόμου ὠδ. ε' Θεοτοκ. 'Ιωσήφ)· βασίλισσα ἀρεταῖς πεποικιλμένη († Καν. Παύλου τοῦ Θηβαίου ὠδ. α' Θεοτ. Θεοφ.)· βασίλισσα σεπτὴ (Πεντ. Κυρ. ἀγ. πατέρων Κανον. ὠδ. α' τροπ. ε')· βασίλισσα χαρῶν τῶν παρθένων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Γ)· βασίλισσα ὠραία 76, 63 (Εὐχ.)· βασίλισσα γῆς καὶ θαλάσσης καὶ τῆς κτίσεως (Προσόμ. ἡχ. πλ. β' 'Ανδρέας)· βασίλισσα ἐκ Δαυὶδ († Δαμ. Λόγος

εἰς Εὐαγγελισμόν)· βασίλισσα μόνη ἐν βασίλισσαις, ἢ βασιλέως μὲν θυγάτηρ παμβασιλέως δὲ Χριστοῦ μήτηρ, φιλευσεβῶν δὲ βασιλέων κράτος († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· βασίλισσα ἢ ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένη πεποικιλμένη (αὐτόθι).

6 α σ ι ς στεροῖ ἱσταμένων 305, 12 (Θηκ.)· βάσις ἀσφαλῆς 11, 139· βάσις βασιλείος 40, 281 (Εὐχ.)· βάσις καὶ θύρα καὶ κλεῖς καὶ εἴσοδος τῆς βασιλείας οὐρανῶν 269, 304 (Εὐχ.)· βάσις πεπτωκότων 199, 169 Εἰρμ. 10, 46· βάσις καὶ στάσις καὶ κίνησις μαρτύρων καὶ δούλων 11, 269.

6 α σ τ ἄ σ α σ α τὸν ἄνθρωπον ὡς χρυσοῦν θυμιατήριον († Καν. Μανουήλ, Σαβέλ, ὡδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· βαστάσασα ἄσπεκτον φλόγα θεότητος († Καν. (β') εἰς Πέτρον ὡδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.)· βαστάσασα ἀγκάλαις τὸν παροχέα ἡμῶν (Πεντηκ. Μεσοπεντ. Κανον. ὡδ. ζ' τροπ. θ' Ἀνδρέας)· βαστάσασα ὡς βάτος πυρὶ σπαργανουμένη τὴν πρηστήριον φύσιν τῆς θεότητος 210, 36 (Μάρκ. Εὐγεν.)· βαστάζουσα τὸν βαστάζοντα πάντα (Ρωμ. Ἀκάθ. Α)· βαστάσασα ἐν κοιλίᾳ τὸ παμφαῆς φῶς 136, 65 (Θηκ.)· βαστάσασα ἐν μήτρᾳ λίθον ἀκρογωνιαῖον τὸν Χριστὸν 6, 145· βαστάσασα πάντων τὰς νόσους 128, 246 (Ἰωαννίκιος), βαστάζουσα ἐν τῇ παρθενικῇ νηδίᾳ ὡς ἐν οὐρανῷ ἐπτακύνκλῳ τὸν κτίστην πάντων 46, 238 (Ἰγνάτιος)· βαστάσασα δὴν τὰ χερουβὶμ μετὰ φόβου δοξάζουσιν († Ἰδιὸμ. Χριστουγέννων)· βαστάσασα τὸ πῦρ τὸ ἄσπεκτον καὶ μέινουσα ἄφλεκτος 33, 3· βαστάσασα τὸ πῦρ τῆς ὅλης θεότητος († Μακαρισμῶν Βαρθολομαίου Θεοτ.)· βαστάσασα τὸν φέροντα τὰ πάντα νεύματι 2, 71 (Εὐχ.)· βαστάσασα τὸν τιθέντα νέφει τὴν ἑαυτοῦ ἐπίβασιν 3, 275 (Εὐχ.)· βαστάσασα ἐν κοιλίᾳ τὸ μάννα τῆς ζωῆς (Ἰαν. ιγ' Καν. (β') ὡδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· βαστάσασα ἀπεριγράπτως ἐν κοιλίᾳ τὸν ἁμνὸν τοῦ Θεοῦ (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Ἰγνάτιος)· βαστάσασα ἐν ἀγκάλαις τὸ ἀνύστακτον ὄμμα (Παρακλ. ἡχ. πλ. δ' Σαββ. ἔσπ. Δόξα Ἀποστιχ. μικροῦ ἑσπερινοῦ).

* 6 α τ ο ς ἄφλεκτος σπαργανουμένη πάντοθεν πυρὶ τῆς θεότητος καὶ φλεγόμενη μηδαμῶς 213, 101 (Θηκ.)· βάτος ἄφλεκτος ὡς τῆς ἐνύλου γαστροῦ μὴ φλεχθείσης τῇ θεότητι 7, 83 (Κλήμης)· βάτος ἔμψυχος καὶ ἀκα-

τάφλεκτος (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Κυρ. πρωτὶ Κάθ. Θεοτοκ.)· βάτος ζῶσα καὶ ἔμψυχος καὶ ἔμπνους 58, 35 (Γεώργιος)· βάτος δροσίζουσα διανοίας τῶν πιστῶν 209, 190· βάτος καιομένη οὐδόλως δὲ φλογιζομένη 66, 128 (Θηκ.)· βάτος πυράφλεκτος 209, 36, 63, 259, 273· βάτος πυρίμορφος μὴ τακείσα πυρὶ τῆς θεότητος 19, 36 (Θηκ.)· βάτος πυρίφλεκτος ἄφλεκτος φλογοφόρος 274, 32 (Εὐχ.)· βάτος πυρφοροῦσα († Καν. τριῶν Ἱεραρχῶν ὡδ. ζ' Θεοτ.)· βάτος πυρίφορος καὶ θεοδόχος 123, 126 (Μητροφάνης)· βάτος πυρφόρος καὶ ἀκατάφλεκτος 93, 37 (Θηκ.)· βάτος ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτος (Παρακλ. ἡχ. δ' Κυρ. πρωτὶ Κάθ. Θεοτοκίον)· βάτος τοῦ ἁγίου πυρὸς (Σεπτ. η' Στιχ. Λιτῆς)· βάτος τοῦ Σινᾶ πυράφλεκτος Εἰρμ. 148, 56 (Ἀνδρέας)· βάτος φλογίζουσα τῶν ἀπίστων τὰς βουλὰς 209, 189· βάτος φέρουσα τὸ πῦρ († Καν. τῶν προπατέρων ὡδ. ζ' Θεοτ.)· βάτος πανάρετος καιομένη ἀφλέκτως († Δογματικὸν Θεοτ. ἡχ. πλ. β' Δαμ.).

6 α φ ἡ ἀκατανόμαστος τῆς νοητῆς ἀλουργίδος τοῦ Λόγου († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέου Κρήτης).

6 ε β α ί ω σ ι ς ἀσφαλείας 37, 164· βεβαίως ἱσταμένων πεσόντων ἀνάκλησις (Νοεμ. δ' Καν. ὡδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ).

6 ε β α μ έ ν η τῇ ἀλουργίδι τοῦ θείου πνεύματος († Καν. ἀναστάσιμος ἡχ. πλ. δ' ὡδ. θ' Θεοτ. Κοσμάς).

Β ε θ ἡ λ ἡ ὄντως καὶ πόλις ἔμψυχος († Καν. Κοιμ. Θεοτ. ὡδ. γ' τροπ. γ' Γερμανός).

* 6 ί β λ ο ς γραφεῖσα δακτύλῳ Θεοῦ ἐσφραγισμένη 123, 61 (Μητροφάνης)· δίβλος θεία Χριστοῦ ἐσφραγισμένη τῷ πνεύματι († Εὐχ. Κανὼν Προδρόμου γ' ὡδ. ε' Θεοτ.)· δίβλος θεόγραφος ἐσφραγισμένη 78, 221 (Εὐχ.)· δίβλος Θεοῦ ἢ πανσφραγιστος 99, 115 (Ἀρσένιος)· δίβλος τοῦ Λόγου τῆς ζωῆς (Σεπτ. η' Στιχ. ἔσπ.)· δίβλος Χριστοῦ ἱερὰ ἐσφραγισμένη τῷ πνεύματι 40, 218 (Εὐχ.) — ἔμψυχος ἐσφραγισμένη τῷ πνεύματι 126, 1 (Ἰωσήφ)· δίβλος Χριστοῦ ἢ πολυπτυχος 11, 85· δίβλος ἦν οὐδεὶς ἀνέγνω βροτῶν († Νοεμ. ιγ' Καν. εἰς Χρυσόστομον (δ') ὡδ. γ' Θεοτ. Εὐχ.).

6 λ ἄ σ τ η μ α βασιλικὸν (Προεορτ. Γεννήσ. Θεοτ. Κανόν. ὡδ. ζ' τροπ. γ' Γεώργιος)· δλάστημα δικαίων (Σεπτ. η' Στι-

χηρ.)· βλάστημα θεῖον Ἰωακείμ καὶ Ἀννης († Σεπτ. η' Μεγαλυνάριον)· βλάστημα ἀνθηρὸν τοῦ Δαυὶδ ἅγιον γέννημα ἀγίας ρίζης († Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. β' τροπ. γ' Γεώργιος)· βλάστημα ἱερογενὲς καὶ δόλορριζον († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν)· βλάστημα ὠραῖον ἀναθῆλαν ἐκ πατριας Δαυὶδ († Καν. ς') Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἀθῶ ὠδ. γ' Θεοτ.).

6 λ α σ τ ῆ σ α σ α ἀγεωργήτως τὸν βότρυν τὸν πέπειρον (Παρακλ. ἡχ. β' Τετάρτη πρωτὶ Κανόν. ὠδ. ζ' Θεοτοκ. Ἰωσήφ)· βλαστήσασα ἄνθος τὸ ἀείζωον 6, 187· βλαστήσασα βότρυν ὠραιότατον κατευφραίνοντα πάντων τὰς καρδίας 24, 215 (Θηκ.)· βλαστήσασα ζωῆς ἄσταχυν ἀγεωργήτως 67, 56 (Θηκ.)· βλαστήσασα στάχυν τὸν θεῖον 95, 177 (Θηκ.) — στάχυν ζωῆς ἀληθινῆς 108, 118 (Εὐχ.) — τὸν φυτουργὸν τῆς ζωῆς 65, 10· βλαστήσασα ράδαμινον τῷ πατρὶ συνάναρχον ἄνθος τῆς θεότητος, βλαστὸν συναΐδιον (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Κυρ. πρωτὶ Καν. τριαδικ. ὠδ. ζ' Θεοτ. Μητροφάνης)· βλαστήσασα ράβδον βασιλείας καὶ δυνάμεως († Σπυχ. προεόρτιον Εἰσοδίων).

6 λ α σ τ ὸ ς ὠραῖος στερωτικῶν λαγόνων (Σεπτ. θ' Κάθισμα)· βλαστὸς εὐλογίας († Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. η' τροπ. α' Γεώργιος).

6 λ ὕ σ α σ α ἄβυσσον οἰκτιρῶν καὶ χρηστότητος 29, 133 (Ἀνδρέας)· βλύσασα τὴν ἐνυπόστατον ἀθανασίαν (Πεντηκ. Μοσοπεντ. Κανόνος ὠδ. θ' τροπ. δ')· βλύσασα ὕδωρ γλυκὺ καὶ πότιμον θείας ζωῆς ὑετὸν 81, 74 (Εὐχ.)· 6 λ υ σ τ ἄ ν ο υ σ α τὴν πηγὴν τῆς χαρᾶς (Πεντηκ. Κυρ. ἀγ. Πάντων κανόν. ὠδ. ζ' τροπ. ε').

6 λ ὕ σ ι ς παντὸς καλοῦ 239, 171.

* 6 ο ῆ θ ε ι α ἀβοηθήτων 3, 71 (Εὐχ.)· 42, 204 (Εὐχ.)· 201, 93 (Εὐχ.)· βοήθεια ἀμαρτωλῶν, πιπτόντων ἐπανόρθωσις (Παρακλ. ἡχ. γ' Δευτ. πρωτὶ Κανόν. ὠδ. α' Θεοτ.)· βοήθεια ἀνθρώπων 38, 66 (Ἰωσήφ)· βοήθεια τῆς βροτῶν σωτηρίας 15, 72· βοήθεια ἐτοιμῇ 17, 49 (Δαμ.)· 2, 206 (Εὐχ.) 21, 31 (— τῶν ἀνθρώπων Θηκ.) — ἐτοιμῇ πρὸς τὸ σώζειν 37, 77 — ἐτοιμῇ τῶν πιστῶν 25, 132 (Θηκ.) 53, 54, 36, 27, 8, 157· βοήθεια κατ' ἐχθρῶν καὶ ἐν πολέμοις ἀρωγὸς 115, 19· βοήθεια τοῦ κόσμου 10, 177 — τοῦ κόσμου κραταῖα 52, 62 — κραταῖα 2, 207 (Εὐχ.) — κραταῖα

τῶν πιστῶν 20, 167 (Θηκ.) — κραταῖα τῶν βροτῶν καὶ ἀνώλεθρος (Προσόμ. ἡχ. πλ. β' Νικ. Κατασκεπηνός)· βοήθεια πάντων καὶ λύτρωσις 131, 7 (Μαν. ρήτωρ) — πάντων τῶν ἐν γῇ ἀμαρτωλῶν 7, 200 (Κλήμης)· βοήθεια πτωχῶν 10, 84· βοήθεια καὶ σκέπη πιστῶν 13, 90 (Ἰγνάτιος)· βοήθεια ταχινῇ (Πεντηκ. Παρασκ. Διακαιν. Καν. ὠδ. δ' τροπ. δ' Νικηφ. Κάλλιστος) — ταχινῇ ἐν πειρασμοῖς 251, 87 (Θηκ.)· βοήθεια τῶν χριστιανῶν μεγάλῃ 55, 46· βοήθεια παραστατικῇ τῶν ἀβοηθήτων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· βοήθεια ἐγνωσμένη († Καν. (γ') εἰς Πέτρον ὠδ. ς' Θεοτ. Εὐχ.)· βοήθεια ἀκαταίσχυντος († Καν. Βενιαμὴν ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ).

6 ο η θ ὸ ς ἀκαταίσχυντος 41, 2 (Εὐχ.)· βοηθὸς τῶν ἀπόρων († Καν. (β') Γεωργίου μεγαλ. ὠδ. θ' Θεοτ.)· βοηθὸς καὶ ἀρωγὸς καὶ προστάτης καὶ ρύστις τῶν πιστῶν 78, 252 (Εὐχ.)· βοηθὰς τῶν ἐν δεινοῖς χειμαζομένων 72, 158· βοηθὸς τῶν ἐν θλίψεσι καὶ προστάτης τῶν ἐν ἀνάγκαις παρέχουσα ἀπεγνωσμένοις ἐλπίδα (Παρακλ. ἡχ. β' Πέμπ. πρωτὶ Κάθ. Θεοτ.)· βοηθὸς τῶν καταπονουμένων 202, 26· βοηθὸς ὀρφανῶν (Παρακλ. ἡχ. β' Σαβ. ἔσπ. Προσ. α' Πεντηκ. Σαβ. Μυροφ. Προσόμ. α')· βοηθὸς ἐν πειρασμοῖς 18, 85 (Δαμ.)· βοηθὸς τῶν πιστῶν καὶ ἀκαταμάχητον τεῖχος καὶ ἀσφαλείας βεβαίωσις 37, 161—164· βοηθὸς καὶ φρουρὸς τῶν πιστῶν 79, 148 (Εὐχ.).

6 ο λ ῖ ς πιστοὺς καταναγάζουσα (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Δ).

6 ο υ λ ῆ ἡ ἄρρητος καὶ ὑπεράγνωστος τῆς προανάρχου περὶ τὸν ἄνθρωπον οἰκονομίας († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέας Κρήτης).

6 ρ α β ε ὕ ο υ σ α εἰρήνην Εἰσμ. 141, 43 (Δαμ.).

6 ρ ε φ ο τ ὸ κ ο ς (Ἀπριλ. κγ' Καν. (α') ὠδ. α' Θεοτ. Δαυίδ).

6 ρ ε φ ο τ ρ ὸ φ ο ς ἀγνεύουσα (Αὐγ. ιε' Κάθισμα γ')· βρεφοτρόφος καὶ ἀειπάρθενος († Καν. Ὀνουφρίου ὠδ. γ' Θεοτ. Δαυίδ).

6 ρ ο ν τ ῆ τῶν δογμάτων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Κ)· βροντὴ τοὺς ἐχθροὺς καταπλήττουσα (Ρωμ. Ἀκάθ. Φ).

6 ρ ο χ ῆ ἡ ἐκούσιος ἦν Θεὸς εἰς γῆν ἄπασαν ἀφώρισεν εἰς δροσισμόν καὶ ἀνάμυξιν (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Εὐχ.).

6 ρ ὕ θ υ σ α ρεῖθρα οἰκτιρῶν 156, 108· βρύ-
σασα ζῶνι τοῖς τιμῶσιν αὐτήν (Νοεμ. κα'
Καν. (α') ὠδ. θ' τροπ. 5' Γεώργιος).

6 ρ ὕ θ ι ε τῶν ἱαμάτων ἢ πᾶσαν νόσον ἰσχύ-
ν ἀσθενῇ καὶ φαύλῃ ἀπελέγχουσα (Πεντηκ.
Πέμπ. Διακαιν. εἰς τοὺς Αἰν. τροπ. γ' Νι-
κηφ. Κάλλιστος)· βρύσις χαρᾶς τῶν ἀνθρώ-
πων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Α).

6 υ θ ὀ ε ἀθεώρητος καὶ ὕψος ἄρρητον 130,
183 (Θεοφάνης).

6 ὕ σ σ ο ε ἡ λευκοτάτη καὶ κεκλωσμένη ἐξ ἧς
ἐξυφάνθη ἡ προσφυροχρυσόμικτος ἐπωμὶς
τῶν ἄνω δυνάμεων τῷ ἱεραρχοῦντι καὶ τε-
λεταρχοῦντι Χριστῷ ὑπὲρ ἔννοιαν (Προ-
σόμ. ἡχ. βαρὺς Θηκ.).

Γ

Γ α λ α κ τ ο τ ρ ο φ ῆ σ α σ α τὸν Χριστὸν
(† Σεπτ. ἡ' ἰδιόμελον) — τὸν τρέφοντα
πᾶσαν πνοήν ('Ιουλ. κε' Δόξα Λιτῆς) —
τὸν Λόγον ὑπὲρ λόγον († Σεπ. ἡ' Ἰδιό-
μελον)· γαλακτοτροφήσασα τὸν ἐλευθερω-
τὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν († Στιχ. Θεοτ. ἡχ.
βαρὺς).

γ α λ α κ τ ο τ ρ ὀ φ ο ε καὶ παρθένος ('Απριλ.
κγ' Καν. (α') ὠδ. ε' Θεοτ. Δαυίδ).

γ α λ ῆ ν η τῶν βροτῶν 69, 53 (Θηκ.)· γαλή-
νη ἐν κλύδωνι τῶν πειρασμῶν καὶ θεία κυ-
βέρνησις ἐν τρικυμίαις παθῶν 144, 9· γα-
λήνη καὶ λιμὴν εὐσπλαγχνίας 30, 98
(Εὐχ.)· γαλήνη ἢ πάντων καὶ λιμὴν τῶν ἐν
ζάλῃ 13, 51 ('Ιγνάτιος) γαλήνη τῶν χει-
μαζομένων (Νοεμ. 5' Στιχ. τῶν Αἰνῶν καὶ
νῦν)· γαλήνη θεία († Καν. Κοιμ. Θεοτ.
ὠδ. 5' τροπ. δ' Γεώργιος)· γαλήνη πραεῖα
τῶν ἐν πελάγει († Στιχ. Θεοτ. ἀγ. Δημη-
τρίου. Συμεὼν Θεοσκης).

γ α λ ο υ χ ὀ ε τῆς ζωῆς 11, 13.

γ α λ ο υ χ ο ὦ σ α μητροπρεπῶς τὸν τροφέα
τοῦ παντός καὶ ἐν ἀγκάλαις τοῦτον φέρου-
σα (Παρακλ. ἡχος β' Τρίτ. πρωτ' Καν.
ὠδ. γ' Θεοτ.)· γαλουχοῦσα τὸν χορηγὸν
τοῦ γάλακτος († Κοντ. Χριστουγέννων κγ'
Ρωμ.)· γαλουχοῦσα παρθένος ὡς βρέφος
τὸν προάναρχον ('Ιουλ. κθ' Καν. (α') ὠδ.
γ' Θεοτ.)· γαλουχήσασα υἱὸν ζωοδότην
(Παρακλ. ἡχ. πλ. δ' Σαββ. ἐσπερ. Δόξα
μικρ. ἐσπερινοῦ).

γ ε ν ν α ι ο τ έ ρ α 'Ιησοῦ τοῦ στρατηγήσαν-
τος καὶ Δαυίδ (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Θηκ.).

γ ε ν ν η μ α εὐγενὲς καὶ πάναγον τῆς φαι-

δοῦς κογχύλης *Αννης († Λαμ. Λόγος εἰς
Εὐαγγελισμόν).

γ ε ν ν ῆ σ α σ α ἀρρήτως τὸ φῶς, τὸ πῶς δὲ
μηδένα διδάξασα (Ρωμ. Ἀκαθ. Γ)· γεν-
νήσασα τὸν βυθὸν τῆς σοφίας (Πεντηκ.
Παρασκ. Διακ. Καν. ὠδ. 5' τροπ. α' Νι-
κηφ. Κάλλιστος)· γεννήσασα ἥλιον δικαιο-
σύνης 3, 19 (Εὐχ.)· 27, 13 ('Ανδρέας)·
γεννήσασα Θεὸν τοῦ ἐλέους 3, 144 (Εὐχ.)·
γεννήσασα Θεὸν τὸν ἐξαγοράσαντα ἡμᾶς
τῆς νομικῆς κατάρας 1, 147 (Εὐχ.)· γεν-
νήσασα Θεὸν ἀφράστως σαρκὶ καὶ τῆς
φθορᾶς ἐλευθερώσασα τὴν φύσιν πᾶσαν
(Πεντηκ. Σαββ. Σαμαρ. ἐν τῷ μικρῷ ἐσπ.
Προσομ. β') — τὸν ἐκ πατρὸς ἀχρόνως
προεκλάμψαντα καὶ σὺν ἀγίῳ πνεύματι ὁ-
μνούμενον (Πεντηκ. Μεσοπεντ. Καν. ὠδ.
ἡ' τροπ. θ' 'Ανδρέας)· γεννήσασα σωτή-
ριον ὄμιβρον καὶ ποταμὸν εἰρήνης καὶ εὐ-
σπλαγχνίας μέγα πέλαγος 17, 162 (Λαμ.)·
γεννήσασα τὴν χαρὰν, τὸν Χριστὸν 10,
157· γεννήσασα Θεὸν ἐξ αὐτῆς σαρκωθέν-
τα (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Κυρ. ἐσπ. Δόξα
'Αποστίχων)· γεννήσασα ὑπερφῶς τὸν
σωτῆρα καὶ κατὰ φύσιν παρθένος μένσασα
(† Καν. (ζ') εἰς Πέτρον ὠδ. θ' Θεοτ.
(Εὐχ.)· γεννήσασα τὴν ἐκ πατρὸς θεαρχι-
κὴν ἀκτῖνα († Καν. Κυριακῆς 'Ορθοδοξί-
ας ὠδ. θ' Θεοτ.).

γ ε ν ν ῆ τ ρ ι α Θεοῦ καὶ τροφὸς (Παρακλ. ἡχ.
β' Τρίτη πρωτ' Καν. ὠδ. 5' Θεοτ.)· γεννή-
τρια τῆς εὐλογίας εὐλογημένη (Εὐχ. Λό-
γος εἰς τὴν Κοίμ. Θεοτ. ἐκδ. ντὲ Λαγκάρντ
σ. 157)· γεννήτρια καὶ νύμφη τοῦ βασιλέ-
ως ('Ιουλ. κθ' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ.)· γεννή-
τρια ἄσπιλος τοῦ παντοκράτορος († ἐξα-
ποστειλ. Θεοτ. Θεοδοσίας).

γ ε ν ν ῆ τ ω ρ φωτὸς αἰδίου († Καν. εἰς 'Ιω-
νᾶν ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης).

γ ε ρ α ε ἀξιόμνητον ἀγγέλων δικαίων ἀπο-
στόλων προφητῶν 68, 173 (Θηκ.).

* γ ε φ υ ρ α ἀδιάβατος ('Απριλ. ε' Δόξα ἐ-
σπερινοῦ)· γέφυρα τῆς ἀθανασίας (†
Στιχ. Θεοτ. Παῦλος — πρὸς τὴν ἀθάνατον
ζῶνι βροτοὺς ἐπανάγουσα 22, 183 (Θηκ.)·
γέφυρα ἀπλανῆς πρὸς οὐρανὸν Εἰρμ. 241,
47 ('Ανδρέας)· γέφυρα ἀπλανῆς τῶν πι-
στῶν Εἰρμ. 51, 57 (Κοσμᾶς)· γέφυρα δια-
βιβάζουσα λαοὺς ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανὸν
11, 183 — μετάγουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς
οὐρανὸν (Ρωμ. Ἀκαθ. Γ) — ἡ πρὸς Θε-
ὸν, ἡ μετάγουσα θνητοὺς πρὸς τὴν αἰώνι-

ον ζωὴν (Παρακλ. Κυρ. πρωτῆ ἡχ. πλ. α' Κάθισ.)· γέφυρα εἰσάγουσα πρὸς βασιλείαν († Καν. Ταρσίσιον ΠΚ ὡδ. ε' Θεοτ. 'Ι-γνάτιος)· γέφυρα εἰσάγουσα εἰς παράδει-σὸν τερπνὸν (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτόκ. Α)· γέφυρα εὐδιάβατος († Νοεμ. α' Καν. 'Αναργύρων ὡδ. α' Θεοτ. 'Ιωσήφ)· γέφυ-ρα θεία μετάγουσα θρονοῦς πρὸς θείαν καὶ μακαρίαν ἀπόλαυσιν 19, 80 (Θηκ.) — ἡ μετάγουσα πρὸς ζωὴν τὴν ἀκήρατον 64, 11 (Θηκ.)· γέφυρα θεοδιόδευτος ἀνάγου-σα πρὸς οὐρανὸν († Κανὼν εἰς τὸν Πρόδρο. ἡχ. πλ. δ' ὡδ. ε' Θεοτ. Εὐχ.)· γέφυρα θεοπαρόδευτος 161, 110 (Μάρκ. Εὐγεν.)· γέφυρα σωτήριος 48, 37· γέφυρα μετάγου-σα ἀπὸ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν († Καν. Εὐ-στοχίου ὡδ. θ' Θεοτ. 'Ιωσήφ)· γέφυρα δι' ἧς ἐκ βαράθρου σκότους ἀνήχθημεν πρὸς οὐράνιον φῶς († Καν. Μεγ. Παρασκευῆς ὡδ. θ' τροπ. ε').

γ ε ὦ ρ γ ἡ σ α σ ἃ ἀγεώργητως τῆς ἀθανασί-ας τὸν δότρυν († Καν. ὡδ. η' (γ') εἰς τὸν Εὐαγγελ.) 233, 81· γεωργήσασα τὴν ζωη-φόρον ἄμπελον Χριστὸν τὸν Κύριον 50, 10 (Θέκλα)· γεωργήσασα γεωργὸν φιλάν-θρωπον (Ρωμ. 'Ακάθ. Ε)· γεωργήσασα εὐφρο-ν ἄσταχυν ('Οκτ. ιζ' Καν. (β') ὡδ. δ' Θεοτ. 'Ιωσήφ)· γεωργήσασα τὸν στάχυν τῆς ζωῆς († Καν. 'Ονουφρίου ὡδ. ε' Θεοτ.).

γ ε ὦ ρ γ ι ο ν τοῦ κόσμου μέγα (Εὐχ. Λόγος εἰς τὴν Κοίμ. Θεοτ. ἔκδ. ντὲ Λαγκάρντ, σ. 183, 59).

γ ε ὦ σ α σ α τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν οὐρα-νίαν δείξασα († ἐξαποστείλ. Θεοτ. ἀγ. Νι-κολάου. 'Ι. Εὐγενικός).

* γ ἡ ἀγεώργητος 1, 130 (Εὐχ.) — ἀγεώρ-γητος ζωὴν ἢ γεωργήσασα καὶ χώρα ἀνή-ροτος († Κανὼν εἰς τὸν Πρόδρο. πλ. α' ὡδ. ε' Θεοτοκ. Εὐχ.)· γῆ ἀγεώργητος καὶ ἀνή-ροτος ἢ γεωργήσασα τὸν γεωργὸν τοῦ παντός 76, 171 (Εὐχ.)· γῆ ἁγία τὸν ζωη-φόρον στάχυν τεκοῦσα 15, 142· γῆ ἀνηρό-τως καρπογονοῦσα στάχυν ζωηφόρον († Καν. Συλλ. ἀγ. 'Αννης ὡδ. θ' τροπ. α')· γῆ ἁγία, ἀληθινή, ἄσπορος 265, 92 (Εὐχ.)· γῆ ἁγία τοῦ πατρὸς 50, 14 (Θέκλα)· γῆ ἁγία καὶ ἐκλεκτὴ ἐν ἣ κεκαλυμμένοι κα-λύμματι ἀπιστίας ἀμφιβόλων λογισμῶν πό-δες οὐκ ἐπάτησαν 1, 217 (Εὐχ.)· γῆ ἀνα-τελλασα ἀλήθειαν 279, 71 (Εὐχ.)· γῆ ἀρ-

δευθεῖσα τῷ ὄμβρῳ τοῦ παρακλήτου ἐνθέ-ως καὶ βλαστήσασα τὸ ξύλον τῆς ζωῆς († Καν. προσεφτ. Χριστοῦ. ὡδ. θ')· γῆ ἀνή-ροτος ἐκθρεψαμένη χρυσοῦν στάχυν 168, 37 (Θηκ.) — ἡ βλαστήσασα τὸν στάχυν τῆς ζωῆς 76, 111 (Εὐχ.)· γῆ ἄσπορος ἀ-κήρατος ἀγεώργητος 149, 199 (Εὐχ.)· γῆ ἄσπορος ψυχотρόφον βλαστήσασα στάχυν 265, 44 (Εὐχ.)· γῆ βλαστήσασα τὸν στά-χυν τὸν ζωοποιὸν 31, 148 (Μάρκ. Εὐγεν.)· γῆ ἐκλεκτὴ (Παρακλ. ἡχ. β' Τετάρτ. πρωτῆ Καν. ὡδ. α' Θεοτ. 'Ιωσήφ)· γῆ τῆς ἐπαγ-γελίας ἐξ ἧς ρέει μέλι καὶ γάλα (Ρωμ. 'Α-κάθ. Α)· γῆ εὐκαρπος ἢ κυοφορήσασα στά-χυν μυστικὸν (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Σαβ. πρωτῆ Καν. ὡδ. ε' Θεοτ. 'Ιωσήφ)· γῆ θεο-γεώργητος († 'Ιδιόμ. Συλλήψεως ἀγ. 'Αν-νης. Νικόδημος ἀγιορεΐτης)· γῆ καθαρὰ († Καν. ὡδ. δ' τροπ. α' προσεφτ. Γεννή-σεως Θεοτόκου. Γεώργιος)· γῆ κατάκαρ-πος († Καν. ὡδ. ε' τροπ. β' προσεφτ. Γεν-νήσεως Θεοτ. Γεώργιος)· γῆ ὕδατος ζῶν-τος 255, 171· γῆ φέρουσα στάχυν († Κα-νὼν Εὐαγγελ. ὡδ. θ' τροπ. γ' Δαμ.)· γῆ καὶ χώρα τοῦ ἀχωρήτου. Θεοῦ (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' 'Ιγνάτιος)· γῆ ἐκλεκτὴ καὶ κα-θαρὰ καὶ ἀμόλυντος (Προσομ. ἡχ. πλ. α' Μητροφ.)· γῆ ἁγία βλαστήσασα ἄνευ σπο-ρᾶς (Παρακλ. ἡχ. πλ. β' Κυρ. πρωτῆ Κά-θισμα γ')· γῆ ἀρωματοφόρος († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. 'Αν-δρέου Κρήτης).

γ λ υ κ α ν θ ε ῖ σ α ὑπὲρ μέλι († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

γ λ υ κ α σ μ ὁ ς τῶν ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων πιστῶν 108, 255 (Εὐχ.)· γλυκασμὸς καρ-δίας 266, 219 (Εὐχ.)· γλυκασμὸς τοῦ κό-σμου 33, 100· γλυκασμὸς τῆς ψυχῆς 200, 96 (Μαν. ρήτωρ).

γ λ υ κ υ τ έ ρ α παντὸς γλυκάσματος († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

γ λ ὦ σ α πυρφόρος τῶν ἀποστόλων καὶ διδα-σκάων 255, 90· γλῶττα τῶν σοφῶν ἀπο-στόλων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ι).

γ ν ὦ ρ ι σ μ α λαμπρὸν τῆς χάριτος 66, 133 (Θηκ.)· γνώρισμα στερεὸν καὶ λαμπρὸν τῆς πίστεως 93, 60 (Θηκ.)· γνώρισμα τῆς χά-ριτος λαμπρὸν (Ρωμ. 'Ακάθ. Η).

γ ν ω σ τ ι κ ω τ έ ρ α χερουδίμ (Προσόμ. ἡχ. πλ. β' 'Ανδρέας).

γ ο ν ἡ ἀνθήσασα ἐκ σπειρωτικῶν λαγόνων († Λέων ὁ Σοφός).

γ ό ν ο ς καθαρός τῆς ἀκάρπου στείρας († Στιχ. θ' Σεπτ. Γρηγόριος).
 γ υ ν ῆ ἀληθῆς (προσηγορία τῶν 60 δυνατῶν ἐν τῷ Ἀσmati τῶν Ἀσμάτων).

Δ

* Δ ά μ α λ ι ς ἀπειρόζυγος (Παρακλ. ἡχ. γ' Παρασκ. πρωτὶ Καθ. ζ'). δάμαλις ἀνύμφευτος (Προσόμ. ἡχ. α' Ἀνδρέας). δάμαλις ἄσπιλος ἡ τεκοῦσα τὸν ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ 52, 123· δάμαλις ἀπλουστάτη καὶ ἀμίαντος (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Μάρκ. Εὐγ.). δάμαλις ἡ γραφικὴ μόσχον φέρουσα Ἰησοῦν τὸν σωτήρα 22, 214 (Θηκ.). δάμαλις θεία ἡ τετοκυῖα μόσχον σιτευτὸν ἐκλεκτὸν 78, 119 (Εὐχ.). 108, 73 (Εὐχ.). δάμαλις πολυτίμητος ἀπειρόγαμος μόσχον σιτευτὸν ἡ γεννήσασα 80, 163 (Εὐχ.). δάμαλις ἡ τεκοῦσα τὸν μόσχον τὸν ἄμωμον 126, 39 (Ἰωσήφ). δάμαλις ἡ χρυσῇ τὸν μόσχον ἡ τέξασα τὸν σιτευτὸν 21, 61 (Θηκ.). δάμαλις ὠραία 49, 184 (Μητροφ.). δάμαλις τριετίζουσα (Νοεμ. κα' Δόξα Λιτῆς). δάμαλις πολυνύμμος καὶ περιδόξος καὶ ἄμωμος ἡ κυοφορήσασα τὸν θεῖον μόσχον (Νοεμ. κα' Καν. (β')) ὠδ. ε' τροπ. γ'). δάμαλις θεία τὸν ζυγὸν ἡ βαστάσασα τοῦ βαστάζοντος τὰ ἡμῶν ἁμαρτήματα (Ἰαν. κβ' καὶ νῦν τῶν Αἰνῶν). δάμαλις πρωτότοκος καὶ ἀπειρόζυγος († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν).

δ α ν ε ι σ α μ έ ν η σάρκα τῷ πλαστοουργῷ (Παρακλ. ἡχ. γ' Τρίτῃ πρωτὶ Καν. ὠδ. ζ' Θεοτοκ.). δανείσασα σάρκα τῷ παντεχνήμονι Λόγῳ (Κανὼν Πεντηκ. ὠδ. θ' Ἀρχιλάς). δανείσασα σάρκα Λόγῳ τῷ κυριεύοντι πάσης κτίσεως († Καν. ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ ὠδ. α' Θεοτ. Ἀβράμιος πρωτοσπαθάριος). δανείσασα τῷ Θεῷ καὶ δημιουργῷ ἀδιαφθόρως τὸ πρόσλημμα καὶ σώσασα τὴν φθαρεῖσαν τοῦ προπάτορος φύσιν καὶ τὸ κατὰ κρμα τῆς Εὐας λύσασα († Καν. Νικολάου ὠδ. δ' Θεοτ.).

* δ ε δ ο ξ α σ μ έ ν η 155, 153· δεδοξασμένη ἐν γενεαῖς γενεῶν (Παρακλ. ἡχ. α' Σαβ. ἔσπ. Προσόμ. τροπ. α' Δαμ.). δεδοξασμένη ἐν δόξαις καὶ θαυμαστή 220, 1.

δ ε ι κ ν ύ ο υ ς α φιλοσόφους ἀσόφους (Ρωμ. Ἀκάθ. Ρ). δεικνύουσα ἐστερωμέναις ψυχὰς γονίμους καὶ κεχερσωμέναις ἐξομαλίζουσα 157, 41.

δ έ λ τ ο ς ἡ ἔμψυχος ἡ σοφίζουσα πάντας 255, 127.

δ έ ν δ ρ ο ν ἀγλαόκαρπον ἐξ οὗ τρέφονται πιστοὶ (Ρωμ. Ἀκάθ. Ν.). δένδρον ἀγλαόκαρπον καὶ φυτὸν εὐσκόφυλλον 109, 89 (Εὐχ.).

δ ε ξ α μ έ ν η τὸν οὐράνιον ὄμβρον ὑπὲρ νοῦν ἐν γαστρὶ 38 215 (Ἰωσήφ). δεξαμένη ἐν τῇ γαστρὶ φῶς τὸ ἀπρόσιτον ἐφώτισε τοὺς ἐν σκότει τοῦ βίου (Παρακλ. ἡχ. βαρὺς Καν. (β')) ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης). δεξαμένη τὸ πῦρ τῆς θεότητος ἀφλέκτως ἐν γαστρὶ Εἰρμ. 343, 84 Ἠλίας Ἱερουσολύμων). δεξαμένη τὴν χαρὰν ἐν τῇ νηδύϊ δι' ἀγγέλου (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Δευτ. πρωτὶ Μακαρισμῶν Θεοτοκίον). δεξαμένη τὸ πλήρωμα τῆς ὅλης θεότητος (Μαῖου ια' Καν. ὠδ. α' Θεοτ.). δεξαμένη ἀδιαφθόρως τὸν Λόγον ἐν τῇ γαστρὶ (Ἰαν. κη' Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Θεφάνης). δεξαμένη ὡς πόκος τὸν ὄμβρον τὸν οὐράνιον (Μαῖου ιε' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Θεφάνης). δεξαμένη ἐν Ναζαρετ κόσμου σωτηρίας εὐαγγέλια († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν).

δ ε σ π ό ζ ο υ ς α πάντων κτισμάτων 65, 191 (Θηκ.) — τῶν ποιημάτων Εἰρμ. 144, 59 (Κοσμᾶς) — πάντων κτισμάτων ἡ πανευκλεὴς καὶ παναγία ἡ ἀντίληψις καὶ σκέπη τῶν περάτων 47, 1 (Ἰγνάτιος). δεσπόζουσα τῶν ὅλων (Μαρτ. ι' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ).

* δ έ σ π ο ι ν α θεόνυμφος 82, 214· δέσποινα γῆς πάσης καὶ οὐρανοῦ καὶ πάντων ποιημάτων 68, 48 (Θηκ.). δέσποινα τοῦ κόσμου θεοχαρίτωτος 58, 33 (Γεώργιος). δέσποινα ὑπέρτιμος 109, 55 (Εὐχ.). * δέσποινα ὀλόφωτος († Καν. Βενιαμὴν ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ). δέσποινα τῶν ἀγγέλων· δέσποινα ἐξαίρετος πάντων τῶν ποιημάτων (Ἰαν. κζ' Καν. (β')) ὠδ. α' Θεοτ. Θεοφάνης). δέσποινα τῶν κτισμάτων ὡς δεξαμένη τὸν ἑαυτῆς δημιουργὸν (Παρακλ. ἡχ. πλ. β' Κυρ. πρωτὶ Καν. (α')) ὠδ. α' Θεοτ. Δαμ.).

δ η μ ι ο ύ ρ γ η μ α θαυμαστὸν τῆς κτίσεως Προσόμ. ἡχ. δ' Θεοστήρικτος).

δ ι α γ ρ ά ψ α σ α τῆς καταδίκης τὸ ἔγγραφο δ παρακοῇ συνεγράφατο († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος).

δ ι ά δ η μ α βασίλειον 14, 117· διάδημα βασιλέων 20, 108 (Θηκ.) — βασιλέων εὐσθενῶς 306, 263 (Θηκ.) — τίμιον βασιλέων

- (Ρωμ. Ἀκάθ. Ψ). 22, 33 (Θηκ.) — τίμιον βασιλευόντων 64, 136 (Θηκ.) — βασιλέων εὐσεβούντων 138, 40 (Θηκ.)· διάδημα τίμιον πιστῶν καὶ βασιλέων τὸ νίκος 67, 31 (Θηκ.) — σεπτῶν ἀνάκτων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ζ)· διάδημα Χριστοῦ 11, 32· διάδημα τῆς δόξης (Δεκ. θ' Καν. (γ')) ὠδ. 5' τροπ. β' Γεώργιος)· διάδημα Θεοῦ ἔμπυχον († Μακαρισμός Ὑπαπαντῆς)· διάδημα ἀχειρόπλοκον τῆς βασιλείας († Λόγος (β')) εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέου Κρήτης).
- διὰ ζωσμα πιστῶν ἀνθρώπων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ζ).
- διὰ κόνος τρυφῆς ἀγίας (Ρωμ. Ἀκάθ. Λ)· διάκονος μεγάλου μυστηρίου (Μαρτ. ιζ' Καν. ὠδ. 5' Θεοτ. Ἰωσήφ).
- διὰ κόνου ὡσα τοῖς μέλλουσι σωτηρίας τεύξασθαι (Προσόμ. ἡχ. πλ. β' Ἀνδρέας).
- διὰ κόψασα τὸν φραγμὸν τῆς ἔχθρας καὶ μηνύουσα θείας καταλλαγᾶς († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος).
- διὰ λάμπουσα παρθενικῶ κάλλει (Παρακλ. ἡχ. δ' Δευτ. πρωτὶ Καν. ὠδ. 5' Θεοτ. Ἰωσήφ)· διαλάμπουσα ἀγνείας χάριτι († Καν. Ἀθηνοδώρου ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ).
- διὰ λλάξασα θεσμούς φυσικοὺς γεννήσασα ἄνευ σπορᾶς 46, 281 (Ἰγνάτιος).
- διὰ λύσασα ὄχλον πειρασμῶν 315, 93 (Θεοστήρικτος)· διαλύσασα τὸν χειμῶνα τῶν πταισμάτων κηύσασα τὸ ἔαρ τῆς σωτηρίας 52, 54· διαλύσασα δεσμὸν τῆς παραβάσεως (Ἰουλ. ιγ' Καν. Γολινδούχ ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ).
- διὰ μεῖνᾶσα ἄφθορος μετὰ τὸν τόκον (Παρακλ. ἡχ. δ' Πέμπτ. πρωτὶ Καν. (α')) ὠδ. α' Θεοτ.).
- διὰ νοίξασα Παραδείσου τὴν θύραν 81, 98 (Εὐχ.)· διανοίξασα τῷ τόκῳ ζωῆς τὰς εἰσόδους καὶ παραδείσου τὴν οἴκησιν († Στιχ. Θεοτ. ἡχ. πλ. α').
- διὰ ρασα τὰς πύλας τῆς ζωῆς 24, 194 (Θηκ.)· διάρασα τοῖς ἀνθρώποις τὴν οὐρανίαν πύλην 59, 4 (Ἀθανάσιος π)χηξ Κ) πόλεως).
- διὰ ρρήξασα τὸ τῆς συκῆς ἱμάτιον τοῦ Ἀδάμ 153, 18 (Μητροφ.)· διαρρήξασα τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου (Ἰουλ. ιζ' Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Θεοφάνης).
- διὰ σκεδάσασα τὴν πρὶν κατάραν τοῦ νόμου († Αὐγ. ια' (Εὐπλου) Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης).
- διὰ σπῶσα τὰς πλοκάς τῶν Ἀθηναίων (Ρωμ. Ἀκάθ. Ρ).
- διὰ σώζουσα τῷ τόκῳ τὴν ναυαγῆσασαν φύσιν (Παρακλ. ἡχ. δ' Παρασκ. πρωτὶ Καν. ὠδ. 5' Θεοτ. Ἰωσήφ)· διασώζουσα πλάνης, φθορᾶς καὶ κινδύνων τοὺς πιστοὺς († Καν. ἀγ. Νικολάου ὠδ. δ' Θεοτ.).
- διὰ σωσμα βροτῶν 67, 187 (Θηκ.)· διάσωσμα κόσμου, 14, 115. 126, 24 (Ἰωσήφ) — ἀσφαλὲς καὶ ἐδραῖον 20, 78 (Θηκ.)· διάσωσμα πιστῶν 9, 187 (Ἰωσήφ Στουδίτης) 94, 52 (Θηκ.)· διάσωσμα τῶν ἐν ποικίλαις ἀνάγκαις († Καν. Βενιαμὴν ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ).
- διὰ φέρουσα πολλῶ τῶν ἀπαυγασμάτων ἡλίου (Ἰαν. ις' Καν. (α')) ὠδ. ε' Θεοτ.).
- διὰ φυλάττουσα τὸ πτωχογενὲς ἡμῶν φύλον ἐν πειρασμοῖς καὶ συμφοραῖς († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν).
- διὰ φυλαχθεῖσα παρθένος ἀγνή μετὰ φρικτὴν λοχείαν (Πεντηκ. Κυρ. Σαμαρείτιδος Καν. (δ')) ὠδ. 5' Θεοτ. Ἰωσήφ Στουδίτης).
- δι' ἡγήματα τῶν ἀγγέλων († Καν. Συμεὼν Ἱεροσολύμων ὠδ. 5' Θεοτ. Θεοφάνης).
- δικαιοτέρα τοῦ Ἀβελ (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Θηκ.)· δικαιότερα τῶν παλαιῶν γυναικῶν (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Θηκ.).
- διόπτρα προφητῶν 201, 223· διόπτρα καὶ θύρα μυστηρίων (Προσόμ. ἡχ. β' Θεόδ. Στουδίτης).
- διόρθωσις ἁμαρτίας μητρικῆς (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ζ)· διόρθωσις τῶν ἁμαρτανόντων (Σεπτ. ε' Στιχ. Θεοτ.).
- διπλοῖς χρυσοειδῆς († Ἰδιόμ. Συλλήψεως ἀγ. Ἀννης. Νικόδημος ἀγιορείτης· ἐκ τοῦ β' Λόγου εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέου Κρήτης).
- δίσκος φωτὸς νοητοῦ 200, 164 (Μαν. ρήτωρ)· δίσκος φωτοφόρος τοῦ ἀπροσίτου φαέθοντος 298, 30 (Μαν. ρήτωρ).
- δίφορος χρυσοκόλλητος († Ἐξαποστ. Θεοτ. Ἰακώβου ὁσιου. Νοεμ. β').
- δόμος Θεοῦ φαεινότητος 94, 70 (Θηκ.)· δόμος ἱερὸς 261, 3 (Εὐχ.).
- δόξα ἀγγέλων καὶ βροτῶν ἐγκαλλώπισμα 20, 116 (Θηκ.) — καὶ βροτῶν ἀγαλλίαμα 21, 224 (Θηκ.)· δόξα αἰώνιος († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος)· δόξα ἀρίζηλος Εἰσμ. 5, 48 (Δαμ.)· δόξα τοῦ γένους ἡμῶν 255, 75 — τοῦ γένους ὀλόρριζος († Καν. ἐγκαινίων ναοῦ ὠδ. 5' Θεοτ.)· δόξα δικαίων 54, 204·

δόξα κόσμου καὶ ἀντίληψις 138, 225 (Θηκ.). δόξα τῶν ἐκλεκτῶν (Αὐγ. ιδ' Στιχ. β' Αἰνῶν). δόξα τῶν μαρτύρων ἱεραρχῶν καὶ ὁσίων τὸ θεῖον ἐγκαλλώπισμα, προφητῶν τὸ κήρυγμα καὶ γυναιῶν σεμιολόγημα (Παρακλ. ἡχ. γ' Σαββ. πρωὶ Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ καὶ ὠδ. θ' Θεοτ.). δόξα τοῦ κόσμου (Τριῶδ. Κυρ. Τελώνου, Ἐξαποστειλ. Θεοτ.). δόξα τῆς οἰκουμένης 229, 29 (Εὐχ.). δόξα ὁσίων, μαρτύρων καύχημα († Καν. Θεοδώρου Συκεώτου ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ). δόξα ὁλόρριζος Εἰρμ. 107, 59 (Ἀνδρέας). δόξα παγκόσμιος σπαρεῖσα ἐξ ἀνθρώπων καὶ τεκοῦσα τὸν δεσπότην (Παρακλ. ἡχ. α' Σαβ. ἐσπ. Δόξα Δαμ.). δόξα πατριαρχῶν († Ρωμ.). δόξα τῶν ἀποστόλων († Ἐξαποστειλ. Θεοτ. Ἀντωνίου). δόξα παρθένων 64, 34 (Θηκ.). δόξα πιστῶν 53, 8. 43, 216 (Εὐχ.). — καὶ καύχημα 214, 192 (Θηκ.). δόξα τοῦ πληρώματος (Αὐγ. λα' Δόξα ἐσπ.). δόξα πολύολβος θησαυρὸς καὶ πλοῦτος χαρμονή, καὶ ἡδονή καὶ τέρεψις καὶ τρυφή 184, 346 (Εὐχ.). δόξα τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς βασιλείας τεύχος († Καν. Ἀντωνίου τοῦ μεγ. ὠδ. θ' Θεοτ.). δόξα καὶ τιμὴ τῶν γηγενῶν 43, 104 (Εὐχ.). δόξα τῶν βασιλέων καὶ κλέος τῶν ἱερέων καὶ κράτος τῶν ὀρθοδόξων († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος).

δ ο ξ α ζ ο μ έ ν η ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς (Νοεμ. κδ' Δόξα ἐσπερινοῦ).

δ ο ξ ά σ α σ α τὸ χεῖκρὸν καὶ γεῶδες φύραμα τῶν θροτῶν († Εὐχ. Καν. (η') εἰς Χριστὸν ὠδ. α' Θεοτ.).

δ ο ξ α σ μ ό ς ἀγγέλων καὶ καύχημα 11, 17.

δ ο ξ α σ τ ή καὶ προσκυνητὴ καὶ ἐπαινετὴ εἰς τοὺς αἰῶνας († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

δ ο ξ ο λ ο γ ο υ μ έ ν η ἐπὶ τῆς γῆς Εἰρμ. 59, 41 (Γερμανός).

δ ο ρ κ ά ς ἐν τοῖς ὄρεσιν ἀρωμάτων ἢ βόσκουσα καὶ νεμομένη ἐν τοῖς κρίνοις ἀείποτε (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Μάρκ. Εὐγεν.).

δ ό σ ι ς τῶν ἀγαθῶν 156, 138.

δ ο ύ λ η τοῦ θρέφους Εἰρμ. 356, 67 (Γεώργ. Σικελιώτης). δούλη καὶ μήτηρ τοῦ σωτήρος Εἰρμ. 347, 35.

δ ο χ ε ι ό ν τῆς ἁγίας Τριάδος λαμπρὸν καὶ ἀκήρατον 290' 282 (Θεοφάνης). δοχεῖον ἅγιον Θεοῦ 183, 169 (Εὐχ.). δοχεῖον ἀκραιφνές καὶ φωτεινότατον τοῦ Λόγου 140, 105 (Θηκ.). δοχεῖον ἁμωμον (Ὁκτ.

κβ' καὶ νῦν Ἀποστίχων). δοχεῖον τοῦ ἀστέκτου Εἰρμ. 286, 70 (Κοσμάς Κανὼν Πεντηκ. ὠδ. θ' Ἰω. Ἀρχιδιάς). δοχεῖον ἄχραντον (Πεντ. Σαβ. τῶν ψυχῶν Καν. ὠδ. ε' τροπ. δ' Θεοφάνης) — τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς 95, 21 (Θηκ.). δοχεῖον τῆς ἀφθαρσίας († Καν. Μαιέλχθης ὠδ. α' Θεοτ.). δοχεῖον τῆς ἀχωρήτου φύσεως 26, 1 (Θεοδ. Στουδίτης). δοχεῖον ἐπάξιον τοῦ παντοκράτορος 143, 15 (Θεοφάνης). δοχεῖον ζωῆς ἀτελευτήτου 170, 84 (Θηκ.). δοχεῖον θεῖον χαρίτων 200, 193 (Μαν. ρήτωρ). δοχεῖον Θεοῦ ἀμόλυντον († Καν. Πάπα μάρτυρ. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ). δοχεῖον θεῖου μύρου 113, 212 (Εὐχ.). δοχεῖον Θεοῦ τοῦ Λόγου 32, 61 (Μαν. ρήτωρ). δοχεῖον τῆς ζωῆς († Καν. (α') Ἀθανασίου μεγ. ὠδ. θ' Γεώργιος). δοχεῖον πανάχραντον τοῦ Θεοῦ 56' 53' δοχεῖον καθαρὸν αἰδίου οὐσίας 215, 31 (Θηκ.). δοχεῖον καθαρὸν τῆς καθαρότητος 182, 258 (Εὐχ.). δοχεῖον καθαρὸν καὶ πάγχρυσον τοῦ δεσπότη 139, 33 (Θηκ.). δοχεῖον τοῦ κτίστου καθαρὸν καὶ ἄσπιλον 134, 91 (Θηκ.). δοχεῖον μύρου νοητοῦ 9, 125 (Ἰωσήφ Στουδίτης). δοχεῖον τοῦ νοητοῦ ἡλίου 234, 41. δοχεῖον μύρου τοῦ οὐρανοῦ 59, 29 (Ἀθαν. π)χης). δοχεῖον οὐσίας τῆς ἀκηράτου 32, 200 (Μαν. ρήτωρ). δοχεῖον πανέντιμον μύρου τοῦ νοητοῦ 215, 101 (Θηκ.). δοχεῖον τοῦ πνεύματος Εἰρμ. 148, 48 (Ἀνδρέας). 7, 4 (Κλήμης) — ἀφθαρτον 88, 171. 85, 132. δοχεῖον ἱερὸν τοῦ ἁγίου πνεύματος 111, 1 (Εὐχ.). 14, 12 — τοῦ πνεύματος φωτοειδές 265, 78 (Εὐχ.). δοχεῖον πάγχρυσον τοῦ ὑψίστου 218, 108 (Θηκ.). δοχεῖον πανέντιμον τοῦ Θεοῦ († Καν. Πιονίου ὠδ. ζ' Θεοτ. Γερμανός). δοχεῖον προνοίας Θεοῦ 91, 210 (Θηκ.). δοχεῖον πάμφωτον τοῦ ποιητοῦ 139, 144 (Θηκ.). δοχεῖον σαρκώσεως ἀνεκφράστου καὶ καταλλαγῆς ὑπερευσπλάγχνου Εἰρμ. 80, 65 (Γεώργ. Ἀνατολικός). δοχεῖον σεπτὸν τοῦ Δεσπότη (Παρακλ. ἡχ. α' Κυρ. πρωὶ Κάθισμα). δοχεῖον σοφίας Θεοῦ (Ρωμ. Ἀκάθ. Ρ). 91, 202 (Θηκ.). δοχεῖον τίμιον τοῦ ὑψίστου 218, 102 (Θηκ.). δοχεῖον ὑπεραμόλυντον († Καν. Δημητρίου ὠδ. α' Θεοτ.). δοχεῖον παιδρὸν τοῦ ὑψίστου 63, 69 (Θηκ.). δοχεῖον φωσφόρον (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Η). δοχεῖον φωτεινὸν τοῦ δεσπότη 9, 88 (Θηκ.). — φωτεινόν

τοῦ κτίσαντος 67', 52 (Θηκ.).· δοχεῖον φω-
τὸς ἀκαταλύτου 237, 90 — φωτὸς ἀνεσπέ-
ροῦ 91, 82 (Θηκ.) — φωτὸς ἔμφυχον 310,
65 (Θηκ.) — φωτὸς καθαρώτατον 24, 28
(Θηκ.).· 91, 46 (Θηκ.) — φωτὸς τοῦ τρι-
σηλίου 65, 34 (Θηκ.) — φωτὸς τοῦ φωτο-
δότου 185, 1 (Εὐχ.) — φωτὸς φωτολαμ-
πὲς (Μαΐου κδ' Ἑξαπ.) — φωτὸς ἀειζώ-
ου 89, 203 (Θηκ.).· δοχεῖον χαρᾶς 14,
128, 52, 96, 126, 6 (Ἰωσήφ) — χαρᾶς ἀτε-
λευτήτου 173, 29 (Θηκ.) — φωτεινότα-
τον χαρᾶς 61, 1 (Θηκ.).· δοχεῖον Χριστοῦ
30, 36 (Εὐχ.).· δοχεῖον χρυσαυγὲς τοῦ ὑ-
ψίστου 89, 83 (Θηκ.).· δοχεῖον χρυσαυγέ-
στατον ἀδύτου φωτὸς 68, 101 (Θηκ.).· δο-
χεῖον χωρητικὸν καθαρότητος 196, 63 —
χωρητικὸν ἀχωρήτου καὶ ἀστέκτου θεότη-
τος 272, 225 (Εὐχ.) — χωρητικὸν τῆς
θείας χάριτος (Ἰουλ. ιζ' Καν. (β')) ὡδ.
α' Θεοτ. Ἰωσήφ).· δοχεῖον αὐτοαγιότητος
(† Καν. (β')) προσέορτ. Κοιμ. Θεοτ. ὡδ. ε'
τροπ. δ' Γεώργιος).

δ ρ ό σ ο ς Ἀερμῶν ἐκ Σιών καταβαίνουσα
123, 73 (Μητροφ.) — Ἀερμῶν στάζου-
σα γλυκασμὸν 164, 147· δρόσος γλυκεῖα
τῶν ψυχῶν 186, 22 (Εὐχ.).· δρόσος γλυ-
κεῖα προΐνῃ, εὐκρατον πνεῦμα γαληνόν,
πνοή αὔρας ζεφύρου λεπτή ἀναρύχουσα
186, 171 (Εὐχ.).· δρόσος ζωῆς ἐν πειρα-
σμοῖς τὸν πόνον ἀναρύχουσα 46, 248 (Ἰ-
γνάτιος).· δρόσος θεϊκὴ καὶ μυστικὴ 287,
159 (Παῦλος Ἀμορίου) 275, 137 (Εὐχ.).·
δρόσος οὐρανία ἐξ Ἀερμῶν νοητοῦ τῆς
Σιών εἰς ὄρη καταβαίνουσα (Προσόμ. ἡχ.
πλ. α' Εὐχ.).· δρόσος ποθεινὴ († Θεοτοκί-
ον. Λάσκαρης).

δ ύ ν α μ ι ς ἀβοηθήτων 316, 172 (Λάσκα-
ρης).· δύναμις ἀκατάληπτος 301, 205· δύ-
ναμις ἀμαχος 17, 105 (Δαμ.).· δύναμις ἀ-
σθενούντων 156, 168· δύναμις τῶν ἀδυνά-
των μεγαλοδύναμος († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν
Εὐαγγελισμόν).

δ υ ν α μ ω τ έ ρ α τῶν δυνάμεων († Δαμ. Λό-
γος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

δ υ ν α τ ή καὶ εὐμενὴς καὶ φιλόανθρωπος 239,
33.

δ υ ν α τ ω τ έ ρ α δυνάμεων (Προσόμ. ἡχ. πλ.
β' Ἀνδρέας).

δ υ σ ώ π η σ ι ς κριτοῦ δικαίου (Ρωμ. Ἀ-
κάθ. Ν).

δ ώ ρ η μ α κάλλιστον 256, 24 (Μάρκ. Εὐγενι-

κοῦ).· δώρημα σεμνὸν τιμῆς πάσης ὑψηλό-
τερον (Προσόμ. ἡχ. πλ. β' Θηκ.).· δώρη-
μα σεβάσμιον τῶν ψυχῶν ἡμῶν (Παρακλ.
πλ. δ' Τρίτη πρωτὶ Κάθ. Θεοτ.).

δ ὠ ρ ο ν θεοπάροχον βροτῶν 11, 116· δῶρον
τοῦ Θεοῦ πάντιμον 255, 70· δῶρον τῷ κό-
σμῳ παρὰ Θεοῦ δωρηθὲν (Παρακλ. ἡχ. πλ.
δ' Κυρ. ἐσπερ. Δόξα).· δῶρον Θεοῦ μέγα
καὶ ἐξαίρετον († Καν. (β')) εἰς Πέτρον
ὡδ. γ' Θεοτ. Εὐχ.). Τὸ μέγα τοῦ καθ' ἡ-
μᾶς γένους δ ὠ ρ ο ν καὶ καρποφόρημα,
ἡ κοινὴ φιλοτιμία τῆς φύσεως, τὸ ἐν ἀν-
θρώποις ἐξαίρετον, τῶν ἐν κόσμῳ τὸ κάλλι-
στον, ἡ τῆνικαῦτα κόρη καθαρὰ καὶ ἀνέ-
παφος, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ γυνὴ καθαρωτέ-
ρα πολλῶ (Εὐχ. λόγος εἰς τὴν Κοίμησιν
τῆς Θεοτόκου ἔκδ. Ντὲ Λαγκάρντ, σ. 150).
δῶρον τοῦ Θεοῦ ὑπέρτιμον († Καν. προσ-
έορτιος Εἰσοδίων ὡδ. ζ' τροπ. β' Γεώργι-
ος) — ἀγιώτατον († Κοντ. Εἰσοδ. γ'
Ρωμ.).

δ ω ρ ο υ μ έ ν η πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος (Παρακλ.
ἡχ. πλ. α' Κυρ. ἐσπ. Δόξα).

Ε γ γ ύ η πρὸς Θεὸν 30, 104 (Εὐχ.).· ἐγγύη
τῶν ἀμαρτανόντων πρὸς τὸν κτίστην (†
Καν. Πιονίου ὡδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ).· ἐγ-
γύη ἀνυπόθηκος τῶν θείων καταλλαγῶν (†
Λόγος (β')) εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτό-
κου. Ἀνδρέου Κρήτης).

ἐ γ γ υ η τ ή ς πρὸς Θεὸν († Στιχ. Θεοτ. Παῦ-
λος).· ἐγγυητὴς ἀμαρτωλῶν († Θεοτ. Λά-
σκαρης).

ἐ γ γ υ ή τ ρ ι α ἀμαρτωλῶν πρὸς Θεὸν (Καν.
(β')) ὡδ. ε' Θεοτ. Κυρ. ε' τῶν νηστειῶν).

ἐ γ ε ρ μ α τῆς πίστεως λαμπρὸν 219, 95
(Θηκ.).· ἔγερμα τῆς πίστεως στεροτάτον
(Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Θεοφάνης).

ἐ γ ε ρ σ ι ς Ἀδὰμ τοῦ πεσόντος 305, 42
(Θηκ.).· ἔγερσις Εὕας τῆς πεσοῦσης τῇ
πλάνῃ τοῦ δράκοντος 68, 88 (Θηκ.).· ἔ-
γερσις πιπτόντων 37, 117· ἔγερσις τῆς πί-
στεως 171, 27 (Θηκ.).

ἐ γ κ α λ λ ώ π ι σ μ α ἀθλητῶν 206, 140 —
ἀρχιερέων καὶ ἀγλάισμα δικαίων 68, 111
(Θηκ.).· ἐγκαλλώπισμα βροτῶν 156, 52 —
τῶν γηγενῶν 8, 10 — δικαίων τερπνότα-
τον 308, 77' (Θηκ.) — ἐπιγεῖων βροτῶν
(Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Η).· ἐγκαλλώπι-
σμα τοῦ κόσμου λαμπρὸν (Προσόμ. ἡχ.
πλ. α' Θεοφάνης).· ἐγκαλλώπισμα οὐρανοῦ

καὶ γῆς 256, 148 (Μάρκ. Εὐγεν.)· ἐγκαλλώπισμα πάντων 22, 219 (Θηκ.) — πάντων τῶν ἐγκαυχομένων ἐπ' αὐτήν 114, 184 (Εὐχ.)· ἐγκαλλώπισμα τῶν πιστῶν εὐτρεπὲς (Νοεμ. κγ' Καν. (α') ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἐγκαλλώπισμα ὑπέρτερον παντὸς κάλλους (Προσόμ. ἡχ. πλ. β' Θηκ.).

ἐ γ κ ὠ μ ι ο ν ἁγγέλων 7, 3 (Κλήμης) — ἁγγέλων καὶ ἀνθρώπων 121, 63 (Ἠλίας Κρήτης)· ἐγκώμιον καὶ ἔπαινος τῶν χριστιανῶν 45, 218 (Εὐχ.)· ἐγκώμιον τῶν οὐρανίων ταγμάτων (Παρακλ. ἡχ. γ' Κυρ. ἐσπ. Δόξα Ἀποστίχων)· ἐγκώμιον κόσμου παντὸς ἐγκωμίου καὶ λόγου ὑπέρτερον (Προσόμ. ἡχ. β' Θεοδ. Στουδίτης).

Ἐ δ ἐ μ θεοβλαστούργητος καὶ θεοφύτευτος 275, 8 (Εὐχ.).

ἐ δ ρ α ῖ ω μ α μαρτύρων ὁσίων καὶ ἀποστόλων 11, 271· ἐδραῖωμα ἀσάλευτον ἱσταμένων, πεπτωκότων ἔγερσις 169, 77 (Θηκ.)· ἐδραῖωμα τῆς πίστεως στερεὸν καὶ ἀσάλευτον 168, 135 (Θηκ.).

ε ἰ κ ὦ ν εὐδιάγραφτος τῆς θείας ἀρχετυπίας († Λόγος (β')) εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέου Κρήτης).

ε ἰ ρ ῆ ν η τῶν πολεμουμένων, τῶν χεμιζομένων ἢ γαλήνῃ (Νοεμ. ζ' Στιχ. Θεοτ. τῶν Αἰώνων).

ε ἰ σ ἄ γ ο υ σ α πρὸς Θεὸν καὶ ζωὴν αἰώνιον καὶ δόξαν αἰώνιαν 37, 43· εἰσάξασα τοῖς ἐν κόσμῳ τὸν λαμπρὸν ἥλιον 93, 139 (Θηκ.)· εἰσάξασα καινὴν τῇ φύσει γέννησιν κνοφορήσασα ὃν οὐκ ἔσπειρε πατὴρ ἀμήτορα Θεὸν καὶ ἀπάτορα θνητὸν († Αὐγ. 5' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἀνδρέας)· εἰσαγαγοῦσα μόνῃ τῇ ἀνθρωπότητι ξένην γέννησιν (Σαββ. Τυρινῆς Καν. ὠδ. β' Θεοτ.)· εἰσαγαγοῦσα τῷ κόσμῳ τὴν ἀνυπέρβλητον χαράν, τεκοῦσα τὸν τῆς ζωῆς βλαστὸν († Καν. ἀρχαγγέλων ὠδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης).

ε ἰ σ α γ ω γ ῆ εὐλογίας (Παρακλ. πλ. β' Τρίτῃ προῖ Καν. (α') ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ε ἰ σ δ ε ξ α μ ἔ ν η φῶς αἰδίων τῆς ὑπερανάρχου θεαρχίας 11, 103.

ε ἰ σ ε λ θ ο ὦ σ α ἐν δόξῃ εἰς τὰ Ἁγία τῶν Ἀγίων (Νοεμ. κα' Μεγαλυνάριον).

ε ἰ σ ο δ ο ς ἀκλόνητος τῆς μετανοίας 52, 51· εἴσοδος θεία τῶν σωζομένων 126, 56 (Ἰωσήφ)· εἴσοδος θεία ἢ τὰς πύλας τοῦ παραδείσου διὰ τοῦ τόκου ἀνοίξασα 40, 282

(Εὐχ.)· εἴσοδος σωτηρίας 52, 95· εἴσοδος σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις († Καν. Σάβα τοῦ ἐν Γοτθία ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· εἴσοδος τῆς χαρᾶς 65, 36 (Θηκ.)· εἴσοδος πρὸς βασιλείαν ἀκαταίσχυντος (Ἀπριλ. β' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης)· εἴσοδος εὐφροσύνης (Προσόμ. ἡχ. πλ. δ' Νικ. Κατασκεπηνός).

ἐ κ β α λ ο ὦ σ α τῆς ἀρχῆς τύραννον ἀπάνθρωπον (Ρωμ. Ἀκάθ. Ι).

ἐ κ β α σ ι ς τῶν τύπων († Σεπ. η' Ἰδιόμελον).

ἐ κ β λ α σ τ ῆ σ α σ α ἄνθος ἀμάραντον 24, 95 (Θηκ.).

ἐ κ δ ι ἄ σ ω μ α πάντων 137, 235 (Θηκ.).

ἐ κ λ ἄ λ η μ α ἀγνῶν στομάτων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Γ).

ἐ κ λ ἄ μ π ο υ σ α ἀναστάσεως τύπον (Ρωμ. Ἀκάθ. Ν)· ἐκλάμψασα φῶς τοῖς ἐν κόσμῳ 89, 86 (Θηκ.)· ἐκλάμπουσα ταῖς καλλοναῖς († Καν. ὠδ. θ' τροπ. β' εἰς τὸ Γενέσιον Θεοτ. Γεώργιος).

ἐ κ λ ε κ τ ῆ ἐν γυναιξὶ καὶ παμμακάριστος 46, 78 (Ἰγνάτιος)· ἐκλεκτὴ λελαμπρυσμένη ὅλη πᾶναγνος σεμνὴ καὶ ἄσπιλος 161, 147 (Μάρκ. Εὐγεν.)· ἐκλεκτὴ μόνῃ χρηματίσασα τῷ πλαστοουργῷ (Ἰαν. κη' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἐκλεκτὴ πρὸ αἰώνων 261, 56 (Εὐχ.)· ἐκλεκτὴ ὥραισμένη ὅλη 155, 149· ἐκλελεγμένη τῷ Θεῷ ἐκ γενεῶν πασῶν εἰς ἐνοίκησιν 76, 77 (Εὐχ.)· ἐκλελεγμένη Θεῷ πρὸ αἰώνων ἐκ πάσης φύσεως 210, 9 (Μάρκ. Εὐγεν.)· ἐκλεκτὴ τῷ Θεῷ ὡς ὥραιότατη (Ἰουλ. λα' Καν. ὠδ. 5' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ἐκλεκτὴ ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν 256, 7 (Μάρκ. Εὐγεν.).

ἐ κ λ υ τ ρ ο υ μ ἔ ν η τῆς αἰωνίου φλογὸς († Καν. Θεοδώρου Συκεώτου ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ἐ κ μ ε ι λ ῖ σ σ ο υ σ α τὴν ὁργὴν τοῦ Θεοῦ (Προσόμ. ἡχ. πλ. β' Θηκ.).

ἐ κ π λ ῆ ρ ω μ α τῶν ἐν σικᾷ τύπων καὶ συμβόλων (Ἰουν. κδ' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ.).

ἐ κ π λ ῆ ρ ω σ ι ς προφητῶν († Στιχ. Γεννήσ. Θεοτόκου)· ἐκπλήρωσις τῆς οἰκονομίας τοῦ κτίστου (Νοεμ. κα' Ἀπολυτίκιον).

ἐ κ σ φ ρ ἄ γ ι σ μ α προφητῶν (Παρακλ. ἡχ. γ' Τετάρ. ἐσπερ. Δόξα Ἀποστίχων).

ἐ κ τ ρ ἔ φ ο υ σ α τῷ θεῷ λόγῳ ψυχὰς 166, 23 (Μάρκ. Εὐγεν.).

ἐ λ α ῖ α μυστικὴ ἢ βλύζουσα ἔλαιον 279, 325 (Εὐχ.)· ἐλαία κατάκαρπος 132, 121 (Λάσκαρης) — κατάκαρπος βλαστήσασα τὸν

καρπὸν τῆς ζωῆς (Παρακλ. ἡχ. β' Δευτ. πρωτὶ Δόξα Ἀποστίχων)· ἐλαία ὥραία καὶ εὐκαρπος († Κανὼν προεορτ. Γενν. Θεοτόκου ὠδ. ζ' τροπ. β' Γεώργιος)· ἐλαία εὐθαλὴς καὶ κατάκαρπος (Προσόμ. πλ. α' Εὐχ.).

ἐ λ α ὕ ν ο υ σ α ἐπιρρείας δαιμόνων 315, 94 (Θεοστήρικτος).

ἐ λ α φ ο ς ἡ ταχύδρομος τοὺς ὄφεις ἡ κτείνουσα τοὺς νοητοὺς (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Μάρκου Εὐγεν.).

ἐ λ ε γ ξ α σ α τῶν εἰδώλων τὸν δόλον (Ρωμ. Ἀκάθ. Λ)· ἐλέγχουσα τεχνολόγους ἀλόγους (Ρωμ. Ἀκάθ. Ρ).

* ἐ λ ε ἡ μ ω ν — παντελεῖμων (Νοεμ. η' Κάθ. Θεοτ.).

ἐ λ ε υ θ ε ρ ί α τῶν γεναρχῶν 43, 105 (Εὐχ.)· ἐλευθερία κοινὴ τῶν βροτῶν 165, 50 (Μαν. ρήτωρ).

ἐ λ ε υ θ ε ρ ὡ σ α σ α φθορᾶς τὸ γένος τὸ ἀνθρώπινον γεννήσασα Θεὸν (Ὁκτ. ιε' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ.).

ἐ λ έ ο υ ς χορηγὸς καὶ πηγὴ συμπαθείας 27, 131 (Ἀνδρέας).

ἐ λ κ ὕ σ α σ α πάντα πρὸς πίστιν ἔνθεον (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Μητροφ.).

* ἐ λ π ι ς ἀγαθὴ καὶ προσδοκία τῶν πιστῶν 60, 105 (Εὐχ.)· ἐλπίς ἀγαθῶν αἰωνίων (Ρωμ. Ἀκάθ. Ο)· ἐλπίς ἀδιάφυστος 12, 149 (Ἰγνάτιος)· ἐλπίς ἀνθρώπων ἀκαταίσχυντος 11, 257· ἐλπίς ἀπλησιμέων 48, 124 (Ρωμ. Κοντ. εἰς τὴν Κοίμ. Θεοτ. Μ)· 10, 83. 42, 204 (Εὐχ.)· ἐλπίς ἀμετάθετος ἐν προστασίαις (Αὐγ. ιε' Κοντ. Κοσμᾶς) — ἡ μεγάλη 45, 85 (Εὐχ.)· ἐλπίς ἀπλανὴς 157, 98· ἐλπίς τῶν ἀπορούντων καὶ ἐπανόρθωσις 13, 91 (Ἰγνάτιος)· ἐλπίς ἀσάλευτος τῶν ἐκζητούντων 139, 43 (Θηκ.)· ἐλπίς καὶ ἀρωγὴ κραταιὰ 46, 254 (Ἰγνάτιος)· ἐλπίς ἀψευδὴς τῶν πεποιδότων 204, 46 (Θεοφάνης)· ἐλπίς βεβαία 2, 323 (Εὐχ.) — βεβαία καὶ ἀκαταίσχυντος (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Δευτ. πρωτὶ Κάθ. Θεοτ.)· ἐλπίς καὶ βοήθεια πιστῶν 55, 113· ἐλπίς τῶν βροτῶν 46, 59 (Ἰγνάτιος)· ἐλπίς γερῶν ἀθανάτων καὶ θείων 311, 108 (Θηκ.)· ἐλπίς γηγενῶν καὶ ἀντίληψις 23, 123 (Θηκ.) — καὶ ἀντίληψις στεροῶ 24, 124 (Θηκ.)· ἐλπίς δυστυχούντων ἀκαταίσχυντος 67, 83 (Θηκ.)· ἐλπίς μετὰ Θεὸν ἀκαταίσχυντος καὶ προστασία 9, 78 (Ἰωσήφ Στουδίτης)· ἐλπίς μετὰ Θεὸν τῶν χριστιανῶν 3, 169 (Εὐχ.)· ἐλπίς τοῦ κόσμου ἀγαθὴ (Ἰαν. ιζ' Ἐξαποστειλ. Θεοτ.)· ἐλπίς οἰκουμένης ἀκαταίσχυντος 68, 61 (Θηκ.)· ἐλπίς τοῦ κόσμου κραταιὰ (Πεντηκ. Ψυχασαβ. Καν. ὠδ. γ' τροπ. δ' Ἀρσένιος)· ἐλπίς τῶν ὀρθοδόξων († Στιχ. προεορτ. Χριστουγέννων)· ἐλπίς πάντων καὶ σωτηρία 47, 21 (Ἰγνάτιος)· ἐλπίς τῶν περάτων τῆς γῆς 47, 75 (Ἰγνάτιος) 22, 11 (Θηκ.)· ἐλπίς καὶ παράκλησις τῶν ἀπορούντων 12, 88, 94, 100 (Ἰγνάτιος)· ἐλπίς καὶ προστασία τῶν περάτων 67, 154 (Θηκ.) — πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς καὶ προστασία καὶ ἀντίληψις (Παρακλ. ἡχ. γ' Σαβ. ἔσπ. Δόξα μικροῦ ἑσπερινοῦ) 213, 166, 204 (Θηκ.)· ἐλπίς σωτηρίας 40, 294 (Εὐχ.) — σωτηρίας τῶν χριστιανῶν 3, 202 (Εὐχ.) — καὶ σωτηρία κτίσεως 21, 221 (Θηκ.)· ἐλπίς σωτήριος 132, 53 (Λάσκαρης)· ἐλπίς χριστιανῶν 4, 226 (Εὐχ.) — χριστιανῶν ἀψευδὴς καὶ βεβαία 2, 159 (Εὐχ.)· ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν 7, 173 (Κλήμης)· 11, 58· ἐλπίς τῶν ὀρφανῶν καὶ καταφυγὴ τῶν πενήτων καὶ πτωχευόντων πλοῦτος καὶ τροφή (Στιχ. Θεοτ. ἡχ. β' Ἀγάπ.)· ἐλπίς ἀνενδοίαστος († Καν. Πρόκλου Κ) πόλεως ὠδ. ε' Θεοτ. Κλήμης)· ἐλπίς ὑπεραγία τῶν πιστῶν († Λογματ. Θεοτ. ἡχ. πλ. β' Δαμ.).

ἐ μ π λ ε ω ς συνέσεως καὶ σοφίας 125, 130 (Μάρκ. Εὐγεν.)· ἐμπλεως φωτὸς 101, 83 (Δαμ.).

ἐ μ φ α ί ν ο υ σ α τὸν ἀγγέλον τὸν βίον (Ρωμ. Ἀκάθ. Ν).

ἐ ν α π α σ τ ρ ά π τ ο υ σ α στυλνότητι τοῦ κάλλους 88, 158.

ἐ ν α π ο σ β έ σ α σ α τὴν λύπην τῆς ἀπιστίας 93, 5 (Θηκ.).

ἐ ν α ὕ λ ι σ μ α τῆς παρουσίας τοῦ Υἱοῦ (Αὐγ. Καν. (β') ὠδ. η' Θεοτ.).

ἐ ν δ ι α ί τ η μ α ἀρετῶν οὐρανίων († Καν. Σίμωνος Σιμονοπετρίτου ὠδ. γ' Θεοτ.)· ἐνδιαίτημα τῆς ἀφθάρτου ζωῆς (Παρακλ. ἡχος πλ. β' Λογματικὸν Σαβ. ἔσπερ. Δαμ.)· ἐνδιαίτημα τοῦ δημιουργοῦ ἀξιοθέου (Αὐγ. ζ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἐνδιαίτημα τοῦ δεσπότη τῆς κτίσεως 126, 103 (Ἰωσήφ)· ἐνδιαίτημα δικαιοσύνης ἀληθοῦς († Εὐχ. Καν. (δ') εἰς Χριστὸν ὠδ. ζ' Θεοτ.)· ἐνδιαίτημα ἐκλεκτὸν τοῦ Λόγου 88, 116 — τῆς θείας δόξης 59, 90 (Ἀθ. π)χης) — τῆς θείας ὠραιότητος 272, 2

(Εὐχ.) — τῆς θείας καὶ ἀδιαφθόρου στολῆς 255, 73 — τοῦ Λόγου λάμψασα παρθενίας λαμπρότησιν 221, 158 (Δαμ.) — θεῖον φωτὸς τοῦ ἀπροσίτου 22, 188 (Θηκ.) — θεῖον Θεοῦ 21, 150 (Θηκ.) — τοῦ ἀπείρου Θεοῦ (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Β)· ἐνδιαίτημα θεότητος μὴ φλογισθεῖσα τῷ πυρὶ τοῦ ἀπροσίτου φωτὸς (Παρακλ. ἡχ. δ' Κυρ. πρωτ. Καν. ὠδὴ η' Θεοτ. Δαμ.) — Θεοῦ καὶ ναὸς ἑμπνυχος 40, 189 (Εὐχ.) — Θεοῦ λελαμπρυσμένον καὶ φωταυγὲς 298, 121 (Μαν. ρήτωρ)· ἐνδιαίτημα καθαρόν ἀγνείας 253, 28 (Θηκ.) — καθαρόν τοῦ Θεοῦ 5, 133, 89, 212 (Θηκ.) — καθαρόν καὶ πάνσεπτον τοῦ δημιουργοῦ 296, 82· ἐνδιαίτημα καλλοποιδὸν εὐπρεπείας (Παρακλ. ἡχος πλ. α' Σαβ. πρωτ. Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἐνδιαίτημα λογικὸν τοῦ Χριστοῦ 261, 187 (Εὐχ.) — τοῦ Λόγου καθαρόν († Κανὼν εἰς Πρόδρομον ἡχ. βαρὺς ὠδ. η' Θεοτ. Εὐχ.)· ἐνδιαίτημα πύρινον τοῦ Λόγου 137, 146 (Θηκ.)· ἐνδιαίτημα παιδρὸν ἀφράστου χαρᾶς 68, 110 (Θηκ.) — παιδρὸν Κυρίου 91, 41 (Θηκ.)· ἐνδιαίτημα φωτεινὸν καὶ χρυσαυγὲς τοῦ δεσπότη τοῦ ὅλων 19, 213 (Θηκ.)· ἐνδιαίτημα φωτεινὸν ἀγνείας 181, 16 (Εὐχ.)· ἐνδιαίτημα φωταυγὲς (Νοεμ. κα' Στιχηρ. (ς') ἐσπερ.)· ἐνδιαίτημα φωτὸς θεοπροπέας (Παρακλ. ἡχ. πλ. β' Σαβ. πρωτ. Δόξα ἀποστιχ. τῶν Αἰώνων. Θεοφάνης) — φωτὸς τοῦ ἐκ πατρὸς ἀναλάμψαντος (Παρακλ. ἡχ. α' Δευτ. ἐσπ. Δόξα)· ἐνδιαίτημα χρυσοῦν τοῦ Λόγου 138, 81 (Θηκ.)· ἐνδιαίτημα τῆς σοφίας καθαρόν (Σεπτ. ιγ' Καν. (γ') ὠδ. δ' Θεοτ.)· ἐνδιαίτημα οὐρανίων ἀγαθῶν (Νοεμ. ιγ' Καν. ὠδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἐνδιαίτημα τιμιώτατον καὶ χρυσαυγὲς τοῦ ὑψίστου (Προσόμ. ἡχ. δ' Μητροφ.)· ἐνδιαίτημα ὑψηλότερον καὶ εὐρυχωρότερον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς († Νοεμ. ιγ' Καν. εἰς Χρυσόστ. (δ') ὠδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.)· ἐνδιαίτημα τῶν ἀρετῶν († Λόγος (β')) εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέου Κρήτης).

* ἔνδοξος — ὑπερένδοξος· ἐνδοξότερα σεραφίμ 64, 198 (Θεοτ.)· ἐνδοξότερα τοῦ ναοῦ († Στιχ. προεόρτιον Εἰσοδίων).

ἐνδυμα βασιλικὸν (Λόγος (β')) εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέου Κρήτης).

ἐνέγκασα ἀλωβήτως ἐν σπλάγχνοις Θεὸν θαυματουργὸν 158, 95.

ἐνθεος μᾶλλον τῶν ἱεραρχῶν (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Θηκ.).

ἐνίσχυμα μαρτύρων 66, 23 (Θηκ.).

ἐνίσχυσις τῶν ἀθλοφόρων καὶ θάρσος 23, 34 (Θηκ.).

ἐντρύφημα γλώσσης 309, 99· ἐντρύφημα γλυκὺ τῆς γλώσσης τῶν πιστῶν (Προσόμ. ἡχ. δ' Λάσκαρης)· ἐντρύφημα μέγιστον ἀγγέλων 124, 89 (Μαν. ρήτωρ)· ἐντρύφημα οἰκουμένης 20, 114 (Θηκ.)· 68, 29 (Θηκ.)· 22, 89 (Θηκ.)· 93, 44 (Θηκ.)· 140, 192 (Θηκ.).

ἐνώσασα τὰ ἄνω καὶ τὰ κάτω τὰ ἐν γῇ καὶ οὐρανῷ 271, 8 (Εὐχ.)· ἐνώσασα τοῖς βροτοῖς τῶν οὐρανῶν στρατεύματα 167, 75 (Θηκ.)· ἐνώσασα τρεῖς ἀνηκούστους ἐνώσεις, παρθενίαν καὶ τόκον, Θεὸν τε καὶ ἄνθρωπον, πίστιν τε καὶ πιστεύουσιν († Κάθισμα Θεοτ. εἰς Θέκλαν).

ἐνωσις τῶν πόρρωθεν 255, 85· ἐνωσις τῶν φυσικῶς διεστώτων 264, 172 (Εὐχ.).

ἐξαίρεσιν πειρατηρίων τοῦ βίου († Καν. Θεοδώρου Συκεώτου ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ἐξαλειψίς πονηρῶν δαιμόνων (Μαρτ. ε' Στιχ. Θεοτ.).

ἐξανάστασις ἀκλινεστάτη πάντων τῶν θαρρούντων εἰς αὐτὴν 136, 127 (Θηκ.)· ἐξανάστασις τῶν γηγενῶν 64, 170 (Θηκ.)· ἐξανάστασις ἰσχυρὰ τῶν πεσόντων 23, 223 (Θηκ.).

ἐξανατέλῃσα φέγγος τῆς θείας γνώσεως (Παρακλ. ἡχ. α' Σαβ. πρωτ. Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἐξανατείλασα χαρὰν τοῖς πιστοῖς (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Κυρ. πρωτ. Καν. (α') ὠδ. α' Θεοτ. Δαμ.)· ἐξανατείλασα ἄνθος τὸν Κύριον ἄνευ χειρὸς καὶ γεωργίου γηγενοῦς 57, 213 (Ἀνδρέας).

ἐξανθήσασα ὑπὲρ τὸ πολυποίκιλτον ἔαρ († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

ἐξαφανίσασα τοῦ Ἄδου τὸ βασίλειον 136, 124 (Θηκ.)· ἐξαφανίσασα πᾶσαν τὴν ἀρὰν τῆς Εὐας 65, 7 (Θηκ.).

ἐξεγείρουσα πτωχοὺς ἀπὸ κοπρίας παθῶν 76, 139 (Εὐχ.).

ἐξέλκονσα θυνοῦ ἀγνοίας (Ρωμ. Ἀκάθ. Ρ).

ἐξευμαρίζουσα τὰ δυσχερῆ 157, 105.

ἐξευμενίζομένη τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ 157, 148.

ἐξίλασμα παντὸς τοῦ κόσμου (Ρωμ. Ἀ-

κάθ. Ε). 63, 77 (Θηκ.). 24, 218 (Θηκ.).
 ἐξίλασμα σωτήριον γένους τῶν ὀρθοδόξων
 132, 51 (Λάσκαρης). ἐξίλασμα ἁμαρτανόντων (Μαΐου κ' Καν. ὡδ. α' Θεοτ. 'Ιωσήφ). ἐξίλασμα ἅγιον ἁμαρτωλῶν († Καν. 'Αναργύρων τῶν ἐξ 'Αραβίας ὡδ. α' Θεοτ. 'Ιωσήφ).
 ἐξίλαστήριον θερμὸν 51, 15.
 ἐπανάκλησις δυστυχούντων 216, 135 (Θηκ.). ἐπανάκλησις τῆς εὐκληρίας 130, 93 (Θεοφάνης).
 ἐπ' ἀνοδοῦς ἀπλανῆς τῶν πλανωμένων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).
 ἐπ' ἀνόρθωσις 'Αδὰμ 23, 218 (Θηκ.). 125, 31 (Μάρκ. Εὐγεν.). 126, 9 ('Ιωσήφ). ἐπ' ἀνόρθωσις βίου καὶ χειραγωγία 101' 97 (Δαμ.). ἐπ' ἀνόρθωσις ἀπεγνωσμένων, ἁμαρτωλῶν ἀνακαίνις, ἀπλητισμένων ἐλπίς 50, 137 (Θέκλα). ἐπ' ἀνόρθωσις δυστυχούντων 64, 7 (Θηκ.). ἐπ' ἀνόρθωσις θεία τῶν πιπτόντων (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Καν. ὡδ. δ' Θεοτ. 'Ιωσήφ). ἐπ' ἀνόρθωσις τῶν πεσόντων 65, 102 (Θηκ.). — πιπτόντων 10, 87. 37, 227 — καταπιπτόντων 68, 103 (Θηκ.). 55, 123. ἐπ' ἀνόρθωσις τῶν προπατόρων 35, 64. ἐπ' ἀνόρθωσις κατεργαγμένων (Παρακλ. ἡχ. πλ. δ' Τρίτ. πρωτ. Καν. (α') ὡδ. γ' Θεοτ. 'Ιωσήφ).
 ἐπ' ἀνόρθωσις αἰσάσασα διὰ τοῦ τόκου τὴν τῆς ζωῆς ἔκπλωσιν (Νοεμ. γ' Καν. ὡδ. α' Θεοτ.). ἐπ' ἀνορθώσασα τὴν πλῶσιν τῶν βροτῶν ('Απρίλ. ε' Καν. ὡδ. ε' Θεοτ. 'Ιωσήφ).
 ἐπιδείξις Χριστὸν φιλόανθρωπον Κύριον (Ρωμ. 'Ακάθ. Ι).
 ἐπικουροῦσα καὶ διευθύνουσα τοὺς προσκαλουμένους ἐν πειρατηρίοις καὶ τοῖς ἐν ἀνάγκαις τάχιστα ἐγγίζουσα 157, 78.
 ἐπίλογος τῶν λόγων (Προσόμ. ἡχ. πλ. δ' Φώτιος).
 ἐπίσκεψις ἀσθενούντων (Παρακλ. ἡχ. β' Σάβ. ἔσπ. Προσόμ. α' μικροῦ ἔσπερ.) — ἀσθενῶν 169, 80 (Θηκ.). 37, 226 — ἀσθενῶν καὶ δυστυχούντων 66, 191 (Θηκ.). ἐπίσκεψις θεία τῶν τοῦ Θεοῦ δωρεῶν 255, 93. ἐπίσκεψις νοσοῦντων ταχεῖα (Ρωμ. Κοντ. Κομ. Θεοτ. Μ). ἐπίσκεψις πάντων 2, 305 (Εὐχ.). ἐπίσκεψις καὶ χαρὰ τῶν θλιβομένων 69, 11 (Θηκ.).
 ἐπιστροφὴ πρὸς Θεὸν τῶν προστρεχόντων 150, 240 (Εὐχ.). ἐπιστροφή τοῦ κόσμου 3, 233 (Εὐχ.). ἐπιστροφή πρὸς Θεὸν

τῶν ἁμαρτανόντων (Παρακλ. ἡχος βαρὺς Δευτ. πρωτ. Καν. (α') ὡδ. α' Θεοτ. 'Ιωσήφ).
 ἐπισχοῦσα τὴν ροὴν τῆς φθορᾶς τῷ θείῳ τόκῳ 154, 65.
 ἐπομβρίζουσα ὑετοὺς θαυμάτων († Καν. 'Ισαακίου Δαλμάτων ὡδ. θ' Θεοτ. Γεώργιος).
 ἐργαστήριον τῶν ἀπορρήτων θαυμάτων (Παρακλ. ἡχ. πλ. β' Σάβ. ἔσπ. Δογματ. Δαμ.). ἐργαστήριον τῆς ἐνώσεως τῶν δύο φύσεων (Παρακλ. ἡχ. α' Σάβ. ἔσπ. Δογματ. Δαμ.). 130, 81 (Θεοφάνης). ἐργαστήριον φρικτοῦ συναλλάγματος 80, 42 (Εὐχ.).
 ἔργον τῆς θείας θελήσεως 255, 15.
 ἔρεσμα ἀθλοφόρων ἀκαταγώνιστον 217, 43 (Θηκ.). ἔρεσμα ἀνθρώπων καὶ κοινὸν προσφύγιον 21, 36 (Θηκ.). ἔρεσμα ἀπροσμάχητον (Μαρτ. ιγ' Καν. ὡδ. θ' Θεοτ.). ἔρεσμα ἀσάλευτον πιστῶν 19, 79 (Θηκ.). ἔρεσμα θεῖον καὶ βάσις 239, 211. ἔρεσμα κραταῖον καὶ ἄσειστον 25, 67 (Θηκ.). ἔρεσμα στερεὸν 130, 91 (Θεοφάνης) — στερεὸν τῆς πίστεως (Ρωμ. 'Ακάθ. Η). ἔρεσμα ἀκατάσειστον († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος). ἔρεσμα ἀπόρητον καὶ πύργος ἄσειστος (Προσόμ. ἡχ. πλ. δ' Νικ. Κατασκεπηνός).
 ἔρκος ἀνέδρευτον καὶ χαράκωμα 69, 89 (Θηκ.). 216, 46 (Θηκ.). ἔρκος καὶ στήριγμα βροτῶν 68, 23 (Θηκ.).
 ἔρως ὡραῖον βασιλικῆς ρίζης καὶ φυλῆς καὶ συγγενείας τοῦ Δαυὶδ 229, 77 (Εὐχ.).
 ἐρυθροθεΐσα ὑπὲρ τὰ ῥόδα († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).
 ἔσοπτρον νεόσμικτον καὶ φωταυγίας πέμπων 122, 110. ἔσοπτρον φωτὸς ἀκηλίδωτον ὡς δεξαμένη τὴν αὐγὴν τῆς θείας μαρμαρυγῆς 15, 46. ἔσοπτρον χρυσοῦν ἔνδον φέρον φάος ἀπορρήτως τὸ ἀπρόσιτον 298, 78 (Μαν. ρήτωρ). ἔσοπτρον τῆς ἀγίας χάριτος στίλβουσα (Φεβρ. ιβ' Καν. ὡδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης).
 ἐστία κοινὴ δωρεῶν ἀνθρωπίνων καὶ ἀγγελικῶν καὶ μέγα οἰκητήριον (Προσόμ. ἡχ. β' 'Αθαν. π)χης).
 ἐσφραγισμένη τῇ ἀγνείᾳ καὶ παρθενίᾳ φυλαττομένη μήτηρ ἐγνώσθη ἀψευδὴς Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινὸν (Παρακλ. ἡχος β' Σάβ. ἔσπερ. 'Απολυτ. Θεοτοκ.).

ἐτοιμάζουσα λιμένα τῶν ψυχῶν (Ρωμ. Ἀκάθ. Ε).

εὐάρεστος πλέον τοῦ Ἐνὸχ (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Θηκ.).

εὐγένεια τοῦ γένους ἡμῶν 1, 26 (Εὐχ.).

εὐγενεστέρα παντὸς εὐγενοῦς († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· εὐγενεστέρα πάντων τῶν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν († Δαμ. ἔνθ' ἀνωτ.).

εὐδοκία Θεοῦ πρὸς θνητοὺς (Ρωμ. Ἀκάθ. Ε)· εὐδοκία τῶν ἐθνῶν 15, 41.

εὐεργέτις κραταιὰ 247, 204 (Θηκ.)· 157, 8· εὐεργέτις προσηγῆς († Αὐγ. κγ' εὐεργέτις πλουτίζουσα γηγενεῖς 157, 8· εὐεργέτις ἄκρα τῶν Χριστιανῶν καὶ καύχησις († Ἰδιόμ. Συνάξ. Θεοτόκου τῆς ἐν τῷ Πυρσῷ).

εὐθυμία ἔνθεος τῶν ραθυμούντων (Αὐγ. λα' Καν. (β') ὠδ. η' τροπ. γ' Ἰωσήφ).

εὐκλεία προφητῶν καὶ καύχημα 298, 47 (Μαν. ρήτωρ)· εὐκλεία τῶν ἐπιγείων καὶ καταχθονίων μεγαλοπρεπῆς καὶ μεγαλόφωτος († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

εὐκληρία τῶν γηγενῶν 250, 61 (Θηκ.).

* εὐλογημένη καὶ δεδοξασμένη καὶ κεχαριτωμένη 41, 236 (Εὐχ.)· εὐλογημένη ἢ εὐλογίαις τοὺς θροτοὺς στεφανώσασα († Στιχ. Θεοτ.)· εὐλογημένη ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς δοξολογουμένη (Παρακλ. ἡχος α' Δευτ. πρωὶ Κάθ. γ')· εὐλογημένη ἐν οὐρανοῖς Εἰσμ. 59, 40 (Γερμανός)· εὐλογημένη παρθένος 210, 13 (Μάρκ. Εὐγεν.)· εὐλογημένη ἐν γυναιξὶ (Πεντηκ. Κυρ. τοῦ Πάσχα)· 210, 110 (Μάρκ. Εὐγεν.) * ὑπερευλογημένη ἐν γενεαῖς ἀνθρώπων († Στιχ. προσόριον Εἰσοδίων).

εὐμενής φύσει καὶ φιλόανθρωπος 263, 216 (Εὐχ.).

εὐμενίζομένη ὑπὲρ ἡμῶν τὸν υἱὸν αὐτῆς (Τριῳδ. (β') ὠδ. η' Θεοτ. Τρίτ. ε. ἐβδ. νηστειῶν, Θεόδ.).

εὐπρέπεια τῶν ἀγγέλων 195, 115. 202, 109 (Παῦλος Ἀμορίου) — μαρτύρων καὶ ἀποστόλων 89, 97· εὐπρέπεια τῶν ψυχῶν ἡμῶν (Νοεμ. λ' Κάθ. Θεοτ.)· εὐπρέπεια τῶν θροτῶν († Καν. Δασίου μάρτ. ὠδ. γ' Θεοτ. Γεώργιος).

εὐπρεπής καὶ πάναγνος (Ἰουν. κε' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης).

εὐρεσις χαρμονῆς, λύπης ἢ ἀναίρεσις 148, 173 (Εὐχ.).

εὐσεβεστέρα τοῦ Σήθ (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Θηκ.).

* εὐσπλαγχνος, πολυεύσπλαγχνος, φιλεύσπλαγχνος· εὐσπλαγχνος καὶ εὐσπλαγχνίας αἷτιον ἀγκάλαις βαστάσασα 15, 79.

εὐσμπάθητος 11, 177.

εὐφημος πανεύφημος († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν).

εὐφραίνουσα ἅπαντας τῷ μυστικῷ πόματι τοῦ νοητοῦ κρατῆρος τῶν θαυμάτων († Καν. Βονιφατίου ὠδ. θ' Θεοτ.).

εὐφροσύνη ἀγγέλων, δόξα θροτῶν καὶ ἐγκαλλώπισμα 137, 83 (Θηκ.)· εὐφροσύνη ἄληκτος ἀγγέλων δικαίων ἀποστόλων προφητῶν 68, 176 (Θηκ.)· εὐφροσύνη γνωστική (Μαῖου ιγ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Γεώργιος)· εὐφροσύνη τοῦ κόσμου καὶ θυμῆς καὶ γλυκασμός 114, 186 (Εὐχ.)· εὐφροσύνη ἢ μέλλουσα († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος)· εὐφροσύνη καὶ σωτηρία χριστιανῶν 57, 61 (Ἀνδρέας)· εὐφροσύνη ψυχῆς καὶ δόξα 200, 187 (Μαν. ρήτωρ)· εὐφροσύνη τῶν πιστῶν 104, 11 (Μάρκ. Εὐγεν.).

εὐχος τῶν ἁγίων καὶ δόξα ἀποστόλων († Καν. Μάρκου Εὐαγγελ. ὠδ. ζ' Θεοτ.).

εὐωδιάζουσα ἡμῶς θείαις χάρισι (Ἰαν. ιη' Κάθ. β' Στιχολ. Θεοτ.)· εὐωδιάζουσα ὑπὲρ τὰ κρίνα († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

εὐωχία ζωῆς μυστικῆς (Ρωμ. Ἀκάθ. Φ).

ἐφαπλοῦσα νοητῶς φῶς τῆς εὐφροσύνης (Ἰουλ. ζ' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ.).

ἔφεσις ἀκόρεστος 215, 8 (Θηκ.)· ἔφεσις θεία καὶ ἀγαλλίαμα 220, 61· ἔφεσις τῶν δικαίων († Σεπτ. η' Ἰδιόμελον).

ἔφονδ τοῖς ἱερατικὸν τῆς ἀρχιερωσύνης σκηνῆς († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

ἔχουσα δύναμιν ἄμετρον (Ὀκτ. ζ' Κάθ. Θεοτ.)· ἔχουσα τὸ κράτος πανσθενὲς 12, 86 (Ἰγνάτιος)· ἔχουσα κράτος ἀπροσμάχητον (Ρωμ. Κοντ. Ἀκάθ.)· ἔχουσα συμπάθειαν πολλὴν καὶ σπλάγχνα φιλοικτίρμονα 28, 39 (Φώτιος)· ἔχουσα ὑπέρτιμον ἀξίωμα τῶν σεραφίμ 71, 188 (Μαν. ρήτωρ)· ἔχουσα ψυχῆς τὸ κάλλος ὑπέρλαμπρον (Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. θ' τροπάρ. α' Γεώργιος)· ἔχουσα φορικτὴν λοχείαν (Ἰουλ. α' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ἔχουσα ἀσύγκριτον τὴν ὑπεροχὴν κατὰ παντὸς γεννητοῦ ὡς τεκοῦσα τὸν δημιουργόν (Ἰαν. ι' Καν. (α') ὠδ. θ' Θεοτ.)· ἔχουσα παρηρσίαν πρὸς τὸν τεχθέντα (Ἰαν. ιζ'

Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἔχουσα πλοῦτον ἀμέτρητον οἰκιζμῶν καὶ πλούσιον ἔλεος καὶ ἄπειρον πέλαγος εὐσπλαγχνίας (Ὁκτ. β' Κάθ. Θεοτ.)· ἔχουσα τὸ συμπαθὲς φυσικὸν (Παρακλ. ἡχ. 6' Τρίτ. ἔσπ. Στιχ. 5')· ἔχουσα τὴν ἐξουσίαν τῆς κτίσεως καὶ διεξάγουσα πάντα τῇ δυναστείᾳ αὐτῆς (Παρακλ. ἡχ. 8' Σάββ. ἔσπ. Στιχ. γ' Μικροῦ ἔσπερινοῦ)· ἔχουσα τὸ κατάντημα τῆς προστασίας ἀπ' ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ ἕως ἄκρων αὐτοῦ μητριαῶς τε καὶ δαυιτικῶς († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· ἔχουσα σύλληψιν θαυμαστήν καὶ γέννησιν ὑπὲρ φύσιν, σωματώσασα τὸν ἀχώρητον Θεὸν ἀφράστως († Καν. ἀγ. Νικολάου ὠδ. γ' Θεοτ.)· ἔχουσα υἱὸν παρὰ φύσιν τὸν Χριστὸν († Κοντ. Συνάξεως Θεοτόκου ι' Ρωμ.)· σχοῦσα ἐν κοιλίᾳ θεοπρεπῶς τὸν κρατοῦντα ἐν τῇ δρακί τὰ πάντα († Καν. Τιμοθέου Προύσης ὠδ. 5' Θεοτ. Ἀρσένιος).

Ζ

Ζεὺς γυνῆσιν παρθενίαν καὶ λοχείαν (Ρωμ. Ἀκάθ. Ο).

ζύμη τῆς φύσεως τῆς βροτείας ἡ ἀμόλυντος καὶ ἀγία 49, 49 (Μητροφ.).

ζωγραφοῦσα τῆς κολυμβήθρας τὸν τύπον (Ρωμ. Ἀκάθ. Φ).

ζωὴ τῶν ἀπεγνωσμένων, ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Τρίτῃ πρωτῇ Δόξα Ἀποστίχων)· ζωὴ καὶ ἀντίληψις, σκέπη καὶ χαράκωμα, προστασία καὶ κραταίωμα καὶ καύχημα καὶ σθένος τῶν πιστῶν 66, 11 (Θηκ.)· ζωὴ ἀφραστός († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος)· ζωὴ τοῦ νεκρωθέντος προπάτορος (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Κ)· ζωὴ αἰζώως τῶν ζώντων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

ζωοκυήτωρ († Καν. Μάρκου εὐαγγελιστοῦ ὠδ. 5' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ζωοπάροχος 91, 15 (Θηκ.).

ζωοτόκος παρθένος 2, 234 (Εὐχ.).

ζώσασα νεκρούς τῷ τόκῳ 266, 262 (Εὐχ.)· ζώσασα τοὺς ὑπαχθέντας κακία τοῦ ὄφους τὴν ζωὴν τεκοῦσα († Καν. ἀγ. Νικολάου ὠδ. 5' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ζώσασα τοὺς ἀνθρώπους νεκρωθέντας καὶ εἰς φθορὰν πεπτωκότας ἐξανάστησασα († Καν. Ἀρσενίου τοῦ μεγάλου ὠδ. 8' Θεοτ. Θεοφάνης).

■

Ἦ γισμὲν ἑκ κοιλίας μητρὸς μόνη ἐν γυναιξὶ († Ἰδιόμ. Συλλήψεως ἀγ. Ἀννης. Νικόδημος ἀγιορείτης).

ἡδισμα καρδίας 302, 98· ἡδισμα καρδιῶν καὶ ἐντρύφημα γλώσσης καὶ νοδὸς διαρκὲς ἀγαλλίαμα 261, 103 (Εὐχ.).

ἡλεκτρον (προσηγορία τῶν 60 δυνατῶν ἐν τῷ Ἀσματι τῶν Ἀσμάτων).

ἡλιόμορφος 11, 89.

ἡλιος ἀγνείας φαινὸς 183, 92 (Εὐχ.)· ἡλιος ὀλοαμπῆς τῆς ψυχῆς 270, 285 (Εὐχ.)· ἡλιος φωτοφόρος ἀστράφασα ἀκτῖνας τοῖς πέρασιν τὰς σωτηριώδεις († Νοεμ. κ' Ἰδιόμελον προεόρτ. Εἰσοδίων).

ἡλιοστάλακτος ἴδ. θρόνος, καὶ νύμφη.

ἡλιότοκος 269, 124 (Εὐχ.)· 274, 269 (Εὐχ.).

ἡμέρα σωτηρίας 18, 38 (Δαμ.)· ἡμέρα μυστική τὸν ἥλιον καταναγίζουσα († Κάθ. Θεοτ. Ἰακώβου ὁσιου. β' Νοεμ.).

ἡττα ἐχθρῶν ἀοράτων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ι).

Θ

Θαίμην θεία ἀφ' ἧς ἦλθεν ὁ Θεὸς 109, 21 (Εὐχ.)· Θαίμην ἡ καθαρά ἐξ ἧς προῆλθεν ὁ ἅγιος τῶν ἀγίων ἀνατείλας ὥσπερ ἥλιος († Καν. (η') εἰς Παῦλον ὠδ. 8' Θεοτ. Εὐχ.).

* θάλαμος ἀχειρόπλοκος 1, 298 (Εὐχ.)· θάλαμος δεδοξασμένος τοῦ βασιλέως τῆς δόξης 123, 93 (Μητροφ.)· θάλαμος τοῦ Δεσπότης πάντιμος 260, 179 (Εὐχ.) — τοῦ Δεσπότης φωτεινὸς 19, 140 (Θηκ.)· θάλαμος ἔμφυχος 34, 75. 24, 182 (Θηκ.) — ἔμφυχος καὶ τερπνὸν παλάτιον (Παρακλ. ἡχ. α' Τρίτῃ πρωτῇ Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· θάλαμος εὐαγῆς 290, 432 (Θεοφάνης)· θάλαμος εὖσμος καὶ πάντιμος (Προσὸμ. ἡχ. πλ. δ' Ἀνδρέας)· θάλαμος εὐώδης 181, 278 (Εὐχ.)· 261, 4 (Εὐχ.)· θάλαμος ἡγλαϊσμένος πάμφωτος 264, 327 (Εὐχ.)· θάλαμος λογικὸς τῆς τοῦ Λόγου σαρκώσεως 260, 171 (Εὐχ.)· θάλαμος παρθενικὸς Εἰρημ. 171, 56 (Ἀνδρέας)· θάλαμος πορφυρόμορφος 187, 276 (Εὐχ.)· θάλαμος πορφυρόχρυσος 44, 194 (Εὐχ.)· θάλαμος πυρίμορφος 79, 171 (Εὐχ.)· θάλαμος φρικτὸς 127, 233 (Νικόλ. Κατασκευητός)· θάλαμος χρυσόμορφος τοῦ βασιλέως († Κανὼν Προδρομοῦ (δ') ὠδ. θ')

Θεοτ. Εὐχ.)· θάλαμος ὠραῖος τοῦ νυμφίου 44, 51 (Εὐχ.)· 34, 97· θάλαμος χρυσοπόρφυρος (Νοεμ. λ' Κάθισμα)· θάλαμος ἐμψυχος τοῦ δεσπότου ὁ λαμπραῖς τῆς παρθενίας ἀκτίσι φωτοειδῶς ὥσπερ κρίνον ἐκλάμπων ἐν μέσῳ τῆς ἀκανθώδους συγχύσεως (Παρακλ. ἡχ. πλ. δ' Δευτ. πρωὶ Καν. (β') ὠδ. 5' Θεοτ.).

θ ἄ λ α σ σ α γλυκεῖα ἀλλ' ἀδιάβατος 130, 105 (Θεοφάνης) — γλυκυτάτη ἀδιάβατος 279, 320 (Εὐχ.) — ἀδιάβατος, γλυκεῖα καὶ πότιμος (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Εὐχ.)· θάλασσα εὐσπλαγχνίας ἀμέτρητος 202, 175 (Παῦλος Ἀποστόλου)· 186, 230 (Εὐχ.)· θάλασσα ξηράνασα ἀθεῖας ποταμούς (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Κ)· θάλασσα ποντίσσα Θαραῶ τὸν νοητὸν (Ρωμ. Ἀκάθ. Λ)· θάλασσα γλυκεῖα ἀνεξάντλητος χαρισμάτων τοῦ πνεύματος (Προσόμ. ἡχ. β' Θεοδ. Στουδίτης)· θάλασσα Ἐρυθρὰ (προσηγορία τῶν 60 δυνατῶν ἐν τῷ Ἀσματι τῶν Ἀσμάτων)· θάλασσα τῶν χαρίτων ἡ τὴν ἀένναον πηγὴν παντὸς ἀγαθοῦ πηγάσσα († Ἰδιόμ. Συλλήψεως ἁγ. Ἀννης. Νικόδημος ἁγιορείτης).

θ ἄ μ ο ς νόων Εἰσμ. 356, 68 (Γεώργ. Σικελιώτης).

θ ἄ ρ ο ς ἀνίκητον τῶν ἀθλοφόρων (Ρωμ. Ἀκάθ. Η)· θάρσος καὶ ὄπλον πιστῶν 92, 155 (Θηκ.)· θάρσος στρατευομένων, πολεμουμένων δύναμις 92, 13 (Θηκ.)· θάρσος καὶ κραταίωμα στρατευομένων 170, 29 (Θηκ.).

θ ἄ ρ ο ς παναληθές 173, 97 (Θηκ.).

θ α ὦ μ α καὶ ἄκουσμα καινὸν 19, 45 (Θηκ.)· θαῦμα ἀνερμήνευτον 296, 30· θαῦμα τῶν ἀγγέλων πολυθρύλλητον (Ρωμ. Ἀκάθ. Γ)· θαῦμα ἀγγέλων, τραῦμα δαιμόνων πολυθρήνητον 264, 130 (Εὐχ.) — ἀγγέλων, τραῦμα δαιμόνων μέγα 166, 145 (Μάρκ. Εὐγεν.)· θαῦμα τῶν ἀγγέλων ἐξαίσιον 169, 2 (Θηκ.)· θαῦμα ἀνερμήνευτον καὶ ξένον καὶ ἄρρητον 132, 95 (Λάσκαρης) — ἀνερμήνευτον καὶ ἀκατανόητον ὄραμα καὶ ἀπόκρυφον τοῖς ἀγγέλοις 273, 122 (Εὐχ.)· θαῦμα μέγα πάσης κτίσεως 7, 194 (Κλήμης)· θαῦμα παράδοξον ἁγίων ἀγγέλων 132, 39 (Λάσκαρης)· θαῦμα τὸ ὑπερθαύμαστον 255, 98· θαῦμα ἀκατάληπτον καὶ ἀνερμήνευτον (Κάθισμα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ)· θαῦμα καινότατον (Προσόμ. ἡχος βαρυς Ἀνδρέας)· θαῦμα φρικτὸν ἐν οὐρα-

νῷ καὶ ἐπὶ γῆς († Ἰουλ. β' (κατάθεσις ἐσθῆτος Θεοτ.) Καν. ὠδ. γ' τροπ. δ' Γεώργιος)· θαῦμα μέγα τῶν ἁγίων ἀπάντων († Καν. (γ') Ἀθανασίου τοῦ ἐν Ἀθῶν ὠδ. α' Θεοτ.).

θ α υ μ α σ ι ω τ έ ρ α τῶν θρόνων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν).

θ α υ μ α σ τ ο τ έ ρ α τῶν ἄνω χορῶν Εἰσμ. 63, 99 (Κυπριανός).

θ α υ μ α τ ό θ ρ υ τ ο ς († Στιχ. κγ' Αὐγ. Θεοτόκου τῆς ἐν τῷ Πυρσῷ).

θ έ α μ α ἐξαίσιον καὶ παράδοξον 19, 46 (Θηκ.)· θέαμα καινὸν καὶ παράδοξον (Δεκ. κθ' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Γεώργιος)· θέαμα περιβόητον (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Θεοφάνης).

θ ε α ν δ ρ ό τ α τ ο ς († Στιχ. Προσόμ.).

θ ε α ν δ ρ ό τ ο κ ο ς 121, 12 (Ἠλίας Κρήτης).

θ ε ι ο τ έ ρ α τῆς Ὀλδᾶς (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Θηκ.).

θ έ λ ξ α σ α παρθενικὰς χορείας τῇ εὐωδίᾳ τῆς ἀγνείας († Καν. Δασίου μάρτ. ὠδ. γ' Θεοτ. Γεώργιος).

θ ε μ έ λ ι ο ν γῆς 126, 74 (Ἰωσήφ)· θεμέλιον ἄσειστον 155, 168. 25, 97 (Θηκ.).

θ ε ό β λ α σ τ ο ς (Ἰουλ. κε' Στιχ. γ' Ἀποστίχων).

θ ε ο δ έ γ μ ω ν Εἰσμ. 10, 45.

θ ε ο δ ό κ ο ς (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Γ).

θ ε ο δ ό ξ α σ τ ο ς 290, 286 (Θεοφάνης). 36, 46 — κόρη 200, 234 (Μαν. ρήτωρ)· 302' 4.

θ ε ο δ ό χ ο ς παρθένος Εἰσμ. 113, 56 (Δαμ.)· 93, 1 (Θηκ.).

θ ε ό κ λ η τ ο ς κόρη (Σεπτ. ι' Δόξα ἐσπερινοῦ).

θ ε ο κ ό σ μ η τ ο ς (Ἰουν. δ' Καν. ὠδ. 5' Θεοτ. Θεοφάνης).

θ ε ο κ υ ή τ ρ ι α 213, 68 (Θηκ.).

θ ε ό λ η π τ ο ς παρθένος (Ἀκάθ. Ο Ρωμ.).

* θ ε ο μ α κ ά ρ ι σ τ ο ς κόρη 60, 165 (Εὐχ.) 159, 119.

θ ε ο μ ε γ ά λ υ ν τ ο ς († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν).

* θ ε ο μ ή τ ω ρ πᾶναγνος (Ὀκτ. κθ' Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης).

θ ε ό μ ι λ ο ς († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν).

* θ ε ο ν ύ μ φ ε υ τ ο ς 130, 194 (Θεοφάνης).

* θ ε ό ν υ μ φ ο ς (Σεπτ. η' Κάθισμα)· 36, 112, 162. † Καν. (β') Εἰσοδίων ὠδ. 5'

τροπ. β' Γεώργιος « ἡ πλατυτέρα οὐρανοῦ
ὁφθεῖσα θεόνυμφος »).

* **Θεόπαις** 237, 104.

Θεοπρότακτος († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐ-
αγγελισμόν).

Θεός (ἡ) μετὰ Θεὸν τὰ δευτερεῖα τῆς Τριά-
δος ἡ ἔχουσα, ἡ δεχομένη ἀμέσως τὸ πλή-
ρωμα τῶν δωρεῶν καὶ διαπορθεύουσα τοῦ-
το εἰς ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους (Προσόμ.
ἡχ. πλ. α' Ἀνδρέας).

Θεοσύλληπτος 212, 62, 165.

* **Θεοτόκος** σεμνή Εἰρη. 308, 35. 309,
27. Θεοτόκος ἀλόχευτος († Καν. Θεοφίλου
μάρτ. ὡδ. 5' Θεοτ.). Θεοτόκος ἔργω καὶ
λόγῳ δεῖχθεῖσα 40, 230 (Εὐχ.) — ρήματι
καὶ πράγματι 44, 43 (Εὐχ.).

Θεοφόρος καὶ λαμπρὰ (Ἰουλ. ιγ' Καν.
πατέρων τῆς Δ' συνόδου ὡδ. η' Θεοτ. Φι-
λόθεος).

Θεοουργήσασα τὴν φύσιν τῶν βροτῶν
(Μαῖου κε' Καν. ὡδ. ε' Θεοτ.).

Θεοφύτευτος ἄμπλος Εἰρη. 45, 36.

Θεοχάρητος κόρη (Δεκ. κβ' Καν. (γ')
ὡδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ).

* **Θεοχαρίτωτος** κόρη 67, 192 (Θηκ.).

Θεοχρημάτιστος († Δαμ. Λόγος εἰς
Εὐαγγελισμόν).

Θεοχώρητος (Ὀκτ. κβ' καὶ νῦν Ἀπο-
στίχων).

Θεραπεία τοῦ ἑμοῦ φωτὸς (Ρωμ. Ἀκάθ.
Ψ). Θεραπεία νοσούντων καὶ ἄκος ἀελπτον
91, 84 (Θηκ.) 10, 88.

Θεράπευσις παρειμένων ἐν νόσοις (Ρωμ.
Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ι).

Θεώνυμος († Στιχ. Συνάξ. Θεοτόκου ἐν
τῷ Πυρσῷ).

Θεωρία ἀγγέλων πανόλβιος (Προσόμ. ἡχ.
γ' Ἀρσένιος). θεωρία μυστικὴ πανάχαρι-
τος († Δογματικὸν Θεοτοκίον πλ. β' Δαμ.).

Θεώσασα τὸν Ἀδὰμ καὶ τὰ διεστῶτα συνά-
ψασα (Παρακλ. ἡχ. β' Σαβ. ἐσπ. Δόξα μι-
κροῦ ἑσπερ.). θεώσασα τοὺς βροτοὺς ὡς ἀ-
ποκνήσασα Λόγον σαρωθέντα (Παρακλ.
ἡχ. α' Πέμπ. πρωὶ Καν. ὡδ. θ' Θεοτ.).
θεώσασα τὴν φύσιν τοῦ προπάτορος 222,
97 (Δαμ.). θεώσασα τὴν φύσιν τῶν ἀν-
θρώπων 130, 30 (Θεοφάνης) — τὴν φύ-
σιν τῶν βροτῶν τῷ ὑπὲρ φύσιν τόκῳ 8, 40.
θεώσασα τὸ ἀνθρώπινον φύραμα τῇ θείᾳ
γεννήσει (Σεπτ. ιγ' Καν. (γ') ὡδ. 5'
Θεοτ.). θεώσασα ὅλην τὴν οὐσίαν τῶν γη-
γενῶν τεκοῦσα τὸν δημιουργὸν (Ἰαν. κα'

Καν. (β') ὡδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ). θεώσα-
σα τοὺς βροτοὺς θεϊκῇ κυφορίᾳ (Παρακλ.
ἡχ. δ' Παρασκ. πρωὶ Καν. (α') ὡδ. 5'
Θεοτ. Ἰωσήφ).

Θήκη ἔμψυχος ἡ ἀντίτυπος τοῦ Νῶε († Δαμ.
Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν).

Θηλάσασα ἐκ μαζῶν τοῦ κόσμου τὸν τρο-
φέα (Πεντηκ. Μεσοπεντηκ. Καν. ὡδ. 5'
τροπ. θ' Ἀνδρέας). θηλάζουσα καὶ φέρου-
σα παρθενίαν († Καν. Προεόρτ. Γενεσίου
Προδρόμου ὡδ. γ' Θεοτ.). θηλάσασα τὸν
δοτήρα τοῦ γάλακτος (Μαρτ. ι5' Καν.
πρωὶ Καν. (α') ὡδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ).
θηλάζουσα τὸν ἄποσον καὶ γαλουχοῦσα τὸν
ἄυλον καὶ συνέχουσα ἀγκάλαις τὸν κτίσαν-
τα († Καν. Ταρσίου πΚ ὡδ. 5' Θεοτ.
Ἰγνάτιος). θηλάσασα ἔνσαρκον τὸν Θεὸν
(† Κανὼν ἀναστάσιμος ἡχ. πλ. β' ὡδ. 5'
Θεοτ.).

Θησαύρισμα ἀγνείας 126, 25 (Ἰωσήφ).
310, 69 (Θηκ.) — ἀγνείας θεῖον 65, 109
(Θηκ.) — ἀγνείας καθαρὸν 19, 110
(Θηκ.). θησαύρισμα ζωῆς 95, 30 (Θηκ.).
171, 61 (Θηκ.). — ζωῆς ἀτελευτήτου 306,
72 (Θηκ.). θησαύρισμα θεῖον 52, 117. θη-
σαύρισμα ἱερὸν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ (Νο-
εμβ. κα' Κοντ. Γεώργιος). θησαύρισμα
τῆς εὐδοκίας τοῦ πατρὸς (Αὐγ. α' Καν.
(β') ὡδ. η' (Θεοτ.). θησαύρισμα θεοπά-
ροχον (Ὀκτ. κβ' καὶ νῦν Ἀποστίχων).
θησαύρισμα τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως (Πα-
ρακλ. ἡχ. βαρὺς Σαββ. πρωὶ Κάθ. γ'). θη-
σαύρισμα πάντων ἀγαθῶν († Καν. 40
μαρτύρων ὡδ. θ' Θεοτ. Παῦλος Ξηροπο-
ταμινός).

Θησαυρὸς ἀγνείας θεῖος 130, 192 (Θεο-
φάνης). θησαυρὸς ἀδαπάνητος μὴ κενοῦ-
μενος 291, 129 (Θεόδ. Στουδίτης). θησαυ-
ρὸς τῆς αἰδίου ζωῆς Εἰρη. 245, 65 (Ἀν-
δρέας). θησαυρὸς ἀνελλιπῆς τῶν ἱαμάτων
ἀδαπάνητος 315, 50 (Θεοστήρικτος). θη-
σαυρὸς τῆς ἀνθρωπότητος ταμιευθεὶς ἔν-
δον τοῦ ναοῦ († Καν. Εἰσοδ. ὡδ. α' τροπ.
β'). θησαυρὸς ἀρρήτων ἀγαθῶν 273, 169
(Εὐχ.). θησαυρὸς ἄσυλος 19, 151 (Θηκ.).
— ἄσυλος πενομένων 67, 74 (Θηκ.). —
πενομένων ἀσύλητος (Προσόμ. ἡχ. α' Φώ-
τιος). θησαυρὸς εὐλογίας πολῦτιμος (Πα-
ρακλ. ἡχ. γ' Κυρ. πρωὶ Καν. Σταυροθ. ὡδ.
5' Θεοτ.). θησαυρὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν 23,
67 (Θηκ.). 138, 149 (Θηκ.). 51, 41 (Θέ-
κλα) — τῆς ζωῆς ἀδαπάνητος (Ρωμ. Ἀ-

κάθ. Ψ) 91, 57 (Θηκ.)· — ζωῆς ἀνεξάν-
τλητος 21, 4 (Θηκ.) — ζωῆς ἄσπιλος 64,
85 (Θηκ.)· θησαυρὸς θεῖος χαρᾶς 169,
190 (Θηκ.)· θησαυρὸς θεῖων χαρτίων 132,
203 (Λάσκαρης)· θησαυρὸς κοσμόπλουτος
91, 152 (Θηκ.)· θησαυρὸς παντὸς καλοῦ
269, 119 (Εὐχ.)· θησαυρὸς παρθενίας καὶ
καύχημα 90, 63 (Θηκ.)· θησαυρὸς πενομέ-
νων 21, 176 (Θηκ.)· 138, 94 (Θηκ.)· θη-
σαυρὸς πλούτου ἀκενώτου 65, 8 (Θηκ.)·
θησαυρὸς σεπτοῦ μυστηρίου φοβεροῦ 260,
270 (Εὐχ.)· θησαυρὸς σωτηρίας 42, 282
(Εὐχ.) 297, 194· θησαυρὸς οὐράνιος καὶ
ὑπέρτιμος (Εὐχ. Λόγος εἰς τὴν Κοίμ. Θεοτ.
ἔκδ. Ντὲ Λαγκάρντ. σ. 183, 59)· θησαυ-
ρὸς σοφίας καὶ χάριτος (Νοεμ. κα' Καν.
ὠδ. α' τροπ. α' Γεώργιος)· θησαυρὸς τοῦ
μάννα τῆς διαθήκης (Αὐγ. ιδ' οἶκος).

θ ρ ἄ σ ο ς θεῖον τῶν ἀθλοφόρων 64, 30
(Θηκ.).

θ ρ α ὕ σ ι ς δυναστείας ἀσεβῶν 255, 29· θραῦ-
σις τῶν ἐναντίων († Στιχ. Θεοτ. Φιλό-
θεος).

* θ ρ ό ν ο ς ἅγιος 1, 296 (Εὐχ.) — ἅγιος τοῦ
Χριστοῦ (Σεπ. η' Στιχ. ἔσπ.)· θρόνος ἀ-
σάλευτος τοῦ βασιλέως τῆς δόξης (Εὐχ. λό-
γος εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου ἔκδ.
ντὲ Λαγκάρντ, σ. 154)· θρόνος ἀστραπό-
μορφος 11, 168· θρόνος τοῦ βασιλέως ὁ ἀ-
σάλευτος (Αὐγ. ιε' Στιχ. α' ἔσπερ.)· θρό-
νος ἄφλεκτος καὶ πυρίμορφος (Παρακλ.
ἡχ. πλ. α' Κυρ. πρωὶ Μακαρισμοὶ Θεοτ.)·
θρόνος δόξης ἡλιόμορφος 96, 138, 142,
152, 159 (Μαν. ρήτωρ)· θρόνος θεϊκὸς
(† Δεκ. κς' Καν. ὠδ. α' τροπ. γ')· θρόνος
τοῦ δεσπότη περιδοξος 79, 175 (Εὐχ.)·
θρόνος ἡλιοστάλακτος ('Εξαποστειλ. δ'
μεγάλῃς Παρακλήσεως)· θρόνος θεῖος τοῦ
βασιλέως 14, 23 — θεῖος καὶ φωτοφόρος
156, 149· θρόνος Θεοῦ ἔνδοξος 16, 133
(Δαμ.)· 30, 173 (Μάρκος Εὐγεν.)· 19,
175 (Θηκ.)· 58, 158 (Γεώργιος)· θρόνος
τοῦ Θεοῦ περιδοξος 14, 208· θρόνος Θεοῦ
τοῦ Λόγου ἐν ᾧ ὁ Θεὸς καθημένος ἔδειξε
χερουβὶμ ὑπερτέρων 50, 74 (Θέκλα)· θρό-
νος Θεοῦ ἔντιμος καὶ ὑπέρτατος (Μαῖου λ'
Καν. ὠδ. η' Θεοτ.)· θρόνος Θεοῦ καὶ πα-
στὰς ἔμψυχος 28, 167 (Φώτιος)· 12, 102
(Ἰγνάτιος)· θρόνος Κυρίου πανσεβάσμιος
170, 164 (Θηκ.)· θρόνος Κυρίου ὑπερέχων
τὰ χερουβὶμ καὶ τοὺς θρόνους (Αὐγ. ιδ'
Καν. (α') Θεοτ. Ἰωσήφ)· θρόνος μέγας

ἔμψυχος (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Θ)·
θρόνος μυστικὸς βασιλέως φοβεροῦ 24, 117
(Θηκ.)· θρόνος οὐρανῶν ἀνώτερος καὶ γῆς
καὶ θαλάσσης πλατύτερος 41, 242 (Εὐχ.)·
θρόνος πάμφωτος καὶ χρυσαυγέστατος Θε-
οῦ 92, 33 (Θηκ.)· θρόνος πανέντιμος Θεοῦ
τῶν ἀπάντων 19, 76 (Θηκ.)· θρόνος παρ-
θενικὸς θεοκόσμητος (Σεπ. θ' Καν. ὠδ.
ε' τροπ. β')· θρόνος πάγχρυσος τοῦ βασι-
λέως καὶ παράδεισος διηνθισμένος (Πα-
ρακλ. ἡχ. γ' Πέμπ. πρωὶ Κάθ. γ' Στιχ.)·
θρόνος περιδοξος 272, 25 (Εὐχ.)· θρόνος
πύρινος τοῦ Θεοῦ 65, 1 (Θηκ.) — πύρινος
τοῦ Χριστοῦ (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Θ)
— πύρινος τοῦ παντοκράτορος 126, 15
(Ἰωσήφ) — πύρινος τοῦ δουλήσει σάρκα
φορέσαντος 38, 47 (Ἰωσήφ)· θρόνος πυ-
ρίμορφος (Παρακλ. ἡχ. β' Κυρ. πρωὶ Μα-
καρ. Θεοτ.)· 109, 121 (Εὐχ.) 95, 125
(Θηκ.) — ὑψίστου πυρίμορφος 22, 87
(Θηκ.)· 10, 24 — Κυρίου πυρίμορφος 63,
105 (Θηκ.) — πυρίμορφος ἅγιος 34, 42
— πυρίμορφος τῆς ἀστέκτου θείας οὐσίας
28, 207 (Φώτιος) — πυρίμορφος δόξης
76, 231 (Εὐχ.)· θρόνος ὑψηλὸς τοῦ δεσπό-
του 290, 430 (Θεοφάνης)· θρόνος ὑψηλὸς
καὶ περίβλεπτος τοῦ βασιλέως τῶν βασιλευ-
όντων 70, 108 (Μάρκ. Εὐγεν.)· θρόνος
τερπνὸς τοῦ βασιλέως (Μαρτ. κς' Καν. ὠδ.
η' Θεοτ. Ἰωσήφ) — ὁ ὑψηλὸς καὶ περι-
βλεπτος ὁ ἐπλημένος ὑπεράνω τῶν θρόνων
τῶν ἀσωμάτων 41, 128 (Εὐχ.)· θρόνος ὑ-
ψηλότητος καὶ ἔντιμος 269, 140 (Εὐχ.)·
θρόνος φωτεινέστατος Κυρίου († Καν.
(ζ') Θωμᾶ ἀπ. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)·
θρόνος χερουβικὸς 6, 208 († Λέοντος Σο-
φοῦ Σταυροθεοτοκίον)· Εἰρη. 8, 103 (Κο-
σμάς)· θρόνος φωσφόρος τοῦ κτίστου (†
Μακαρισμὸς Ὑπαπαντῆς) — χερουβικὸς
ἐν ᾧ τὰ χερουβὶμ μετὰ δέους καὶ συστολῆς
ἀτενίζουσι 185, 115 (Εὐχ.) — χερουβικὸς
ὡς ὑπερτέρα τῶν κτισμάτων (Παρακλ. ἡχ.
πλ. α' Τρίτη ἔσπ. Προσόν. β')· θρόνος ἀ-
πόρητος τοῦ Θεοῦ († Νοεμ. ιδ' Καν. (εἰς
Γρ. Παλαμᾶν) ὠδ. 5' Θεοτ. Φιλόθεος)·
θρόνος τῆς δικαιοσύνης (Δόξα ἀποστῆ.
Αἰνων Δευτ. γ' ἐβδ. νηστειῶν)· θρόνος ἐκ-
κλησίας ἐνθα ὁ μέγας ἀρχιερεὺς ἐκάθισε
καὶ ἡγίασεν († Κοντ. Εἰσοδίων β' Ρωμ.)·
θρόνος θεῖος καθαρώτατος († Στιχ. Πα-
ρασκευῆς ε' ἐβδομ. νηστειῶν (Ω) Συμεὼν
Μεταφραστής).

θ υ γ ά τ η ρ τοῦ Ἀδὰμ καὶ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου
μήτηρ (Παρακλ. ἡχ. γ' Σαβ. ἐσπ. δογματ.
Δαμ.) — τοῦ χοῦκοῦ Ἀδὰμ 16, 41 (Δαμ.)·
θυγάτηρ Δαυὶδ 7, 195 (Κλήμης)· θυγάτηρ
τῆς κοσμήτορος καὶ πρώτης ἐν γυναιξὶ
Εὐας († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν)
— Δαυὶδ καὶ βασιλεὺς 58, 40 (Γεώργιος)·
θυγάτηρ τοῦ Ἀδὰμ κατὰ γένος, κατὰ χά-
ριν δὲ Χριστοῦ (Κυρ. τῆς Τυρινῆς Καν.
ὠδ. α' Θεοτ.).

θ ὤ μ α θεόδεκτον (Νοεμ. κα' Στιχ. (β') μι-
κροῦ ἔσπερ.).

θ υ μ η δ ί α δόσιων 132, 202 (Λάσκαρης)· θυ-
μηδία παμφαῆς 13, 16 (Ἰγνάτιος)· θυμη-
δία ψυχῶν καὶ παράκλησις 3, 291, 292
(Εὐχ.)· θυμηδία καὶ εὐφροσύνη, δόξα καὶ
καύχημα καὶ ἀγαλλίαμα ἡμῶν († Καν. Ἀ-
ζη μάρτ. ὠδ. θ' Θεοτοκίου. Γεώργιος)· θυ-
μηδία ἁμαρτωλῶν († Καν. Κυριακῆς μάρ-
τυρος ὠδ. α' Θεοτ.).

θ υ μ ί α μ α εὐσομον 126, 31 (Ἰωσήφ)· θυ-
μίαμα εὐωδέστατον καὶ μύρον τίμιον 94,
13 (Θηκ.)· θυμίαμα τῆς παρθενίας εὐω-
δες 301, 96· θυμίαμα πρεσβείας δεκτὸν
(Ρωμ. Ἀνάθ. Ε)· θυμίαμα ἀποστάζον ἐκ
τοῦ νοητοῦ παραδείσου (Προσόμ. ἡχ. βα-
ρὺς Ἀνδρέας).

θ υ μ ι α τ ῆ ρ ι ο ν τοῦ αἵλου ἄνθρακος (Πεν-
τηκ. Κυρ. Σαμαρ. Καν. ὠδ. ε' τροπ. ζ'
Ἰωσήφ Στουδίτης)· θυμιατήριον αἶλον
ἄνθρακα θείας οὐσίας χωρῆσαν 109, 100
(Εὐχ.)· θυμιατήριον θεῖον τοῦ σεπτοῦ αἵ-
λου ἄνθρακος 80,3 (Εὐχ.) — σεπτὸν τοῦ
θείου ἄνθρακος 204, 128 (Θεοφάνης)· θυ-
μιατήριον τοῦ τῆς θεότητος ἄνθρακος (†
Στιχ. Συλλήψεως ἀγ. Ἀννης)· θυμιατήρι-
ον χρυσοῦν († Κανὼν Προδρόμου ἡχ. πλ.
β' ὠδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ. καὶ Παρακλ. ἡχ. β'
Δευτ. πρωτὶ Καν. ὠδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης)
55, 29· θυμιατήριον δέξαμεν τὸν ἄνθρα-
κα τῆς θεότητος († Δαμ. Δογματ. Θεοτ.)
— χρυσοῦν ἐν ᾧ ὁ μέγας ἀρχιερεὺς ἀνέ-
καυσεν σάρκα ἦν ἐφόρεσεν ὡς θυμίαμα ἐκ-
λεκτὸν καὶ εὐώδες 188, 275 (Εὐχ.) —
χρυσοῦν ἐν ᾧ τὸ χειρόγραφον τοῦ προπά-
τορος κατεκαύθη 58, 8 (Γεώργιος)· 41,
30 (Εὐχ.).

θ ὤ ρ α ἀνοιχθεῖσα καὶ μὴ κλαπεῖσα τὸν τῆς
ἀγνείας θησαυρὸν († Κοντ. Χριστουγεν.
θ' Ρωμ.)· θύρα ἄφραστος ἀνεσπέρου αὐ-
γῆς (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Λ)· θύρα

τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ 273, 170
(Εὐχ.)· 109, 305 (Εὐχ.)· θύρα πρὸς ζωὴν
εἰσάγουσα 98, 156 (Φώτιος)· θύρα τῶν
θανασίων Θεοῦ 255, 10· θύρα ἀφ' ἧς ἐ-
γεννήθη παιδίον νέον ὁ πρὸ αἰώνων Θεός
(† Κοντ. Χριστουγεν. θ' Ρωμ.)· θύρα
θεία τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων 111, 71
(Εὐχ.)· θύρα μυστηρίου σεπτοῦ (Ρωμ. Ἀ-
κάθ. Ο)· θύρα οὐράνιος 40, 280 (Εὐχ.)·
θύρα τοῦ παραδείσου 10, 233· θύρα σεπτοῦ
καὶ θείου μυστηρίου 135, 42 (Θηκ.)· θύρα
μετανοίας 21, 206 (Θηκ.)· θύρα τῶν σω-
ζομένων, ἡ φλογόφορος λαβὶς καὶ ἀρᾶς ἡ
λύσις (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Σαβ. ἐσπ. Στιχ.
γ' μικροῦ ἔσπερ.)· θύρα σωτηρίας, συμ-
παθείας εἰσοδος καὶ πύλη εὐσπλαγχνίας
108, 79 (Εὐχ.)· θύρα τρυφῆς ἀκηράτου
(Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Γ)· θύρα θεικῆς
ἀκτίνος (Ἰουλ. ιγ' Καν. τῶν πατέρων τῆς
Δ' συνόδου ὠδ. ζ' Θεοτ. Φιλόθεος)· θύρα
σωτήριος πάντων τῶν χριστιανῶν (Τριωδ.
(β') ὠδ. η' Θεοτ. Τετάρτη πρωτὶ Α' ἐ6δ.
νηστειῶν Θεόδωρος).

θ υ ρ ε δ ε τῶν πιστῶν 220, 87.

θ υ σ ί α (προσηγορία τῶν 60 δυνατῶν ἐν τῇ
Ἀσματι τῶν Ἀσμάτων).

θ υ σ ι α σ τ ῆ ρ ι ο ν χρυσοῦν τῶν θυμιαμά-
των († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν)·
θυσιαστήριον νοερὸν († Καν. Μαρκιανοῦ
ὠδ. δ' Θεοτ. Γερμανός).

θ ὤ ρ α ξ ἀρραγῆς 301, 85.

■

Ἰ α μ α τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας 241, 179
(Μητροφ.)· ἱαμα νοσοῦντων 56, 62. 255,
81· ἱαμα τῶν παθῶν καὶ τῶν ἀρρωστημά-
των ταχεῖα θεραπεία καὶ λύτρωσις (Στιχ.
Θεοτ. ἡχ. α' Ἀγαπ.).

ἱ α σ α μ έ ν η τῆς Εὐας τὸ σύντριμμα καὶ τὴν
πάλαι ταλαιπωρίαν (Παρακλ. ἡχ. β' Σαβ.
πρωτὶ Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἱασα-
μένη πληγὴν χαλεπὴν τῆς φύσεως ἡμῶν
123, 34 (Μητροφ.)· ἱασαμένη τὴν συντρι-
βὴν τῆς ἀνθρωπότητος (Ἰουν. θ' Καν. ὠδ.
α' Θεοτ. Θεοφάνης).

ἱ α σ ι ε νοσημάτων σαφῆς 11, 174· ἱασίς τα-
χινωτάτη 137, 35 (Θηκ.)· ἱασίς τῶν ἀσθε-
νούντων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελι-
σμόν).

ἱ α τ ῆ ρ καμνόντων 67, 169 (Θηκ.).

ἱ α τ ρ ε ύ σ α σ α ἡμᾶς νενοσηκότας τῇ ἀμαρ-
τίᾳ τὸν σωτῆρα ἱατρὸν κῆσασα (Παρακλ.

- ἡχ. πλ. δ' Παρασκ. πρωτὶ Καν. (α') ὡδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ).
- ἰ α τ ρ ὀ ς νοσοῦντων 37, 117· ἱατρὸς τῶν νόσων 316, 142 (Λάσκαρης).
- ἰ α τ ρ ε ἰ ο ν ἀκεσώδυνον 121, 57 (Ἡλίας Κρήτης)· ἱατρεῖον ἄμισθον 17, 165 (Δαμ.) 155, 131 — ἄμισθον, προσφύγιον κοινόν, ἱλαστήριον ἄψευδές πέλαγος συμπαθείας ἀπεριόριστον 108, 132 (Εὐχ.)· ἱατρεῖον μέγα κοινόν ἄμισθον ὄντως καὶ ἔτοιμον (Πεντηκ. Πέμπ. Διακ. εἰς τοὺς Αἰνους γ' Νικηφ. Κάλλιστος)· ἱατρεῖον νοσοῦντων σωμάτων 157, 159· ἱατρεῖον παθῶν 237, 187· ἱατρεῖον φωτιστικόν 129, 47 (Θεόκτιστος).
- ἰ ε ρ ε ἰ ο ν λογικὸν Εἰσμ. 300, 49 (Κυπριανός)· ἱερεῖον ἄμιμον (Νοεμ. κα' Καν. ὡδ. δ' τροπ. ζ').
- ἰ ε ρ ὀ ν ἅγιον ὃ εὔρεν ὃ ἐν ἀγίοις ἀναπανόμενος Θεός 1, 1 (Εὐχ.). ἱερὸν πάγχρυσον 290, 433 (Θεοφάνης)· ἱερὸν ἀγιοσύνης († Εὐχ. Καν. (δ')) εἰς Χριστὸν ὡδ. ζ' Θεοτ.).
- ἰ ε ρ ω τ έ ρ α ἱερῶν ἀγγέλων 1, 49 (Εὐχ.)· ἱερωτέρα τῆς κτίσεως ὡς μήτηρ τοῦ πλαστοουργοῦ (Παρακλ. ἡχ. γ' Σαβ. πρωτὶ Καν. ὡδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἱερωτέρα οὐρανίων ταγμάτων 252, 124 (Θηκ.)· ἱερωτέρα πάσης λογικῆς φύσεως, ἀγιωτέρα χειρουβὶμ καὶ σεραφὶμ († Κανὼν εἰς τὸν Πρόδρομον (γ')) ὡδ. γ' Θεοτ. Εὐχ.)· ἱερωτέρα τῆς ὑπερκοσμίου τῶν ἀγγέλων τάξεως 314, 210 (Δαμ.)· ἱερωτέρα τῶν κτισμάτων ἀπάντων (Ὁκτ. κς' Καν. (α')) ὡδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης).
- ἰ λ α σ μ ὀ ς ἁμαρτανόντων 8, 158· ἱλασμός πταιόντων 10, 86.
- ἰ λ α σ τ ή ρ ι ο ν ἀβέβηλον 70, 114 (Μάρκ. Εὐγεν.)· ἱλαστήριον τῶν ἀνθρώπων 192, 78 (Εὐχ.)· ἱλαστήριον ἄψαυστον (Ἰουλ. κβ' Καν. ὡδ. ς' Θεοτ. Θεοφάνης)· ἱλαστήριον βροτῶν πρὸς Θεὸν 20, 64 (Θηκ.)· ἱλαστήριον θείον, ζῶσα τράπεζα 77, 17 (Εὐχ.)· ἱλαστήριον θερμὸν 126, 44 (Ἰωσήφ)· 66, 95 (Θηκ.) — θερμὸν τοῦ κόσμου 19 31 (Θηκ.)· ἱλαστήριον κατασκαζόμενον ἐπὶ τῶν δύο σεραφὶμ († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· ἱλαστήριον τοῦ πεσόντος Ἀδάμ (Ρωμ. Κοιτ. Κοιμ. Θεοτ. Ε.)· ἱλαστήριον πιστῶν 203, 110 (Νικ. Κατασεληνός) — πιστῶν, κοινὸν καταφύγιον καὶ μεσιτεία θερμὴ (Παρακλ. ἡχ. δ'

- Σαβ. πρωτὶ Κάθ. Θεοτ.)· ἱλαστήριον πταιόντων 9, 11 (Ἰωσήφ Στουδίτης)· 37, 118· ἱλαστήριον τῶν πταισμάτων 55, 35· ἱλαστήριον τῆς φύσεως 221, 133 (Δαμ.)· ἱλαστήριον ψυχῶν 11, 1· ἱλαστήριον τῶν χριστιανῶν τὸ μέγα 96, 132 (Μαν. ρήτωρ)· ἱλαστήριον ἁμαρτανόντων σεπτὸν († Κανὼν Εὐαγγελ. ὡδ. η' τροπ. β' Ἰωσήφ)· ἱλαστήριον νοερὸν τῶν πιστῶν († Κανὼν Εὐαγγελ. ὡδ. η' τροπ. δ' Ἰωσήφ) — νοητὸν (Μαῖου ιη' Καν.)· ἱλαστήριον τῆς ἐπαισμένης καὶ ρευστῆς ἡμῶν φύσεως († Καν. Φωκᾶ ἱερομάρτ. ὡδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ).
- ἰ ν δ α λ μ α παρόμοιον τῆς ἀρχικῆς ὠραιότητος († Ἰδιόμ. Συλλήψεως ἀγ. Ἀννης. Νικόδημος ἀγιορείτης).
- ἰ σ τ ὀ ς θεῖος ἐν ᾧ ἀρρήτως ἐξυφάνθη Θεοῦ τὸ πανάγιον σῶμα Εἰσμ. 151, 95 (Ἀνδρέας)· ἱστός θεότευκτος ἐν ᾧ στολὴν τοῦ σώματος ὁ Λόγος ἐξύφανεν 221, 186 (Δαμ.)· ἱστός Χριστοῦ θεοῦφαντος ἐξ οὗ στολὴν τῆς σαρκὸς τὸ θεαρχικώτατον πνεῦμα ἐξύφανεν 83, 185 (Μητροφ.)· ἱστός δὲ ἄνωθεν Χριστὸς ἐξύφανε στολὴν τῆς θείας εὐπρεπείας 153, 78 (Μητροφ.).
- ἰ σ χ ύ ο υ σ α ὅσα βούλεται (Τριῶδ. Σαββ. πρὸ τῆς Ἀπόκριω Κάθ. Θεοτ. Θεόδ. Στουδίτης).
- ἰ σ χ ύ ς τῶν ἀπεγνωσμένων (Ρωμ. Κοιτ. Κοιμ. Θεοτ. Μ.)· ἰσχὺς καὶ ἐλπίς, φῶς καὶ ζωὴ καὶ παράκλησις 97, 129 (Ἀνδρέας)· ἰσχὺς καὶ ἐλπίς καὶ ὕμνησις κράτος καὶ σωτηρία 98, 188 (Φώτιος)· 78, 238 (Εὐχ.)· ἰσχὺς τῆς ζωῆς ἡμῶν καὶ καταφύγιον (Παρακλ. ἡχ. β' Τετάρτ. ἐσπ. προσόμ. Δόξα)· ἰσχὺς καὶ καύχημα καὶ ἀγαλλίαμα καὶ φρουρὸς καὶ ἀντίληψις καὶ καταφύγιον καὶ προστάτις ἔμπαχος τῶν χριστιανῶν 37, 84 — 88· ἰσχὺς καὶ ὄπλον καὶ στήριγμα 12, 45 (Ἰγνάτιος)· ἰσχὺς καὶ ὀχύρωμα ἀνθρώπων 126, 105 (Ἰωσήφ)· 24, 1 (Θηκ.)· ἰσχὺς τῶν πεπτωκότων καὶ ἐπανόρθωσις 19, 109 (Θηκ.)· ἰσχὺς ταπεινῶν (Νοεμ. κβ' Καν. (α')) ὡδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ἰσχὺς καὶ στήριγμα 5, 58· ἰσχὺς καὶ ὕμνησις χριστιανῶν 4, 17 (Εὐχ.)· ἰσχὺς καὶ ὕμνησις καὶ σωτηρία θεβαία καὶ ἀντίληψις 62, 112 (Εὐχ.)· ἰσχὺς τῶν στρατοπέδων († Θεοτ. Λάσκαρης)· ἰσχὺς καὶ δύναμις τῶν πιστῶν βασιλέων καὶ ὄπλον καὶ τρόπαιον καὶ ἀσφαλὴς ἀγκυρα († Κανὼν Ἀκαθίστου ὡδ. δ' τροπ. β').

Κ

Κ α θ α ί ρ ε σ ι ς ἄδου 19, 26 (Θηκ.) 229, 13 (Μάρκ. Εὐγεν.)· καθαίρεις θανάτου κραταιοτάτη 216, 175 (Θηκ.) — θανάτου καὶ ἄδου νέκρωσις 42 (Θηκ.) — θανάτου καὶ ἄδου ἀναίρεις 137, 111 (Θηκ.)· καθαίρεις τῆς παλαιᾶς κατάρως 173, 35 (Θηκ.)· καθαίρεις παντὸς θρόνου 64, 109 (Θηκ.)· καθαίρεις τῆς πλάνης 171, 28 (Θηκ.)· καθαίρεις παντὸς ρυπώδους (Προσόμ. ἡχ. πλ. δ' Θεοφάνης).

κ α θ α ι ρ έ τ ι ς θανάτου καὶ φθορᾶς 120, 25.

κ α θ α ί ρ ο υ ς α ἀπὸ πάσης φθορᾶς τῶν πιστῶν τὰς καρδίας 38, 212 (Ἰωσήφ)· καθαίρουσα ἀνιάτων τὰς νόσους (Παρακλ. ἡχ. β' Πέμπτη πρωτὶ Κάθ. 5').

κ α θ α ρ ᾶ καὶ ἁγία 85, 130· καθαρά καὶ ἀμόλυντος 9, 211 (Ἰωσήφ Στουδίτης)· καθαρά μώμων καὶ μολυσμάτων καὶ πάσης ἁγιοσύνης τέμενος 143, 153 (Θεοφάνης)· καθαρά καὶ πανακήρατος 28, 123 (Φώτιος)· καθαρά καὶ θείας δόξης πλήρης 155, 155 καθαρωτέρα ἀγγέλων 58, 44 (Γεώργιος)· καθαρωτέρα πάσης κτίσεως 142, 1 (Δαμ.)· καθαρωτέρα τῶν καθαρῶν 278, 300 (Εὐχ.)· καθαρωτάτη ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν 92, 179 (Θηκ.)· καθαρωτέρα λαμπηδόνων τοῦ ἡλίου 129, 93 (Θεόκτιστος)· καθαρωτέρα δροτῆς καὶ νοουμένης κτίσεως († Νοεμ. α' Καν. Ἀναργύρων ὠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· καθαρωτέρα πάσης καθαρότητος († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· καθαρωτέρα ὑπὲρ τὸν φαίνοντα ἥλιον († Δαμ. ἐνθ. ἀνωτ.)· καθαρωτάτη καὶ ὑπέραγνος († Καν. προεόρτ. Ὑπαπαντῆς ὠδ. η' Θεοτ. Γεώργιος).

κ α θ ᾶ ρ σ ι ο ν παντὸς ρύπου 64, 110 (Θηκ.)· καθάρσιον κόσμου (Ἰαν. κβ' καὶ νῦν ἐσπερινοῦ).

κ ᾶ θ α ρ σ ι ς θεία λεπρῶν (Πεντηκ. Πέμπτη Διακ. εἰς τοὺς Αἰνους γ' Νικηφ. Κάλλιστος)· κάθαρσις τῶν ρερυπωμένων 255, 63· κάθαρσις ψυχῶν (Γεώργιος Σικελιώτης)· κάθαρσις σωτηρίας (Παρακλ. ἡχ. πλ. δ' Τρίτη πρωτὶ Κάθ. β' Στιχ. Θεοτ.).

κ α θ α ρ τ ῆ ρ ι ο ν μέγα βροτῶν 172, 45 (Θηκ.)· καθαρτήριον ψυχῶν καὶ σωμάτων († Κανὼν εἰς τὸν Εὐαγγελ. ὠδ. θ' τροπ. β' Θεοφάνης)· καθαρτήριον παθῶν (Ἰουλ. α' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· καθαρτήριον τῶν σπύλων (Ἰαν. ις' Καν.

(α') ὠδ. θ' Θεοτ.)· καθαρτήριον ἁμαρτημάτων (Ὁκτ. κς' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ.).

κ α θ έ δ ρ α τοῦ βασιλέως (Ρωμ. Ἀκάθ. Α) — τοῦ βασιλέως περιδοξος καὶ περιλάλητος 279, 60 (Εὐχ.) — τοῦ πάντων βασιλέως θαυμαστή († Θεοτ. Λάσκαρης) — τοῦ δεσπότη ἐμπυχος 250, 83 (Θηκ.) 311, 161 (Θηκ.) — τοῦ βασιλέως πεποικιλμένη († Κάθ. Παρασκευῆς τῆς νέας) — τοῦ Θεοῦ παντοκράτορος 14, 163 — περιδοξος τοῦ Χριστοῦ 190, 431 (Θεοφάνης)· καθέδρα οὐράνιος (Μαῖου ιη' ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ) — τοῦ ποιητοῦ τῶν ὅλων 132, 73 (Λάσκαρης)· καθέδρα πυρίμορφος (Προσόμ. ἡχ. γ' Εὐχ.)· καθέδρα πυρφόρος καὶ φωτεινὴ τοῦ ποιητοῦ († Καν. ὠδ. γ' τροπ. γ' εἰς τὸ Γενέσιον Θεοτόκου Γεώργιος) — φωτεινοτάτη τοῦ βασιλέως 136, 184 (Θηκ.)· καθέδρα φωτοφόρος 299, 35 (Μάρκ. Εὐγεν.)· καθέδρα χρυσόφωτος τοῦ φοβεροῦ βασιλέως 135, 65 (Θηκ.)· 136, 70 (Θηκ.)· καθέδρα ὑπέρλαμπρος βασιλικὴ (Ἰαν. κα' Καν. (β') ὠδ. 5' Θεοτ. Ἰωσήφ)· καθέδρα ὑπερένδοξος καὶ θεῖον ὄχημα τοῦ Λόγου († Καν. Πορφυρίου Γάξης ὠδ. η' Θεοτ. Γεώργιος)· καθέδρα ζῶσα Χριστοῦ († Εὐχ. Καν. (γ') εἰς Χριστὸν ὠδ. α' Θεοτ.)· καθέδρα περιώνυμος († Νοεμ. ιγ' (εἰς Χρυσόστομον) (ς') ὠδ. 5' Θεοτ. Εὐχ.).

κ α θ ε λ ο ὖ ς α τοῦ φραγμοῦ τὸ μεσότοιχον ἤνωσε τὸ τὰ πρὶν διεστῶτα τὸν οὐρανὸν συνάψασα τῇ γῇ 123, 120 (Μητροφάνης)· καθελοῦσα τὸ μεσότοιχον τῆς ἔχθρας εἰρήνην ἀντεισῆξε καὶ τὸ βασίλειον ἠνέωξε (Παρακλ. ἡχ. α' Σαβ. ἐσπ. Δόξα Δαμ.).

κ α θ ι ε ρ ω θ ε ῖ ς α τῷ κτίσῃ οὐκ ἐν αἵματι, καθαρότητι μᾶλλον δὲ καὶ ἀγνείᾳ ὥς καλλιέρημα θεῖον καὶ ἁμωμον († Στιχ. Εἰσοδίων. Γεώργιος).

κ α θ ω ρ α ῖ σ μ έ ν η παρθενικαῖς φαιδρότησιν (Ὁκτ. δ' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης).

κ α ρ π ὸ ς ἅγιος ἁγίας ρίζης 88, 178· καρπὸς ἅγιος ἐπαγγελίας († Στιχ. η' Σεπτ. η' Καν. ὠδ. τροπ. α').

κ α ρ π ο φ ο ρ ῆ ς α ς α τὸν οὐράνιον βότρυν

κ α ι ν ῖ ς α ς α νόμους φύσεως 3, 72 (Εὐχ.)· καινίζουσα καινοπρεπῇ τόκον (Αὐγ. δ' Καν. ὠδ. α' Θεοτ.)· καινίσασα τὴν φθαρῆσαν φύσιν τῶν βροτῶν 89, 195 (Θηκ.)· καινίζουσα θεσμοὺς φύσεως (Μαῖου κς'

Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· καινίσασα φύσιν καὶ χρόνον (Ἰουλ. β' Ἐξαποστειλάριον).

καινοτομήσασα θεσμούς φύσεως (Ματθ. λ' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ.)· καινοτομήσασα τὴν φύσιν ἄνευ σποράς κυήσασα μείναςα πάλιν δὲ παρθένος (Κανὼν Σταυροπροσκ. ὠδ. δ' Θεοτ. Θεόδωρος).

καινούργησις Ἀδὰμ τοῦ φθαρέντος 68, 83 (Θηκ.).

καινούργουσα καρδίας (Αὐγ. λα' Καν. (β') ὠδ. ζ' τροπ. α' Ἰωσήφ)· καινούργησασα μόνη τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων (Δεκ. ζ' Καν. (α') ὠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ).

κάλαμος καὶ στύραξ 255, 172.

καλή καὶ ἄμωμος ἐν γυναιξὶ καὶ ὠραία (Πεντηκ. Κυρ. Μυροφ. Καν. ὠδ. δ' (Ἰωσήφ)· 126, 176 (Ἰωσήφ) — ἐν γυναιξὶ καὶ ὠραία ἐν νεάνισι καὶ ἐν παρθένοις νύμφη ἀνύμφευτος († Κανὼν α' εἰς τὸν Πρόδρομον ὠδ. γ' Θεοτ. Εὐχ.) — καὶ ἄμωμος κόρη 2, 246 (Εὐχ.)· καλή, καθαρά, ἄμωμος, ἀγνή, ἡγλαϊμένη, ὠραϊσμένη, ἐκλελεγμένη, ὠραία ὅλη παναμώμητος ὅλη γλυκασμός ὅλη ἡδύτης 44, 218 — 224 (Εὐχ.)· καλή καὶ πλησίον τοῦ παμβασιλέως 101, 166 (Δαμ.).

καλλιέριμα τῷ δημιουργῷ θεῖον καὶ ἄμωμον († Νοεμ. κα' Στιχ. Προσόμ.).

καλλιπίαις († Δεκ. κς' Καν. ὠδ. η' τροπάριον α').

καλλιωτέρα τῶν χερουβὶμ († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

καλλοὶ ἁγγέλων 290, 268 (Θεοφάνης)· καλλονὴ δικαίων 87, 197· καλλονὴ τοῦ Ἰακώβ (Πεντηκ. Σαβ. τῶν ψυχῶν Καν. ὠδ. δ' τροπ. δ' Θεοφάνης) — τοῦ Ἰακώβ ἡ ἐκλελεγμένη τῷ Θεῷ πρὸ τοῦ γενέσθαι τὰ σύμπαντα († Κανὼν εἰς τὸν Πρόδρομον ἡχ. πλ. β' ὠδ. ε' Θεοτ. Εὐχ.)· καλλονὴ ἀγγέλων καὶ χαρμονὴ τῶν ἀνθρώπων 235, 79· καλλονὴ θροτῶν (Φεβρ. ιδ' καὶ νῦν Ἀποστίχων)· καλλονὴ ἀποστόλων, ἀδλοφόρων χαρμονὴ (Παρακλ. ἡχ. γ' Πέμπτη πρωτὶ καὶ νῦν Μακαρισμῶν).

κάλαμος ἀγνεύσις θεόβλαστον (Σεπτ. η' Καν. ὠδ. θ' τροπ. δ')· κάλλος ἀξιεράστον καὶ πάντιμον 94, 176 (Θηκ.)· κάλλος βασιλείας Χριστοῦ 11, 209· κάλλος τῆς ἐκκλησίας 19, 176 (Θηκ.)· κάλλος μητέρων παιδρὸν καὶ ἔνδοξον 66, 73 (Θηκ.)· κάλλος παγκόσμιον καὶ καύχημα 94, 182 (Θηκ.)· κάλλος

πάγχρυσον καὶ πολυέραστον 92, 37 (Θηκ.)· κάλλος παμπόθητον 219, 134 (Θηκ.) — παρθένων παμπόθητον 20, 115 (Θηκ.) — παρθένων ὠραιότατον 63, 33 (Θηκ.)· κάλλος πολυέραστον 90, 10 (Θηκ.)· κάλλος τῶν πιστῶν (Ἀπριλ. κγ' Καν. (α') ὠδ. θ' Θεοτ. Δαυίδ)· κάλλος τῶν ψυχῶν (Προσόμ. ἡχ. δ' Θεοφάνης).

καλλώπισμα * ἐγκαλλώπισμα καλλώπισμα τῆς φύσεως 256, 78 (Μάρκ. Εὐγεν.)· καλλώπισμα σεπτῶν τῶν ἀπαρθέντων καὶ καύχημα (Προσόμ. ἡχ. πλ. β' Μαν. ρήτωρ)· καλλώπισμα τῶν θροτῶν 16, 68 (Δαμ.).

κάμινος πυρένδροσος τῶν Χαλδαίων Εἰρη. 148, 54 (Ἀνδρέας).

καρπογονοῦσα τὸ ξύλον τῆς ζωῆς οὗ ἡ γεῦσις τοὺς θανόντας ἀνεζώωσεν (Ἰουλ. ιη' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ).

καρπὸς ἅγιος ἀγίας ρίζης 88, 178· καρπὸς ἅγιος ἐπαγγελίας († Στιχ. η' Σεπτ. η')· καρπὸς θεόβλαστος (Σεπτ. η' Καν. ὠδ. θ' τροπ. α').

καρποφορήσασα τὸν οὐράνιον βότρυον 106, 29· καρποφοροῦσα λυτρωτὴν αἰχμαλώτοις (Ρωμ. Ἀκάθ. Ν)· καρποφορήσασα γεωργία τοῦ παντουργοῦ πνεύματος σώμα τῷ δεσπότη (Ὀκτ. γ' Καν. ὠδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης).

καταβαλοῦσα τὸ κέντρον καὶ τὴν ἰταμότητα ἄδου 96, 11 (Μαν. ρήτωρ).

καταγωγὴ τῆς θεαρχίας († Νοεμ. β' Καν. Ἰακώβου ὁσιομ. ὠδ. θ' Θεοτ.).

καταγωγίον πάσης καθαρότητος 273, 2 (Εὐχ.)· καταγωγίον τερπνὸν τοῦ ὑψίστου 139, 58 (Θηκ.) — παιδρὸν τοῦ ὑψίστου 25, 126 (Θηκ.)· καταγωγίον τῆς ἀχωρήτου οὐσίας παιδρὸν καὶ παράδοξον 219, 132 (Θηκ.)· πανάγιον τοῦ δεσπότη καταγωγίον (Ἰουλ. β' Καν. (α') ὠδ. θ' τροπ. δ' Ἰωσήφ)· καταγωγίον ὑπερφυῆς τῆς παρουσίας Θεοῦ († Στιχ. Συλλήψεως ἀγίας Ἀννης).

καταλάμψασα τὰ πέριτα τῷ παραδόξῳ τόκῳ 89, 6 (Θηκ.) — τῷ ὑπερφυεῖ καὶ ἐνδόξῳ τόκῳ 137, 60 (Θηκ.).

καταλλαγὴ γηγενῶν πρὸς Θεὸν 91, 59 (Θηκ.) — πάντων πρὸς Θεὸν 126, 134 (Ἰωσήφ)· καταλλαγὴ καὶ ἰλασμός 24, 150 (Θηκ.).

κατάκλισις παθημάτων ποικίλων (Πεν-

τηκ. Παρασκ. Διακ. Κοντ. Νικηφ. Κάλλι-
στος).

καταλλαγή πρὸς τὸν Θεὸν τῶν παιόντων
(Δεκ. β' Κάθ. Θεοτ.).

καταλλάξασα τὸν ποιητὴν τοῖς θροτοῖς
(Παρακλ. ἡχ. γ' Κυρ. πρωτὶ Καν. (α') ὠδ.
ἡ' Θεοτ. Δαμ.).

κατάλυσις δαιμόνων 19, 35 (Θηκ.)· κα-
τάλυσις νοσημάτων παντοίων (Πεντηκ.
Παρασκ. Διακ. Κοντ. Νικηφ. Κάλλιστος)·
κατάλυσις φθορᾶς καὶ πλάνης (Ρωμ. Κοντ.
Κοιμ. Θεοτ. Ι)· κατάλυσις τοῦ θανάτου
(Ἰαν. κβ' καὶ νῦν ἐσπερινοῦ).

κατάπαυσις τοῦ θρήνου 136, 12 (Θηκ.)

καταπέτασμα ἅγιον τῶν ἁγίων δεύτερον
(† Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν)· κατα-
πέτασμα ἔμψυχον ἔνδον κρύψαν τὴν ἄστε-
κτον τῆς θεότητος οὐσίαν 270, 199 (Εὐχ.)·
καταπέτασμα νοητὸν καὶ μυστικὸν τοῦ
Θεοῦ († Κανὼν προσεῶρ. Γενν. Θεοτόκου
ὠδ. ζ' τροπ. δ')· καταπέτασμα φαιδρὸν
καὶ ὑπέρτιμον καὶ δεδοξασμένον († Νοεμ.
κα' Καν. ὠδ. ζ' τροπ. α' Γεώργιος).

καταπραΰνουσα τὰ κύματα τῶν ματαί-
ων λογισμῶν (Τριῶδ. Σαββ. πρὸ τῆς Ἀ-
πόκρεω Κάθ. Θεοτ. Θεόδωρος Στουδίτης).

κατάπτωσις ἀπατεῶνων 135, 46 (Θηκ.)·
κατάπτωσις τῶν δαιμόνων (Ρωμ. Ἀκάθ.
Λ) — δαιμόνων ὀλεθρία 67, 30 (Θηκ.)
— τῶν δυσμενῶν ὀλεθρία 94, 101 (Θηκ.)·
κατάπτωσις τοῦ θράσους τῶν ἀσεβῶν 255,
27· κατάπτωσις πανολεθρία δαιμόνων 90,
184 (Θηκ.).

καταράσσοι εὐσθενῶς τυράννων θρα-
σύτητα τῇ ἀμάχῳ δυνάμει (Προσόμ. ἡχ. δ'
Μητροφ.).

καταργήσασα τὸ κράτος τοῦ θανάτου
καὶ κατάρσας ἀρχαίας ἀπόφασιν 122, 25·
καταργοῦσα τὸν φθορέα τῶν φρενῶν
(Ρωμ. Ἀκάθ. Τ).

κατασκίαζομένη πανευλαβῶς χερου-
βὶμ ἁγίαις πτέρυξι († Εὐχ. Καν. εἰς Χρι-
στὸν ὠδ. η' Θεοτ.).

καταυγάζουσα φρένας πιστῶν (Ρωμ.
Ἀκάθ. Γ)· καταυγάσασα μαρμαρυγαῖς
παρθενίας καὶ φωτὶ ἀγνείας τὸν κόσμον
(Αὐγ. η' Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης).

καταφυγή 15, 112· καταφυγὴ ἀκαταίσχυν-
τος καὶ ἀναστόχης τῶν ἐν ἀνάγκαις 191,
67 (Εὐχ.)· καταφυγὴ ἀσφαλῆς τοῦ γένου·
τῶν θροτῶν 18, 20 (Δαμ.)· καταφυγὴ θε-
βαία καὶ ἀντίληψις 20, 169 (Θηκ.)· κα-

ταφυγὴ καὶ δύναμις ἡμῶν (Πεντηκ. Τρίτη
τῆς Δ' ἐβδ. πρωτ.)· καταφυγὴ καὶ δύναμις
καὶ κραταιὰ βοήθεια τοῦ κόσμου (Παρακλ.
ἡχ. γ' Τρίτη πρωτὶ Κάθ. Θεοτ.)· καταφυγὴ
κραταιὰ 67, 9 (Θηκ.)· καταφυγὴ ὀχυρὰ
2, 208 (Εὐχ.)· καταφυγὴ τῶν πιστῶν 67,
9 (Θηκ.)· — τῶν πιστῶν καὶ κραταιὰ βο-
ήθεια 55, 16· καταφυγὴ σεπτὴ τῶν ἀνθρώ-
πων 38, 202 (Ἰωσήφ)· καταφυγὴ καὶ
σκέπη κραταιὰ 10, 149· καταφυγὴ τῶν ψυ-
χῶν καὶ ἱλαστήριον 55, 95· καταφυγὴ τῶν
ἐν δεινοῖς ὑπαρχόντων (Δεκ. β' Κάθ.
Θεοτ.).

καταφύγιον ἀπεγνωσμένων ἀνθρώπων
(Παρακλ. ἡχ. α' Καν. Τριαδ. Κάθ. Μητρο-
φάνης) — μέγα τῶν ἀπεγνωσμένων 48,
173· καταφύγιον καὶ ἀπολύτρωσις πιστῶν
37, 156· καταφύγιον θροτῶν 25, 122
(Θηκ.)· καταφύγιον ἀπροσμάχητον ἐν πο-
λέμοις († Καν. Ζωτικοῦ ὄρφανοτρ. ὠδ. δ'
Θεοτ. Γεώργιος)· καταφύγιον ἡμῶν καὶ
κόσμου χαρμονὴ 48, 125· καταφύγιον τῆς
οἰκουμένης μέγα 310, 53 (Θηκ.)· καταφύ-
γιον ἐν περιστάσει καὶ συμμαχία καὶ προ-
στασία 18, 119 (Δαμ.)· καταφύγιον καὶ
πόλις σωτηρίου 50, 28 (Κλήμης)· καταφύ-
γιον στερεὸν 1, 159 (Εὐχ.)· καταφύγιον
χριστιανῶν 9, 9 (Ἰωσήφ Στουδίτης) —
καὶ θεβαία ἀντίληψις 64, 3 (Θηκ.)· κατα-
φύγιον ἀψευδὲς τῶν κατεγνωσμένων (†
Εὐχ. Καν. (κβ') εἰς Χριστὸν ὠδ. δ'
Θεοτ.)· καταφύγιον τῶν Χριστιανῶν ἀπόρ-
θητον (Στιχ. Θεοτ. ἡχ. δ' Ἀγάπ.).

κατεσφραγισμένη τῇ παρθενίᾳ (Φε-
βρουαρ. κδ' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ.).

κατοικητήριον πανάμωμον τοῦ ποιη-
τοῦ 144, 147· κατοικητήριον φωτὸς 126,
47, 230 (Ἰωσήφ)· κατοικητήριον χρυσοῦν
τοῦ βασιλέως 307, 100 (Θηκ.).

κατοικία τοῦ Θεοῦ χρυσαυγῆς 90, 88
(Θηκ.)· κατοικία χρυσοπυρσόμορφος τοῦ
δημιουργοῦ 167, 191 (Θηκ.).

κατορθοῦσα πάντα ὡς θέλει (Ἰαν. ιη'
Καν. (α') ὠδ. θ' Θεοτ.).

καύχημα καὶ ἀγαλλίαμα πιστῶν 20, 54
(Θηκ.)· καύχημα ἀγγέλων 63, 100 (Θηκ.)
— ἀγγέλων καὶ διάσωμα θροτῶν (Πα-
ρακλ. ἡχ. πλ. α' Τρίτη πρωτὶ Καν. ὠδ. η'
Θεοτ. Ἰωσήφ)· καύχημα ἀναμφίβολον τῶν
πιστῶν (Ρωμ. Ἀκάθ. Ο)· καύχημα ἀπει-
ρογάμων Εἰρη. 81, 25· καύχημα καὶ δόξ·
ἀποστόλων 23, 30 (Θηκ.)· καύχημα θεῖον

τῶν ἀποστόλων 66, 45 (Θηκ.)· καύχημα
 ἱερέων σεβάσιμον 64, 139 (Θηκ.)· καύχη-
 μα ἱερέων εὐλαβῶν τιμιώτατον 139, 172
 (Θηκ.)· καύχημα καὶ ἐλπίς σωτηρίας 117,
 97· καύχημα κράτιστον 168, 137 (Θηκ.)
 καύχημα τοῦ κόσμου († οἶκος (ι') ἡ
 Σεπτ. Ρωμ.)· καύχημα καὶ κράτος οἰκουμέ-
 νης 66, 161 (Θηκ.)· καύχημα μαρτύρων
 22, 57 (Θηκ.) — μαρτύρων καὶ ἀγγέλων
 ἀγαλλίαμα 64, 36 (Θηκ.) — μαρτύρων,
 προφητῶν καὶ τῶν ἀπ' αἰῶνος ἁγίων (Πα-
 ρακλ. ἡχ. γ' Σαβ. πρωτὶ Καν. ὠδ. 5' Θεοτ.
 Ἰωσήφ)· καύχημα μέγα ἱερέων 173, 98
 (Θηκ.)· καύχημα τὸ μέγα τῶν πιστῶν 58,
 43 (Γεώργιος)· καύχημα μητέρων 25, 53
 (Θηκ.)· καύχημα οἰκουμένης 19, 211
 (Θηκ.)· 24, 121 (Θηκ.)· 89, 145 (Θηκ.)
 — οἰκουμένης ἀκαταίσχυτον· 173, 130
 (Θηκ.) — οἰκουμένης σεβάσιμον 310, 6
 (Θηκ.)· καύχημα τῶν ὁρθοδόξων 23, 114
 (Θηκ.) — τῶν ὁρθοδόξων σεβάσιμον 94,
 99 (Θηκ.)· καύχημα δσίων 21, 107
 (Θηκ.) — δσίων, δικαίων ἐγκαλλώπισμα
 63, 193 (Θηκ.)· καύχημα παγκόσμιον 136,
 52 (Θηκ.)· 171, 80 (Θηκ.)· 219, 51
 (Θηκ.)· καύχημα παρθενίας Εἰρη. 23, 39
 (Δαμ.)· 21, 28 (Θηκ.)· καύχημα παρθέ-
 νων (Ρωμ. Κοντ. Κομ. Θεοτόκ. Α) —
 παρθένων μητέρων ἐγκαλλώπισμα 89, 152
 (Θηκ.) — παρθένων, μητέρων ἔνδοξον
 κλέος 95, 25 (Θηκ.)· καύχημα περιδοξον
 τῶν παρθένων 23, 217 (Θηκ.)· καύχημα
 πιστῶν 11, 154· καύχημα σεβάσιμον ἱερέ-
 ων εὐλαβῶν (Ρωμ. Ἀκάθ. Ψ)· καύχημα
 στέφος καὶ δόξα καὶ ἐγκαλλώπισμα δικαί-
 ων 230, 69 (Εὐχ.)· καύχημα ὑπερφερὲς
 τῆς οἰκουμένης Εἰρη. 223, 36 (Θεόγνω-
 στος ἡγουμένος)· καύχημα πολύολβον (†
 Καν. Μάμαντος ὠδ. θ' Θεοτ. Γεώργιος).
 κ α ὕ χ η σ ι ς ἄπαστος τῶν πιστῶν 121, 80
 (Ἠλίας Κρήτης).
 κ ε δ ρ ο ς ἐν Λιβάνῳ ἐξανθήσασα στερορὰ καὶ
 ἀκίνητος (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Εὐχ.).
 κ ε ι μ ῆ λ ι ο ν ἄγνειας 64, 82 (Θηκ.) — τῆς
 ἄγνειας καθαρὸν καὶ θεῖον (Ἰουλ. κ' Καν.
 ὠδ. α' Θεοτ.) — ἄγνειας πάντιμον Εἰρη.
 232' 107 (Κυέστωρ) — ἄγνειας ἀκηλίδω-
 τον († Καν. Μανουήλ, Σαβέλ, ὠδ. 5'
 Θεοτ. Θεοφάνης)· κειμήλιον ἀμόλυντον
 τῆς παρθενίας (Παρακλ. ἡχ. α' Σαβ. ἔσπ.
 δογματ. Δαμ.)· κειμήλιον ἡγιασμένον Εἰρη.
 208, 61 (Ἠλίας μοναχός)· κειμήλιον θεο-

δόχον εὐαγὲς καὶ σεπτὸν 114, 20 (Εὐχ.)·
 κειμήλιον μέγα τῆς οἰκουμένης (Ὀκτ. 5'
 Κάθ. Θεοτ.)· κειμήλιον παρθενίας 19, 107
 (Θηκ.)· 106, 21 — τῆς παρθενίας ἱερὸν
 20, 63 (Θηκ.)· κειμήλιον τῆς σεπτῆς παρ-
 θενίας 52, 116 — τῆς παρθενίας τίμιον
 308, 60 (Θηκ.)· κειμήλιον σεπτὸν 21, 29
 (Θηκ.)· κειμήλιον θεοφόρον ἐν μήτρᾳ φέ-
 ρουσα τὸν φέροντα τὰ πάντα, ἡ σαρκὶ χω-
 ρήσασα τὸν μηδαμῶς χωροῦμενον († Δαμ.
 Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν) — σεπτὸν ἀπά-
 σης τῆς οἰκουμένης (Παρακλ. ἡχ. α' Πα-
 ρασκ. ἔσπ. Δόξα Ἀποστίχων)· κειμήλιον
 παρθένων σεπτὸν 93, 57 (Θηκ.)· κειμήλι-
 ον θεοδόχον καὶ εὐαγὲς (Σεπτ. ιγ' Καν.
 ὠδ. α' Θεοτ.)· κειμήλιον λιθομαργαρόχρυ-
 σον (Προσόμ. ἡχ. β' Μητροφάνης)· κει-
 μήλιον Θεοῦ τὸ ἀμίαντον († Καν. Τροφί-
 μου μάρτ. ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰγνάτιος).
 κ ε κ α θ α ρ μ ε ν η ἀπ' αἰῶνος (Ἰαν. ιη'
 Καν. (β') ὠδ. 5' Θεοτ.).
 κ ε κ ο σ μ η μ ε ν η χρυσῷ καθαρῷ καταπεποι-
 κιλμένη Εἰρη. 64, 65 (Κυπριανός).
 κ ε κ τ η μ ε ν η πρεσβείαν ἀκοίμητον (Παρακλ.
 ἡχ. δ' Πέμπτη πρωτὶ Καν. ὠδ. α' Θεοτ.
 Ἰωσήφ) — πρεσβείαν δυνατὴν πρὸς Θεὸν
 10, 131· κεκτημένη ρεῖθρα πλουσίων οἰ-
 κτιρμῶν 199, 89· κεκτημένη χάριν πολύ-
 ολβον 48, 6· κεκτημένη παρθενίαν ἁμωμον
 (Παρακλ. ἡχ. δ' Τετάρτη πρωτὶ Καν. (α')
 ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ).
 κ ε ν ω σ ι ς τῶν ταμείων τοῦ ἄδου († Σεπτ.
 ἡ' Ἰδιόμελον).
 κ ε ρ α ς βασιλέων 66, 24 (Θηκ.) — βασιλέ-
 ων ὁρθοδόξων 68, 145 (Θηκ.).
 κ ε φ α λ α ι ο ν τῶν δογμάτων Χριστοῦ (Ρωμ.
 Ἀκάθ. Γ)· κεφάλαιον νόμου καὶ προφητῶν
 (Παρακλ. ἡχ. β' Δευτέρα πρωτὶ Καν. ὠδ.
 5' Θεοτ. Θεοφάνης)· κεφάλαιον τῆς πίστε-
 ως 169, 128 (Θηκ.)· κεφάλαιον τῆς σω-
 τηρίας τῶν θροτῶν 255, 56 (καὶ Ἀπολυτ.
 Εὐαγγελισμοῦ)· κεφάλαιον τῆς σεπτῆς
 παρθενίας (Μαρτ. ε' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ.)·
 κεφάλαιον ἐξαίρετον τῆς πάντων σωτηρίας
 * Ματθ. ις' Καν. (Ζαχαρίου) ὠδ. ε'
 Θεοτ.)· κεφάλαιον τῆς ὅλης προφητείας
 (Σεπτ. ε' Καν. ὠδ. 5' Θεοτ. Θεοφάνης).
 * κ ε χ α ρ ι τ ω μ ε ν η καὶ καλὴ ἐν γυναιξὶ
 77, 1 (Εὐχ.)· κεχαριτωμένη ἐκ πασῶν ἐκ-
 λεχθεῖσα γενεῶν καὶ φυλῶν καὶ γλωσσῶν
 καὶ ἔθνων καὶ λαῶν, ἡ πρὸ αἰῶνων προορι-

σθεῖσα τῷ ποιητῇ καὶ βασιλεῖ τῶν αἰώνων
(† Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν).

κ ἦ ρ ο ς ἀνθήσας Χριστὸν 6, 153· κῆπος εὐ-
ανθής καὶ εὐθαλῆς παράδεισος 263, 255
(Εὐχ.)· κῆπος εὐώδης θεοβλαστούργητος
279, 229 (Εὐχ.)· κῆπος θεῖος φυτὸν ἀεί-
ζωνον βλαστήσασα 213, 76 (Θηκ.)· κῆπος
θεοφύτευτος ξύλον ἐν μέσῳ αὐσάσα 65.
166 (Θηκ.)· κῆπος Θεοῦ κεκλεισμένος
255, 170· κῆπος πανευώδης καὶ θεοφύτευ-
τος 41, 105 (Εὐχ.)· κῆπος μυρίνους (†
Εὐχ. Καν. (κ') εἰς Χριστὸν ὡδ. γ' Θεοτ.)
κῆπος τῶν χαρίτων εὐχαρις (Προσόμ. ἤχ.
α' Ἀνδρέας).

κ ἦ ρ υ γ μ α τῶν ἀποστόλων 218, 38 (Θηκ.)·
23, 29 (Θηκ.)· 24, 13 (Θηκ.)· 66, 38
(Θηκ.)· κήρυγμα τῶν προφητῶν τὸ περι-
βόητον 63, 75 (Θηκ.) — τῶν προφητῶν
πάντων πολυώνυμον (Καν. Σταυροπροσκ.
ὡδ. ζ' Θεοτ. Θεόδωρος) — τῶν προφητῶν
ἀψευδὲς καὶ διαπρύσιον 20, 1 (Θηκ.) —
τῶν ἀποστόλων σεπτὸν καὶ σωτήριον (†
Κανὼν Εὐαγγελ. ὡδ. ζ' τροπ. δ' Ἰωσήφ).

κ ἦ ρ υ τ τ ο μ ἔ ν η ἀπ' αἰῶνος ἐν γῇ ἐν τοῖς
φθέγμασι τῶν προφητῶν (Δεκ. ιζ' Στιχ.
γ' τῶν Αἰώνων).

κ ι β ω τ ὸ ς ἀγία καὶ ἄβυσσος 272, 19
(Εὐχ.)· κιβωτὸς ἀγία ἐν ἣ τὸν οἶκον ἑαυτοῦ
ὠκοδόμησε Χριστὸς 18, 14 (Δαμ.)· κιβω-
τὸς ἀγιάσματος († Κανὼν Προδρόμου ἤχ.
πλ. β' ὡδ. η' Θεοτ. Εὐχ.) — θείου ἀγιά-
σματος (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Καν. ὡδ. δ'
Θεοτ.)· 243, 152 (Δαμ.)· κιβωτὸς ἀληθι-
νῇ τοῦ νοητοῦ ἀγιάσματος ἐν ἣ ἀνεπαύσα-
το ὁ ὕμνος 108, 67 (Εὐχ.)· κιβωτὸς θεο-
κατοίκητος († Καν. Κοιμ. Θεοτ. ὡδ. ζ'
τροπ. γ' Γεώργιος)· κιβωτὸς Θεοῦ ἡ ἔμψυ-
χος Εἰρμ. 141, 87 (Δαμ.)· κιβωτὸς θεία
τοῦ νοητοῦ ἀγιάσματος 3, 5 (Εὐχ.) — θεία
δι' ἧς βροτοὶ κατακλυσμοῦ ἐρρυσήμεν 23,
12· (Θηκ.) — θεία χωρήσασα τὸν τοῦ νό-
μου πάροχον (Παρακλ. ἤχ. γ' Πέμπ. πρωί
Καν. ἀγ. Νικολάου ὡδ. α' Θεοτ.)· κιβωτὸς
θεοδόχος († Κανὼν Προδρ. ἤχ. βαρὺς ὡδ.
η' Θεοτ. Εὐχ.)· κιβωτὸς τῆς καινῆς διαθή-
κης κεχρυσωμένη 256, 118 (Μάρκος Εὐ-
γεν.)· κιβωτὸς κοσμοσέβαστος († Δαμ. Λό-
γος εἰς Εὐαγγελισμόν)· κιβωτὸς κατὰ χρυ-
σος νοητοῦ ἀγιάσματος 229, 87 (Εὐχ.)·
κιβωτὸς λογικὴ ἔμψυχος καὶ ζῶσα 77, 93
(Εὐχ.) — λογικὴ τοῦ νοητοῦ ἀγιάσματος
264, 260 (Εὐχ.)· κιβωτὸς τὸ μάννα φέ-

ρουσα (Πεντηκ. Κυρ. Σαμαρ. Καν. ὡδ. ζ'
τροπ. ζ' Ἰωσήφ Στουδίτης)· κιβωτὸς νέα
σώσασα κόσμον ποντισμοῦ νοητοῦ 24, 183
(Θηκ.)· κιβωτὸς νέα σωστικὴ τοῦ κόσμου
(† Θεοτ. Λάσκαρης)· κιβωτὸς νοερά Εἰρμ.
196, 53· κιβωτὸς νοητὴ οὐ τὰς πλάκας τὰς
θεογράφους φέρουσα, ἀλλὰ τὸν τοῦ νόμου
ποιητὴν (Παρακλ. ἤχ. γ' Σαβ. ἔσπ. Προ-
σόμ. α' μικροῦ ἔσπερινοῦ)· κιβωτὸς και-
νοῦ νόμου καὶ πλάξ θεοχάρακτος (Ἰουν.
κ' Καν. ὡδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης)· κιβωτὸς
πάγχρυσος († Κανὼν Προδρόμου ἤχ. πλ.
β' ὡδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.)· 77, 6 (Εὐχ.)· κι-
βωτὸς παναγία (Πεντηκ. Σαβ. τῶν ψυχῶν
Καν. ὡδ. δ' τροπ. δ' Θεοφάνης)· 70, 168
Μάρκ. Εὐγεν.) — παναγία σκηνὴ ὑπέρτι-
μος στάμνος θεία 58, 154 (Γεώργιος) —
παναγία δεξαμένη τὸν ποιητὴν καὶ τὸν ἀ-
περίληπτον Λόγον ἐν κοιλίᾳ 15, 118 —
παναγία ἐπισκιάζομένη θεῖῳ πνεύματι 143,
171 (Θεοφάνης)· κιβωτὸς περικαλλῆς κε-
χρυσωμένη 109, 125 (Εὐχ.)· κιβωτὸς καὶ
πλάξ τοῦ νόμου τῆς χάριτος (Παρακλ. ἤχ.
πλ. β' Σαβ. πρωί Καν. ὡδ. θ' Θεοτ. κιβω-
τὸς τοῦ σεπτοῦ ἀγιάσματος (Παρακλ. ἤχ.
πλ. β' Δευτ. πρωί Καν. ὡδ. θ' Θεοτ. Ἰω-
σήφ)· 8, 212· κιβωτὸς φέρουσα παύλαν κα-
τακλυσμοῦ τοῦ νοητοῦ 213, 74 (Θηκ.)· κι-
βωτὸς χρυσοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ νοητοῦ σώ-
σασα 66, 65 (Θηκ.)· κιβωτὸς χρυσοειδῆς
(Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Σαβ. πρωί Κανὼν εἰς
κοιμηθέντας ὡδ. α' Θεοτ. Θεοφάνης)· κι-
βωτὸς χρυσοπορφύρετος 263, 228 (Εὐχ.)·
κιβωτὸς χρυσωθεῖσα τῷ πνεύματι (Ρωμ.
Ἀκάθ. Ψ)· 89, 63· κιβωτὸς χρυσοφαῆς
(† Εὐχ. Καν. (α') εἰς Χριστὸν ὡδ. η'
Θεοτ.)· κιβωτὸς φλογοφόρος († Εὐχ. Καν.
(γ') εἰς Χριστὸν ὡδ. ζ' Θεοτ.)· κιβωτὸς
τοῦ ἀγιάσματος ἡ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν περι-
κεχρυσωμένη χρυσίῳ καθαρῷ († Δαμ. Λό-
γος εἰς Εὐαγγελισμόν)· κιβωτὸς ἔμψυχος
πλάκας τῆς χάριτος θεοτεύκτους φέρουσα
69, 49 (Ἀθαν. π)· κιβωτὸς θεοχώρη-
τος († Καν. Κοιμήσεως Θεοτόκου ὡδ. ζ'
τροπ. 6' Θεοφάνης)· κιβωτὸς ζωῆς Εἰρμ.
141, 140 (Δαμ.).

κ ι ν ν ἄ μ ω μ ο ν τίμιον (Προσόμ. ἤχ. βαρὺς
Ἀνδρέας).

κ λ ἄ δ ο ς τῆς γεηρᾶς οὐσίας τοῦ Ἀδάμ 57,
209 (Ἀνδρέας).

κ λ ε ἰ ς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν ἡ ἀνοίξα-
σα θύρας παραδείσου 109, 306 (Εὐχ.)·

κλείς ἡ διανοίγουσα τοὺς οἰκτιροὺς τοῦ Θεοῦ 273, 171 (Εὐχ.). 279, 333 (Εὐχ.). κλείς ἡ διανοίγουσά τοῦ Θεοῦ τὴν χρηστότητα 27, 133 (Ἀνδρέας). 2, 163 (Εὐχ.). κλείς τῶν θαυμασιῶν Θεοῦ 255, 10. κλείς τῆς Χριστοῦ βασιλείας (Ρωμ. Ἀκάθ. Ο).

κ λ ε ί σ α σ α τὰς σκιάς καὶ τοὺς θεσμοὺς καὶ τὰ πάλαι αἰνίγματα καὶ ἀνοίξασα τῆς ἀληθείας τὰς θύρας († Στιχ. Εἰσοδίων. Γεώργιος).

κ λ έ ρ ο ς ἀπειρογάμων Εἰρμ. 319, 31 (Δαμ.). κλέος βασιλέων (Προσόμ. ἦχ. α' Φώτιος). κλέος τοῦ γένους περιίδοξον 201, 4. κλέος τοῦ γένους πανάρετον (Τριῶδ. ὠδ. β' Θεοτ. τρίτης ἐβδ. νηστειῶν). κλέος μαρτύρων ὁσίων προφητῶν ἱεραρχῶν καὶ γυναικῶν (Παρακλ. ἦχ. γ' Σαβ. πρωί Καν. ὠδ. 5' Θεοτ. Ἰωσήφ). κλέος μητροπάρθενον Εἰρμ. 140, 42 (Ἀρκαῖος). Εἰρμ. 331, 78 (Ἀνδρέας). κλέος τίμιον τῆς οἰκουμένης 140, 140 (Θηκ.). 308, 94 (Θηκ.). κλέος τῶν πίστει δοξαζόντων 68, 30 (Θηκ.). κλέος προφητῶν καὶ δόξα τῶν ἀποστόλων 92, 53 (Θηκ.). κλέος τῶν στερεῶν ἀποστόλων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ζ). κλέος παγκόσμιον († Νοεμ. η' Καν. ἀρχαγγέλ. ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης). κλέος ὀρθοδόξων 64, 189 (Θηκ.). κλέος τῶν πιστῶν 20, 151 (Θηκ.). κλέος τοῦ πληρώματος καὶ εὐφροσύνη αἰῶνιος († Στιχ. τιμίας Ζώνης).

κ λ ἦ μ α βλαστοῦ ἀμαράντου (Ρωμ. Ἀκάθ. Ε).

κ λ ἦ ρ ο ς τῶν ἁγίων († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος).

κ λ ἦ σ ι ς σωτηρίας Εἰρμ. 313, 39 (Κνέστωρ).

* κ λ ί μ α ξ ¹ ἄγουσα πρὸς θεῖαν κατάπαυσιν 19, 143 (Θηκ.). κλίμαξ ἀναφέρουσα ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανὸν (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτόκου Α). κλίμαξ ἀνάγουσα ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνιον ὕψος 66, 8 (Θηκ.). κλίμαξ αὐλὸς ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανὸν τεταμένη 123, 117 (Μητροφ.). κλίμαξ δι' ἧς κατέβη ὁ Θεὸς

(1) Περὶ τῆς τοῦ Ἰακώβ κλίμακος ἀναγινώσκομεν ἐν τῇ Γενέσει : « Καὶ ἔλαβεν (Ἰακώβ) ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου καὶ ἔθηκε πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ καὶ ἐνυπνιάσθη· καὶ ἰδοὺ κ λ ί μ α ξ ἐστηρικμένη ἐν τῇ γῇ, ἧς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτήν· ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτῆς ... καὶ ἐξηγέρθη Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ ὕπνου καὶ εἶπεν· ὅτι ἔστι Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν· καὶ ἐφοβήθη καὶ εἶπεν· ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος ! οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ' ἡ οἰκὸς Θεοῦ καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ. » (Γεν. κη' 11).

163. 23 (Δαμ.). κλίμαξ ἀδιάστατος († Νοεμ. α' Καν. Ἀναργύρων ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ) — δι' ἧς κατέβη ὁ ὑπέρθεος 67 50 (Θηκ.). κλίμαξ ἡ ἔμψυχος δι' ἧς ἀνωθεν κάτω ὁ Θεὸς ἦλθε 2, 315 (Εὐχ.). κλίμαξ ἔμψυχος τοὺς θνητοὺς ἀνάγουσα πρὸς νοητὴν οὐράνιον εἴσοδον 20, 29 (Θηκ.). κλίμαξ ἔμψυχος ρυθμίσασα πρὸς θεῖαν ζωὴν τοὺς βροτοὺς 93, 63 (Θηκ.). κλίμαξ ἐπουράνιος δι' ἧς κατέβη ὁ Θεὸς (Ρωμ. Ἀκάθ. Γ). κλίμαξ ζῶσα τοῦ Θεοῦ καὶ ἔμψυχος 77, 192 (Εὐχ.). κλίμαξ ἧς ἐπὶ τὸ ἄκρον Θεὸς ἐστήρικτο 50, 55 (Θέκλα). κλίμαξ ἐν ἧ Θεὸς ἐστήρικτο 216, 166 (Θέκλα). κλίμαξ θεῖα ἐκ κατωτάτου θλίψεων καὶ ἐκ φθορᾶς εἰς ἀφθαρτον ζωὴν ἀναβιβάζουσα 144, 45. κλίμαξ Θεοῦ εὐδιάβητος (Παρακλ. ἦχ. πλ. α' Σαβ. πρωί Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ). κλίμαξ Κυρίου θεοστήρικτος 161, 109 (Μάρκ. Εὐγεν.). κλίμαξ ἡ μετάρσιος ἦν ὁ Ἰακώβ ἐθεάσατο (Στιχ. α' τοῦ Εὐαγγελισμοῦ). κλίμαξ μυστικὴ ἦν Ἰακώβ τεθέαται (Μαρτ. κ' Καν. ὠδ. α' Θεοτ.) — ἦν προεῖδεν Ἰακώβ 3, 93 (Εὐχ.). κλίμαξ νοητὴ ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανὸν 11, 151. κλίμαξ οὐρανομήκης 149, 175 (Εὐχ.). 290, 418 (Θεοφάνης). κλίμαξ οὐρανομήκης ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανὸν τεταμένη († Κανὼν εἰς τὸν Προδόρομον ἦχ. πλ. δ' ὠδ. 5' Θεοτ. Εὐχ.). κλίμαξ οὐρανομήκης δι' ἧς ὠμίλησεν ἡμῖν ὁ Λόγος († Καν. Βαβλαῶμ Μαρτ. ὠδ. α' Θεοτ. Θεοφάνης). κλίμαξ πρὸς πόλον ἀνάγουσα 14, 64. κλίμαξ οὐρανόφθαστος ἦν εἶδε πάλαι ὁ μέγας ἐν πατριαρχαῖς Ἰακώβ († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν). κλίμαξ τῶν πιστῶν († Καν. ἀγ. Δημητρίου ὠδ. η' Θεοτ. Κ) τίνος Πορφυρογέννητος). κλίμαξ ἡ πρὸς τὰ ἄνω πάντας βροτοὺς ἐπαναγαοῦσα († Καν. Συλλήψεως ἀγ. Ἀννης ὠδ. α' τροπ. γ'). κλίμαξ μυστικὴ ἐνώσασα τοῖς οὐρανίοις τὰ ἐπίγεια († Καν. Χρυσάνθου ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ). κλίμαξ περικαλλὴς ἀπὸ γῆς πρὸς ὕψος τεταμένη δι' ἧς ὁ Λόγος ὤφθη τοῖς βροτοῖς σωματούμενος († Καν. Ὁρέστου ὠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ).

* κ λ ί ν η ¹ ἁγία 6, 209. κλίνη ἀμίαντος πυργουμένη ἐξήκοντα σοφοῖς 130, 39 (Θεο-

(1) « Ἰδοὺ ἡ κλίνη τοῦ Σολομών, ἐξήκοντα δυνατοὶ κύκλω αὐτῆς ἀπὸ δυνατῶν Ἰσραὴλ· πάντες κατέχοντες ρομφαίαν, δεδιδραγμένοι πόλεμον » (Ἄσμα ἀσμάτων κεφ. γ', 7-8).

φάνης)· κλίνη βασιλική 11, 167· κλίνη ζώσα 278, 264 (Εὐχ.) — ζώσα ἡ θεοδόχος 70, 111 (Μάρκ. Εὐγεν.)· κλίνη θεία ἡ γλαισμένη 76, 230 (Εὐχ.)· κλίνη θεία Σολομών ἦν κυκλοῦσι δυνατοὶ ἐξήκοντα 64, 8 (Θηκ.)· 3, 94 (Εὐχ.)· κλίνη ἦν κυκλοῦσιν ἐξήκοντα δυνατοὶ (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ι) 21, 84 (Θηκ.)· κλίνη θεοδόχος 1, 300 (Εὐχ.)· κλίνη νοητὴ ἦν προεῖδε Σολομών κυκλομένην δυνατοῖς ἐξήκοντα 261, 319 (Εὐχ.)· κλίνη πάγχρους ἦν Σολομών προεώρακεν 139, 95 (Θηκ.)· κλίνη πορφυρόστρωτος 79, 169 (Εὐχ.)· κλίνη Σολομών ἐν ἣ ἀνεπαύσατο ὁ Κύριος 38, 197 (Ἰωσήφ)· κλίνη ὑπέρτιμος τοῦ δεσπότου 125, 86 (Μάρκ. Εὐγεν.)· κλίνη φωτεινόμορφος ἐν ἣ ἀνεκλίθη ὁ τῶν δλων βασιλεὺς 92, 206 (Θηκ.)· 93, 185 (Θηκ.)· κλίνη ὑπερφύης τοῦ παντοκράτορος († Καν. Ἰω. Δαμασκηνοῦ ὠδ. 5' Θεοτ. Εὐχ.)· κλίνη τετηρημένη τῷ ἀληθεῖ βασιλεῖ πρὸς ἀνάκλινσιν θεῖαν († Καν. Συλλήψεως ἁγ. Ἀννης ὠδ. 8' τροπ. γ').

κ ο γ χ ὑ λ η ἡ βάψασα πορφύραν θεῖαν τῷ βασιλεῖ ἐκ θείων αἱμάτων 63, 189 (Θηκ.)· κογχύλη νοητὴ ἡ βάψασα τὴν ἀλουργίδα Θεοῦ 132, 242 (Λάσκαρης)· κογχύλη βάψασα πορφύραν ἐκ τῶν αὐτῆς αἱμάτων 94, 132 (Θηκ.)· 95, 8 (Θηκ.) — πορφύραν θεῖαν βάψασα 126, 77 (Ἰωσήφ)· κογχύλη ἡ βάψασα τῆς σαρκὸς Χριστοῦ τὸ ἔριον († Εὐχ. Καν. (δ') εἰς Χριστὸν ὠδ. η' Θεοτ.).

κ ο ι ν ω ν ὁ ς τῆς θείας δόξης († Καν. Γρηγορίου Διαλόγου ὠδ. γ' Θεοτ.).

κ ο λ υ μ β ῆ θ ρ α προβατική νέα 299, 150 (Μάρκ. Εὐγεν.).

* κ ὁ ρ η ἀκήρατος ἡ ἀπειράνδρος τεκοῦσα τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν (Παρακλ. Κυρ. πρωτὶ ἡχ. πλ. α' Κάθ. Θεοτ.)· κόρη ἀλόχευτος καὶ ἀνύμφευτος μήτηρ Εἰρμ. 145, 61 (Δαμ.)· κόρη ἀμίαντος Εἰρμ. 262, 45· κόρη ἀπειρόγαμος (Παρακλ. ἡχ. βαρὺς Πέμπ. πρωτὶ Καν. (α') ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ)· κόρη ἀμόλυντος 228, 44 (Εὐχ.)· κόρη ἄσπιλος 213, 51 (Θηκ.)· κόρη ἄφθορος 76, 65 (Εὐχ.)· κόρη βασίλισσα πεποικιμένη ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ ἀγνείας 41, 266 (Εὐχ.)· κόρη ἡλιόμορφος καὶ ὀλόφωτος 277, 342 (Εὐχ.)· κόρη ἦν προσκυνοῦσιν οὐράνιοι λειτουργοὶ (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ι)· κόρη θεομῆτορ 40, 69 (Εὐχ.)· κόρη θεόνυμφος Εἰρμ. 279, 71· κόρη θεο-

πόθητος († Ἐξαποστειλ. Θεοτ. τῶν 40 μαρτύρων)· κόρη θεοπρεπῆς καὶ σεβάσμιος (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Δογματ. Δαμ.)· κόρη θεοχώρητος 275, 6 (Εὐχ.)· κόρη καθαρὰ καὶ ἀμόλυντος 41, 114 (Εὐχ.)· κόρη κοσμοχαρμόσυνος 166 (ἐν τῇ ἀκροστιχίδι Μάρκου Εὐγενικοῦ)· κόρη μεγαλάνυμος 83, 1 (Μητροφ.)· κόρη καὶ νεάνις πανευπρεπῆς 263, 241 (Εὐχ.)· κόρη πάγκαλλος 63, 187 (Θηκ.)· 68, 142 (Θηκ.)· κόρη πανάγαστος († Νοεμ. κα' Ἐξαποστειλ.)· κόρη πανθαύμαστος 25, 152 (Θηκ.)· κόρη περικαλλῆς 229, 53 (Εὐχ.)· κόρη πολυνύμμος (Παρακλ. ἡχ. γ' Τρίτη πρωτὶ Καν. ὠδ. 8' Θεοτ.) — πολυνύμμος ἡ τὸν κόσμον ἐκ βυθοῦ τῆς πλάνης σώσασα τῇ ὑπὲρ νοῦν κηῖσει 89, 10 (Θηκ.)· κόρη τροφὸς καὶ λοχεύτρια Θεοῦ 109, 212 (Εὐχ.)· κόρη ὑπεράμωμος 38, 223 (Ἰωσήφ)· κόρη φερέσβιος Εἰρμ. 311, 49 — φερέσβιος καὶ ἀκήρατος παρθένος Εἰρμ. 26, 54 (Γεώργ. Σικελιώτης)· κόρη φιλάγαθος (Παρακλ. ἡχ. 8' Τρίτη πρωτὶ Καν. ὠδ. Θεοτ. Ἰωσήφ)· 229, 5 (Εὐχ.)· κόρη ἐκλεκτὴ τῷ Θεῷ († Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. β' τροπ. ε' Παγουριώτης)· κόρη καθαρὰ καὶ ἀνέπαφος μετὰ δὲ ταῦτα καὶ γυνὴ καθαρωτέρα πολλῷ (Εὐχ. Λόγος εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου ἔκδ. ντὲ Λαγκάρντ, σ. 150)· κόρη φυσίζως (Καν. (β') Πεντηκοστῆς ὠδ. θ' τροπ. α' Ἀρχιᾶς)· κόρη πάνσοφος († Κοντ. (ε') Μεγ. Παρασκ. Ρωμ.).

κ ο σ μ η θ ε ῖ σ α ὑπὸ Θεοῦ ταῖς τῶν χαρίτων ἀκτίσι καὶ καταγαλίσθεισα ἀγνείας αἴγλη († Καν. (γ') Εἰσοδίων ὠδ. 5' τροπ. α' Γεώργιος).

κ ο σ μ ῆ σ α σ α πάντας καὶ φωτίσασα 130, 170 (Θεοφάνης)· κοσμήσασα τῷ τόκῳ τὴν ἀνθρωπότητα (Παρακλ. ἡχ. 8' Τρίτη πρωτὶ Κάθισμα)· κοσμήσασα τὴν φύσιν ἡμῶν τῷ ἀσπύρῳ τόκῳ καὶ ἀννιμάσασα ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανούς καὶ ἀπαλλάξασα τῆς πρῶν ἀκοσμίας 124, 9 (Μαν. ρήτωρ).

κ ὁ σ μ η σ ι ς θεία τῆς ἐκκλησίας († Καν. Ἀρτεμίου ὠδ. θ' Θεοτ. Γεώργιος).

κ ο σ μ ι ὁ τ η ς κοσμία (Φεβρ. ια' Κάθ. Θεοτ.)

κ ο σ μ ο π ὁ θ η τ ο ς 65, 9 (Θηκ.)· 91, 61 (Θηκ.).

κ ὁ σ μ ο ς φαιδρὸς καὶ εὐπρέπεια πάντων τῶν κτισμάτων († Καν. Εἰσοδίων ὠδ. γ' τροπ. β' Γεώργιος)· κόσμος ἀσύγκριτος τῶν ἄνω δυνάμεων 130, 25 (Θεοφάνης)· κόσμος

παρθενίας διάχρυσος 261, 179 (Εὐχ.).
κόσμος τῶν γηγενῶν (Ὁκτ. κη' Κάθ.
Θεοτ.). κόσμος ὁ μέγας ἐν μικρῷ (Προ-
σόμ. ἤχ. γ' Εὐχ.). κόσμος πολυέραστος
(Προσόμ. ἤχ. δ' Εὐχ.). κόσμος τοῦ ἀνθρω-
πίνου φυχράματος († Στιχ. Κοιμήσεως
Θεοτόκου). κόσμος τοῦ κόσμου εὐπρεπῆς
καὶ σεπτὸς († Καν. Κοιμ. Θεοτ. ὠδ. 5'
τροπ. γ' Ἰωσήφ). κόσμος παρθένων κε-
χρυσωμένος († Καν. Χρυσοστόμου ὠδ. θ'
τροπ. ε').

κοσμοσέβαστος († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐ-
αγγελισμόν).

κοσμοσώτειρα 80, 234 (Εὐχ.).

κοσμοχαρμόσυνος (Μαῖου κς' Καν.
ὠδ. θ' Θεοτ.).

κόχλος ἔμψυχος 279, 166 (Εὐχ.). κόχλος
ἔντιμος 271, 251 (Εὐχ.). κόχλος ἡ τὸ ἔ-
ρευνθος τὸ τῆς πορφύρας στάξασα τὸ πολύ-
τιμον ἐξ ἧς βέβαπται βασιλείος πορφυρὶς
182, 296 (Εὐχ.). κόχλος προαγαγοῦσα τὸν
θεῖον μαργαρίτην 126, 131 (Ἰωσήφ).

κουροτρόφος καλὴ τῶν παρθένων (Ρωμ.
'Ακάθ. Τ).

κραταίωμα τῆς βασιλείας ἀκαταμάχητον
310, 2 (Θηκ.). κραταίωμα ἔνδοξον τῶν
ἀθλητῶν 24, 6 (Θηκ.). κραταίωμα θεῖον
οἰκουμένης 217, 2 (Θηκ.). — μέγα τῆς οἰ-
κουμένης 308, 53 (Θηκ.). κραταίωμα μο-
ναζόντων καὶ φύλαξ 11, 233 — οἰκουμέ-
νης στερεὸν 93, 54 (Θηκ.). κραταίωμα
πάσης τῆς γῆς 64, 105 (Θηκ.). κραταίω-
μα πιστῶν 1, 204 (Εὐχ.). κραταίωμα πι-
στῶν θεολογούντων 255, 142. κραταίωμα
στερεὸν 19, 178 (Θηκ.). κραταίωμα στέ-
φους τῶν βασιλέων 301, 14. κραταίωμα
τῶν ὁσίων (Μαρτ. κη' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ.
Ἰωσήφ). κραταίωμα πιστοτάτων ἀνάκτων
(Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Ἀνδρέας). κραταίω-
μα καὶ καταφυγὴ τῶν ψυχῶν ἡμῶν (Πα-
ρακλ. ἤχ. πλ. α' Δευτ. πρωτὶ Κάθ. γ').

κρατήρ εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλιᾶσεως ἀνεξ-
άντηλος 283, 287 (Εὐχ.). κρατὴρ τοῦ
καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος τοῦ ποτιζο-
μένου εἰς ἄφεσιν ἁμαρτημάτων τοῖς πιστοῖς
153, 47 (Μητροφ.). κρατὴρ κινῶν ἀγαλ-
λιασιν (Ρωμ. Ἀκάθ. Φ). κρατὴρ τοῦ μάν-
να ζωήρουτος (Πεντηκ. Παρασκ. Διακ.
Κοντ. Νικηφ. Κάλлистος). κρατὴρ νέκτα-
ρος πάγχρυσος 264, 308 (Εὐχ.). κρατὴρ
πιστῶν δειζωῖας ἀδιάδοχος 11, 124. κρα-
τὴρ ὁ προχέων οἶνον σωτήριον 186, 220

(Εὐχ.). κρατὴρ χωρήσασα ὡς σταγόνα τὸ
πλήρωμα τῆς θεότητος († Καν. Νικ. Φωκᾶ
ὠδ. 5' Θεοτ.).

κράτος βασιλείων καὶ διάδημα 89, 147
(Θηκ.). κράτος βασιλείων (Προσόμ. ἤχ. α'
Φώτιος). κράτος καὶ δόξα τῶν πιστῶν 89,
155 (Θηκ.). κράτος καὶ ἐδραῖωμα τῶν
μαρτύρων 170, 67 (Θηκ.). κράτος εὐφη-
μον τῶν πατέρων 201, 2. κράτος θεῖον βα-
σιλευόντων 63, 29 (Θηκ.). κράτος στερεὸν
τῶν ὁσίων 21, 107 (Θηκ.). κράτος τῶν
ἀνθρώπων, τῶν ἀγγέλων τὸ θαῦμα, ἡ τοῦ
γένους εὐγένεια, ἡ χριστιανῶν παρρησία
(Εὐχ. Λόγος εἰς τὴν Κοίμ. Θεοτ. ἔκδ. Ντὲ
Λαγκάρντ, σ. 148). κράτος ἀνάκτων ἀνί-
κητον (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Ἰγνάτιος).

κρήνη ἀένναος καὶ ζωηρὰ (Πεντηκ. Πα-
ρασκ. Διακ. Κάθ. Νικηφ. Κάλлистος) —
ἀένναος ἀμβροσίας ρέουσα νεκταρῶδες
κράμα (Προσόμ. ἤχ. δ' Μητροφ.). κρήνη
ἀκινώτως κενουμένη 150, 160 (Εὐχ.).
κρήνη βρύουσα ἱλασμόν καὶ κρουνούς τῆς
ἀφέσεως 185, 165 (Εὐχ.). κρήνη ἐκβλύ-
ζουσα ὕδωρ τῆς ἀφέσεως γλυκὺ καὶ πότι-
μον 264, 162 (Εὐχ.). κρήνη εὐσπλαγχνίας
ἄφθοнос σωτηρίαν ἢ προχέουσα († Εὐχ.
Καν. (ις') εἰς Χριστὸν ὠδ. δ' Θεοτ.).
κρήνη εὐσπλαγχνίας ἀένναος 165, 41, 47,
53, 59, 65 (Μαν. ρήτωρ). κρήνη θαυμά-
των καὶ ἰάσεων ἀίρουτος 3, 88 (Εὐχ.).
κρήνη θεία τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ ἀγαθότη-
τος 123, 138 (Μητροφ.). κρήνη ἱαμάτων
160, 107 (Ἀνδρέας). 111, 89 (Εὐχ.).
κρήνη μέλι ψυχικὸν βρύουσα 279, 296
(Εὐχ.). κρήνη νάουσα 123, 25 (Μητροφ.).
κρήνη ὁμβροτοκοῦσα ἱλασμόν καὶ θειῶδες
ἔλαιον δροσίζουσα τὸν κόσμον καὶ ψυχού-
σα τὰ πέρατα 46, 186 (Θεοδ. Στουδίτης).
κρήνη πηγάζουσα γλυκασμὸν θεῖον 274,
35 (Εὐχ.). — πηγάζουσα νέκταρ τὸ γλυκὺ
καὶ χρυσόρρειθρον 130, 58 (Θεοφάνης).
κρήνη πλήρης ὑδάτων ἀνεξάντηλος (Προ-
σόμ. ἤχ. β' Ἀθαν. π)χης). κρήνη προχέ-
ουσα νάμα 57, 210 (Ἀνδρέας). κρήνη
ρεῖθρον γλυκὺ βλύζουσα 261, 118 (Εὐχ.).
κρήνη χρηστότητος ἀνεξάντηλος 186, 198
(Εὐχ.). κρήνη χρυσόρρειθρος ἡ τὸ ὕδωρ
βλύσασα τὸ καθαρὸν καὶ ἀρύπτωτον 65, 29
(Θηκ.). κρήνη θαυμάτων καταρδεύουσα
πιστοὺς († Στιχ. Συναξεως Θεοτόκου ἐν
τῷ Πυρσῷ).

* κρηπὶς 2, 317 (Εὐχ.). κρηπὶς ἄσειστος

τῆς πίστεως (Φεβρ. δ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· κρηπίς ἀσφαλῆς καὶ σωτηρία καὶ κραταῖα ἀντίληψις 47, 121 (Ἰγνάτιος)· κρηπίς ἐλπίδος 15, 155· κρηπίς τῶν Θεοῦ δωρημάτων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτόκου Β)· κρηπίς τῶν προφητῶν 132, 198 (Λάσκαρης)· κρηπίς τῆς ἡμῶν σωτηρίας (Παρακλ. ἡχ. γ' Δευτ. πρωτὶ Καν. ἀσωμάτων ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης)· 15, 62· κρηπίς βεβαία καὶ ἀσάλευτος καὶ ἀκλόνητος ἐλπίς τῶν γηγενῶν († Καν. Ἀκαθίστου ὠδ. ζ' τροπ. α').

κ ρ ί ν ο ν τῇ ἀλουργίδι βεβαμμένη τοῦ θείου πνεύματος 141, 129 (Δαμ.)· κρίνον ἄσπιλον καὶ καθαρῶτατον 122, 88· κρίνον εὐοδέστατον 130, 195 (Θεοφάνης)· κρίνον ἐκλάμπον ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν (Νοεμ. ιβ' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης)· κρίνον κατευωδιάζον ἡμᾶς δ' εὖρεν ἐν ταῖς κοιλάσι τοῦ βίου δ' πάντων φυτουργός (Παρακλ. ἡχ. α' Τρίτ. πρωτὶ Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ)· κρίνον ἡδύπνοον 41, 182 (Εὐχ.)· 132, 43 (Λάσκαρης) — ἡδύπνοον καὶ πανεύσομον 23, 94 (Θηκ.) — ἡδύπνοον πιστοὺς εὐωδιάζον 126, 29 (Ἰωσήφ)· κρίνον καθαρὸν καὶ ἡδύσομον 270, 142 (Εὐχ.)· κρίνον καθαρῶτατον λάμπουσα βάθει τῆς ἀγνείας καὶ εὐρύτητι τῆς σεμνότητος 290, 161 (Θεοφάνης)· κρίνον ἐν μέσῳ κοιλάδων τῶν κοσμικῶν 76, 197 (Εὐχ.)· κρίνον πολύευκτον 88, 156· κρίνον τηλαυγέστατον καὶ κοιλάδων ἄνθος (Μαῖου κθ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ.)· κρίνον κροκόλευκον καὶ ἡδύπνοον (Προσόμ. ἡχ. δ' Εὐχ.)· κρίνον εὐωδιάζον τὴν ὑψήλιον πᾶσαν († Στιχ. θ' Σεπτ. Γρηγόριος).

κ ρ ι ν ω ν ι ᾶ θαυμαστή ῥόδον βλαστήσασα πορφυρανθὲν ἐκ τῶν αἱμάτων αὐτῆς († Καν. Ὁνουφρίου ὠδ. ζ' Θεοτ. Δαυίδ).

κ τ ῆ μ α καρποῦ ἀθανάτου (Ρωμ. Ἀκαθ. Ε)· κτῆμα πολυτίμητον καὶ χρῆμα ὑπέριμον 108, 91 (Εὐχ.).

κ υ β έ ρ ν η σ ι ς ἀσφαλῆς 37, 99 — ἀσφαλῆς τῆς ζωῆς 37, 99· κυβέρνησις τῶν ἐν τῷ βίῳ χεμαζομένων βροτῶν (Ὀκτ. η' Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Γεώργιος)· κυβέρνησις τῆς ἐκκλησίας († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος)· κυβέρνησις τῶν πλεόντων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

* κ υ β ε ρ ν ῆ τ ι ς σωσίψυχος ἐν ἀνάγκαις 44, 151 (Εὐχ.)· κυβερνήτις ἡ θεία (Προσόμ. ἡχος πλ. α' Μητροφ.).

κ υ δ ο ς τῶν ἀγγέλων καὶ τοῦ κόσμου ἔξοχον ἄκουσμα 65, 74 (Θηκ.)· κῦδος ἐντιμον καὶ πολυθαύμαστον καὶ κράτος καὶ καύχημα τῶν βασιλέων 93, 41 (Θηκ.)· κῦδος μητέρων καὶ παρθένων κλέος παγγέραστον 136, 94 (Θηκ.)· κῦδος πανέντιμον τῶν χριστιανῶν 25, 136 (Θηκ.)· κῦδος τῶν σοφῶν ἀποστόλων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ζ)· κῦδος τίμιον τῶν ὀρθοδόξων καὶ ἀγγέλων χαρμονῇ 92, 9 (Θεοτ.).

κ υ ἡ σ α σ α ἀγαθὸν καὶ συμπαθέστατον Κύριον 17, 27 (Δαμ.)· κηῖσασα ἀθανασίας τὴν πηγὴν 8, 65· κηῖσασα ἅγιον ἅγιον (Πεντηκ. Σαβ. ψυχῶν Καν. ὠδ. δ' τροπ. δ' Ἀρσένιος)· κηῖσασα τὸν ἄχρονον τὸν λύσαντα τὰ χρόνια τῶν βροτῶν ἀμαρτήματα († Καν. Ζωσίμου μάρτ. ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ)· κηῖσασα γαλήνην τὴν νοητὴν († Καν. Ἀντίπα ὠδ. θ' Θεοτ. Ἀρσένιος)· κηῖσασα δύναμιν τοῦ ὑψίστου 159, 22· κηῖσασα ζωὴν 36, 64· κηῖσασα τὸν τῆς ζωῆς ταμίαν καὶ πρύτανιν 2, 30 (Εὐχ.)· κηῖσασα ἥλιον τῆς δικαιοσύνης τὸν ἄδυτον 2, 24 (Εὐχ.)· 17, 40 (Δαμ.)· κηῖσασα Θεὸν τὸν ἀνυψοῦντα τὸ κέρας 6, 40· κηῖσασα ἱατῆρα τῶν νοσοῦντων 25, 103 (Θηκ.)· κηῖσασα τὸν ἱατρὸν πάντων 5, 27· κηῖσασα καρπὸν ὥριμον ἐξ οὗ ὁ θάνατος φαγὼν ἀπόλετο 141, 111 (Δαμ.)· κηῖσασα τὸν κτίστην καὶ πάντων ποιητὴν 10, 61 — τὸν κτίστην καὶ ῥύστην τοῦ παντός 10, 104· κηῖσασα τῆς μεγάλης βουλῆς τὸν ἄγγελον 8, 86· κηῖσασα ὁδὸν τῆς ζωῆς 126, 97 (Ἰωσήφ) — ὁδὸν τῆς ζωῆς εἰσάγουσαν πρὸς χαρὰν ἀπαιστον καὶ λαμπρὰν διαγωγὴν 24, 8 (Θηκ.)· κηῖσασα τὸν μαργαρίτην Χριστὸν ἐξ ἀστραπῆς θειοτάτης (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Θεοφάνης)· κηῖσασα ὁδὸν σωτηρίας 41, 193 (Εὐχ.)· κηῖσασα τὸν οὐράνιον ὄμβρον 1, 66 (Εὐχ.)· κηῖσασα τὴν πηγὴν τῆς ἀπαθείας (Παρακλ. ἡχ. β' Δευτ. πρωτὶ Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· κηῖσασα τῆς ζωῆς τὴν πηγὴν 21, 167 (Θηκ.)· 35, 110· κηῖσασα τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος 32, 55 (Μαν. ρήτωρ)· κηῖσασα τὸ πῦρ τῶν πυρίνων λειτουργῶν (Παρακλ. ἡχ. α' Δευτ. πρωτὶ Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· κηῖσασα σαρκοφόρον τὸν ἄσπορον Θεὸν († Κανὼν Νέστορος ὠδ. ζ' Θεοτ.)· κηῖσασα σαρκὶ ἀφράστως καὶ μέινασα παρθένος μηδὲν τῆς παρθενίας λυμανθείσης (Πεντηκ. Μεσοπεντ. Καν. ὠδ. α' τροπ.

ς' Ἀνδρέας)· κηύσασα ὑψιστον Θεὸν 3, 7 (Εὐχ.)· κηύσασα φῶς ἀπαθείας 19, 68 (Θηκ.) — τὸ φῶς τὸν λυτρωτὴν 36, 15 — τὸ φῶς τὸ ποιητικὸν τῶν φωστήρων 153, 93 (Μητροφ.)· κηύσασα τὴν χαρὰν 17, 152 (Δαμ.)· 132, 1 (Λάσκαρης)· 11, 2 κηύσασα ἀπειρογάμως καὶ μετὰ τόκον παρθενεύουσα (Μαρτ. ιβ' Καν. ὡδ. δ' Θεοτ.)· κηύσασα ὑπὲρ νοῦν θεανδρικῶς τὸν Λόγον καὶ παρθενεύουσα ('Ιαν. ι' Καν. (α') ὡδ. η' Θεοτ.)· κηύσασα φύσεως νόμῳ ἄλλ' ὑπὲρ νόμον (Κανὼν Σταυροπροσκ. ὡδ. ε' Θεοτ. Θεόδωρος)·
κ υ ἦ τ ρ ι α χαρᾶς 168, 193 (Θηκ.)· 215, 2 (Θηκ.) — ζωῆς († Καν. Κοιμ. Θεοτόκου ὡδ. ζ').
κύ κ λ ο ς λαμπρότατος τῶν δώδεκα ζωδίων δι' οὗ μέσον ὤδευσε Χριστὸς ὁ ἥλιος (Προσὸμ. ἤχ. β' Εὐχ.).
κ υ ο φ ο ρ ῆ σ α σ α ἀστενοχωρήτως τὸν ἀχώρητον Θεὸν (Νοεμ. ιε' καὶ νῦν Στιχηρῶν)· κυφορήσασα ἄνευ σπορᾶς ('Ιαν. ιζ' Καν. ὡδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· κυφοροῦσα τὴν ἄσπορον κυφορίαν (τροπ. τῶν ὡρῶν)· κυφορήσασα πλὴν ἀνδρὸς καὶ τίκτουσα φρουρεῖ τὴν παρθενίαν (Τριῳδ. Σαβ. πρὸ τῆς Ἀπόκρεω Καν. ὡδ. γ' Θεοτ. Στουδίτης)· κυφορήσασα ἀνάνδρως (Σαββ. γ' ἔβδ. νηστ. ὡδ. η' Θεοτ.).
κ υ ο φ ὁ ρ ο ς ἀνανδρος (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Καν. ὡδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ † Κανὼν Κοσμᾶ ἀναστάσιμος ὡδ. α' τροπ. γ')· κυφόρος παρθένος 275, 255 (Εὐχ.)· κυφόρος τοῦ πρὸ ἑωσφόρου ἀνατείλαντος (εἰς τοὺς Αἰῶνες τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τροπ. β')· κυφόρος κόρη (Σεπτ. κγ' Καν. ὡδ. η' Θεοτ.).
κ υ π ᾱ ρ ι σ σ ο ς ὑψηλοτάτη καὶ εὐώδης εὐθυποροῦσα εἰς ὕψος τῆς θεωρίας Θεοῦ (Προσὸμ. ἤχ. πλ. α' Εὐχ.).
κ ὕ π ε λ λ ο ν πάγχρυσον τὸ ποτίζον τοὺς πιστοὺς 255, 121· — σεπτὸν καὶ πάγχρυσον (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Β). X
* κ υ ρ ῖ α κόσμου καὶ ἀνωτέρα πάντων 67, 5 (Θηκ.)· κυρία τῶν ὅλων 165, 3 (Μαν. ρήτωρ)· κυρία τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς 23, 216 (Θηκ.)· κυρία τῶν περάτων 137, 39 (Θηκ.)· κυρία τοῦ παντός ('Ιαν. κ' Καν. (β') ὡδ. ζ' Θεοτ.)· κυρία τῆς κτίσεως († Καν. ἀγ. Νικολάου ὡδ. α' Θεοτ.)· κυρία ἀπάντων ὁρατῶν καὶ ἀοράτων († Καν. Μαξίμου μάρτυρος ὡδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ).
κ υ ρ ι ε ὕ ο υ σ α ἀπάντων τῶν κτισμάτων

(Παρακλ. ἤχ. γ' Τετ. ἔσπ. Στιχ. Δόξα)· κυριεύουσα γῆς καὶ θαλάττης καὶ πάντων αἰσθητῶν καὶ νοητῶν 68, 165 (Θηκ.)· κυριεύουσα τῶν Κυριοτήτων (Προσὸμ. ἤχ. πλ. β' Ἀνδρέας).

κ υ ρ ι ο τ ὁ κ ο ς 165, 110, 115, 125 (Μαν. ρήτωρ)· κυριοτόκος ἀγνή ἔργῳ καὶ λόγῳ 44, 44 (Εὐχ.)· κυριοτόκος ἀληθῶς καὶ ὄντως θεοτόκος 78, 130 (Εὐχ.)· κυριοτόκος θεοτόκος καὶ κυρία πάσης κτίσεως 77, 162 (Εὐχ.)· κυριοτόκος κυρίως 113, 165 (Εὐχ.)· κυριοτόκος παρθένος 186, 7, 59 (Εὐχ.)· κυριοτόκος γεννήσασα τὸν ἔχοντα τὴν κυρείαν πάσης ὁρατῆς καὶ ἀοράτου κτίσεως († Καν. Παύλου τοῦ Θηβαίου ὡδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης).

κ υ ρ ι ὠ ν υ μ ο ς ὡς κυρείαν ἔχουσιν κατὰ πάσης τῆς κτίσεως 210, 195 (Μάρκος Εὐγενικός).

κ υ ρ ι ω τ έ ρ α τῶν κυριοτήτων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

Λ

* Λ α β ῖ ς ¹ ἀνθρακοφόρος 108, 239 (Εὐχ.). — ἀνθρακοφόρος φλογώδης πυρίνη 77, 294 (Εὐχ.)· λαβὶς βαστάσασα τὸν νοητὸν ἀνθρακα καὶ ἐκκαθάρασα τὴν φύσιν τῶν βροτῶν 49, 15 (Μητροφ.)· λαβὶς θεοδόχος ἀνθρακοφόρος 279, 277 (Εὐχ.). — ἀνθρακοφόρος αἶλλον ἀνθρακα θεότητος φέρουσα ἐν χειρὶ 276, 70 (Εὐχ.)· λαβὶς θεία ἦν ἐθεάσατο Ἡσαΐας 20, 119 (Θηκ.)· λαβὶς θείου ἀνθρακος 288, 67 (Μητροφ.) 38, 1 ('Ιωσήφ)· λαβὶς ἡ τὸν θεῖον ἀνθρακα φέρουσα 11, 259, 22, 220 (Θηκ.). — ἡ τὸν θεῖον ἀνθρακα ἐν γαστρὶ χωρήσασα 214, 7 (Θηκ.)· λαβὶς προφῆτας καθαίρουσα (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Δ)· λαβὶς πυρρίμορφος λαμπρὰ καὶ δλόφωτος († Στιχ. Θεοτοκίον)· λαβὶς φλογοφόρος (Μαν. ρήτωρ)· 276, 106 (Εὐχ.). — φλογοφόρος ἦν Ἡσαΐας ἔβλεψε (Παρακλ. ἤχ. β' Τρίτη πρωτὶ Καν. ὡδ. α' Θεοτ.) — φλογοφόρος ἡ ἀνθρακα φέρουσα τοῦ αἵλου πυρός († Κανὼν Προδρομοῦ ἤχ. πλ. β' ὡδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.) — φλογοφόρος ἡ τὸν νοητὸν ἀνθρα-

(1) Ἐν τῷ Σ' Κεφαλαίῳ, 6 ὁ Ἡσαΐας λέγει : « καὶ ἀπεστάλη πρὸς με ἐν τῶν σεραφίμ καὶ ἐν τῇ χειρὶ εἶχεν ἀνθρακα, ὃν τῇ λαβίδι ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου καὶ ἤψατο τοῦ στόματός μου καὶ εἶπεν· ἰδοὺ ἤψατο τοῦτο τῶν χειλέων σου καὶ ἀφελεῖ τὰς ἀνομίας σου καὶ τὰς ἁμαρτίας σου περικαθαριεῖ ».

κα κατέχουσα 90, 37 (Θηκ.).· λαβίς φωτοφόρος καὶ θεία ἢ φέρουσα μέσον τὸν ἀνθρακα 65, 78 (Θηκ.).· λαβίς μυστική ἢ τὸν ἀνθρακα Χριστὸν συλλαβοῦσα ἐν γαστρὶ (Μεγαλυν. Ὑπαπαν. Γερμανός).· λαβίς ἢ θεία ἢ τὸν θεῖον ἀνθρακα ἀρρήτως δεξαμένη (Παρακλ. ἡχ. γ' Πέμπ. πρωτὶ Καν. ὠδ. η' Θεοτ.).· λαβίς ζῶσα πάγχρους († Εὐχ. Καν. εἰς Χριστὸν ὠδ. θ' Θεοτ.).· λαβίς φρικτὴ καὶ πυρίμορφος († Νοεμ. ιγ' Καν. (εἰς Χρυσόστομον) (η') ὠδ. δ' Θεοτ. Εὐχ.).· λαβίς παναλώμνητος τεκοῦσα τὸν ἀνθρακα († Καν. (γ') Θωμᾶ ἀπ. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ).· λαβίς νοητὴ ἀνθρακα φέρουσα θεῖον· λαβίς πυροφόρος ἐν χερσὶ τὸν ἀνθρακα τὸν θεῖον καὶ φλογερὸν φέρουσα († Στιχ. Ὑπαπαντηῆς).

λ α β ο ὕ σ α κληρὸν τὴν βασιλείον πόλιν εἰς κατοίκησιν († Καν. Μακίου ὠδ. α' τροπ. α' Γεώργιος).

λ α θ ο ὕ σ α τοὺς νόμους τῆς φύσεως ἐν τῷ τόκῳ 27, 223 (Ἀνδρέας). Πεντηκ. Τρίτη πρωτὶ μετὰ τὴν Κυρ. τὼν Μυροφόρων.

λ α κ κ ο σ ἄσκαφος (προσηγορία τῶν 60 δυνατῶν ἐν τῷ Ἀσματι τῶν Ἀσμάτων).

λ α λ η μ α ἀνέκφραστον (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Σαβ. ἔσπ. Στιχ. μικροῦ ἔσπερ.) — μέγιστον ἀνέκφραστον († Κανὼν Εὐαγγελ. ὠδ. θ' τροπ. γ' Ἰωσήφ).· λάλημα ξένον τῶν ἀγγέλων 298, 25 (Μαν. ρήτωρ).· λάλημα προφητῶν ἀποστόλων καὶ μαρτύρων 230, 66 (Εὐχ.).· (ἴδ. καὶ ἄκουσμα).· λάλημα προφητῶν τὸ περιδοξόν († Καν. εἰς τὸν Εὐαγγελ. ὠδ. θ' τροπ. γ' Θεοφάνης).· λάλημα φρικωδέστατον (Προσόμ. ἡχ. βαρὺς Ἀνδρέας).

λ α μ π ά δ ι ο ν τοῦ Λόγου θεῖον καὶ τερπνὸν (Ἰαν. ιε' καὶ νῦν τῶν Ἀποστίχων).· λαμπάδιον φωτοφόρον (Προσόμ. ἡχ. πλ. δ' Καλλίνικος) — ἡγλαϊσμένον (Παρακλ. Σαβ. ἔσπ. Στιχ. πλ. δ').

λ α μ π α δ ο υ χ ί α φαιδρὰ τῶν πιστῶν 208, 37, 311, 116 (Θηκ.).

λ α μ π α δ ο ὕ χ ο σ τοῦ ἀσβέστου πυρὸς († Καν. Γρηγορ. Ἀρμενίας ὠδ. ζ' Θεοτ. Γερμανός).

* λ α μ π ά ς ἀκοίμητος 48, 33, 95, 124 (Θηκ.).· λαμπὰς τοῦ ἀπροσίτου φωτὸς (Αὐγ. ιε' Στιχ. Λιτῆς).· λαμπὰς ἄσβεστος (Παρακλ. ἡχ. α' Παρασκ. ἔσπ. Δόξα Ἀποστίχων).· 159, 103, 316, 210 (Λάσκαρης).· λαμπὰς ἄσκιος (Ἰουλ. κε' Στιχ. β' Ἀπο-

στίχων).· λαμπὰς ἀστράφασα τὸν νοητὸν ἥλιον (Σεπτ. θ' Καν. ὠδ. α' τροπ. α').· λαμπὰς τοῦ ἡλίου († Στιχ. Θεοτοκίον).· Πεντηκ. Κυρ. τοῦ Τυφλοῦ εἰς τὸν μικρὸν ἔσπερ. τροπ. β').· λαμπὰς καταυγάζουσα 200, 158 (Μαν. ρήτωρ).· 210, 184 (Μάρκ. Εὐγεν.).· λαμπὰς λευκοφαῆς τοῦ φωτὸς τοῦ ἀδύτου 4, 163 (Εὐχ.).· λαμπὰς ἢ νοητὴ 209, 207.· λαμπὰς ὁλόφωτος καὶ ἄσβεστος Εἰρμ. 100, 47 (Κοσμᾶς). — ὁλόφωτος τῆς χάριτος 80, 157 (Εὐχ.).· λαμπὰς παμφαῆς τοῦ ἀπροσίτου φωτὸς Εἰρμ. 245, 62 (Ἀνδρέας).· λαμπὰς ἀμφοῦς ἐν ἡ ἐσκήνωσε τὸ φάος τὸ ἀπρόσιτον τοῦ ἡλίου τῆς δόξης 71, 130 (Μαν. ρήτωρ).· λαμπὰς πολύφωτος 140, 164 (Θηκ.).· 204 15 (Θεοφάνης).· λαμπὰς σελασφόρος καὶ χρυσαυγίζουσα († Κανὼν εἰς τὸν Πρόδρομον ἡχ. πλ. β' ὠδ. η' Θεοτ. Εὐχ.).· 204, 149 (Θεοφάνης).· λαμπὰς ἢ τὸ φῶς ἀνατείλασα († Καν. Συμεῶν Θαυμαστορεῖτον ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης).· λαμπὰς τῶν ἐν σκότει 220, 63.· λαμπὰς ὑπέρφωτος τοῦ ἡλίου τῆς δόξης (Παρακλ. ἡχ. δ' Δευτ. πρωτὶ Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ) 141, 1 (Εὐχ.).· λαμπὰς φωτιστικὴ καὶ χρυσαυγὴς (Παρακλ. ἡχ. πλ. δ' Κυρ. πρωτὶ Καν. Θεοτ. ὠδ. η' τροπ. γ' — τοῦ ἀδύτου ἡλίου Εἰρμ. 262, 46.· λαμπὰς φαεινὴ Εἰρμ. 5, 46 (Δαμ.).· Εἰρμ. 27, 51 (Γεώργ. Σικελιώτης).· λαμπὰς φωτεινοτάτη φῶς ἀπαστράπτουσα ἐν-θέων χαρισμάτων (Παρακλ. ἡχ. βαρὺς Καν. (α') ὠδ. θ' Θεοτ.).· λαμπὰς φωταυγὴς τοῦ κόσμου (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ε).· λαμπὰς φωτοδόχος τοῖς ἐν σκότει φα-νεῖσα (Ρωμ. Ἀκάθ. Φ) 170, 1.· λαμπὰς φωτιστικὴ καὶ χρυσαυγὴς 312, 95 (Δαμ.).· λαμπὰς νοητὴ βαστάζουσα τὸ φέγγος τῆς θεότητος (Παρακλ. ἡχ. γ' Σαβ. πρωτὶ Δόξα τῶν Αἰνῶν).· λαμπὰς φωτοφόρος θεία (Νοεμ. κα' κάθισμα (γ').· λαμπὰς φωσφόρος (Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. η').

λ α μ π η δ ὶ ο ν τῆς ἀστραπῆς ἢ διαυγάζουσα γῆς τὰ πέρατα (Μαρτ. α' Στιχ. Θεοτ. ἐσπερινοῦ).

λ α μ π ο υ σ α ἀγνεῖας ἀνθεὶ καὶ φαιδρῶ ἐρυθίματι 265, 122 (Εὐχ.).· λάμπουσα φανωτάταις λάμψεσι παρθενίας († Καν. Ἀθηνόδωρου ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ).· λάμπουσα ἐν κάλλει τῆς παρθενίας 141, 29 (Δαμ.).· λάμψασα ταῖς ἀκτῖσι τοῦ φωτὸς τὴν οἰκουμένην 22, 166 (Θηκ.).· λάμψασα

- φῶς γνώσεως τοῖς ζητοῦσι σωτηρίαν 30, 110 (Εὐχ.)· λάμψασα χαρὰν καὶ τὴν λύπην μειώσασα 134, 9 (Θηκ.)· λάμπουσα παντοίων ἀρετῶν ἐπιδείξεισιν († Καν. Ἰουλιανοῦ ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ).
- λ α μ π ρ ᾶ (Ἰουλ. ιγ' Καν. πατέρων τῆς Δ' συνόδου ὠδ. η' Θεοτ. Φιλόθεος).
- λ α μ π ρ ο τ έ ρ α πάσης κτίσεως (Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. γ' τροπ. α' Γεώργιος)· λαμπροτέρα ἡλιακῶν λαμπηδόνων (Ἰαν. ιε' καὶ νῦν τῶν Ἀποστίχων)· λαμπροτέρα ἡλίου († Καν. ἀγ. Νικολάου ὠδ. γ' Θεοτ. Ἀνδρέας)· λαμπροτέρα πάσης οὐρανοῦ στρατιᾶς (Τριῶδ. Κυρ. Ἀσώτ. Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ Στουδίτης).
- λ α μ π ρ ό τ η ς καὶ ἀγαλλίαμα πιστῶν 255, 31.
- λ α μ π ρ υ ν θ ε ῖ σ α δόξη θεϊκῇ 161, 141 (Μάρκ. Εὐγεν.).
- λ α μ π τ ή ρ τοῦ ἀδύτου φέγγους (Ρωμ. Ἀκάθ. Φ)· λαμπτήρ ἀειζῶου λύχνου (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Α)· λαμπτήρ τοῦ κόσμου ἀείφωτος 11, 77· λαμπτήρ ψυχῶν 11, 47.
- λ ε ι μ ὦ ν ἐξανθήσας ἄνθος ἀφθαρσίας 41, 107 (Εὐχ.)· λειμῶν εὐανθέστατος χαρίτων τοῦ πνεύματος 71, 204 (Μαν. ρήτωρ)· λειμῶν ὁ εὖσμος 11, 46· λειμῶν ἡδύπνοος 264, 314 (Εὐχ.)· λειμῶν θεοφύτευτος 279, 228 (Εὐχ.)· λειμῶν πολυανθῆς 228, 76 (Εὐχ.)· λειμῶν εὐθαλῆς (Προσόμ. Ἀνδρέας).
- λ ε λ α μ π ρ υ σ μ έ ν η τῷ φέγγει τῆς ἀγνείας 276, 86 (Εὐχ.)· λελαμπρυσμένη πεποικιλμένη πάσαις ἀρεταῖς (Μαρτίου κζ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· λελαμπρυσμένη καὶ τεθαυμασμένη ὅτι μόνη Χριστὸν τὸν θεάνθρωπον ἀνάνδρως συνέλαβε καὶ ἀπόνοως ἐκύησε († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).
- λ ε π τ ύ ν α σ α ὡς κόριν τῆς ἔχθρας τὸ θριγγίον 270, 180 (Εὐχ.).
- λ ε υ κ α ν θ ε ῖ σ α ὑπὲρ χιόνα († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).
- λ ί θ ο ς ἡ τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον τέξασα 11, 99· λίθος τίμιος Θεοῦ ὑπερέχουσα τῶν λίθων ἀπάντων (Προσόμ. ἡχ. β' Μητροφ.).
- * λ ι μ ῆ ν ἄκλυστος 121, 7 (Ἠλίας Κρήτης)· πανάκλυστος σωτηρίας († Στιχ. Θεοτ. ἀγ. Δημητρίου)· λιμὴν ἀκλυδώνιστος 132, 115 (Λάσκαρης)· — ἄκλυστος ἐν ζάλαις 68, 121 (Θηκ.)· λιμὴν ἀκυμότατος 173, 101

- (Θηκ.)· λιμὴν ἀσφαλῆς, προστασία φοβερὰ καὶ τεῖχος ἄρρηκτον 55, 105· λιμὴν τῶν ἐν ἀνάγκαις 156, 15· λιμὴν ἀχείμαστος (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Σαβ. ἐσπ. Ἀπολυτ. Θεοτ.)· 53, 119· λιμὴν τῶν τοῦ βίου πωτήρων (Ρωμ. Ἀκάθ. Ρ)· λιμὴν εὐδίου 164, 76 — εὐδίου διασώζουσα ἐκ πικρᾶς ζάλης 50, 26 (Θέκλα)· λιμὴν θαλαττεύνωντων σωτήριος 17, 168 (Δαμ.)· λιμὴν θείας γαλήνης παθῶν († Καν. Μανουήλ, Σαβέλ ὠδ. α' Θεοτ. Θεοφάνης)· λιμὴν θεῖος τῶν πιστῶν 241, 165 (Μητροφ.)· 18, 6 (Δαμ.)· λιμὴν κοινὸς σωτηρίας τοῖς ναυτιῶσιν ἐν σάλῳ τῶν παθῶν 41, 75 (Εὐχ.)· λιμὴν κοσμοδωστος 93, 183 (Θηκ.)· λιμὴν κινδυνεύόντων εὐδίου 48, 175· λιμὴν ὀρθοδόξων καὶ προστασία 11, 222· λιμὴν τῶν ἐν πελάγει συμφορῶν 42, 283 (Εὐχ.)· λιμὴν καὶ σωτηρία ἀσφαλῆς τοῦ κόσμου 58, 58 (Γεώργιος)· λιμὴν σωστικὸς 11, 45· λιμὴν σωτηρίας ἄκλυστος 214, 199 (Θηκ.) — σωτηρίας πανάκλυστος (Ὀκτ. ε' καὶ νῦν ἐσπερινοῦ) — σωτηρίας καὶ τεῖχος ἀκράδαντον (Παρακλ. ἡχ. 6' Κυρ. πρωτὶ Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Δαμ.)· λιμὴν σωτήριος 10, 1 — σωτήριος παθῶν τὸ κλυδώνιον καταπραΰνουσα (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Τρίτη πρωτὶ Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· λιμὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν (Κανὼν τῆς Ἰνδίκτου ὠδ. δ' Θεοτ.).
- λ ό γ ι ο ν τὸ χρυσοῦν, διάλιθον καὶ χρυσοῦφαντον († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν).
- λ ό γ ο ς τῶν προφητῶν 255, 3.
- λ ο υ τ ή ρ ἀκένωτος θείας καθάρσεως 132, 237 (Λάσκαρης)· λουτήρ ἐκπλύνων συνειδησιν (Ρωμ. Ἀκάθ. Φ)· λουτήρ ἐκπλύνων ῥύπον ἐγκάρδιον 186, 222 (Εὐχ.)· λουτήρ τῶν ἰάσεων 238, 284 (Εὐχ.).
- λ ο χ ε ύ ο υ σ α καὶ ἀγνεύουσα ἐν ταῦτ' παιδοποκοῦσα καὶ ἀγνοήσασα πείραν ἀνδρὸς (Τριῶδ. Σαβ. πρὸ τῆς Ἀπόκρεω Καν. ὠδ. β' Θεοτ. Θεόδωρος Στουδίτης).
- λ ο χ ε ύ τ ρ ι α ἐλεήμον ἐλεήμονος Λόγου 1, 92 (Εὐχ.)· λοχεύτρια Θεοῦ 14, 18· λοχεύτρια Θεοῦ παναμώμητος (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Τετ. πρωτὶ Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ) — Θεοῦ τοῦ ἑαυτῆς δημιουργοῦ 16, 44 (Δαμ.) — Θεοῦ ὑπὲρ λόγον 8, 8· λοχεύτρια καινὴ Εἰρμ. 279, 69 — Λόγου 4, 89 (Εὐχ.) — ἐλεήμονος Λόγου 40, 80 (Εὐχ.)· λοχεύτρια πανευπρεπῆς καὶ ἀρίστη τοῦ πλαστοουργοῦ καὶ ἀριστοτέχνου Εἰρμ. 358,

48 (Σέργιος Ἀγιοπολίτης)· λοχεύτρια πανσθενουργόφωτος Εἰσμ. 271, 35· λοχεύτρια καὶ παρθένος 40, 48 (Εὐχ.)· λοχεύτρια πυρὸς ἀστέκτου 209, 194· λοχεύτρια φεραυγῆς († Ἐξαποστειλ. Κοιμ. Θεοτόκου)· λοχεύτρια ἀλοχεύτως λοχεύσασα († Νοεμ. ιγ' Καν. εἰς Χρυσόστομον) (γ') ὠδ. θ' Θεοτ. Εὐχ.)· λοχεύτρια πυρὸς αὐλου († Καν. (δ')) εἰς Πέτρον ὠδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.).

λ ὕ σ α σ α τὴν ἀχλὺν τῆς ἀπάτης 90' 3 (Θηκ.)· λύσασα ἐν γαστρὶ τὴν ἀρχαίαν ἀρὰν (Πεντηκ. Κυρ. Μυροφ. Καν. ὠδ. α' Ἀνδρέας)· λύσασα Εὐας τὴν ἀπότισιν 130, 203 (Θεοφάνης)· λύσασα τῆς Εὐας τὴν λύπην, τὸν Ἀδὰμ τὸν νέον τέξασα 49, 231 (Μητροφ.)· λύσασα τῆς Εὐας πᾶσαν τὴν κατήφειαν 135, 13 (Θηκ.)· λύσασα τὸ κατάρκωμα τῆς Εὐας 138, 91 (Θηκ.)· λύσασα τὸ κατάρκωμα τοῦ θανάτου 92, 177 (Θηκ.)· λύσασα πταίσματα ψυχῶν 31, 134 (Μάρκου Εὐγεν.)· λύσασα τὴν στείρωσιν τῶν ἀγαθῶν 228, 150 (Εὐχ.)· λύσασα σκότος ὁρθοφ τῆς μετανοίας καὶ νύκτα τῶν παθῶν 79, 25 (Εὐχ.)· λύσασα φθορὰν τοῦ Ἀδὰμ (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Μ)· λύσασα τὰ δεσμὰ τῆς ἀπαγωγῆς ἡμῶν (Νοεμβ. ιδ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοφ.)· λύσασα τὸν φραγμὸν τῆς κατάρας († Ἰουλ. ε' (Ἀστίου) Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· λύσασα τῷ τοκετῷ κατακρίσεως δεσμὰ († Καν. ἀγ. Δημητρίου ὠδ. ζ' Θεοτ.)· λύσασα τὴν κατάραν τοῦ νόμου († Καν. Ἀκακίου μάρτ. ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης).

λ ὕ σ ι ς τῆς ἀρᾶς 11, 145, 21, 152 (Θηκ.) — ἀρᾶς τῶν προγόνων (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Α) — κατάρας 14, 154· λύσις τῆς ἀθυμίας καὶ χαρᾶς ἡ πρόξενος (Ἰουλ. κε' Στιχ. δ' ἔσπερ.).

λ υ τ ῆ ρ ι ο ν κατάρας 14, 207· λυτήριον λύπης 18, 104 (Δαμ.)· λυτήριον τῶν δακρύων (Προσόμ. ἡχ. πλ. δ' Νικ. Κατασκευητός).

λ ὕ τ ρ ο ν δεινῶν καὶ παράκλησις πόνων 30, 91 (Εὐχ.)· λύτρον θλίψεων 30, 15 (Εὐχ.)· λύτρον τῶν προπατόρων († Ἐξαποστειλ. η' Σεπτ.).

* λ υ τ ρ ο υ μ ῆ ν η τῆς βαρβάρου θρησκείας, Ρωμ. Ἀκαθ. Ι)· λυτρουμένη σκανδάλων 249, 109 (Θηκ.)· λυτρωσαμένη τῆς κακίας τοῦ πολεμήτορος 213, 85 (Θηκ.).

λ ὕ τ ρ ω σ ι ς ἀμαρτανόντων 173, 34 (Θηκ.)·

λύτρωσις αἰχμαλώτων († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελ.)· λύτρωσις τῶν δακρύων τῆς Εὐας (Ρωμ. Ἀκαθ. Α)· λύτρωσις δακρύων 14, 179 — τῶν δακρύων καὶ τῶν πόνων τῆς Εὐας 25, 96 (Θηκ.)· λύτρωσις Εὐας καὶ τοῦ Ἀδὰμ ἐξανάστασις 134, 11 (Θηκ.)· λύτρωσις κατάρας παλαιᾶς 279, 1 (Εὐχ.)· λύτρωσις πάντων τῶν πιστῶν 10, 150· λύτρωσις τῶν πόνων τῆς Εὐας 23, 219 (Θηκ.).

* λ υ χ ν ί α ἀγία κεκτημένη φῶς τὸ πρὸ αἰώνων ἐκ πατρὸς ἐκλάμψαν καὶ πάντας καταυγᾶσαν († Καν. Φίληκος ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ)· λυχνία ἀείφωτος 274, 30 (Εὐχ.)· λυχνία αὐγάζουσα 11, 18· λυχνία ἐπτάφωτος 89, 42 (Θηκ.) — ἐπτάφωτος ἦν προεῖδεν ὁ προφήτης 22, 15 (Θηκ.) — ἐπτάφωτος καὶ ὁλόχρυσος ἦν Ἡσαΐας προεώρακεν († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν) — ἐπτάφωτος φέρουσα τὸ ἐπουράνιον φῶς 65, 127 (Θηκ.) — ἐπτάφωτος τὸ πῦρ τῆς θεογνωσίας φέρουσα († Καν. μεγ. Βασιλείου ὠδ. δ' Θεοτ. Εὐχ.) — ἐπτάφωτος τὸ πῦρ τῆς θεότητος φέρουσα φαῖνον τοῖς ἐν σκότει κινδυνεύουσιν (Παρακλ. ἡχ. πλ. β' Τρίτῃ πρωτὶ Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· λυχνία θεαυγῆς 59, 209 (Ἀθαν. π)χης)· λυχνία θεία πυρφόρος τῶν χαρισμάτων 131, 190 (Μαν. ρήτωρ)· λυχνία τῆς θείας δόξης (Παρακλ. ἡχ. β' Σαβ. πρωτὶ Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· λυχνία ἔνδον δεξαμένη τὸ πῦρ τῆς θεότητος καὶ μὴ φλεχθεῖσα († Καν. Ἰακώβου καὶ Ἀζα ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ)· λυχνία θείας δόξης ἀπαύγασμα φέρουσα 72, 150· λυχνία θεῖον φωτὸς (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Τρίτῃ πρωτὶ Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· λυχνία καὶ κλίνη σεπτὴ (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Δ)· λυχνία λαμπαδηφόρος 99, 120 (Ἀρσένιος)· λυχνία νοερὰ καὶ ἐπτάφωτος 7, 105 (Κλήμης)· λυχνία νοητὴ ἦν προεῖδεν ὁ προφήτης τὸ θεῖον λαμπάδιον φέρουσα 206, 122· λυχνία νοητοῦ φωτὸς 43, 165 (Εὐχ.)· λυχνία πάγχρυσος καὶ πλήρης ἀσβέστου θείου φάους 108, 239 (Εὐχ.)· λυχνία παμφαῆς φαίνουσα τὸ πᾶν 47, 140 (Ἰγνάτιος)· λυχνία πολύφωτος († Κανὼν εἰς τὸν Πρόδρομον ἡχ. πλ. β' ὠδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.) 14, 90 — πολύφωτος φωταγωγοῦσα καὶ καταυγάζουσα τοὺς ἐν νυκτὶ τῶν θλιβερῶν 144, 102 — πολύφωτος χρυσῇ ἐκπέμπουσα θείων χαρισμάτων τὰς ἀκτίνας πλουσιῶς 32, 171

(Μαν. ρήτωρ)· λυχνία σεπτὴ (Νοεμ. δ' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ)· λυχνία τριφω-
τὸς († Θεοτοκίον)· λυχνία φαινή (Πα-
ρακλ. ἡχ. πλ. α' Πέμπ. πρωὶ Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· λυχνία φαινή ἐξ ἧς φέγ-
γος τὸ θαυμαστὸν φρυκτωρεῖ κόσμον ἅπαν-
τα (Παρακλ. ἡχ. δ' Δευτ. πρωὶ Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ)· λυχνία φέρουσα φῶς τὸ
προαιώνιον 149, 96 (Εὐχ.)· λυχνία φωσφο-
ροῦσα πιστοῖς τὰ χαρίσματα 11, 189· λυ-
χνία φωτεινόμορφος (Παρακλ. ἡχ. α' Τετ.
ἔσπ. Προσόμ. Θεοτ.)· λυχνία φωτειδὴς καὶ
χρυσανγῆς τὸ θεῖον λαμπάδιον ἔνδον κατέ-
χουσα 173, 155 (Θηκ.)· λυχνία φωτολαμ-
πῆς φωτὸς ἀδύτου 83, 42 (Μητροφ.) λυ-
χνία φωτὸς τοῦ τρισηλίου 117, 182· λυχνία
φωτιστικὴ τὸ θεῖον λαμπάδιον φέρουσα
(Ἰουν. κβ' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ) —
φωτὸς τὸ θεῖον πῦρ ἡ βαστάσασα 14, 210·
λυχνία φωτοφόρος 256, 119 (Μάρκ. Εὐ-
γεν.)· Εἰρμ. 331, 80 (Ἀνδρέας)· λυχνία
φωτανγῆς καὶ ὑπέρλαμπρος (Προσόμ. ἡχ.
πλ. α' Θεοφάνης)· λυχνία χρυσανγῆς 1.
296 (Εὐχ.)· 204, 13 (Θεοφάνης)· 221,
164 (Δαμ.)· — χρυσανγῆς τοῦ ἡλίου τῆς
δόξης 4, 161 (Εὐχ.) — χρυσανγῆς καὶ
φαιδρωτάτη († Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. τροπ.
α') — χρυσανγῆς φῶς τὸ ὑπερούσιον ἀρ-
ρήτως κατέχουσα 168, 30 (Θηκ.) — χρυ-
σανγῆς τοῦ φωτὸς τοῦ αὐτοῦ τοῦ λαμπάδιον
μέσον κεκτημένη τὸν Χριστὸν 181, 37
(Εὐχ.)· λυχνία χρυσανγίζουσα 228, 56
(Εὐχ.) — χρυσανγίζουσα χωρητικὴ ἀσβέ-
στου φάους καὶ φέγγους ἀδύτου 183, 246
(Εὐχ.) — χρυσανγίζουσα ἑπταφώτοις χα-
ρίσμασι 130, 65 (Θεοφάνης)· λυχνία χρυ-
σῇ ἡ τὸ θεῖον λαμπάδιον κατέχουσα 28, 77
(Φώτιος) — χρυσῇ φωτοφόρος 44, 189
(Εὐχ.) — χρυσῇ φωτὸς τοῦ θεοῦ 162, 89
(Θεοφάνης)· λυχνία χρυσοφαῆς 187, 276
(Εὐχ.)· — χρυσοφαῆς τοῦ θεοῦ φέγγους
(Μαρτ. η' Κάθ. Θεοτ. Θεοφάνης)· λυχνία
τοῦ ὑψίστου φωτεινόμορφος 216, 247
(Θηκ.)· λυχνία τὸ φῶς τὸ θεῖον βαστάσα-
σα (Ἰαν. κ' Καν. (β') ὠδ. δ' Θεοτ.)· λυ-
χνία κατάχρυσος (Ἀπριλ. κγ' Καν. (α')
ὠδ. ζ' Θεοτ. Δαυίδ)· λυχνία ἐν ἣ τὸ πῦρ
τῆς θεότητος οἰκῆσαν ἐφώτισε τοὺς νυκτώ-
δει συνταχθέντας φθορᾶ (Τριῶδ. ὠδ. η'
Θεοτ. Τετάρτη πρωὶ Α' ἐβδ. τῶν νηστει-
ῶν, Ἰωσήφ Στουδίτης)· λυχνία χρυσοκαλ-

λώπιστος (Καν. Κυρ. ὁρθοδοξίας, ὠδ. ε'
Θεοτ. Θεόδωρος)· λυχνία χρυσήλατος τοῦ
Ζαχαρίου († Κάθ. Θεοτ. εἰς Θέκλαν)· λυ-
χνία χωρήσασα τὸ λαμπάδιον τὸ θεῖον μυ-
στικῶς, τὸ φωτίσαν πᾶσαν πνοὴν φρυκτω-
ρίαις μυστικαῖς († Καν. Συλλήψεως ἀγίας
Ἀννης, ὠδ. η' τροπ. β')· λυχνία ὑποδε-
χθεῖσα τὸ φῶς τῆς θεότητος († Οἶκος προ-
εόρτ. Εὐαγγελισμοῦ)· λυχνία χρυσολαμπῆς
φωτὸς ἀδύτου 83, 42 (Μητροφ.).

λ ύ χ ν ο ς ἄσβεστος (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ.
Γ)· λύχνος σεπτὸς καὶ φωσφόρος (Ρωμ.
Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ζ)· λύχνος φαινὸς 11,
133.

Μ

Μ α κ α ρ ί α ἐν γενεαῖς γενεῶν Εἰρμ. 153, 83
(Θεόδ. Στουδίτης)· μακαρία ἐν γυναιξὶ
(Σεπτ. η' Στιχ. Λιτῆς) — ἐν πάσαις γενε-
αῖς (Παρακλ. ἡχ. πλ. 6' Σαβ. πρωὶ Μακαρ.
καὶ νῦν).

μ α κ α ρ ι ζ ο μ ε ν η ἀπὸ ἀνατολῶν μέχρι δυ-
σμῶν χριστιανικῶς τε καὶ φιλευσεβῶς (†
Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

μ α ρ ά ν α σ α φυτὰ τῆς ἀθείας 173, 55
(Θηκ.)· μαράνασα τῷ θεοφύτῳ βλαστῷ
τοῦ θανάτου τὴν φυὴν († Καν. Μιχαὴλ
θαυματουργοῦ ὠδ. ζ' Θεοτ.)· μαράνασα
τῷ βλαστῷ τὴν ξύλῳ βλαστήσασαν ἀμαρ-
τίαν 17, 72 (Δαμ.)· μαράνασα τὰ φυτὰ
τῆς κακίας (Σεπτ. γ' Κανὼν Ἀνθίμου ὠδ.
ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· μαράνασα τοῦ θανά-
του τὴν φθορὰν τῷ τόκῳ (Ἰαν. ιγ' Καν.
(α') ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ) : μαράνασα
τῆς κακίας τὰ βλαστήματα τῷ θεῷ βλαστῷ
(† Καν. Γρηγ. Δεκαπολίτου ὠδ. δ' Θεοτ.
Ἰωσήφ).

μ α ρ γ α ρ ι τ η ς τοῦ Χριστοῦ ὁ λαμπρότατος
(Προσόμ. ἡχ. β' Μητροφ.).

μ ε γ α λ ε ῖ ο ν χαρᾶς τῆς θείας 245, 25 (Κλή-
μης)· μεγαλεῖον τῆς φρικτῆς οἰκονομίας
Θεοῦ († Ρωμ.)· καὶ † Λόγος εἰς τὴν Κοί-
τησιν τῆς Θεοτόκου Ἀνδρέου Κρήτης).
μ ε γ α λ ο δ ο ξ ο τ ά τ η († Δαμ. Λόγος εἰς
Εὐαγγελισμόν).

μ ε γ α λ ύ ν α σ α ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον (Πα-
ρακλ. ἡχ. β' Τρίτη πρωὶ Καν. (β') ὠδ.
δ' Θεοτ. Ἰωσήφ).

μ ε γ α λ υ ν θ ε ῖ σ α ὑπὲρ τὸν Σολομόντειον
ναὸν († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελι-
σμόν)· μεγαλύνασα τὴν βρότειον φύσιν (†
Καν. Προδρόμου ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰσίδωρος).

μεγαλυνομένη ὑπ' ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων ὁμοφώνως εἰς πάσας γενεὰς γενεῶν († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

μεγαλόνυμος Εἰσμ. 207, 49 (Ἀνδρέας).

μεθόριον τῆς κτιστῆς καὶ ἀκτίστου φύσεως χαρίτων πολυσύνθετον (Προσόμ. ἤχος β' Ἀθαν. π)χης).

μείνασα ἀμέθεκτος ὑλώδους διαθέσεως καὶ πάσης γῆινης προσενύσεως 166, 93 (Μάρκος Εὐγεν.).· μείνασα ἀμείωτος ἐν τῷ σαρκουῖσθαι τὸν Θεὸν (Ἰαν. ι' Καν. (β') ὠδ. ζ' Θεοτ.).

μειώσασα τὴν ἀρὰν 10, 156· μειώσασα τὸν ζόφον τῆς πλάνης 66, 70 (Θηκ.).· μειώσασα τὴν πτῶσιν τῶν βροτῶν 11, 71.

μειωτής τοῦ σκότους 255, 49.

μελέτημα τῆς καρδίας ἡδὺ (Προσόμ. ἤχ. πλ. β' Μαν. ρήτωρ)· μελέτημα γλυκὺ τῶν χειλέων καὶ ἡδίστα καὶ δρόσος τῆς διανοίας († Καν. Ἰω. Δαμασκηνοῦ ὠδ. δ' Θεοτ. Εὐχ.).

μερίς καὶ κληρος καὶ δόξα καὶ φυλακὴ καὶ σθένος καὶ λαμπρότης τῶν πιστῶν 220, 214.

μέση χρηματίσασα Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων 31, 45 (Μάρκ. Εὐγεν.).· μέσον Θεοῦ καὶ βροτῶν ἱσταμένη τὸν μὲν Θεὸν βροτὸν ἀπειργάσατο, τοὺς δὲ βροτοὺς θεοὺς χάριτι († Καν. Ἰωάν. Θεολόγου ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης).

μεσιτεία ἀνθρώπων ἢ ἀναστόχης 186, 215 (Εὐχ.).· μεσιτεία τῶν ἐν ἁμαρτίαις κατεχομένων 65, 98 (Θηκ.).· μεσιτεία κραταιὰ 201, 89.

μεσιτεύσασα τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους (Παρακλ. ἤχ. γ' Σαβ. ἐσπ. Ἀπολυτ. Θεοτοκίον).

μεσίτις βροτῶν πρὸς Θεὸν 89, 46 (Θηκ.).· μεσίτις εὐδιάλλακτος 30, 105 (Εὐχ.).· μεσίτις τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ († Καν. προεόρτ. Χριστουγέν. ὠδ. θ' τροπ. γ' Γεώργιος)· μεσίτις πρὸς Θεὸν διαλύουσα ἁμαρτημάτων ὀφειλὰς 157, 53· μεσίτις οὐρανοῦ καὶ γῆς Εἰσμ. 329, 34 (Ἀνδρέας)· μεσίτις ἀκοίμητος († Καν. Κοιμ. Θεοτ. ὠδ. ζ' τροπ. γ' Γεώργιος)· μεσίτις τῶν καλῶν († Καν. Παταπίου ὠδ. θ' Θεοτ. Ἀνδρέας)· μεσίτις πεπτωκότων († οἶκος Συλλήψεως ἁγ. Ἀννης)· μεσίτις συμπαθῆς καὶ σύντινος († Σιχ. Θεοτ. Παῦλος).

μεσιτολογούσα ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πληρογυνῶν († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

μεσίτρια βροτῶν ἁμαρτωλῶν πρὸς Χριστὸν 27, 54 (Ἀνδρέας)· μεσίτρια κόσμου τερπνῇ 11, 79· μεσίτρια παντὸς τοῦ κόσμου 24, 149 (Θηκ.).· μεσίτρια τῆς σωτηρίας 294, 161.

μεταβαλοῦσα τῆς Εὐας τὴν ἀρὰν εἰς εὐλογίαν ἔνθεν τῷ θεῷ τόκῳ († Καν. Θεοδώρου Στρατηλ. ὠδ. ζ' Θεοτ.).

μεταβάσασα πρὸς τὸ ἄδυτον φῶς τοὺς ἐν σκότει καθεύδοντας τῆς ἀγνωσίας (Προσόμ. ἤχ. δ' Εὐχ.).

μεταβολὴ καὶ ἀναφυγὴ τῶν ἐν ἀθυμίαις καὶ συμφοραῖς καὶ θλίψεσι καὶ δδύναις 283, 115 (Εὐχ.).· μεταβολὴ τῶν θλιβομένων ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Δευτ. ἐσπ. Δόξα ἀποστίχων)· μεταβολὴ τῶν πενθούντων ἢ θεία († Καν. Ἰω. Θεολόγου ὠδ. θ' Θεοτ. Λάζαρος).

μηκος προαιώνιον προορισμοῦ θείου (Προσόμ. ἤχ. β' Γεώργιος).

μηλέα ἀγλαόκαρπος ἐξ ἧς ἔφυσε μῆλον θεῖον καὶ πανεύσομον (Προσόμ. ἤχ. πλ. β' Παῦλος).

μηλον ἐρυθρόν 270, 143 (Εὐχ.).· μῆλον εὐοσμον τὸ τοὺς πιστοὺς εὐωδιάζον 21, 88 (Θηκ.).· μῆλον κοκκοβαφές καὶ ἡδύπνοον 265, 125 (Εὐχ.).

* μήτηρ ἀληθείας (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ω)· μήτηρ ἀδύτου ἀστέρος (Ρωμ. Ἀκάθ. Ι)· 149, 161 (Εὐχ.).· μήτηρ ἀλόχευτος Εἰσμ. 187, 43 (Δαμ.).· μήτηρ ἀδιάφθορος († Καν. Νεαδίου ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· μήτηρ ἀμνοῦ καὶ ποιμένος (Ρωμ. Ἀκάθ. Η)· μήτηρ ἀμώμητος Εἰσμ. 175, 62 (Σικελιώτης)· μήτηρ ἀνανδρος 265, 232 (Εὐχ.). (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Γ)· — ἀνανδρος τοῦ συνανάρχου νιοῦ (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Α)· — ἀνανδρος παρθένος θηλάζουσα 148, 135 (Εὐχ.).· — ἀνανδρος φέρουσα ἄσπορον Εἰσμ. 341, 70 (Ἡλίας Ἱεροσολύμων)· μήτηρ ἀνερμηνεύτου τόκου καὶ λοχείας (Ἰουλ. κθ' Καν. ὠδ. γ')· μήτηρ ἀνιμφος (Παρακλ. ἤχ. δ' Τετ. πρωτὶ Κάθ. β' Σιχολ.).· μήτηρ ἀπειρανδρος καὶ παιδοτόκος (Κανὼν ἁγ. Μάμαντος ὠδ. θ' Θεοτοκίον)· — ἀπείρανδρος ἀφθόρου τοκετοῦ 67, 33 (Θηκ.).· μήτηρ ἀφθορος Εἰσμ. 175, 30 (Γεώργ. Σικελιώτης)· μήτηρ ἀφθορος παρθενεύουσα († Καν. Μαρίας Αἰγυπτ. ὠδ. ε' Θεοτ. Δαμ.).· μήτηρ ἀφθορος Θεοῦ τοῦ πανοικτίρμονος (Θηκ.).· μήτηρ ἄσπιλος τοῦ δεσπότη (Πα-

ρακλ. ἡχ. πλ. α' Τρίτ πρωὶ Μακαρισμῶν Θεοτ.)· μήτηρ ἀληθινὴ τῆς ζωῆς (Νοεμ. κα' Καν. (α') ὠδ. ἡ' τροπ. β' Γεώργιος)· μήτηρ ἔνδοξος τῆς ὄντως ζωῆς 212, 100· μήτηρ τῆς ζωῆς 156, 31 — ζωῆς τῆς ἀθανάτου τῆς ζωούσης πάντας († Καν. Ζωσίμου μάρτ. ὠδ. θ' Θεοτ. Γεώργιος) — ζωῆς τῆς οὐσιώδους 235, 95· μήτηρ θεονύμφευτος Χριστοῦ Εἰσμ. 81, 26· μήτηρ θεόνυμφος Εἰσμ. 240, 62 ('Ανδρέας)· μήτηρ τοῦ Θεοῦ παναληθῆς (Πεντηκ. τῶν ἁγ. πάντων Καν. ὠδ. 5' τροπ. δ')· μήτηρ ἀψευδῆς Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινὸν (Παρακλ. ἡχ. β' Σαββ. πρωὶ Κάθ. δ') — Θεοῦ συμπαθῆς 86, 138 (Θεοστήρικτος) — Θεοῦ φιλάνθρωπος 47, 218 ('Ιγνάτιος) — Θεοῦ ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον Εἰσμ. 183, 40 (Δαμ.)· μήτηρ θεόνυμφος († Καν. Μεθοδίου π. Κ) πόλεως ὠδ. 5' Θεοτ.)· μήτηρ θεόφωτος 208, 5· μήτηρ δλόφωτος τοῦ πάντων ποιητοῦ 121, 184 ('Ιλίας Κρήτης)· μήτηρ παναληθῆς Θεοῦ (Σεπτ. α' Κανὼν ὅς. γυναικῶν ὠδ. γ' Θεοτ.)· μήτηρ καὶ παρθένος ἄσπιλος καὶ ἀνανδρος τίκτουσα καὶ θηλάζουσα μητροπρεπῶς καὶ ἀγνοοῦσα φθορὰν 182, 117 (Εὐχ.)· μήτηρ τῆς σοφίας καὶ τῆς ζωῆς 104, 90 (Μάρκ. Εὐγεν.)· μήτηρ φωτεινὴ τοῦ ἡλίου τῆς δόξης 209, 6· μήτηρ τῶν ὀρφανῶν καὶ πτωχῶν καὶ χηρῶν († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν)· μήτηρ τοῦ φωτὸς Εἰσμ. 5, 47 (Δαμ.) — φωτὸς τοῦ ἀδύτου 129, 3 (Θεόκτιστος)· μήτηρ φωτοφόρος († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν) — φωτὸς τοῦ ἀπροσίτου 13, 57 ('Ιγνάτιος)· μήτηρ ὑπερθαύματος († Σεπτ. ιγ' Καν. ὠδ. 5' Θεοτ. Γεώργιος)· μήτηρ τῆς χαρᾶς († Στιχ. προεόρτ. Γεννήσεως Θεοτόκου)· μήτηρ θηλάζουσα († Κανὼν Εὐαγγελ. ὠδ. γ' τροπ. β' 'Ιωσήφ)· μήτηρ πανάμωμος τοῦ 'Εμμανουὴλ θεώσασα τὴν φύσιν τῆς ἀνθρώποτης († Καν. 'Ιάσονος ὠδ. θ' Θεοτ. 'Ιωσήφ).

μ η τ ρ ᾶ ξ ο υ σ α παρθενεῦει (Αὐγ. ε' Καν. (γ') ὠδ. ἡ' Θεοτ.).

μ η τ ρ ᾶ ν α ν δ ρ ο ς ('Απριλ. κγ' Καν. (α') ὠδ. α' Θεοτ. Δαυίδ).

μ η τ ρ ᾶ ν ὕ μ φ ε υ τ ο ς κόρη ('Απριλ. κγ' Καν. (α') ὠδ. 5' Θεοτ. Δαυίδ).

μ η τ ρ ὀ θ ε ο ς ('Εξαποστειλάριον Εὐαγγελισμοῦ) καὶ Κάθισμα γ' ιε' Αὐγ.).

* μ η τ ρ ο π ᾶ ρ θ ε ν ο ς κόρη Εἰσμ. 345, 55 ('Ηλίας 'Ιεροσολύμων).

μ η τ ρ ὀ π ο λ ι ς τοῦ Θεοῦ (Δεκ. κ' καὶ νῦν ἐσπερινοῦ).

μ υ ρ ι ὁ χ α ρ ο ς (Μαΐου κζ' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ.).

μ υ ρ ι ὠ ν υ μ ο ς 279, 24 (Εὐχ.)· 262, 76 (Εὐχ.).

μ υ ρ ο θ ῆ κ η θεία τοῦ ἁγίου πνεύματος φέρουσα εὐῶδες μύρον Χριστὸν 262, 77 (Εὐχ.)· μυροθήκη τοῦ πνεύματος ἄχραντος πολυτίμητος († 'Ιουλ. β' Καν. ὠδ. ἡ' τροπ. δ' Γεώργιος)· μυροθήκη μύρου ἀθανάτου 265, 229 (Εὐχ.) — θεία τοῦ ἀθανάτου μύρου 77, 148 (Εὐχ.)· μυροθήκη καὶ πηγὴ ἀγιάσματος 132, 44 (Λάσκαρης)· μυροθήκη τοῦ ἀγιάσματος (Δεκ. θ' Στιχ. ἐσπερ. γ')· μυροθήκη τοῦ πνεύματος 144, 131· μυροθήκη ἡ πολυτίμος τοῦ πνεύματος ('Ιουλ. γ' Καν. (β') ὠδ. ἡ' τροπ. β')· μυροθήκη χρυσεὴ τοῦ νοητοῦ καὶ σεπτοῦ καὶ θείου μύρου 149, 13 (Εὐχ.)· μυροθήκη θεοδόχος († Εὐχ. Καν. (γ') εἰς Χριστὸν ὠδ. α' Θεοτ.)· μυροθήκη χωρήσασα τὸ ἐκλεκτὸν καὶ πολυτίμητον μύρον 228, 224 (Εὐχ.)· μυροθήκη ἀξία τοῦ νοητοῦ μύρου ('Οκτ. κζ' Δόξα 'Αποστίχ. ἐσπερινοῦ)· μυροθήκη τοῦ πυριπνόου μύρου (Φεβρ. ε' Καν. ὠδ. ἡ' Θεοτ. Θεοφάνης)· μυροθήκη χαριτόβρυτος († Εὐχ. Καν. (ε') ὠδ. ἡ' Θεοτ.)· μυροθήκη νοητὴ († Καν. Εἰσοδίων ὠδ. γ' τροπ. α' Γεώργιος)· μυροθήκη θεία μύρον τὸ οὐράνιον φέρουσα († Καν. 'Υπαπ. ὠδ. δ' τροπ. γ')· μυροθήκη πανθαύματος μύρον δεξαμένη τὸ πάντων τὰς καρδίας εὐωδιάζον ὀσμὴ τοῦ θείου πνεύματος († Τριῶδ. Β' Κυριακὴ τῶν νηστειῶν ὠδ. γ' Θεοτ. Ταράσιος).

μ ὕ ρ ο ν ἀκένωτον 307, 35 (Θηκ.)· μύρον ἀρωματοσύνθητον († Κανὼν εἰς τὸν Πρόδρομον ἡχ. β' ὠδ. 5' Θεοτ. Εὐχ.)· μύρον εὐωδέστατον Θεοῦ 132, 65 (Λάσκαρης)· μύρον πολυτίμον 126, 32 ('Ιωσήφ) — θεῖον πολυτίμον 132, 246 (Λάσκαρης)· μύρον πολυτίμητον 217, 91 (Θηκ.)· μύρον τίμιον εὐωδιάζον πιστῶν καρδίας 23, 96 (Θηκ.)· μύρον εὐῶδες καὶ καθαρὸν, πνεύματος δοχεῖον τε σεπτόν, καθαρὰ καὶ ἀμόλυντος († Καν. τῶν ἐν Κρήτῃ δέκα μαρτύρων ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης).

μ υ σ τ ῆ ρ ι ο ν ἀπόρητον ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις 279, 335 (Εὐχ.)· μυστήριον τοῦ Θεοῦ τὸ ἀπόκρυφον 255, 7· μυστήριον θαυμαστὸν ἐν οὐρανῷ καὶ φρικτὸν ἐν γῇ 78,

128 (Εὐχ.)· μυστήριον τελετῆς 255, 95· μυστήριον τῶν οὐρανῶν (Εὐχ. Λόγος εἰς τὴν Κοίμ. Θεοτ. ἔκδ. Ντὲ Λαγκάρντ σ. 148)· μυστήριον μέγα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς († Εὐχ. Καν. (ιη') εἰς Χριστὸν ὠδ. η' Θεοτ.).
 μ ὕ σ τ ι ς βουλῆς ἀπορρήτου (Ρωμ. Ἀκάθ. Γ.).

Ν

Ν ἁ μ α σοφίας ἀγνωσίαν ἐξαῖρον (Πεντηκ. Παρασκ. Διακ. Κοντ. Νικηφ. Κάλλιστος).
 * ν ἁ ὁ ς ἀγιάσματος 141, 60 (Δαμ.)· 65, 183 (Θηκ.)· ναὸς ἅγιος τοῦ ἁγίου τῶν ἁγίων Θεοῦ 89, 197 (Θηκ.)· ναὸς ἀγιοπρεπῆς τοῦ Λόγου (Μαρτ. ια' Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης)· ναὸς ἀγιότητος ἅγιος 113, 143 (Εὐχ.)· ναὸς ἅγιος καὶ καθαρώτατος 187, 125 (Εὐχ.) ἅγιος τοῦ Λόγου 38, 15 (Ἰωσήφ)· ναὸς ἅγιος ἀείφωτος τῆς θεότητος τοῦ φωτοδότου Χριστοῦ (Νοεμ. κβ' Στιχ. α' ἔσπερ.)· ναὸς τῆς ἀγνείας 261, 2 (Εὐχ.)· ναὸς ὁ ἀκατάλυτος (Παρακλ. ἡχ. β' Τρίτ. πρωτὶ Δόξα Ἀποστίχων καὶ Παρακλ. ἡχ. α' Παρασκ. ἔσπ. Δόξα Ἀποστίχων)· ναὸς ἄχραντος 15, 15· ναὸς τῆς δόξης (Παρακλ. ἡχ. α' Σαβ. πρωτὶ Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ) — δόξης Θεοῦ ἡγιασμένος 265, 190 (Εὐχ.) — δόξης τῆς ὑπερθέου 16, 76 (Δαμ.)· ναὸς ἔμψυχος (Ρωμ. Ἀκάθ. Ψ)· 11, 265 — Θεοῦ ἐκλεκτὸς καὶ πανάμωμος (Νοεμ. κα' Στιχ. Αἰνων) — Θεοῦ ἔμψυχος 14, 97· ναὸς εὐρύτερος γῆς καὶ ἀνώτερος οὐρανῶν 40, 59 (Εὐχ.)· ναὸς Κυρίου εὐρυχωρότατος 215, 194 (Θηκ.)· ναὸς ἡγιασμένος 36, 47 — ἡγιασμένος τοῦ Θεοῦ (Παρακλ. ἡχ. α' Τρίτ. πρωτὶ Καν. Προδρόμου ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ναὸς τοῦ θείου πνεύματος φωτοειδέστατος 131, 164 (Μαν. ρήτωρ)· ναὸς θεοδόχος (Σελτ. θ' Κάθισμα)· ναὸς θεοκατοίκητος (Ἀπο. κγ' Καν. (α') ὠδ. ζ' Θεοτ.)· ναὸς θεοκόσμητος 218, 130 (Θηκ.) — θεοκόσμητος καὶ θρόνος τοῦ παντάνακτος 63, 185 (Θηκ.)· ναὸς θεϊκὸς καὶ σωτήριος († Καν. Σιλλήφωας ἁγ. Ἀννῆς ὠδ. α' τροπ. γ')· ναὸς θεοτερπῆς τοῦ βασιλέως περικεκοσμημένος τῷ πνεύματι τῷ ἁγίῳ († Δογματικὸν Θεοτοκίον Δαμ.)· * ναὸς Θεοῦ 31, 161 (Μάρκ. Εὐγεν.) — Θεοῦ, ἔμψυχον χωρίον Παρακλ. ἡχ. γ' Κυρ. πρωτὶ Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Δαμ.)· ναὸς Θεοῦ εὐρύχωρος καὶ οἶκος σεπτὸς 93, 178 (Θηκ.) — Θεοῦ ἡγια-

σμένος 33, 74 — Θεοῦ καὶ θρόνος (Παρακλ. ἡχ. γ' Κυρ. πρωτὶ Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Δαμ.) — Θεοῦ καὶ νεφέλη καὶ θρόνος 94, 173 (Θηκ.) — Θεοῦ δόλωτος 240, 153 (Ἰωσήφ Στουδίτης) — Θεοῦ πανάχραντος 11, 73 — Θεοῦ τοῦ πάντων βασιλεύοντος 35, 19 — Θεοῦ ἐν ᾧ οἰκήσας Θεὸς ἱερῶς ἐθέσωσε τὴν οὐσίαν τῶν ὁροτῶν (Παρακλ. ἡχ. πλ. β' Τρίτη πρωτὶ Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ναὸς θεοχαρίτωτος (Ματ. γ' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ναὸς καὶ ἱερὸν κατοικητήριον τοῦ Λόγου 55, 33· ναὸς ὁ καθαρὸς 34, 61· ναὸς καθαρὸς καὶ ἄχραντος ἐν ᾧ κατοικήσας ὁ παντουργὸς ἀνεμόρφωσε τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων (Παρακλ. ἡχ. β' Κυρ. πρωτὶ Καν. Τριαδ. ὠδ. δ' Θεοτοκίον Μητροφ.)· ναὸς Κυρίου καθαρώτατος 159, 100 (καὶ Κοντάκιον Εἰσοδίων. Γεώργιος) — καθαρώτατος τοῦ Χριστοῦ, ὁ περιδοξὸς θρόνος, ὁ ὑψηλὸς οὐρανὸς ὁ ὄντως ἄσυλος παράδεισος († Κανὼν Προδρόμου ἡχ. β' ὠδ. η' Θεοτ. Εὐχ.) — καθαρώτατος θείας οὐσίας 80, 24 (Εὐχ.)· ναὸς λογικὸς, οἶκος ζῶν, χωρίον ἔμψυχον (Εὐχ.)· ναὸς ὁ πανάγιος τοῦ βασιλέως τῶν ἄνω δυνάμεων 21, 1 (Θηκ.) — πανάγιος τῆς ὑπερουσίου οὐσίας 110, 193 (Εὐχ.)· ναὸς πανάμωμος (Πεντηκ. Σαβ. τῶν ψυχῶν Καν. ὠδ. δ' τροπ. δ' Θεοφάνης)· ναὸς πανυπέριτος (Προσόμ. ἡχ. δ' Εὐχ.)· ναὸς περιδοξὸς τοῦ Θεοῦ 210, 109 (Μάρκ. Εὐγεν.)· ναὸς πλατύτερος οὐρανοῦ († Καν. (γ') Ἀθανασίου τοῦ ἐν Ἀθῶν ὠδ. γ' Θεοτ.)· ναὸς πλήρης ἀγιότητος 298, 49 (Μαν. ρήτωρ)· ναὸς καὶ πύλη φωτὸς ἀνεσπέρου 66' 177 (Θηκ.)· ναὸς πυρίμορφος φρικτῆς οἰκονομίας Εἰσμ. 300, 50 (Κυπριανός)· ναὸς σεπτὸς καθαρώτατος 1, 44 (Εὐχ.)· ναὸς τοῦ σωτήρος Χριστοῦ 149, 35 (Εὐχ.)· 41, 292 (Εὐχ.)· ναὸς τῆς τρισσοφαοῦς μιᾶς κυριότητος 165, 42 (Μαν. ρήτωρ)· ναὸς ὑπεράγιος τῆς ἀπροσίτου θεότητος 32, 25 (Μαν. ρήτωρ)· ναὸς ὑπεράγιος τῆς ἀκηράτου φύσεως 71, 172 (Μαν. ρήτωρ)· ναὸς τοῦ ὑψίστου καλύφωτος 64, 185 (Θηκ.)· ναὸς φωτεινὸς τοῦ δεσπότη τῶν ὅλων (Πεντηκ. Παρασκ. Διακ. Καν. ὠδ. γ' τροπ. α' Νικηφ. Κάλλιστος)· ναὸς φωτοειδὴς τοῦ δεσπότη καὶ σκήνωμα 22, 109 (Θηκ.)· ναὸς φωτοςόρος 58, 157 (Γεώργιος)· 70, 171 (Μάρκ. Εὐγεν.)· ναὸς Χριστοῦ 11, 4· ναὸς χωρη-

τικός τοῦ πάντων κτίστου 91, 197 (Θηκ.).
 ναὸς ὠραιότατος τοῦ οἰκίσαντος 38, 105
 (Ἰωσήφ)· ναὸς ὑπέρτερος τῶν οὐρανῶν
 (Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. α' τροπ. β' Γεώργιος)·
 ναὸς καὶ οἶκος ὑπερφανὴς τοῦ ποιη-
 τοῦ († Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. ζ' τροπ. δ'
 Γεώργιος)· ναὸς ὑπέρφωτος († Στιχ. Συλ-
 λήψεως ἀγ. Ἀννης)· ναὸς οὐράνιος ἀγγέ-
 λων κυκλοῦμενος χοροῖς († Καν. Ζωτικοῦ
 ὀρφανοτρόφου ὠδ. ζ' τροπ. γ' Γεώργιος).
 ν ἄ ρ δ ο ς καὶ λίβανον καὶ σμύρνα ἅλῃ καὶ
 κασσία ἐξ ἧς εὐωδιάσθημεν 255, 173· νάρ-
 δος θεία ἡ ἐκ τῆς βαλσαμουργίας αὐτῆς
 μυριπνόου τέσσασα μύρον μυριότιμον (Προ-
 σόμ. ἡχ. βαρὺς Ἀνδρέας).
 ν α ὦ ς χαριτοφόρος († Στιχ. Ἰακώβου ὁσιο-
 μάστ. β' Νοεμ. Θεοφάνης ἀγιορείτης).
 ν ε ἄ ν ι ς ἄνδρος 109, 108 (Εὐχ.)· νεᾶνις
 καθαρὰ 1, 238 (Εὐχ.)· νεᾶνις ὀλολαμπῆς
 229, 52 (Εὐχ.).
 ν ε κ ρ ὡ σ α σ α τὴν ἀρὰν καὶ τὴν εὐλογίαν
 τῷ κόσμῳ πηγάσασα (Ἀπριλ. κθ' Καν.
 ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ)· νεκρώσασα τὴν ζω-
 σαν ἁμαρτίαν τοῦ προπάτορος (Παρακλ.
 ἡχ. πλ. δ' Δευτ. πρωτὶ Καν. (α') ὠδ. ε'
 Θεοτ.).
 ν ε κ ρ ω σ ι ς τοῦ ἄδου 126, 11, 108 (Ἰω-
 σήφ)· 21, 30 (Θηκ.)· 24, 30 (Θηκ.).
 ν ι κ ἡ σ α σ α ταῖς ἀρεταῖς τὰ σύμπαντα 99,
 49 (Ἀρσένιος)· νικήσασα τῷ κάλλει ἀγγέ-
 λων τὰς χορείας ἀσυγκρίτως (Παρακλ. ἡχ.
 πλ. α' Δευτ. πρωτὶ Καν. (β') ὠδ. δ. Θεοτ.).
 ν ἱ κ ο ς ἀνάκτων καὶ πῶσις κακοτρόπων 90,
 155 (Θηκ.)· νίκος ὀρθοδόξων βασιλέων
 καὶ σκῆπτρον 92, 11 (Θηκ.).
 ν ε ν υ μ φ ε υ μ ἔ ν η πνεύματι ἀγίῳ 45, 258
 (Εὐχ.)· 261, 17 (Εὐχ.)· 263, 47 (Εὐχ.).
 * ν ε φ ἑ λ η ἀδύτου φωτὸς (Παρακλ. ἡχ. δ'
 Τριτ. πρωτὶ Κάθ.)· 59, 99 (Ἀθαν. π)χης)·
 Παρακλ. ἡχ. γ' Πέμπ. ἔσπ. Στιχηρὸν α')·
 νεφέλη αἰφώτος († Στιχ. Κοιμήσεως Θεο-
 τόκου)· νεφέλη ἀεροβάμων ἐφ' ἧς ἐπέβη
 ἐποχούμενος ὁ Θεὸς Λόγος 77, 255 (Εὐχ.)·
 νεφέλη δικαιοσύνην ράνασα 153, 68 (Μη-
 τροφ.)· νεφέλη δόξης ἡλίου 41, 167 (Εὐχ.)
 νεφέλη ἐξ ἧς ὁ φαιδρὸς τῆς θεότητος ἀνί-
 σχει ἡλιος († Καν. Συλλήψεως ἀγ. Ἀν-
 νης ὠδ. ζ' τροπ. α')· νεφέλη δρόσου τῆς
 θείας 192, 56 (Εὐχ.)· νεφέλη ἔμψυχος 1,
 245 (Εὐχ.)· 40, 39 (Εὐχ.) — ἔμψυχος
 φωτὸς τοῦ ἀπροσίτου 23, 91 (Θηκ.)· νε-
 φέλη ἐπουράνιος (Πεντηκ. Πέμπ. Διακ.

εἰς τοὺς Αἰῶνες τροπ. β' Νικηφ. Κάλλι-
 στος)· νεφέλη ζωῆς ὄμβρον ἡ φέρουσα (†
 Καν. (ε') εἰς Πέτρον ὠδ. δ' Θεοτ. Εὐχ.)·
 νεφέλη ζωηφόρος 190, 73 (Εὐχ.)· νεφέλη
 ζωῶσα 31, 196 (Μάρκ. Εὐγεν.) — ζωῶσα
 φωτὸς ἀδύτου 229, 254 (Εὐχ.) — ζωῶσα
 χαριτόβρυτος 183, 208 (Εὐχ.)· νεφέλη
 ζωτικὴ καὶ λογικὴ 275, 136 (Εὐχ.)· νεφέ-
 λη τὸν ἥλιον τῆς δόξης κηύσασα 29, 140
 (Ἀνδρέας)· νεφέλη τοῦ ἡλίου φωταυγῆς
 90, 81 (Θηκ.)· νεφέλη θεία λογικὴ οὐρα-
 νοδρόμος καὶ ὄμβροτόκος 188, 145 (Εὐχ.)·
 νεφέλη θεόδροσος 3, 279 (Εὐχ.)· νεφέλη
 θεοπότιστος († Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. η'
 τροπ. β' Γεώργιος)· νεφέλη κούφη 16, 19
 (Δαμ.)· νεφέλη κούφη ἀνατείλασα τὸν ἄ-
 δυτον ἥλιον τῆς δικαιοσύνης († Κανὼν
 Προδρόμου ἡχ. πλ. β' ὠδ. θ' Θεοτοκ.
 Εὐχ.) — κούφη ἡ τὸν ἐπὶ τῶν χερουβίμ
 μετὰ σώματος βαστάσασα (Παρακλ. ἡχ. α'
 Σαβ. ἐσπέρ. Δογματικὸν Δαμ.) — κούφη
 φωτεινὴ 80, 73 (Εὐχ.) — κούφη φωτο-
 φόρος 40, 123 (Εὐχ.)· νεφέλη λευκοτάτη
 ὄμβροῦσα σταγόνας τοῖς πιστοῖς ἐξ οὐρα-
 νοῦ (Μαν. ρήτωρ)· νεφέλη μυστικὴ 58,
 196 (Γεώργιος)· νεφέλη μυστικωτάτη (†
 Καν. Κοιμ. Θεοτ. ὠδ. δ' τροπ. β' Ἰω-
 σήφ)· νεφέλη νοερὰ τῆς οὐρανοῦ αἴγλης
 106, 1· νεφέλη νοητὴ 14, 111 — νοητὴ
 τοῦ ἡλίου 3, 207 (Εὐχ.) — νοητὴ ὕδωρ
 ζῶν τῆς ἀφάσεως πηγάζουσα (Παρακλ. ἡχ.
 γ' Σαβ. πρωτὶ Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφά-
 νης)· νεφέλη νοητῆς εὐφροσύνης 228, 50
 (Εὐχ.)· νεφέλη τοῦ νοητοῦ καὶ θείου φω-
 τὸς 80, 287 (Εὐχ.)· νεφέλη τοῦ νοητοῦ ἡ-
 λίου (Ὀκτ. γ' Κάθ. Θεοτοκ.)· νεφέλη ὀλό-
 φωτος 17, 40 (Δαμ.) 11, 72. 41, 221
 (Εὐχ.)· 13, 1 (Θηκ.) — ὀλόφωτος τοῦ
 φωτὸς 8, 113 — ὀλόφωτος πιστοὺς ἐπισκί-
 ᾶζουσα 22, 14 (Θηκ.)· 63, 130 (Θηκ.)·
 — ὀλόφωτος τοὺς πιστοὺς περιθάλλουσα
 καὶ σκέπουσα (Προσόμ. ἡχ. α' Ἰωσήφ)·
 νεφέλη ὄμβροτόκος 184, 310 (Εὐχ.)· 292,
 122 (Νικ. Κατασκεπηνός)· νεφέλη ὄμβρου
 θείου ἐναποστάζουσα σωτηρίας ὕδωρ (Αὐ-
 γούστ. λα' Καν. ὠδ. ε') — ὄμβροτόκος ὀ-
 λόδροσος 40, 144 (Εὐχ.)· νεφέλη ὄμβρο-
 φόρος (Πεντηκ. Πέμπ. Διακ. Δόξα τῶν
 Αἰῶνων. Νικηφ. Κάλιστος)· νεφέλη πάμ-
 φωτος ὄμβροβλύζουσα μάννα τὸ ζωαρχικὸν
 165, 106 (Μαν. ρήτωρ)· νεφέλη παρθενι-
 κὴ († Κανὼν Προδρόμου ἡχ. α' ὠδ. α'

τροπ. γ' Εὐχ.)· νεφέλη πηγάζουσα νάματα ζωῆς (Αὐγ. 15' Κάθ.)· νεφέλη πλήσασα δόξης τὸν οἶκον ὃν Σολομὼν τῷ Θεῷ ὠκοδόμησεν 273, 19 (Εὐχ.)· νεφέλη πορφυραυγῆς καὶ χρυσαυγῆς 277, 314 (Εὐχ.)· νεφέλη προφυρόμορφος 77', 19 (Εὐχ.)· νεφέλη πυρσεύουσα τοῦ πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα 4, 166 (Εὐχ.)· νεφέλη στάζουσα δρόσον νοητῆς εὐφροσύνης 148, 11 (Εὐχ.)· νεφέλη φαιδρὰ (Τριωδ. ὠδ. θ' Θεοτ. Τρίτ. β' ἔβδομ. τῶν νηστεῶν. Ἰωσήφ Στουδίτης)· νεφέλη φαινή φωτὸς θείου 76, 305 (Εὐχ.)· νεφέλη φῶς ἀπαστραπτουσα τοῖς ἐν κόσμῳ 63, 71 (Θηκ.)· νεφέλη φωτεινὴ (Παρακλ. ἡχ. δ' Τρίτ. πρωτ' Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· 20, 142 (Θηκ.) — φωτεινὴ ἢ τὸ φῶς τὸ ἐκ φωτὸς κυοφορήσασα (Παρακλ. ἡχ. γ' Δευτ. πρωτ' καὶ νῦν τῶν Μακαρισμῶν) — φωτεινὴ ἀνεσπέρου καὶ καὶ ἀδύτου ἡλίου δόξης 45, 214 (Εὐχ.) — φωτεινὴ τὸν ὄμβρον φέρουσα τὸν οὐράνιον 21, 123 (Θηκ.) — φωτεινὴ θεοφώτιστος († Καν. Μιχαὴλ θαυματουργοῦ ὠδ. ζ' Θεοτ.) — φωτεινὴ τὸ μάννα ὑετίζουσα τὸ τῆς ζωῆς τοῖς πιστοῖς 32, 45 (Μαν. ρήτωρ) — φωτεινὴ τοῦ ζῶντος ὕδατος ὀμβρήσασα τὸν ὄμβρον τῆς ἀφθαρσίας 163, 70 (Δαμ.) — φωτεινὴ ὀμβρήσασα τὸ αἰεζων ὕδωρ 187, 20 (Εὐχ.)· νεφέλη ἦν ἐπέβη ὁ ὄμβρος πηγάζων ζωὴν († Καν. Πέτρου καὶ Παύλου ὠδ. η' Θεοτ. Δαμ.)· νεφέλη φωτοειδὴς ἐξ ἧς ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης μυστικῶς ἐξανέτειλεν 33, 197 — φωτοειδὴς προηγουμένη νέου λαοῦ πρὸς γῆν ἐπαγγελίας (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Τρίτ. πρωτ' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ) — φωτοειδὴς ἐξ ἧς ὁ μέγας ἥλιος ἐπέφανεν (Παρακλ. ἡχ. γ' Τρίτ. πρωτ' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ.)· νεφέλη φωτὸς 101, 89 (Δαμ.)· νεφέλη φωτοφανὴς († Καν. ὠδ. η' τροπ. γ' εἰς τὸν Εὐαγγελ. Δαμ.) — φωτὸς χρυσῇ 125, 109 (Μάρκ. Εὐγεν.) — φωτὸς καὶ λυχνία φωτεινὴ (Παρακλ. ἡχ. δ' Κυρ. ἐσπ. Δόξα Ἀποστίχων) — φωτὸς τοῦ τάξαντος τοὺς φωστῆρας ἐν κόσμῳ 83, 161 (Μητροφ.) — φωτὸς αἰδίου, ἐξ ἧς ὡς ὑετὸς ἐπὶ πόκον κατέβη ὁ Λόγος τοῦ πατρὸς (Παρακλ. ἡχ. α' Σαβ. ἐσπέρ. Δογματικὸν Δαμ.)· νεφέλη φωτοφόρος Χριστὸν ἐπομβρίσασα († Καν. Πέτρου καὶ Παύλου ὠδ. θ' Θεοτ. Δαμ.) — τὸ ζῶν ἐναποστάζουσα 239, 96· νεφέλη ὑπέρλαμπρος καὶ φωταυ-

γῆς (Προσόμ. πλ. α' Θεοφάνης)· νεφέλη ὑπέρφωτος 96, 136 (Θηκ.) — ὑπέρφωτος Χριστοῦ 11, 10· νεφέλη χαριτόβροχος 283, 180 (Εὐχ.)· νεφέλη τοῦ ὑετοῦ τῆς ζωῆς († Καν. Δασίου μάρτ. ὠδ. ε' Θεοτ. Γεώργιος)· νεφέλη χρυσαυγίζουσα 151, 35 (Εὐχ.)· νεφέλη χρυσῇ φωτοφόρος ἢ τὸν ἥλιον τῆς δόξης ἐκλάμψασα τῷ κόσμῳ 64, 70 (Θηκ.)· νεφέλη ψεκάζουσα τὸ μάννα († Εὐχ. Καν. (ζ') εἰς Χριστὸν ὠδ. ζ' Θεοτ.).

νίκη (προσηγορία τῶν 60 δυνατῶν ἐν τῷ Ἄσματι τῶν Ἀσμάτων).

νίκη σα σα τῷ κάλλει τοῦ σώματος τὸν Ἰωσήφ (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Θηκ.) — θεοπτία τοὺς προφήτας (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Θηκ.).

νίκος ὁρθοδόξων ἀνάκτων (Προσόμ. ἡχ. γ' Ἀνδρέας).

νοῦ θεία σα σα τοὺς συληθέντας τὸν νοῦν (Ρωμ. Ἀκάθ. Τ).

νοῦς ἀστράπτων θείαις φρυκτωρίαις (Μαρτ. α' Στιχ. Θεοτ. ἐσπερινοῦ).

* νύμφη ἀδαῆς Εἰρμ. 361, 61 (Γεώργ. Ἀνατολικός)· νύμφη ἀδιάφθορος 272, 113 (Εὐχ.)· νύμφη ἀκήρατος (Προσόμ. ἡχ. δ' Μητροφ.)· νύμφη ἄμωμος πατὸς ἀνάρχου τοῦ Θεοῦ 7, 5 (Κλήμης)· νύμφη πανάμωμος τοῦ ποιητοῦ ('Οκτ. κγ' Κάθ. Θεοτ.)· — ἄμωμος, παλάτιον τοῦ κτίσαντος, θρόνος πυρίμορφος, ἀγεώργητος γῆ (Παρακλ. ἡχ. δ' Παρασκ. πρωτ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ) — ἄμωμος τοῦ οὐρανοῦ πατὸς 63, 195 (Θηκ.) — ἄμωμος τοῦ προανάρχου πατὸς 68, 136 (Θηκ.)· νύμφη ἀνύμφευτος (Ρωμ. Ἀκάθ.)· νύμφη ἄνυμφος († Σταυροθεοτοκίον Λέοντος τοῦ Σοφοῦ)· νύμφη τοῦ ἀοράτου πατὸς, μήτηρ τοῦ συνανάρχου υἱοῦ 65, 185 (Θηκ.)· νύμφη ἀπείρανδρος Εἰρμ. 192, 61 (Ἀνδρέας)· νύμφη ἀπειρόγαμος θεογεννήτρια (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Κυρ. πρωτ' Κάθ. Θεοτ.)· νύμφη ἄσπιλος ἄφθορος πανακήρατος ἀπειρόγαμος 109, 85 (Εὐχ.)· νύμφη ἄφθορος τοῦ ἀοράτου πατὸς (Ρωμ. Κοντ. Κοιμήσεως Θεοτ. Α)· νύμφη ἀειπάρθενος (Τριωδ. ὠδ. θ' Θεοτ. μεγ. Τετάρτης. Ἀνδρέας). — ἄφθορος Θεοῦ ἢ ἀλοχεύτως μόσχον σιτευτὸν κηῆσασα 49, 182 (Μητροφ.)· νύμφη καὶ γεννήτρια τοῦ βασιλέως τῶν ἀπάντων († Καν. Θεοδότης ὠδ. θ' Θεοτ.)· νύμφη τοῦ βασιλέως τοῦ μεγάλου

(Σεπτ. ιγ' Καν. (β') ὠδ. θ' Θεοτ.)· νύμφη ἐκλελεγμένη 1, 237 (Εὐχ.)· νύμφη ἡλιοστάλακτος (Νοεμ. λ' Κάθισμα Θεοτ.)· νύμφη θεόκλητος Εἰσμ. 221, 48 (Κυπριανός)· νύμφη Θεοῦ (Πεντ. Κυρ. ἀγ. πάντων Καν. ὠδ. δ' τροπ. ε') — Θεοῦ ἀοράτου (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Η) — Θεοῦ ἄφθορος ἡ ἀλοχεύτως μόσχον σιτευτὸν κινήσασα 41, 225 (Εὐχ.)· νύμφη ὀλόφωτος καὶ πανάμωμος († Δεκ. κς' Καν. ὠδ. θ' τροπ. β') — Θεοῦ παναγία 42, 281 (Εὐχ.)· 57, 112 ('Ανδρέας) — Θεοῦ πάναγνος 11, 38 — Θεοῦ φοροῦσα κάλλος τὸ νοητὸν 221, 80 (Δαμ.)· νύμφη καὶ μήτηρ τοῦ δημιουργοῦ 85, 38· νύμφη νεάνις τοῦ βασιλέως Χριστοῦ ('Ιουλ. β' Δόξα τῶν Αἰώνων)· νύμφη πανάχραντος 229, 222 (Εὐχ.)· νύμφη περικαλλῆς καὶ ὠραία καὶ ἄσπιλος 76, 95 (Εὐχ.)· 192, 238 (Εὐχ.)· νύμφη ὑπερένδοξος Εἰσμ. 136, 42 (Δαμ.)· νύμφη ὑπερκόσμιος († Καν. (Κοιμ. Θεοτ.) ὠδ. δ' τροπ. δ')· νύμφη φαινή Εἰσμ. 284, 39 (Δαμ.)· νύμφη παρθένος τῆς ἀξίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς θεότητος αὐτοῦ (Παρακλ. ἡχ. πλ. δ' Τετάρτ. ἔσπ. Δόξα Ἀποστίχων)· νύμφη ὠραῖσμένη καὶ περιβεβλημένη ἀρετῶν περιβολὴν 41, 262 (Εὐχ.)· νύμφη καλὴ ἐκλεκτὴ φῶς ἀπαστραπτουσα σέλας ἐκπέμπουσα († Καν. (Κοιμ. Θεοτ.) ὠδ. ε' τροπ. α' Γεώργιος)· νύμφη περιβλεπτος († ἔνθ. ἀνωτ. τροπ. γ' Γεώργιος)· νύμφη ἔνδοξος ἐπουράνιος ἀνθηφοροῦσα († Δεκ. κς' Καν. ὠδ. γ' τροπ. γ')· νύμφη χρυσοπόρφυρος († Κάθ. Θεοτ. Κυπριανού)· νύμφη ἡλιόμορφος 289, 82 ('Ανδρέας)· νύμφη θεία ἀπὸ Λιβάνου 156, 89.

ν ν μ φ ο σ τ ὀ λ ο ς ψυχῶν ἀγίων (Ρωμ. Ἀκάθ. Τ).

ν ν μ φ ο τ ὀ κ ο ς ἀγνή (Πεντηκ. Σαβ. Σαμαρεΐτιδος ἐν τῷ μικρῷ ἔσπερ. Προσόμ. α')· νυμφοτόκος ἀγνή ἀμόλυντος (Παρακλ. ἡχ. δ' Κυρ. ἔσπ. προσόμοιον α' μικροῦ ἔσπ. Δαμ.).

* ν ν μ φ ὦ ν δόξης 43, 54 (Εὐχ.) — θείας δόξης 79, 231 (Εὐχ.) — τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ 261, 62 (Εὐχ.)· νυμφὼν ἀχειρόπλοκος (Προσόμ. ἡχ. πλ. δ' Ἀνδρέας)· νυμφὼν εὐδόξης εὐπρεπῆς 11, 74· νυμφὼν εὐώδης καὶ ὀλόφωτος 263, 224 (Εὐχ.)· νυμφὼν τῆς τοῦ Θεοῦ σαρκώσεως 123, 13 (Μητροφ.)· νυμφὼν Θεοῦ τοῦ ζῶντος 231, 250 (Εὐχ.) — Θεοῦ λογικὸς 151, 149

(Εὐχ.) — Θεοῦ ὀλόφωτος (Πεντηκ. Κυρ. Σαμαρ. Καν. ὠδ. ζ' τροπ. ζ' Ἰωσήφ Στουδίτης)· 70, 196 (Μάρκ. Εὐγεν.)· νυμφὼν τῆς νέας χάριτος († Κανὼν προεόρτιος εἰς τὸ Γεν. τῆς Θεοτόκου ὠδ. ζ' τροπ. α' Γεώργιος)· νυμφὼν ὀλόφωτος 126, 109 ('Ιωσήφ) 94, 131 (Θηκ.) — ὀλόφωτος ἐν ᾧ ὁ ὑπέρθεος ἐσκήνωσε 71, 115 (Μαν. ρήτωρ)· νυμφὼν μυστικὸς δόξης (Κυρ. Τυρινῆς Καν. ὠδ. ε' Θεοτ.)· νυμφὼν οὐράνιος ἐν ᾧ ἐσκήνωσεν ὁ Χριστὸς Εἰσμ. 245, 67 ('Ανδρέας)· νυμφὼν πανάχραντος τῆς ὑπὲρ λόγον θείας σαρκώσεως 290, 327 (Θεοφάνης)· νυμφὼν τῆς σαρκώσεως τῆς ἀπορρήτου καὶ παστὰς ἔμψυχος καὶ κιβωτὸς τοῦ νόμου τῆς χάριτος (Παρακλ. ἡχ. δ' Δευτ. πρωτὶ Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφ.)· νυμφὼν τοῦ φωτὸς (Σεπτ. η' Στιχ. ἔσπερ.)· νυμφὼν φωτοφόρος καὶ καθαρὸς (Παρακλ. ἡχ. γ' Καν. Τριαδ. ὠδ. ε' Θεοτ. Μητροφ.) νυμφὼν Χριστοῦ ἔμψυχος 261, 165 (Εὐχ.)· νυμφὼν ὠραῖος τοῦ θείου Λόγου καὶ θεία παστὰς 117, 39· νυμφὼν θεοπρεπῆς (Αὐγ. ζ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· νυμφὼν ἀκατάλυτος (Παρακλ. ἡχ. βαρὺς Σαββ. πρωτὶ Καν. (α') ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ)· νυμφὼν τῇ αἴγλῃ τῆς παρθενίας κεκοσμημένος († Καν. εἰς Γαβριὴλ ἀρχάγγελον ὠδ. δ' Θεοτ. Γεώργιος).

■

Ξ ἐ ν ι σ μ α τῆς φύσεως 255, 100.

Ξ η ρ α ί ν ο υ σ α τὰ φυτὰ τῆς κακίας (Αὐγ. ε' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ.)· ξηράνασα τὸ πέλαγος τῶν ἀνομιῶν καὶ παύουσα τὰς ἐπαναστάσεις τῆς δαιμονικῆς παρατάξεως (Νοεμ. β' Στιχ.)· ξηράνασα νομὴν θανάτου φθοροποιὸν καὶ τὴν ἀκατάσχετον αὐτοῦ ρύμην († Καν. (ζ') εἰς Πέτρον ὠδ. ε' Θεοτ. Εὐχ.)· ξηράνασα τὰ ρεύματα τῆς πλάνης († Καν. Πανσολυπίου ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ξηράνασα τῆς πλάνης τὰς ἀλμυρὰς θαλάσσας († Καν. Ἰάσονος ὠδ. η' Θεοτ. Ἰώβ).

Ξ ί φ ο ς τὰς ἀσθενείας ἡ τέμνουσα 11, 110· ξίφος δίστομον ἐχθροῦ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνουσα (Μαρτ. ε' Στιχ. Θεοτ.).

Ξ ύ λ ο ν ἅγιον καρπὸν ζωῆς ἡ βλαστήσασα 64, 50 (Θηκ.)· ξύλον εὐσκιόφυλλον ὑφ' οὗ σκέπονται πολλοὶ (Ρωμ. Ἀκάθ. Ν)· ξύλον ζωῆς βλαστήσασα καρπὸν ἀθάνατον 92, 94 (Θηκ.)· ξύλον τῆς ζωῆς ἐξ οὗ ἀνεβλά-

στησεν ἡ ἀπόλαυσις τῆς αἰδίου ζωῆς (Παρακλ. Κυρ. πρωτὶ Καν. ὠδ. δ' τροπ. γ' Δαμ.).· ξύλον ζωηφόρον τῷ καρπῷ θανατοῦσα τῆς ἀπάτης τὸν ὄφιν 7, 112 (Κλήμης).· ξύλον πολύφορον 109, 169 (Εὐχ.).· ξύλον τῆς τρυφῆς 11, 88.· ξύλον καὶ φυτὸν αἰιθαλῆς 96, 101 (Μαν. ρήτωρ).· ξύλον τοῦ παραδείσου θεόφωτον (Μαρτ. ε' Στιχ. Θεοτ.).

ο

ο δ η γ ή σ α α τὸς ἐν σκότει τῆς ἀγνωσίας καὶ τοὺς συσχεθέντας ἐν βάθει δεινῶν πρὸς φῶς τὸ τῆς γνώσεως (Προσόμ. ἡχ. α' Θεοφάνης).

ο δ η γ ή τ ρ ι α († Θεοτοκίον. Λάσκαρης).

ο δ η γ ί α ἀπλανῆς τῶν πιστῶν 18, 144 (Δαμ.).· ὁδηγία πλανωμένων 235, 111.· ὁδηγία τυφλῶν 299, 216 (Μάρκ. Εὐγεν.) 9, 188 (Ἰωσήφ Στουδίτης).

ο δ η γ ὀ ς τῆς Περσῶν σωφροσύνης (Ρωμ. Ἀκάθ. Ι).· ὁδηγὸς πλανωμένων 21, 151 (Θηκ.).· 215, 199 (Θηκ.). — πλανωμένων ἀτρεπτος 67, 80 (Θηκ.).· ὁδηγὸς ἀπλανῆς πρὸς εἰσόδους ζωῆς 13, 28 (Ἰγνάτιος).

ο δ ὀ ς ἡ ἀπλάνητος 255, 112.· ὁδὸς ἀπλανῆς καὶ χειραγωγία πάντων († Καν. Ἀκακίου Μελιτινῆς ὠδ. δ' Θεοτ.).· ὁδὸς τῶν ἀρετῶν 160, 22 (Ἀνδρέας).· ὁδὸς θεοβάδιστος 275, 7 (Εὐχ.).· ὁδὸς σωζομένων 10, 234.· ὁδὸς σωτηρίας 160, 71 (Ἀνδρέας).· ὁδὸς ζωῆς τῶν τεθνεώτων (Παρακλ. ἡχ. α' Σαβ. πρωτὶ Καν' (β') ὠδ. α' Θεοτ.).

ο ι κ ε ί ω σ ι ς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ 11, 24.· οἰκειώσεις βροτῶν πρὸς Θεὸν 249, 42 (Θηκ.).· οἰκειώσεις πρὸς τὸν κτίστην 255, 87.

ο ι κ η μ α ἀγνείας 94, 57 (Θηκ.).· οἰκημα αείφωτον καὶ χωρίον τοῦ Θεοῦ 165, 111 (Μαν. ρήτωρ).· οἰκημα πανάριστον τοῦ ἐπὶ τῶν σεραφίμ (Ρωμ. Ἀκάθ. Ο).· οἰκημα τοῦ ὑψίστου ἀκραιφνέστατον 168, 128 (Θηκ.).· οἰκημα παιδρὸν τοῦ δεσπότη 20, 150 (Θηκ.).· — παιδρὸν τῆς ὑπερθέου Τριάδος 124, 182 (Μαν. ρήτωρ).· οἰκημα φωτεινόμορφον τοῦ κραταιοῦ καὶ μόνου βασιλέως 69, 49 (Θηκ.).· οἰκημα φωτοδόχον 92, 145 (Θηκ.).· οἰκημα χρυσοῦν τοῦ Θεοῦ 219, 49 (Θηκ.).· οἰκημα θεοχωρούμενον († Καν. προπατόρων ὠδ. ζ' τροπ. α' Θεοφάνης).· οἰκημα τερπνότατον φωτὸς

(† Καν. Κυριακ. Ε' ἐβδ. νηστειῶν ὠδ. ζ' Θεοτ. Βασίλειος).

ο ι κ η τ ή ρ ι ο ν ἀγνὸν τριαδικῆς μορφῆς 11, 90.· οἰκητήριον ἀρρήτου δόξης, ἐνδιαίτημα τοῦ νοητοῦ ἡλίου 106, 17.· οἰκητήριον τῆς θεϊκῆς καὶ ἀπορρήτου φύσεως 45, 151 (Εὐχ.).· οἰκητήριον τοῦ Θεοῦ 9, 101 (Ἰωσήφ Στουδίτης).· οἰκητήριον θεῖον καὶ εὐαγές († Καν. Κοιμ. Θεοτ. ὠδ. γ' Γερμανός).· οἰκητήριον θεῖον τοῦ δεσπότη 21, 59 (Θηκ.).· οἰκητήριον θεῖον σοφίας († Καν. (θ') Ἀθανασίου τοῦ ἐν Ἀδφ ὠδ. δ' Θεοτ.).· οἰκητήριον Θεοῦ ἄσπιλον καὶ φωταυγές 219, 38 (Θηκ.). — Θεοῦ καθαρὸν καὶ ἄσπιλον 58, 122 (Γεώργιος).· οἰκητήριον τοῦ Λόγου 11, 187.· οἰκητήριον πάγχευσον 95, 100 (Θηκ.).· οἰκητήριον τοῦ ἐξ αὐτῆς τεχθέντος (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ε).· οἰκητήριον τῆς Τριάδος 56, 54.· οἰκητήριον φωτὸς (Πεντηκ. Κυρ. Σαμαρ. Καν. ὠδ. θ' τροπ. ζ' (Ἰωσήφ Στουδίτης) (Παρακλ. ἡχ. β' Πέμπ. πρωτὶ Καν. ὠδ. ε' Θεοτ.). — θεῖον φωτὸς 65, 105 (Θηκ.).· οἰκητήριον φωτὸς ἀνεσπέρου 216, 13 (Θηκ.).· οἰκητήριον Χριστοῦ τοῦ φιλανθρώπου († Καν. (β') Γεωργίου μεγαλομ. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ).· οἰκητήριον τοῦ πνεύματος δεξαμένη τὸ πλήρωμα τῆς ὅλης θεότητος († Καν. ἀνακομιδῆς λειψάνων Ἀναργύρων ὠδ. γ' Θεοτ. Δαμ.).· οἰκητήριον παιδρὸν τοῦ Λόγου 138, 89 (Θηκ.).

ο ι κ ο ς ἀγιάσματος 80, 1 (Εὐχ.).· 142, 37 (Δαμ.).· οἶκος ἅγιος 38, 193 (Ἰωσήφ) — ἅγιος καὶ θεοδόχος 125, 22 (Μάρκ. Εὐγεν.).· οἶκος ἀμόλυντος τοῦ βασιλέως 86, 19 (Θεοστήρικτος).· οἶκος ἀχειροποίητος τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ († Κανὸν Προδρόμου ἡχ. β' ὠδ. α' Θεοτ. Εὐχ.).· οἶκος βασιλέως ἀμώμητος 82, 28.· οἶκος τῆς δόξης Θεοῦ 141, 57 (Δαμ.).· οἶκος τῆς καταπαύσεως τοῦ Θεοῦ μέγας καὶ φοβερός († Καν. Μαρίας Αἰγυπτίας ὠδ. α' Θεοτ. Δαμ.).· οἶκος τῆς δόξης Κυρίου θεῖος καὶ ἔμψυχος 106' 126.· οἶκος ἱερώτατος καὶ ναὸς Κυρίου 104, 29 (Μάρκ. Εὐγεν.).· οἶκος ἐνθέου κράτους Εἰσμ. 223, 40 (Θεόγνωστος ἡγούμενος).· οἶκος ἔμψυχος ὥραϊος καὶ ὑπέρτερος τῶν οὐρανίων δυνάμεων (Παρακλ. ἡχ. δ' Κυρ. πρωτὶ Καν. Σταυροαναστ. ὠδ. α' Θεοτ. Δαμ.).· οἶκος εὐώδης 114, 61 (Εὐχ.).· οἶκος θείας ἀγνείας καὶ ἀγιωσύνης 1, 243 (Εὐχ.).· οἶκος θεῖος καὶ εὐαγῆς ὁ ὑποδεξά-

μενος τὸ πλήρωμα τῆς Τριάδος 181, 109 (Εὐχ.). οἶκος Θεοῦ ἔμπυχος καὶ ὑπέρφωτος († Καν. Τιμοθέου Προύσης ὡδ. α' Θεοτ. Ἀρσένιος). οἶκος Θεοῦ γενόμενος ἐπ' ἄκρων τῶν ὁρέων 123, 67 (Μητροφ.). οἶκος πανάγιος 70, 113 (Μάρκ. Εὐγεν.) — πανάγιος ὃν ὠκοδόμησεν ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ 229, 191 (Εὐχ.). οἶκος τοῦ πάντων δημιουργοῦ τῶν χερουβὶμ ὑψηλότερος († Καν. Ἰωσήφ τοῦ ὑμνογράφου ὡδ. ε' Θεοτοκ.). οἶκος τοῦ πάντων ποιητοῦ 101, 47 (Δαμ.). οἶκος περικαλλῆς (Αὐγ. λα' Καν. (β') ὡδ. γ' τροπ. γ' Ἰωσήφ). οἶκος σεπτὸς θεῖος καταφυγῆς 1, 202 (Εὐχ.). οἶκος φωτὸς ἀνεσπέρου (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ζ). οἶκος χαρίτων 261, 6 (Εὐχ.). οἶκος τῆς χάριτος ἐν ᾧ οἱ θησαυροὶ ἐναπόκεινται (Νοεμ. κα' Καν. (α') ὡδ. ς' τροπ. γ' Γεώργιος). οἶκος ὡραῖος τῆς θεότητος 260' 180 (Εὐχ.). οἶκος ὁ χωρήσας τὸν τοῦ παντὸς συνοχέα (Αὐγ. ιδ' Καν. (α') ὡδ. ς' τροπ. α' Ἰωσήφ). οἶκος σοφίας (τῶν 60 δυνατῶν ἐν τῷ Ἀσματι τῶν Ἀσμάτων).

οἱ κ τ ῖ ρ ω ν (Καν. εἰς ἀγίαν Τριάδα ὡδ. ζ' Θεοτ.).

ὁ λ ἄ γ α θ ο ς προστασία (Μαρτ. κθ' Καν. α' ὡδ. η' Θεοτ. Γεώργιος).

ὁ λ β ο ς ἀκένωτος 19, 152 (Θηκ.). ὄλβος ἄσυλος πιστῶν 11, 31. ὄλβος κοινὸς καὶ δόξα (Ὀκτ. κς' Καν. (β') ὡδ. η' Θεοτ. Φιλόθεος).

ὁ λ β ο φ ὀ ρ ο ς ἄνανδρος Εἰρμ. 219, 23 (Βασίλειος μοναχός).

ὁ λ κ ἄ ς τῶν θελόντων σωθῆναι (Ρωμ. Ἀκάθ. Ρ). ὄλκας φέρουσα ἀκινδύνως τὸν κρατοῦντα τῆς θαλάσσης 158, 100.

ὁ λ ε τ ἡ ρ δαιμόνων 255, 26. ὀλετήρ ἐχθρῶν 13, 39 (Ἰγνάτιος).

ὁ λ ε τ ἡ ρ ι ο ν κραταῖον τῶν δαιμόνων 306, 76 (Θηκ.). ὀλετήριον κακουργούντων ἐχθρῶν 95, 170 (Θηκ.).

ὁ λ ο λ α μ π ἡ ς καθαρὰ περικαλλῆς ὥραία ἀγνή καὶ ἄμωμος 148, 216 (Εὐχ.).

ὁ μ β ρ ἡ σ α σ α τῶν οἰκτιρῶν τὴν ἀδαπάνητον πηγὴν 149, 66 (Εὐχ.). ὁμβρήσασα κόσμῳ σωτηρίας τὰ νάματα 59, 141 (Ἀθαν. π)χης).

ὁ ν ο μ α γλυκώτατον καὶ ὑπὲρ χρυσίον καὶ λίθων πολὺ τιμώτερον 108, 88 (Εὐχ.). ὄνομα ἡδύτερον καὶ γλυκύτερον μέλιτος 264, 60 (Εὐχ.). ὄνομα πολυπόθητον 69, 52

(Θηκ.). 137, 64 (Θηκ.). 167, 73 (Θηκ.). ὄνομα καὶ πρᾶγμα γλυκὺ (Προσόμ. ἡχ. πλ. β' Μαν. ρήτωρ). ὄνομα καὶ πρᾶγμα χαριέστατον (Προσόμ. ἡχ. βαρὺς Θηκ.). ὄνομα τῶν ἀπ' αἰῶνος προφητῶν προκατάγγελλον († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν). ὄνομα τὸ μόνον τῆς χριστιανικῆς πίστεως παγγάληνον καὶ πασιπόθητον († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

ὁ ν ο μ α σ θ ε ῖ σ α μήτηρ Θεοῦ καὶ ὁφθεῖσα καὶ τῷ ἔκτῳ καὶ πρώτῳ μηνὶ εὐαγγελισθεῖσα († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν).

ὁ π λ ο ν ἀήτητον κατὰ ποικίλων πειρασμῶν 60, 57 (Εὐχ.). ὄπλον ἀμυντήριον κατ' ἐχθρῶν 40, 55 (Εὐχ.). ὄπλον ἄρραγές κατ' ἐχθρῶν (Μαρτ. ιβ' Καν. ὡδ. ε' Θεοτ.). ὄπλον ἄρραγέστατον βασιλέων ὀρθοδόξων 308, 10 (Θηκ.). ὄπλον ἄτρεπτον κατ' ἐχθρῶν († Καν. ἀγ. Νικολάου ὡδ. ς' Θεοτοκ.). ὄπλον ἄρρηκτον 64, 4 (Θηκ.). ὄπλον εὐδοκίας καὶ θεῖον σθένος 40, 51 (Εὐχ.). ὄπλον νοητὸν τῆς μετανοίας 106, 128. ὄπλον τῆς σωτηρίας ἡμῶν 255, 35. ὄπλον φυγαδευτήριον καὶ ἀλεξητήριον, ἐξαίρουσα κινδύνων, φρουροῦσα ἐκ βλάβης 46, 179 (Ἰγνάτιος). ὄπλον ἰσχυρότατον κατ' ἐχθρῶν (Νοεμ. β' Καν. ὡδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης). ὄπλον στερεὸν βεβαίας ἰσχύος († Κοντ. Κοιμήσεως Θεοτόκου (ιβ') Κοσμάς).

ὁ ρ α μ α ἀγγέλων ἀκατανόητον 216, 35 (Θηκ.). ὄραμα ἀκατάληπτον τοῖς ἀγγέλοις 132, 94 (Λάσκαρης). ὄραμα δυσθεώρητον 132, 66 (Λάσκαρης).

ὁ ρ γ α ν ο ν παρθενοῖον (Σεπτ. η' Στιχηρόν). ὄργανον σωματώσεως θείας Εἰρμ. 334, 46 (Ἀνδρέας Πηρός). ὄργανον σωματώσεως θείας οὐσίας ὑπερουσίου 80, 39 (Εὐχ.). ὄργανον σωματώσεως θείας καὶ νυμφῶν τῆς τοῦ Λόγου σαρκώσεως († Καν. Προεόρτ. Ὑπαπαντ. ὡδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης). ὄργανον καθαρότητος πανάχραντον († Καν. Πέτρου καὶ Παύλου ὡδ. δ' Θεοτ.).

ὁ ρ θ ρ ο ς εὐπρεπὴς ἀνίσχουσα ἐκ λαγόνων Ἰησοῦν τὸν φωτισμὸν (Αὐγ. κβ' Καν. ὡδ. α' Θεοτ.). ὄρθρος νοητὸς ἐξανατείλασα ἥλιον Χριστὸν κρατοῦσα ἐν ἀγκάλαις δι' οὗ φωταγωγεῖται λογικὴ φύσις ἅπασα (Ρωμ. μεθέορτα Χριστουγέννων). ὄρθρος ἐξανατείλασα φῶς τῆς ἡμέρας (Ἰουλ. κδ' Ἐξαποστειλ. Θεοτ.). ὄρθρος πρωϊνὸς τὴν ἀνατολὴν τοῦ νοητοῦ ἡλίου προαναγάζουσα

καὶ φωτίζουσα τὸν κόσμον αὐγαῖς ἐνθέοις 108, 208 (Εὐχ.). ὄρθρος φαεινὸς τὸν ἥλιον φέρουσα Χριστὸν 126, 45 (Ἰωσήφ). ὄρθρος φέρουσα τὴν αὐγὴν († Καν. ὠδ. θ' τροπ. γ' εἰς τὸν Εὐαγγελ. Δαμ.). ὄρθρος τοῖς ἐν σκότει καὶ πεπλανημένοις τὸν ἥλιον ἐν ἀγκάλαις ἔχουσα (Μαρτ. η' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης). ὄρθρος πρωϊνὸς ἐν τῇ νυκτὶ τοῦ βίου παρθενίας ἀκτῖσι περι-αστραπτουσα (Σεπτ. κς' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ.). (τίς αὕτη ἡ ἐκκύπτουσα ὡς ὄρθρος, καλὴ ὡς ἡ σελήνη, ἐκλεκτὴ ὡς ὁ ἥλιος; (Εὐχ. Λόγος εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου ἔκδ. ντὲ Λαγκάρντ, σελ. 183, 54).

ὁ ρ θ ὡ σ α σ α τὴν πῶσιν τῆς προμήτορος τεκοῦσα τὸν Κύριον (Παρακλ. ἡχ. βαρὺς Σαββ. πρωτὶ Καν. (β') ὠδ. α' Θεοτ. Θεοφάνης).

ὁ ρ μ α σ α μ ἐ ν η θαλαμηπόλον καὶ μνηστὴν καὶ παραθηκοφύλακα τὸν Ἰωσήφ († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν).

ὁ ρ μ η τ ῆ ρ ι ο ν τῶν ἐν ζῳῇ ἀκύμαντον 167, 190 (Θηκ.). ὁρμητήριον τῶν πλεόντων ἀ-χεύμαστον 173, 117 (Θηκ.).

ὁ ρ μ ο ς ὁ γαλήνιος 11, 165· ὄρμος γαληνὸς τοῖς θαλαττεύουσι 124, 234 (Μαν. ρή-τωρ). ὄρμος καὶ λιμὴν καὶ τεῖχος, καταφύ-γιον ὀχυρὸν καὶ φρούριον ἀχείμαστον 149, 214 (Εὐχ.).

ὁ ρ ν ι ς ἡ κελαδήσασα καὶ κόσμῳ πιστώσασα τὴν θεῖαν τοῦ Λόγου ἐνσάρκωσιν (Προ-σόμ. ἡχ. πλ. α' Εὐχ.).

* ὁ ρ ο ς ἀγιάσματος ἱερὸν 281, 349 (Εὐχ.). ὄρος ἅγιον Θεοῦ († Κανὼν Προδρ. ἡχ. πλ. β' ὠδ. ς' Θεοτ. Εὐχ.) — ἅγιον καὶ θεοβάδιστον (Παρακλ. Κυρ. πρωτὶ ἡχ. πλ. α' Κάθισμα Θεοτ.). ὄρος ἀλάξευτον καὶ ἀκαινοτόμητον 88, 63· * ὄρος ἀλατόμητον (δὲ προεῖδε Δανιὴλ) 3, 90 (Εὐχ.) 2, 89 (Εὐχ.) — ἀλατόμητον — κατάσκιον (δὲ προεῖδε Ἀββακούμ) — τετυρωμένον (δὲ προεῖδεν ὁ Δαυὶδ) — ἅγιον καὶ ἐμφανές — πῶν δὲ ὁ Θεὸς κατοικῆσαι εὐδόκησεν 4, 102 (Εὐχ.) — ἀλατόμητον δὲ ἡγάπησεν Θεὸς (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Θ). ὄρος ἄψαυστον 275, 64 (Εὐχ.). ὄρος γλυκασμὸν ἀποστάζον τὸν νοητὸν 67, 120 (Θηκ.). ὄρος ἐμφανές Θεοῦ καὶ κατάσκιον 19, 83 (Θηκ.) 201, 137· ὄρος Θεοῦ τὸ ἐμφανές ἀλατόμητον καὶ πῶν καὶ δασὺ καὶ σύσκιον 123, 159 (Μητροφ.). ὄρος ἐμφανέστατον (Αὐγ. ιδ' Καν. (β') ὠδ. γ' Θεοτ.). ὄρος

Θεοῦ ἅγιον καὶ πῶτατον καὶ τετυρωμένον 65, 157 (Θηκ.). 169, 36 (Θηκ.). ὄρος τοῦ Θεοῦ ἐμφανές ὑπέρτερον καὶ ἀσυγκρίτως ἀνώτερον ὁρέων θείων οὐρανίων τάξεων καὶ ἀγγελικῶν στρατιῶν 260, 27 (Εὐχ.). ὄρος θαυμαστόν καὶ θεῖον 88, 69· ὄρος τοῦ Θεοῦ τὸ περιέβλεπτον († Καν. (Κοιμήσεως Θεοτ. ὠδ. α' τροπ. α' Γεώργιος). ὄρος ἐν ᾧ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς κατοικεῖν Εἱρμ. 349, 35· ὄρος τοῦ Θεοῦ πανάγιον δὲ δεξιὰ Κυρίου προκατειργάσατο 28, 233 (Φώτι-ος). ὄρος Θεοῦ τὸ κατάσκιον 11, 267· ὄρος Θεοῦ πῶν χάρισι λευκαῖς τετυρωμένον στάζον εὐφροσύνην καὶ νοητὴν ἀγαλλίασιν 184, 69 (Εὐχ.). ὄρος θεῖον ἀρεταῖς κατὰ-σκιον 7, 67 (Κλήμης). ὄρος ἀρεταῖς κατὰ-σκιον καὶ χάρισι δασύτατον 77, 202 (Εὐχ.). 79, 97 (Εὐχ.). ὄρος μετάρσιον καὶ θαυμαστόν καὶ ἅγιον († Στιχ. Θεοτ. Φιλό-θεος). ὄρος μέγα καὶ κατάσκιον 38, 74 (Ἰωσήφ). ὄρος μέγα ἐν ᾧ κατώκησε Χρι-στός († Καν. Ἀθανασίου μεγάλου ὠδ. θ' Θεοτ. Μανουὴλ ρήτωρ). ὄρος μέγα ὑπερ-αρθὲν ἀγιότητι τῶν ὁρέων 229, 186 (Εὐχ.). ὄρος νοητὸν ταῖς ἀρεταῖς κατὰ-σκιον 130, 128 (Θεοφάνης). ὄρος πανάγιον 3, 3 (Εὐχ.). ὄρος πανάγιον τοῦ Θεοῦ δὲ δε-ξιὰ Κυρίου προκατειργάσατο 3, 296 (Εὐχ.). ὄρος πῶν ἁγίων, ὄρος τοῦ Θεοῦ 23, 70 (Θηκ.). ὄρος πῶν καὶ τετυρωμένον 59, 58 (Ἀθαν. π)χης). ὄρος πάνσεπτον καὶ ὑψηλότατον 204, 157 (Θεοφάνης). ὄρος πανέντιμον καὶ θεοβάδιστον καὶ πῶτα-τον 214, 49 (Θηκ.). ὄρος πολυτίμητον καὶ κατάσκιον (Νοεμ. κα' Καν. (β') ὠδ. ε' τροπ. ς'). ὄρος στάζον γλυκασμὸν 90, 69 (Θηκ.). ὄρος σταλάζον γλυκασμὸν καὶ πι-κρίαν κοσμικὴν καταγλυκαῖνον 40, 232 (Εὐχ.). ὄρος σταλάζον μυστικὴν γλυκύτη-τα καὶ ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην 275, 42 (Εὐχ.). ὄρος στάζον εὐφροσύνην 187, 207 (Εὐχ.). ὄρος ὑπερκειμένην ἔχον τὴν κορυ-φὴν ἀπάντων τῶν βουνῶν (Νοεμ. γ' Καν. ὠδ. γ' Θεοτ.). ὄρος σύνδενδρον καὶ εὐσχιό-φυλλον (Προσόμ. ἡχ. α' Ἀνδρέας). ὄρος οὐράνιον († Νοεμ. ιγ' Καν. (εἰς Χρυσό-στομον) ὠδ. η' Θεοτ. Ἀνδρέας). ὄρος ἀ-λάξευτον μετέωρον († Δογματ. Θεοτοκίον Δαμ.). ὄρος θεῖον τῶν ἀρετῶν († Κυριακ. ε' ἐβδ. νηστειῶν Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Βασί-λειος).

ὁ ρ π η ξ βασίλειος ἐκ ρίζης τοῦ Δαυὶδ 269,

28 (Εὐχ.)· ὄρηξ ἐκ βασιλίδος ρίζης καὶ φυλῆς βασιλικῆς 77, 33 (Εὐχ.).
 ὁ σ μ ἡ τῆς Χριστοῦ εὐωδίας (Ρωμ. Ἀκάθ. Φ).
 ὁ σ φ ρ ἄ δ ι ο ν εὐανθὲς καὶ εὐωδὲς 273, 159 (Εὐχ.) — εὐωδὲς 260, 230 (Εὐχ.) 270, 144 (Εὐχ.)· ὁσφράδιον τοῦ πάντων βασιλέως 126, 21 (Ἰωσήφ).
 ο ὕ ρ α ν ὅς δεύτερος 123, 135 (Μητροφ.)· οὐρανὸς ἔμψυχος († Κανὼν Προδρόμου ἡχ. βαρὺς ὠδ. ἡ' Θεοτ. Εὐχ.)· οὐρανὸς ἔμψυχος πορφυραυγῆς († Κανὼν Προδρόμου ἡχ. δ' ὠδ. θ' Θεοτ. Εὐχ.)· οὐρανὸς ἐπίγειος 206, 4 — ἐπίγειος ἐπομβρίζουσα ἀθάνατον δρόσον (Παρακλ. ἡχ. γ' Σαβ. ἔσπ. Προσόμ. β' μικροῦ ἔσπερινοῦ)· οὐρανὸς τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης ἀνατείλασα 87, 75· οὐρανὸς καὶ θρόνος Θεοῦ (Κανὼν ἁγ. Μάμαντος ὠδ. γ' Θεοτ.)· οὐρανὸς ὁ καθαρώτατος 34, 15· οὐρανὸς καινότητος († Καν. Κοιμ. Θεοτ. ὠδ. ζ' τροπ. β' Θεοφάνης)· οὐρανὸς καινὸς 181, 49 (Εὐχ.)· οὐρανὸς κατάστερος 32, 35 (Μαν. ρήτωρ) — κατάστερος τοῦ νῦν στερεώματος ὑπέρτερος 131, 36 (Μαν. ρήτωρ) — κατάστερος πεποικιλμένη ἀρετῶν ταῖς λαμπρότησι 22, 226 (Θηκ.)· οὐρανὸς ὁ λογικὸς 34, 60 — λογικὸς καὶ ἔμπνουν στερεώμα 78, 61 (Εὐχ.) — λογικὸς ἐν ᾧ Θεὸς σωματωθεὶς κατεσκήνωσεν (Πεντηκ. Κυρ. Τυφλοῦ εἰς τὸν μικρὸν ἔσπερ. τροπάρ. β') — λογικὸς καὶ φανώτατος 49, 3 (Μητροφ.)· οὐρανὸς καὶ ναὸς τῆς θεότητος (Παρακλ. ἡχ. α' Σαβ. ἔσπερ. Δόξα Δαμ.)· οὐρανὸς νέος Εἰσμ. 228, 53 Δαμ. 45 221 (Εὐχ.) — νέος οὐρανῶν ἀνώτερος 130, 238 (Θεοφάνης) — νέος ἔμψυχος 4, 7 (Εὐχ.) — νέος καινοφανῆς (Φεβρ. ιζ' καὶ νῦν Ἀποστίχων) — νέος λαμπρότατος 22, 141 (Θηκ.)· οὐρανὸς οὐρανῶν ὑψηλότερος 50, 93 (Θέκλα) — νέος καὶ περιδοξός († Εὐχ. Καν. (ιζ') εἰς Χριστὸν ὠδ. α' Θεοτ.) οὐρανῶν ὑπερτέρα 17, 133 (Δαμ.)· οὐρανὸς ὑπέρτερος ἐπὶ γῆς 215, 170 (Θηκ.)· οὐρανὸς ὑψηλὸς καὶ εὐρύχωρος θάλαμος ἔμψυχος († Κανὼν Προδρόμου ἡχ. α' ὠδ. α' Θεοτ. (Εὐχ.)· οὐρανὸς ὑψηλότερος 79, 172 (Εὐχ.)· οὐρανῶν ὑψηλότερα 38, 133 (Ἰωσήφ)· οὐρανὸς φλογερὸς 288, 102 (Μητροφ.)· οὐρανὸς φωτεινότητος 49, 212 (Μητροφ.)· οὐρανὸς ὠραϊσμένος ποικίλῃ φωτοχυσία (Σεπτ. ιε' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης)· οὐρανὸς περικοσμίου

χώρου τιμιώτερος (Προσόμ. ἡχ. βαρὺς Ἀνδρέας)· οὐρανὸς πολύφωτος († Νοεμ. ιγ' Καν. εἰς Χρυσόστομον (ς') ὠδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.)· οὐρανὸς φαιδρὸς τοῦ Θεοῦ καὶ εὐρυχωρότατος († Νοεμ. κα' Προσόμ. Γεώργιος)· οὐρανὸς ὑπέρτερος τοῦ ἀνωτάτου πόλου (Τριῶδ. Σαββ. πρὸ τῆς Ἀπόκρεω Καν. ὠδ. α' Θεοτ.)· οὐρανὸς Θεοῦ πολυχώρητος († Κοντ. Κοιμήσεως Θεοτόκου (γ') Κοσμᾶς)· οὐρανὸς ὑπερφερῆς († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου Ἀνδρέας)· οὐρανὸς τοῦ τὴν γῆν οὐρανώσαντος (ἐνθ. ἀνωτ. Ἀνδρέας).
 ο ὕ ρ α ν ὅ σ α σ α τὴν γεωθεῖσαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων 143, 108 (Θεοφάνης)· 67, 176 (Θηκ.).
 ο ὕ σ ι ὡ σ α σ α τὸν ὑπερούσιον (Μαρτ. κς' Κανὼν ὠδ. ἡ' Θεοτ. Ἰωσήφ).
 ὅ χ η μ α τοῦ ἀνεσπέρου ἡλίου σεπτὸν 261, 273 (Εὐχ.)· ὄχημα βασιλικὸν Εἰσμ. 319, 32 (Δαμ.)· ὄχημα ἔνδοξον τοῦ βασιλέως 251, 45 (Θηκ.)· ὄχημα τὸ ὑπὲρ ἔννοιαν (Ἰουν. κθ' Καν. ὠδ. α' Θεοτ.)· ὄχημα ἔνδοξον τοῦ πάντων βασιλεύοντος 95, 130 (Θηκ.)· ὄχημα τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης 1, 280 (Εὐχ.) — ἡλίου τοῦ νοητοῦ 18, 82 (Δαμ.)· 126, 163 (Ἰωσήφ) — ἡλίου σεπτὸν 174, 59 (Δαμ.) — ἡλίου φαινότατον 269, 123 (Εὐχ.)· ὄχημα θεῖον ἀδύτου φωτὸς (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Β) — θεῖον τῆς θεότητος τοῦ Λόγου 106, 22 — θεῖον τῶν χερουβὶμ κρεῖττον 257, 147 (Μαν. ρήτωρ) — θεῖον καὶ χρυσαυγὲς 167, 99 (Θηκ.)· ὄχημα θεότευκτον 76, 85 (Εὐχ.)· ὄχημα τῆς θεότητος ὅλης (Κανὼν Ἰῶ. τοῦ Νηστευτοῦ ὠδ. θ' Θεοτ.)· ὄχημα καθαρὸν τῆς θεότητος (Μαρτ. κθ' Στιχ. α' μικροῦ ἔσπερ.)· ὄχημα πρὸς Θεὸν ἀπρόσκοπον 255, 66· ὄχημα τῆς καθαρότητος ἁμωμον καὶ νοῦν πάντα ὑπερκείμενον (Παρακλ. ἡχ. α' Κυρ. ἔσπερ. Θεοτ.)· ὄχημα Θεοῦ χερουβικὸν 109, 122 (Εὐχ.)· ὄχημα λαμπρὸν τοῦ ἐπὶ τῶν χερουβὶμ 23, 116 (Θηκ.)· ὄχημα λαμπρότερον ἀράματων χερουβικῶν 80, 44 (Εὐχ.)· ὄχημα νοητὸν τοῦ βασιλέως τῶν ὄλων († Νοεμ. κα' Στιχ. Προσόμ. Γεώργιος)· ὄχημα πανάγιον τοῦ ἐπὶ τῶν χερουβὶμ (Ρωμ. Ἀκάθ. Ο)· ὄχημα πολύφωτον Θεοῦ 271, 151 (Εὐχ.)· ὄχημα πυρίμορφον 126, 113 (Ἰωσήφ) — πυρίμορφον τοῦ Θεοσβίτου (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Δ) — πυρίμορφον τοῦ Λόγου 63,

129 (Θηκ.) — πυρίμορφον σεραφίμ άγιώτερον 78, 169 (Εὐχ.)· ὄχημα πύρινον τοῦ Λόγου 94, 138 (Θηκ.)· 250, 61 (Θηκ.)· ὄχημα πυρφόρον 271, 185 (Εὐχ.)· ὄχημα ὑπέρτερον τοῦ δεσπότη 64, 191 (Θηκ.) — ὑπέρτερον τῶν σεραφίμ (Παρακλ. ἡχ. γ' Τρίτ. πρωτὶ Καν. ὠδ. δ' Θεοτ.) — ὑπέρτερον χειρουβίμ 148, 121 (Εὐχ.)· ὄχημα φλογοφόρον ἄρματος θείου († Καν. ιβ' ἀποστολ. ὠδ. α' Θεοτ.)· ὄχημα φλογοφόρον τοῦ δεσπότη ἐν ᾧ ἐποχούμενος τοῖς ἀνθρώποις ὠμίλησεν 109, 65 (Εὐχ.)· ὄχημα φωτὸς 129, 138 (Θεόκτιστος) — φωτὸς αἰδίου 21, 140 (Θηκ.) — φωτὸς αἰδίου 41, 166 (Εὐχ.)· ὄχημα φωτοφόρον τοῦ Ἐμμανουὴλ 161, 179 (Μάρκ. Εὐγεν.) — φωτοφόρον τοῦ ἡλίου (Παρακ. ἡχ. πλ. α' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ὄχημα χαρᾶς 220, 52· ὄχημα ὑπεραστράπτων τοῦ αἰδίου ἡλίου († Σεπτ. θ' Στιχ.)· ὄχημα ὑπερφέρον († Καν. Πέτρου (προσκύνησις ἀλύσεως) ὠδ. α' Θεοτ. Ἀνδρέας).

ὁ χ ὕ ρ ω μ α ἄτρεπτον στρατευομένων 139, 64 (Θηκ.)· ὁχύρωμα τῆς ἐκκλησίας στερεὸν 63, 36 (Θηκ.)· ὁχύρωμα κράτιστον πολεμουμένων 139, 71 (Θηκ.)· ὁχύρωμα γενναῖον καὶ σθένος καὶ κραταίωμα τῶν βασιλευόντων (Προσόμ. ἡχ. πλ. β' Ἀνδρέας).

Π

Π α γ ί ω σ ι ς δονουμένων ἐν φόβοις (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ι).

π α γ κ α λ λ ή ς καὶ πανάμωμος (Μαρτ. α' Στιχ. Θεοτ. ἐσπερινοῦ).

π α ι δ ί ο ν τοῦ γένους ὅλου καύχημα († Στιχ. θ' Σεπτ.).

π α ι δ ο τ ό κ ο ς καὶ ἀπειρόγαμος 279, 217 (Εὐχ.)· παιδοτοκοῦσα παρθένος (Μαῖον κζ', Καν. ὠδ. γ' Θεοτ.)· παιδοτόκος ἀνανδρος καὶ παρθένος († Καν. Ἰωάν. Θεολόγου ὠδ. θ' Θεοτ.)· παιδοτοκοῦσα καὶ μένουσα ἄφθορος († Καν. ἁγ. Νικολάου ὠδ. α' Θεοτ.).

* π α λ ά τ ι ο ν τοῦ ἀπροσίτου φωτὸς 90, 198 (Θηκ.)· παλάτιον τοῦ βασιλέως καθαρῶτατον (Παρακλ. ἡχ. δ' Δευτ. ἐσπ. Δόξα Αποστίχων) — τοῦ βασιλέως τιμαφέστατον 11, 70· παλάτιον τοῦ δεσπότη πολύφωτον 134, 41 (Θηκ.) — τοῦ δεσπότη ὑψηλὸν 191, 235 (Εὐχ.)· παλάτιον ἔμφυχον τοῦ

βασιλέως 10, 22 — τοῦ δεσπότη 41, 52 (Εὐχ.)· 34, 98 — τοῦ Λόγου (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Καν. ὠδ. ς' Θεοτ. Ἰωσήφ) — τοῦ Θεοῦ 32, 13 (Μαν. ρήτωρ) — ἔμφυχον τοῦ δεσπότη (Στιχ. Θεοτ. ἡχ. πλ. α' Ἀγάπ.) — ἔμφυχον καὶ ἀγνότατον 28, 205 (Φώτιος) — ἔμφυχον τοῦ ἀοράτου παντάνακτος 71, 123 (Μαν. ρήτωρ) — ἔμφυχον τοῦ παντοκράτορος 131, 9 (Μαν. ρήτωρ)· παλάτιον εὐπρεπὲς τοῦ παμβασιλέως († Ἰουλ. α' Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· παλάτιον εὐρύχωρον 173, 3 (Θηκ.) — εὐρύχωρον καὶ θρόνος δόξης καὶ νεφέλη φωτὸς (Παρακλ. ἡχ. α' Σαβ. πρωτὶ Μακαρισ. Θεοτ.)· παλάτιον εὐώδες τοῦ Λόγου 261, 186 (Εὐχ.)· παλάτιον ἡγιασμένον χωρήσασα Θεὸν παντοκράτορα 34, 44· παλάτιον θείας δόξης 132, 72 (Λάσκαρης)· παλάτιον θεότευκτον (Ὀκτ. κβ' καὶ νῦν Ἀποστίχων)· παλάτιον θεόδημον 59, 44 (Ἀθαν. π)χης)· παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ βασιλέως (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Σαβ. ἐσπερ. Δόξα Ἀποστίχων Δαμ.) — παλάτιον θεοχώρητον (Νοσμ. κ' Καν. ὠδ. η' τροπ. γ') — καὶ θρόνος ὑψηλοῦ φοβεροῦ βασιλέως 67, 131 (Θηκ.)· παλάτιον Θεοῦ ὑπέρτιμον πάσης κτίσεως († Καν. (γ') Εἰσοδίων ὠδ. ε' τροπ. γ' Γεώργιος)· παλάτιον καθαρὸν Χριστοῦ (Παρακλ. ἡχ. γ' Πέμ. πρωτὶ Καν. ὠδ. θ' Θεοτ.)· παλάτιον περιφανὲς († Καν. Μαριάμνης ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ)· παλάτιον περιδοξον († Καν. Θεοδότου Κυρηναίας ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· παλάτιον περιφανὲς († Καν. Δημῆ ὠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ) — καθαρὸν τοῦ βασιλευόντος 1, 261 (Εὐχ.)· — καθαρὸν καὶ εὐώδες τοῦ Θεοῦ 42, 245 (Εὐχ.)· παλάτιον τοῦ κόσμου φωτοφόρον 63, 109 (Θηκ.)· παλάτιον ἔμπνουν λιθομάργαρον (Προσόμ. ἡχ. πλ. δ' Ἀνδρέας)· παλάτιον λογικὸν τοῦ βασιλέως τῶν βασιλέων Χριστοῦ († Κανὼν Προδρόμου ἡχ. βαρὺς ὠδ. η' Θεοτ. Εὐχ.)· παλάτιον τοῦ Λόγου περιδοξον (Παρακλ. ἡχ. δ' Πέμπ. πρωτὶ Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ) — τοῦ Λόγου φωτοφόρον 44, 139 (Εὐχ.) — θεῖον τοῦ Λόγου ἐν ᾧ οἰκήσας σαρκικῶς ἐκαινοποίησεν ἡμᾶς 8, 53· παλάτιον πάμφωτον τοῦ Θεοῦ 170, 43 (Θηκ.)· παλάτιον πολυχαρίτωτον τοῦ δεσπότη 45, 215 (Εὐχ.)· παλάτιον πυρίμορφον Θεοῦ 19, 104 (Θηκ.)· παλάτιον πυριφλεγὲς 77, 22 (Εὐχ.)· παλάτιον σεπτὸν τοῦ βασιλέως καὶ

κτίστου τῶν αἰώνων 13, 221 (Θηκ.).· παλάτιον τερνόν 54, 202 — τερνόν τῆς ἀπορρήτου οὐσίας († Καν. Πέτρου Ἀθωνίου ὡδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ) — τερνόν καὶ φωτοφόρον τοῦ ὑψίστου 92, 50 (Θηκ.).· παλάτιον φωταυγέστατον τοῦ ποιητοῦ 219, 71 (Θηκ.).· παλάτιον φωτεινότατον τοῦ παμβασιλέως (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Παρασκ. πρωτ. Καν. ὡδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ)· 94, 6 (Θηκ.).· παλάτιον φωτὸς εὐρυχωρότατον 213, 55 (Θηκ.) — Χριστοῦ εὐρύχωρον 79, 165 (Εὐχ.) — Χριστοῦ καθαρὸν 110, 158 (Εὐχ.).· παλάτιον χρυσαυγὲς τοῦ βασιλεύοντος 92, 152 (Θηκ.).· παλάτιον ὠραῖον Χριστοῦ 183, 258 (Εὐχ.).· παλάτιον ἡλιόμορφον τοῦ βασιλέως († Κάθ. Θεοτ. Κυπριανοῦ)· παλάτιον χωρητὸν τοῦ ἀχωρήτου († Καν. (ς') Θωμᾶ ἀπ. ὡδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· παλάτιον τοῦ Λόγου ἀρωματίζον († Καν. Ἰω. Δαμασκηνοῦ ὡδ. ς' Θεοτ. Εὐχ.).· παλάτιον ἐπίγειον τοῦ οὐρανόου βασιλέως († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτ. Ἀνδρέας).

παμβασιλίς († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν)· παμβασιλὶς τεκοῦσα βασιλέα βασιλέων καὶ κύριον κυρίων καὶ ἅγιον ἀγίων († Καν. (ς') εἰς Παῦλον ὡδ. δ' Θεοτ. Εὐχ.).

παμβασιλίσσα 210, 245 (Μάρκ. Εὐγεν. † Καν. Ὁνουφρίου ὡδ. θ' Θεοτ. Δαυίδ).

παμπόθητος (Προσόμ. ἡχ. πλ. δ' Μητροφ.).

* πανακήρατος παρθένος (Ὁκτ. ς' Καν. ὡδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης).

παναμόλυντος 151, 28 (Εὐχ.).

* παναμώμητος 37, 21, 35· παναμώμητος ἐξ αἰῶνος (Παρακλ. ἡχ. πλ. β' Σαβ. ἐσπέρ. Δογματ. Δαμ.).

πανάσπιλος ἀγνή 47, 124 (Ἰγνάτιος)· πανάσπιλος παρθένος Εἰρμ. 405, 108 (Ἀνδρέας).

πανάρετος Εἰρμ. 368, 79 (Θεοδόσιος μοναχός).

πανάφθορος (Ἀπριλ. κγ' Καν. (α') ὡδ. η' Θεοτ. Δαυίδ).

* πανάχροαντος παρθένος (Ὁκτ. κδ' Καν. ὡδ. α' Θεοτ. Θεοφάνης)· πανάχροαντος ἐξ αἰῶνος παρθενίας μαρμαρυγαῖς τὸν κόσμον καταυγάσασα († Καν. Αἰμιλιανοῦ ὡδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης).

πανευαγής παντάνασσα (Ἰουλ. ε' Ἐξαποστειλ. Θεοτοκίον).

πανήγυρις τοῦ σωτηρίου συναλλάγματος (Παρακλ. ἡχ. α' Σαβ. ἐσπέρ. Δογματ. Δαμ.).· πανήγυρις θεοπρεπῆς συναλλάγματος φορικοῦ 260, 272 (Εὐχ.).

* πανθαύματος 126, 133 (Ἰωσήφ).

πανολβία παρθένος 6, 53.

πανσεβάσμιος θεομήτωρ (Παρακλ. ἡχ. πλ. δ' Δευτ. πρωτ. Καν. (ἀσωμάτων) ὡδ. δ' Θεοτ.).

* πάνσεμνος ὠραία καὶ ἐκλεκτή (Ἰουλ. κα' Καν. ὡδ. α' Θεοτ.).

παντευεργέτις (Προσόμ. ἡχ. γ' Εὐχ.).

παντευλογημένη Θεοτόκος 47, 104 (Ἰγνάτιος).

παντευλόγητος 59, 21 (Ἀθαν. π)χης)· 198, 148. 224, 206 († Καν. ὡδ. θ' τροπ. α' εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν. Θεοφάνης. Καν. Πάπα μάρτυρος ὡδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ).

παντευχία καὶ ὄπλον κατ' ἐχθρῶν († Καν. Βονιφατίου μάρτ. ὡδ. η' Θεοτ.).

πάντιμος (Προσόμ. ἡχ. δ' Λάσκαρης).

παντοβασίλισσα 290, 435 (Θεοφάνης).

παντομνημόνευτος (Προσόμ. ἡχ. πλ. δ' Μητροφ.).

* πανύμνητος — ὑπερύμνητος.

πανυπερθαύματος 292, 28 (Νικ. Κατασκεπηνός)· 166, 135 (Μάρκ. Εὐγενικοῦ).

πανύπερθεν ἀπάντων 255, 77.

πανυπέρμαχος (Προσόμ. ἡχ. πλ. β' Ἀνδρέας).

πανυπέρτατος (Δεκ. θ' Καν. (γ') ὡδ. Θεοτ. Γεώργιος).

πανυπέρτιμος 93, 6 (Θηκ.) — μήτηρ Θεοῦ 137, 63 (Θηκ.).

παράδεισος ἀθανασίας νεοθαλῆς καὶ ὠραῖος 290, 108 (Θεοφάνης)· παράδεισος ἄσυλος Εἰρμ. 228, 54 (Δαμ.).· παράδεισος ἀφράστου λαμπρότητος καὶ θυμηδίας 298, 156 (Μαν. ρήτωρ)· παράδεισος διηνηθισμένος 96, 126 (Μαν. ρήτωρ)· παράδεισος ὁ ἐν Ἐδέμ (Παρακλ. ἡχ. γ' Δευτ. πρωτ. Κάθ. Θεοτ.).· παράδεισος ἔμψυχος 34, 67 — ἔμψυχος ἔχων ἐν μέσῳ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς 126, 115 (Ἰωσήφ) — ἔμψυχος καὶ λογικὸς ὁ πᾶσιν ἀνεπίδατος ἐν ᾧ ποτὲ ὄφρις οὐκ ἐπάτησε 1, 124 (Εὐχ.).· παράδεισος ἔντιμος ζωῆς τὸ ξύλον φέρουσα 95, 151 (Θηκ.).· παράδεισος εὐθαλῆς καὶ εὐανθῆς

(† Κανὼν α' εἰς τὸν Πρόδρομον ὠδ. α' Θεοτ. Εὐχ.)· παράδεισος εὐθαλῆς κήπος εὐώδης ὁδμαῖς ἡδυπνόις καταπνέουσα 228, 78 (Εὐχ.)· παράδεισος ἔχων ἐν μέσῳ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς (Παρακλ. ἡχ. δ' Πέμπ. πρωὶ Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· παράδεισος ζωηφόρος (Ἰαν. κβ' καὶ νῦν ἔσπερινοῦ)· παράδεισος ζωῆς 123, 78 (Μητροφαν.) — ζωῆς τὸ φυτὸν ἀπορρήτως μέσον ἐκπλαστήσας 213, 25 (Θηκ.)· παράδεισος ζῶν († Εὐχ. Καν. (ιζ')) εἰς Χριστὸν ὠδ. α' Θεοτ.)· παράδεισος Θεοῦ ὁ τερπνότητος 34, 63· παράδεισος θεοφανῆς (Ὀκτ. κθ' Ἐξαποστειλ. Θεοτ.) — Θεοῦ ὁ λογικὸς 77, 152 (Εὐχ.)· 20, 141 (Θηκ.)· παράδεισος λογικὸς τοῦ δευτέρου Ἀδάμ (Παρακλ. ἡχ. α' Σαβ. ἔσπ. Δογματ. Δαμ.) — λογικὸς θεοβλαστούργητος 108, 234 (Εὐχ.) — λογικὸς ὃν ἐφύτευσε Χριστὸς ὁ φυτουργὸς 26, 150 (Θεόδ. Στουδίτης) — λογικὸς καὶ ἔμψυχος πολλῶ τοῦ πρώτου τιμιώτερος 3, 60 (Εὐχ.) — λογικὸς καὶ μυστικὸς βλαστήσας ξύλον ζωηφόρον 4, 10 (Εὐχ.)· παράδεισος μυρίπνοος καὶ εὐώδης ἐν ᾧ ἐβλάστησε τὸ ξύλον τῆς ἀφθαρσίας 45, 222 (Εὐχ.)· παράδεισος μυστικὸς τῆς τρισηλίου αἰγλης 32, 180 (Μαν. ρήτωρ) — μυστικὸς ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστὸν Εἰρμ. 322, 88 (Κοσμάς)· παράδεισος νέος τὸ ξύλον ἔχων ἐν μέσῳ τῆς ζωῆς (Παρακλ. ἡχ. πλ. β' Δευτ. πρωὶ Καν. ὠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· 44, 264 (Εὐχ.)· 50, 143 (Θηκ.)· παράδεισος νοητὸς νικῶν τὸν ἐν Ἐδέμ παράδεισον 158, 1 — νοητὸς βλαστήσας τὸ ξύλον τῆς ζωῆς 19, 218 (Θηκ.)· παράδεισος πάντερπνος 130, 63 (Θεοφάνης)· παράδεισος πολυανθῆς 183, 254 (Εὐχ.)· παράδεισος τρυφῆς 21, 142 (Θηκ.)· 20, 60 (Θηκ.)· 11, 193. 59, 143 (Ἀθαν. π)χης) — τρυφῆς αἰδίου 141, 63 (Δαμ.) — τρυφῆς ἀδιαρρεύστου († Κανὼν εἰς τὸν Πρόδρομον ἡχ. δ' ὠδ. α' Θεοτ. Εὐχ.) — τρυφῆς ἀφθάρτου (Προσόμ. ἡχ. δ' Εὐχ.)· παράδεισος φωτοφόρος (Πεντηκ. Κυρ. Τυφλοῦ προσόμοιον β' μικροῦ ἔσπερ.)· παράδεισος χαριτόπνοος καὶ εὐώδης 34, 17· παράδεισος πεφυτευμένος ἐν μέσῳ τῆς ἐκκλησίας τὸ ξύλον τεκοῦσα τῆς ζωῆς († Καν. Βλασίου ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης)· παράδεισος θεῖος βλαστήσας τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς († Καν. Τύχωνος Ἀμαθοῦντος ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης).

π α ρ ά κ λ η σ ι ς ἀσθενούντων ἐτοίμη 283, 335 (Εὐχ.)· παράκλησις δυστυχούντων 173, 39 (Θηκ.)· παράκλησις θλιβομένων 3, 70 (Εὐχ.) 137, 44 (Θηκ.) — τῶν θλιβομένων, ἱλαστήριον ἁμαρτανόντων 98, 125 (Φώτιος)· παράκλησις ἐν θλίψεσιν, ἐν λύπαις ἀνάψυξις, ἐν πειρασμοῖς παραμύθιον, πρόμαχος καὶ σύμμαχος ἐτοίμη καὶ ἀντίληψις 42, 81· παράκλησις λυποιμένων (Παρακλ. ἡχ. β' Κυρ. πρωὶ Καν. Τριαδικοῦ Κάθ. Μητροφάν.)· παράκλησις ἰσχυρὰ (Ἰαν. κγ' Καν. (β'))· ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ)· παράκλησις ξένων (Παρακλ. ἡχ. β' Σαβ. ἔσπερ. προσόμοιον α' μικροῦ ἔσπερινοῦ. Πεντηκ. Σαβ. Μυροφόρων Προσόμ. α')· παράκλησις τῶν ὁρθοδόξων 3, 15 (Εὐχ.)· παράκλησις τῶν πενθούντων 117, 50. 10, 86· παράκλησις ταχινὴ 49, 135 (Μητροφ.)· παράκλησις ψυχῶν (Ὀκτ. η' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Γεώργιος)· παράκλησις τῶν ψυχῶν θυμηδεστάτη (Προσόμ. ἡχ. βαρὺς Θηκ.)· παράκλησις ἡ μεγίστη (Κάθ. Θεοτ. τῆς Δευτ. τῆς γ' ἐβδ. τῶν νηστειῶν).

π α ρ α μ υ θ ί α θλιβομένων, βροτῶν τὸ καταφύγιον 29, 69 (Ἀνδρέας)· παραμυθία τῶν ἐν θλίψεσι 59, 91 (Ἀθαν. π)χης)· παραμυθία ἀγαθὴ τῶν ψυχῶν (Σεπτ. κη' καὶ νῦν τῶν Ἀποστίχων)· παραμυθία τῶν παραπενομένων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· παραμυθία τοῦ κόσμου († Ἐξαποστειλ. Θεοτ. Σαββ. τῆς Ἀπόκρεω).

π α ρ α μ ύ θ ι ο ν γλυκὴ ἐν θλίψεσιν, ἐν πειρασμοῖς ἀρωγή, ἐν κινδύνοις προστάτις 157, 68· παραμύθιον δυστυχούντων 90, 176 (Θηκ.)· παραμύθιον ψυχῆς (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Θ).

π α ρ α σ τ ά τ ι ς ἀγαθὴ 3, 113 (Εὐχ.).

π α ρ α σ χ ο ὦ σ α τῇ Εὐᾷ χαρμονὴν τεκοῦσα τὸν ζωοδότην καὶ λυτρώσασα τὸν Ἀδὰμ ἁμαρτίας (Εὐλογητάρια μεγ. Σαβ. καὶ νῦν).

π α ρ α ψ υ χ ή καρδίας 148, 241 (Εὐχ.)· παραψυχὴ πάντων τῶν ἐν δεινοῖς († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος).

π α ρ ε δ ρ ε ύ ο υ σ α βασιλικῶς τῷ θρόνῳ τοῦ υἱοῦ (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ε).

π α ρ έ χ ο υ σ α τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος (Ἰουλ. κε' Στιχ. δ' ἔσπερ.)· παρέχουσα ἐλπίδα τοῖς ἀπεγνωσμένοις (Παρακλ. ἡχ. β' Πέμπ. πρωὶ Κάθ. ζ').

π α ρ η γ ο ρ ί α βροτῶν 6, 186.

π α ρ θ ε ν ε ύ ο υ σ α μετὰ τόκον Εἰρμ. 162, 51 (Γεώρ. Σικελιώτης)· 58, 29 (Γεώργι-

ος)· παρθενεύουσα ξενοπρεπῶς τίκτει τὸν ποιητὴν (Αὐγ. η' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· παρθενεύουσα τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ προεξαστράπτουσα ἐν ἀρεταῖς ἐξελέγη μήτηρ Θεοῦ († Μακαρισμῶν τροπ. β').

* παρθενομήτωρ ἡ Θεὸν σωματώσασα (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Καν. ὠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· παρθενομήτωρ κόρη 156, 156.

* παρθένοσ ἀδιאלώθητος 143, 23 (Θεοφάνης)· παρθένος ἄμωμος Εἰσμ. 147, 76 (Ἀνδρέας)· παρθένος ἀνύμφευτος ἡ τεκοῦσα ἀσπόρως Χριστὸν 22, 27 (Θηκ.)· παρθένος ἄσπιλος 1, 239 (Εὐχ.)· παρθένος ἄφθορος (Παρακλ. ἡχ. δ' Τετάρτη πρωί Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· 155, 73 — ἀδιάφθορος († Καν. ἀγ. Δημητρίου ὠδ. η' Θεοτ.)· παρθένος βασίλισσα 114, 51 (Εὐχ.)· παρθένος γαλουχοῦσα 78, 198 (Εὐχ.) — γαλουχοῦσα καὶ μητρῶις νόμοις λοχεύουσα (Μαῖου κζ' Καν.)· παρθένος ἐν γυναιξὶν εὐλογημένη (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Δευτ. πρωί Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ)· παρθένος θεοδόξαστος 92, 174 (Θηκ.)· παρθένος θεοδόχος (Ἰαν. ζ' Καν. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· παρθένος θηλάζουσα ἀνανδρος 275, 122 (Εὐχ.)· παρθένος ἱερὰ (Φεβρ. α' Δόξα Ἀποστίχων. Ρωμ. Κοντ. Προπατόρων)· παρθένος κυριώνυμος δέσποινα πολώνυμος 109, 81 (Εὐχ.)· παρθένος ἐν μητράσι καὶ ἐν παρθένοις παιδοτόκος 78, 126 (Εὐχ.)· παρθένος καὶ μήτηρ 28, 133 (Φώτιος)· παρθένος καινοτομήσασα τὰς φύσεις († Καν. ἀγ. Νικολάου ὠδ. γ' Θεοτ.)· παρθένος νύμφη 155, 89· παρθένος ὀλόφωτος (Παρακλ. ἡχ. α' Σαββ. πρωί Καν. ὠδ. η' Θεοτοκ. Ἰωσήφ)· 17, 143 (Δαμ.)· παρθένος πανακήρατος († Καν. ἀγ. Δημητρίου ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης)· παρθένος πανύμνητος, τῶν προφητῶν τὸ περιήχημα, ἀθλητῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα, ἀγίων γυναιῶν ἡ χαρμονή (Παρακλ. ἡχ. γ' Σαβ. πρωί Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ)· παρθένος περικαλλὴς καὶ θεανγὴς 174, 126 (Δαμ.)· 166, 159 (Μάρκ. Εὐγεν.)· παρθένος πυρφοροῦσα (Ἰαν. ζ' Καν. ἱαμβ. ὠδ. θ')· παρθένος πολυσύμβολος (Εὐχ. Λόγος εἰς τὴν Κοίμ. Θεοτόκου ἔκδ. Ντὲ Λαγκάρντ, σ. 156)· παρθένος διαιωνίζουσα (Μαρτ. θ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ.)· παρθένος τίκτουσα καὶ πάλιν παρθένος μέινασα (Παρακλ. ἡχ. δ' Κυρ. πρωί Κάθ. γ')· παρθένος ἐν παρθένοις, ἡ πρὸ τοῦ τό-

κου καὶ ἐν τῷ τόκῳ καὶ μετὰ τὸν τόκον παρθένος διαμείναςα († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· παρθένος ἐν τόκῳ ὡς πρὸ τοῦ τόκου καὶ μετὰ τόκον ὡσαύτως ὑπερβαλοῦσα τοὺς ὀρισθέντας νόμους τῆς φύσεως († Καν. Βλασίου ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης)· παρθένος φωτοδόχος 91, 10 (Θηκ.).

παροχή τῆς χαρᾶς († Καν. Προεόρτ. Γενν. Θεοτ. ὠδ. ζ' τροπ. α' Γεώργιος)· παροχὴ ἀγαθῶν πάντων 8, 159.

παρησία θνητῶν πρὸς Θεὸν (Ρωμ. Ἀκάθ. Ε)· παρησία καὶ σθένος καὶ καύχημα ἡμῶν (Μαρτ. ις' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Γεώργιος)· παρησία τῶν ἱερέων πρὸς Θεὸν (Στιχ. Θεοτ. ἡχ. δ' Ἀγάπ.).

* παστὰς ἀμίαντος τοῦ Λόγου 14, 70· παστὰς ἀμόλυντος Κυρίου 21, 27 (Θηκ.)· παστὰς ἀγία 6, 208· παστὰς ἀδιαίρετος Εἰσμ. 296, 38· παστὰς ἀμόμητος καὶ θεία († Στιχ. Θεοτοκίον)· παστὰς ἀσπόρου νυμφεύσεως (Ρωμ. Ἀκάθ. Τ)· παστὰς ἀπορρήτου νυμφεύσεως φωτοφόρος (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Ἰγνάτιος)· παστὰς ἀρρήτου νυμφεύσεως 20, 27 (Θηκ.)· παστὰς ἄφθορος Εἰσμ. 357, 56 (Γεώργ. Σικελιώτης)· 219, 31 (Θηκ.)· παστὰς ἀχειρόπλοκος 109, 84 (Εὐχ.)· παστὰς ἐκλεκτὴ Κυρίου 222, 31 (Δαμ.)· παστὰς ἐνώσεως τῶν δύο φύσεων 132, 189 (Λάσκαρης)· παστὰς ἐπουράνιος Εἰσμ. 221, 50 (Κυπριανός)· παστὰς θεοχώρητος 2, 312 (Εὐχ. καὶ Πεντηκ. Κυρ. τοῦ Τυφλοῦ εἰς τὸν μικρὸν ἔσπερ. Προσόμ. β')· παστὰς θεόπλοκος ἡγλαϊσμένη 272, 264 (Εὐχ.)· παστὰς ἀγλαόμορφος (Νοεμ. λ' Κάθισμα Θεοτ.)· παστὰς τοῦ Θεοῦ καὶ ναὸς 12, 70 (Ἰγνάτιος)· παστὰς ἱερὰ 274, 191 (Εὐχ.)· παστὰς Ἰησοῦ τοῦ παντάνακτος 11, 38· παστὰς καθαρὰ 187, 89 (Εὐχ.) — καθαρὰ καὶ ἀγία 83, 190 (Μητροφ.)· παστὰς νοητὴ 84, 171· παστὰς ὀλόφωτος 19, 111 (Θηκ.)· παστὰς οὐράνιος 262, 235 (Εὐχ.)· Εἰσμ. 114, 46 (Ἀνδρέας)· Εἰσμ. 137, 28 (Δαμ.)· παστὰς τῆς πανακηράτου νυμφεύσεως 138, 67 (Θηκ.)· παστὰς τῆς ἀφθόρου καὶ θείας νυμφεύσεως 65, 111 (Θηκ.)· παστὰς περικαλλὴς πάγχρυσος 187, 280 (Εὐχ.)· παστὰς πολυτίμητος (Νοεμ. κα' Κοντ.)· παστὰς πολύφωτος (Φεβρ. α' Στιχ.)· παστὰς πορφυρόχρυσος 109, 133 (Εὐχ.)· παστὰς τιμία 278, 267 (Εὐχ.)· παστὰς ὑπέριμος 80,

159 (Εὐχ.)· παστὰς φωτεινὴ Εἰρημ. 197
60 (Γεώργ. Ἀγιοπολίτης)· παστὰς φωτο-
ειδὴς ἔξ ἧς ὥσπερ νυμφίος ὁ Χριστὸς προ-
ελήλυθε 16, 127 (Δαμ.)· παστὰς φωτοφό-
ρος καὶ πορφυρίζουσα 204, 151 (Θεοφά-
νης) καὶ † Κανὼν εἰς τὸν Πρόδρομον ἡχ.
πλ. β' ὡδ. η' Θεοτ. Εὐχ.)· παστὰς χαριτό-
πλοκος τοῦ νυμφίου 34, 68. 110, 157
(Εὐχ.)· παστὰς χρυσαυγῆς τοῦ Λόγου
(Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ε)· παστὰς χρυ-
σῇ 1, 299 (Εὐχ.) — χρυσῇ καὶ θεόπλοκος
76, 292 (Εὐχ.)· παστὰς κεχρυσωμένη ἀ-
χειρόπλοκος 273, 165 (Εὐχ.)· παστὰς χρυ-
σοειδὴς 11, 166· παστὰς πάγχρυσος 76,
230. 109, 84 (Εὐχ.)· παστὰς χρυσόπλο-
κος 41, 54. 77, 18. 79, 169 (Εὐχ.)· πα-
στὰς χρυσοπόρφυρος 44, 195 (Εὐχ.)· πα-
στὰς χρυσοπορφύρωτος 271, 188 (Εὐχ.)·
παστὰς πορφυρόμορφος 279, 243 (Εὐχ.)·
παστὰς ἐν ἧ ἐνυμφεύσατο ὁ Θεὸς τὴν φύσιν
ἡμῶν 132, 232 (Λάσκαρης)· παστὰς ὡ-
ραία ὥραίου νυμφίου 45, 216 (Εὐχ.)· πα-
στὰς ἐν ἧ ὁ Λόγος ἐνυμφεύσατο τὴν σάρ-
κα (Παρακλ. ἡχ. α' Σαβ. ἐσπέρ. Δογματ.
Δαμ.)· παστὰς φρικτὴ ὑπερκόσμιος (†
Ἰδιόμελ. Κοιμήσ. Θεοτόκου)· παστὰς ὑ-
περθαύμαστος († Καν. Μεθοδίου π)χου
Κ)πόλεως ὡδ. ζ' Θεοτ.)· παστὰς φρικτὴ
ὑπερκόσμιος († Κοντ. Κοιμήσεως Θεοτ.
Κοσμάς).

π α τ ῆ σ α σ α τὸ κράτος τῆς πλάνης (Ρωμ.
Ἀκάθ. Λ)· πατήσασα τὴν πλάνην τοῦ δει-
νοῦ κοσμοκράτορος καὶ ἀμβλύνασα αὐτοῦ
τὴν κακίαν 93, 97 (Θηκ.)· πατήσασα πᾶ-
σαν τοῦ πλάνου κακόνοιαν 248, 138
(Θηκ.).

π α ὕ ο υ σ α νόσους τῆς σαρκὸς 31, 135
(Μάρκ. Εὐγεν.)· παύσασα τὴν κακίαν τῆς
ἀπάτης 137, 91 (Θηκ.)· παύσασα τὴν πλά-
νην τῶν εἰδώλων 63, 108 (Θηκ.)· παύσα-
σα πυρὸς προσκύνῃσιν (Ρωμ. Ἀκάθ. Ι)·
παύσασα σκιὰν τοῦ νόμου 94, 72 (Θηκ.)·
138, 43 (Θηκ.)· παύουσα τῆς δαιμονικῆς
παρατάξεως τὰς ἐπαναστάσεις ('Ἰαν. κα'
καὶ νῦν ἐσπερ.)· παύσασα τὸ δνειδος γυ-
ναικῶν († Καν. (ἁγίου Μανδηλίου) ὡδ.
θ' Θεοτ.)· παύουσα τὸν πικρὸν χεῖμῶνα
τῶν δεινῶν († Θεοτοκίον. Λάσκαρης)·
παύσασα πᾶν δάκρυον ἀπὸ προσώπου τῆς
γῆς (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Δευτ. πρωὶ Δόξα
Ἀποστίχ. Αἰνῶν).

π έ λ α γ ο ς ἀδιόριστον συμπαθείας ξηραῖνον

θαλάσσας ἀνομίας 43, 270 (Εὐχ.)· πέλα-
γος ἀμέτρητον βουλευμάτων θεϊκῶν (Ρωμ.
Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Β)· πέλαγος ἀπείρων
οἰκτιρῶν 43, 38 (Εὐχ.)· πέλαγος γνώσε-
ως ἄπειρον 11, 248· πέλαγος εὐσπλαγγνί-
ας 52' 78. 55, 23. 56, 23· πέλαγος οἰκτιρ-
μῶν ἀδιόριστον 186, 201 (Εὐχ.)· πέλαγος
χρηστότητος 2, 45 (Εὐχ.)· πέλαγος χαρί-
των (Φεβρ. η' Καν. (β') ὡδ. θ' Θεοτ.).

π έ λ ι ξ τέμνουσα τὰς φρυγανώδεις ληρωδίας
τῶν ὑπεναντίων 12, 126 ('Ἰγνάτιος).

π έ μ π ο υ σ α λαμπηδόνας θαυμάτων τοῖς πι-
στοῖς (Νοεμ. α' Καν. ὡδ. ζ' Θεοτ.).

π ε π ο ι κ ι λ έ ν η ἀρεταῖς τοῦ παμβασιλέ-
ως ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ παρισταμένη 143, 137
(Θεοφάνης)· πεποικιλμένη ἀρεταῖς καὶ δό-
ξῃ καὶ τιμῇ παρθενικῇ 7', 133 (Κλήμης)·
πεποικιλμένη βασίλισσα τῇ θεῇ δόξῃ τῆς
παρθενίας 208, 11· πεποικιλμένη δόξῃ θεϊ-
κῇ (Πεντηκ. Κυρ. τῶν πατέρων Καν. ὡδ.
α' τροπ. ε')· πεποικιλμένη ἐν δόξῃ περιβε-
βλημένη διάχρυσον ἐσθῆτα 76, 237 (Εὐχ.)·
πεποικιλμένη θείαις ἀγλαῖαις (Παρακλ. ἡχ.
πλ. β' Τρίτ. πρωὶ Καν. ὡδ. ε' Θεοτ. Ἰω-
σήφ) — θείαις ἀρεταῖς 33, 144· πεποικιλ-
μένη κροσσωτοῖς χρυσοῖς ὡς βασίλισσα
120, 51· πεποικιλμένη κροσσωτοῖς χρυσοει-
δέσι θείων ἀρετῶν († Καν. Μιχαὴλ θαυμ.
ὡδ. δ' Θεοτ.)· πεποικιλμένη παρθενικοῖς
κροσσωτοῖς 153, 15 (Μητροφ.)· πεποικιλ-
μένη ποικιλίᾳ χάριτος 290, 26 (Θεοφά-
νης)· πεποικιλμένη ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ
τῷ τῆς ἀγνείας († Εὐχ. Καν. (η') ὡδ. ε'
Θεοτ.)· πεποικιλμένη στολίσμασι διαχρύ-
σοις († Αὐγ. ια' (Εὐπλου) Καν. ὡδ. γ'
Θεοτ. Θεοφάνης)· πεποικιλμένη ἀγνείας
καθαρότητι († Νοεμ. κα' Καν. ὡδ. β' τρο-
πάριον β' Γεώργιος).

π ε ρ α ί ω σ ι ς ὑψηλοῦ μυστηρίου 109, 254
(Εὐχ.) († Καν. εἰς τὸν Εὐαγγελ. Θεοφά-
νους ὡδ. η' τροπ. β').

π ε ρ ά ν α σ α τὰς προρρήσεις τῶν προφητῶν
11, 264. 22, 225 (Θηκ.).

π έ ρ α ς βουλῆς ἀρχαίας 260, 277 (Εὐχ.)· πέ-
ρας καὶ ἀρχὴ καὶ σύνταγμα τῆς νιοθεσίας
τῶν γηγενῶν 255, 82· πέρας ἐλπίδος (†
Καν. Χρυσοστόμου ὡδ. α' Θεοτ. Θεοφά-
νης).

π ε ρ ι α σ τ ρ ά π τ ο υ σ α τῇ καθαριότητι
(Ἰαν. ιγ' Καν. (α') ὡδ. ε' Θεοτ. Ἰω-
σήφ).

π ε ρ ι β ε λ η μένῃ τὴν πίστιν καὶ τὴν σο-

φίαν καὶ τὴν ἄμετρον παρθενίαν (Παρακλ. ἡχ. δ' Δευτ. πρωὶ Κάθ. γ' Στιχολ.)· περιβεβλημένη παρθενίας στολὴν († Εὐχ. Καν. (η') ὠδ. ε' Θεοτ.).

περιβολὴ ἄρραγης 2, 322 (Εὐχ.)· περιβολὴ κραταῖα καὶ ἀσφαλὴς προσφυγὴ 182, 19 (Εὐχ.).

περιηγνισμένη τῷ πνεύματι (Ίουλ. ιγ' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Ίωσήφ).

περιηχὴ προφητῶν καὶ θαῦμα πολυθρύλλητον 271, 133 (Εὐχ.).

περιήχημα τῶν προφητῶν 126, 140 (Ίωσήφ)· 168, 63 (Θηκ.)· περιήχημα τερπνὸν προφητῶν, ἀποστόλων καὶ μαρτύρων 230, 67 (Εὐχ.).

περικαλλὴς καὶ παρθένος (Παρακλ. ἡχ. γ' Παρασκ. πρωὶ Καν. (α') ὠδ. α' Θεοτ. Ίωσήφ)· περικαλλὴς κατ' ἄμφω († Καν. Μαρίας Αἰγυπτίας ὠδ. γ' Θεοτ. Συμεών).

περιποίησις τῶν πιστῶν (Σεπτ. κη' καὶ νῦν τῶν Ἀποστόλων).

περιστεῖλασα τὴν γύμνωσιν τοῦ Ἀδάμ (Κυρ. τῆς Τυρινῆς Καν. ὠδ. γ' Θεοτ.).

περιστερὰ ἀγνή καὶ ἀμόλυντος (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Δ)· περισσότερὰ γαλήνην εἰσάξασα 11, 252· περισσότερὰ ἠργυρωμένη καὶ ἄχολος (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Εὐχ.)· περισσότερὰ καθαρὰ ὠραία καὶ καλὴ καὶ λευκὴ 81, 249 (Εὐχ.)· περισσότερὰ Σολομῶντος καλὴ καὶ ὠραία καὶ πάνσεμνος († Καν. Κοιμ. Θεοτ. ὠδ. δ')· περισσότερὰ καλὴ 299, 47 (Μάρκ. Εὐγεν.)· περισσότερὰ κοσμοπόθητος 132, 122 (Λάσκαρης)· περισσότερὰ λογικὴ κατάπαυσιν φέρουσα τῆς ἀπιστίας 22, 61 (Θηκ.)· περισσότερὰ θεία ἢ ποντισμὸν τὸν νοητὸν παύσασα 134, 29 (Θηκ.)· περισσότερὰ πανάφθορος († οἶκος Συλλήψεως ἀγ. Ἀννης)· περισσότερὰ θεία καὶ πάγκαλλος 137, 227 (Θηκ.) — τελεία καὶ πάγκαλλος (Ίουν. θ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· περισσότερὰ περιηργυρωμένη καὶ κεχρυσωμένη ἐν γλωρότητι χρυσοῦ Εἰσμ. 19, 60 Ἀνδρέας) — περιχρυσωμένη τὰ μετὰφρενα (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Εὐχ.)· περισσότερὰ σεμνὴ 11, 68· περισσότερὰ τελεία καὶ νύμφη καλὴ 104, 210 (Μάρκ. Εὐγεν.)· περισσότερὰ χρυσῇ 19, 60 (Θηκ.)· περισσότερὰ βαστάζουσα ἐν τῷ στόματι κάρφος ἐλαίας († Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. β' τροπ. β') — χρυσῇ νοητοῦ κατακλυσμοῦ παύλαν φέρουσα 23, 110 (Θηκ.) — χρυσῇ καὶ φωτὸς πλήρης 257, 164 (Μαν. ρήτωρ)· περισσότερὰ ἀγνή

ἢ τὸν κόσμον διασώσασα κατακλυσμοῦ τῆς ἁμαρτίας († Κανὼν Εὐαγγελισμοῦ ὠδ. θ' τροπ. δ' Ίωσήφ)· περισσότερὰ πάναγνος. (Αὐγ. ιδ' Καν. (α') ὠδ. ζ' τροπ. α' Ίωσήφ)· περισσότερὰ ἐκλεκτὴ κεχρυσωμένη παρθενίας ταῖς πτέρυξι (Ίαν. κβ' καὶ νῦν τῶν Αἰώνων).

περιτείχισμα θεῖον οἰκουμένης 139, 203 (Θηκ.)· περιτείχισμα κραταῖον βασιλευόντων (Προσόμ. ἡχ. δ' Εὐχ.).

περιφρούρημα τῶν γυναικῶν († Νοεμ. ια' Καν. (εἰς Μηνᾶν) ὠδ. δ' Θεοτ.).

περιχαράκωμα χριστιανῶν 181, 26 (Εὐχ.).

πέτρα ἀκρότομος Εἰσμ. 98, 36 (Δαμ.)· πέτρα ἄρρηκτος τῆς ἐλπίδος († Κανὼν Προδρόμου ἡχ. πλ. α' ὠδ. θ' Θεοτ. Εὐχ.)· πέτρα κυματίζουσα χιλιάδας νοητῶς (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Η)· πέτρα μυστικὴ τοὺς διψῶντας τὴν ζωὴν ποτίσασα 23, 118 (Θηκ.)· πέτρα νοητὴ ἄτομος ἀθιγῆς καὶ ἀνέπαφος ἐξ ἧς πρόεισιν μάννα ἀθανασίας καὶ βλύζει ὕδωρ γλυκάζον 109, 312 (Εὐχ.)· πέτρα ἢ ποτίσασα τοὺς διψῶντας τὴν ζωὴν (Ρωμ. Ἀκάθ. Λ)· πέτρα σταλάζουσα μέλι ψυχᾶς ἡδῶνον 274, 36 (Εὐχ.)· πέτρα ἐξ ἧς τὸ ἀθόλωτον τῆς ἀφθαρσίας βλύζει ρεῖθρον († Καν. εἰς Θέκλαν ὠδ. γ' Θεοτ. Ἀνδρέας)· πέτρα ζωῆς τῆς αἰεζώου († Στιχ. Θεοτοκίον ἡχ. πλ. α').

πεφωτισμένη φωτὶ τῷ ἀπροσίτῳ 195, 121.

πηγὰ ζοῦσα τὸν θεῖον γλυκασμὸν 38, 53 (Ίωσήφ)· πηγάζουσα νάματα καὶ ἱάματα τοῖς ἀσθενοῦσι 208, 49· πηγάζουσα πᾶν φάρμακον νοσημάτων τοῖς προστρέχουσι τῷ τεμένει σου (Πεντηκ. Πέμπ. Διακ. εἰς τοὺς Αἰῶνες τροπ. γ' Νικηφ. Κάλλιστος)· πηγάσασα τῷ κόσμῳ τὸ θεῖον ὕδωρ 174, 42 (Δαμ.)· πηγάσασα πιστοῖς τὴν ἀπάθειαν (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Δευτ. πρωὶ Καν. Ἀσωμάτων ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· πηγάσασα ρεῖθρον τῆς εὐσπλαγχνίας παντὶ τῷ κόσμῳ 108, 152 (Εὐχ.)· πηγάσασα σωτηρίας ρεῖθρον τοῖς πιστοῖς 222, 106 (Δαμ.)· πηγάσασα ὕδωρ ἀλλόμενον 132, 171 (Λάσκαρης)· πηγάσασα τὴν χαρὰν παντὶ τῷ κόσμῳ 21, 69 (Θηκ.) — τοῖς ἐν γῇ τὴν χαρὰν τῇ παραδόξῳ κηρύσει 68, 8 (Θηκ.)· πηγάσασα πᾶσι τὴν θείαν χρηστότητα († Αὐγ. ια' (Εὐπλου) Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης)· πηγάσασα ποταμοὺς εὐλογίας

(Παρακλ. ἡχ. γ' Τρίτ. πρωί Καν. (α') ὡδ. ε' Θεοτ.)· πηγάζουσα εὐφροσύνην τῶν ψυχῶν καὶ ἀγαλλίασιν († Καν. Θεοδοσίου Κοινοβιάρχου ὡδ. ε' Θεοτ.).

* π η γ ἡ ἀγίασματος 3, 87 (Εὐχ.)· πηγὴ ἀγιασμάτων θείων ἀνεξάντλητος († Ἰδιόμ. Συλλ. ἀγ. Ἀννης)· πηγὴ ἀγνείας 279, 238 (Εὐχ.)· πηγὴ ἀγαθότητος ἀπειρος 208, 128· πηγὴ ἀένναος 21, 145 (Θηκ.)· πηγὴ ἀθάνατος († Καν. ἀγ. Νικολάου ὡδ. ζ' Θεοτ. Ἀνδρέας) — τοῦ ζῶντος ὕδατος 210, 215 (Μάρκ. Εὐγεν.)· Εἰρμ. 110, 40 (Γερμανός)· πηγὴ ἀθανάτου ρείθρου (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Λ)· πηγὴ ἀθανασίας 279, 311 (Εὐχ.)· πηγὴ ἀκένωτος 132, 112 (Λάσκαρης) — ἀκένωτος τοῦ ζῶντος ὕδατος ζωοῦσα καὶ δροσίζουσα 58, 17 (Γεώργιος) — ἀκένωτος τοῦ ζῶντος ὕδατος 126, 38 (Ἰωσήφ)· 125, 203 (Μάρκ. Εὐγεν.)· πηγὴ ἀκήρατος ἡ τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς ἀφθονωτάτως βλύσασα 25, 1 (Θηκ.) — ἀκήρατος ἀειζῶου καὶ θείου ρείθρου 252, 100 (Θηκ.)· πηγὴ ἀναβλύζουσα πᾶν ἀγαθὸν καὶ προορρέουσα πλημύραν ἰάσεων (Πεντηκ. Πέμπ. Διακ. ἐσπέρας Νικηφ. Κάλλιστος)· πηγὴ τῶν ἀρωμάτων (Ἰουλ. β' Καν. (β')) ὡδ. η')· πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναπλάσεως (Παρακλ. ἡχ. δ' Τρίτ. πρωί Καν. ὡδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ)· πηγὴ τῆς ἀπαθείας († Καν-Γρηγ. τοῦ ἐν Ἀκρίτα ὡδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· πηγὴ ἀφθαρσίας τὸ ὕδωρ προορρέουσα Χριστόν, ἐξ οὗ ποτιζόμεθα (Πεντηκ. Παρασκ. Διακ. Καν. ὡδ. γ' τροπ. α' Νικηφ. Κάλλιστος)· πηγὴ ἀφθονος 284, 217· πηγὴ ἀειζῶου ρείθρου 64, 84 (Θηκ.) — ἀκένωτου καὶ θείου ρείθρου 68, 29 (Θηκ.)· πηγὴ ἀνέπαφος ἀναβλύσασα ὕδωρ τὸ ζῶν († Καν. Μαρτινιανοῦ ὡδ. ζ' Θεοτ. Κλήμης)· πηγὴ ἀειζῶου νάματος 11, 191· πηγὴ βλυστάνουσα ψυχικὴν ἀγαλλίασιν 261, 267 (Εὐχ.)· πηγὴ βλυστάνουσα ὕδωρ φυσίζων 132, 227 (Λάσκαρης) — βλυστάνουσα γλυκασμὸν καὶ θείαν ἀγαλλίασιν 266, 111 (Εὐχ.)· πηγὴ βλύσασα μάννα ἀείζων 217, 44 (Θηκ.)· πηγὴ γλυκὴ καὶ πότιμον βρύουσα 273, 303 (Εὐχ.) — βρύουσα τὸ φῶς († Αὐγ. ζ' Καν. ὡδ. α' Ἀνδρέας)· πηγὴ βρύουσα πόμα ζωῆς φυλακτήριον καὶ νοσημάτων δεινῶν ἀλεξητήριον 255, 109· πηγὴ γλυκασμοῦ 279, 234 (Εὐχ.)· πηγὴ διαυγῆς καὶ λαμπρὰ (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Μητροφ.)·

πηγὴ διαυγῆς καὶ ἀκένωτος 22, 117 (Θηκ.) — διαυγῆς ἀθανασίας 60, 151 (Εὐχ.)· πηγὴ διειδεστέρα († Νοεμ. κα' Καν. ὡδ. ε' τροπ. β' Γεώργιος)· πηγὴ δωρεῶν τῶν θείων 32, 7 (Μαν. ρήτωρ)· πηγὴ ἐλέους 2, 44, 3, 173 (Εὐχ.)· 59, 191 (Ἀθαν. π)χης) — ἐλέους ἀδαπάνητος 186, 196 (Εὐχ.) — ἐλέους καὶ συμπαθείας ἄβυσσος 199, 130· πηγὴ εὐλογίας 279, 2 (Εὐχ.)· πηγὴ εὐσπλαγχνίας 205, 8 (Ἀνδρέας)· πηγὴ ἐσφραγισμένη 255, 171, 16, 26 (Δαμ.)· 41, 104 (Εὐχ.)· 132, 143 (Λάσκαρης) — ἐσφραγισμένη καὶ κῆπος κεκλεισμένος 124, 65 (Μαν. ρήτωρ)· πηγὴ εὐωδίας († Νοεμ. ιγ' Καν. (εἰς Χρυσόστομον) (ζ')) ὡδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.)· πηγὴ ἐκβλύσασα ὕδωρ ἀφρέσεως († Καν. Πανσολυπίου ὡδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· πηγὴ ἐκβλύζουσα σωτηρίας ἔλεον 201, 5· πηγὴ ζῶσα καὶ ἀφθονος Εἰρμ. 141, 25 (Δαμ.)· πηγὴ ζωηροῦ ρείθρου 94, 8 (Θηκ.)· πηγὴ ζωῆς θείας γλυκὴ ρεῖθρον βλυστάνουσα 286, 129 (Φώτιος)· πηγὴ ζωῆς ἀνεξάντλητος 311, 74 (Θηκ.)· Εἰρμ. 236, 26 (Γερμανός)· πηγὴ ζωῆς 55, 1 — ζωῆς καὶ ἀθανασίας βρύουσα τὰ νάματα 48, 73· πηγὴ ζωήρουτος 164, 146· πηγὴ ζωηφόρος κατὰ θαλάσσας πελαγίζουσα θαύματα πρὸς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην (Πεντηκ. Πέμπ. Διακ. Νικηφ. Κάλλιστος)· πηγὴ ζῶντος ρείθρου 265, 226 (Εὐχ.)· πηγὴ ζωοδόχος ἡ ἀενάως ἀναβλύζουσα χάριτας (Πεντηκ. Πέμπ. Διακ. εἰς τοὺς Αἰνους τροπ. γ' Νικηφ. Κάλλιστος)· πηγὴ ζῶσα ὡς τὸ ὕδωρ ζωῆς ἀποτεκοῦσα 55, 129· πηγὴ ζῶντος ὕδατος 38, 2 (Ἰωσήφ)· πηγὴ τοῦ ζωοποιούντος καὶ ζῶντος ὕδατος καὶ πύλη σωτηρίας 77, 150 (Εὐχ.)· πηγὴ ζωαρχικοῦ ὕδατος 80, 177 (Εὐχ.)· πηγὴ θαυματοφόρος ὕδατα ψεκάζουσα ἰάσεως, νάματα πηγάζουσα ἀφρέσεως 190, 74 (Εὐχ.)· πηγὴ θαυμάτων ἀειρρῶτων ἀνεξάντλητος († Καν. Μωκίου ὡδ. δ' Θεοτ. Γεώργιος)· πηγὴ θαυμάτων 154, 164· πηγὴ θεία ἡ πηγάζουσα ἐλέους τὸν ποταμὸν 124, 254 (Μαν. ρήτωρ)· πηγὴ θεοπάροχος θεία καὶ ἀένναος († Καν. Κοιμ. Θεοτ. ὡδ. γ' Γερμανός)· πηγὴ ἱαμάτων 52, 156· πηγὴ ἰάσεων 118, 25 — ἱαμάτων ἀδαπανήτων († Καν. Ὁρέστου ὡδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ) — ἱαμάτων ψυχωτρόφων 163, 85 (Δαμ.) — ἱαμάτων ψυχῶν (Μαρτ. θ' Καν. ὡδ. θ' Θεοτ.) — ἱα-

μάτων ἀνελλιπής καὶ θησαυρὸς χαρισμάτων ἀδαπάνητος († Καν. Προδρόμου ἡχ. δ' ὠδ. δ' Θεοτ. Εὐχ.).· πηγὴ ἱαματοῦσα († Καν. Ἀναστασίου τοῦ Πέрсου ὠδ. ζ' Θεοτ. Γεώργιος).· πηγὴ ἱαματοφόρος τῆς νεκταρώδους ἀμβροσίας 151, 143 (Εὐχ.).· πηγὴ καθαρὰ τοῦ ἀκένωτου ρείθρου 210, 69 (Θηκ.).· πηγὴ μυστικὴ ἀειζῶου ρείθρου 215, 35 (Θηκ.).· πηγὴ μύρου θείου 275, 8 (Εὐχ.).· πηγὴ καθαρὰ νάουσα μάννα ζωηφόρον καὶ ὕδωρ πότιμον 261, 120 (Εὐχ.).· πηγὴ ναμάτων πρεσβευτικῶν 288, 1 (Μητροφ.).· πηγὴ νάουσα ἰάματα νάματα θαύματα 269, 292 (Εὐχ.).· πηγὴ ναμάτων ζωηροῦτων (Ἰουλ. β' Καν. (α') ὠδ. ζ' τροπ. γ' Ἰωσήφ).· πηγὴ παραδείσου ἔνθεος (Πεντηκ. Πέμπ. Διακ. ἔσπ. Νικηφ. Κάλιστος).· πηγὴ καὶ ρίζα τῆς ἡμῶν θεώσεως († Τριῶδ. Δεωτ. πρωτὶ ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ Στουδίτης).· πηγὴ καὶ πρόξενος καὶ αἰτία καὶ ρίζα καὶ ἀρχὴ παντὸς ἀγαθοῦ († Καν. Προδρόμου ἡχ. πλ. α' ὠδ. θ' Θεοτ. Εὐχ.).· πηγὴ καὶ ρίζα καὶ ἀρχὴ τῆς σωτηρίας 44, 22 (Εὐχ.).· πηγὴ τῆς σοφίας 104, 91 (Μάρκ. Εὐγεν.).· πηγὴ οἰκτιρῶν ἀπλετος 256, 70.· πηγὴ συμπαθείας 2, 163 (Εὐχ.). — συμπαθείας καὶ εὐσπλαγχνίας 100, 1.· πηγὴ τῆς σωτηρίας θεία 106, 55.· πηγὴ τοῦ ὕδατος τῆς ζωῆς († Καν. Προεόρτ. Εἰσοδίων ὠδ. ζ' Γεώργιος).· πηγὴ ὕδατος ζωαρχικοῦ 162, 43 (Θεοφάνης).· πηγὴ φέρουσα ὕδωρ τὸ ζῶν († Καν. Εὐαγγελ. Δαμ.).· πηγὴ χαρᾶς ἀθανάτου 245, 43 (Κλήμης) — χαρᾶς ἀδιαδόχου 280, 340 (Εὐχ.).· πηγὴ χαρισμάτων 60, 193 (Εὐχ.).· πηγὴ χαρισμάτων ἀνεξάντλητος († Καν. Αὐδᾶ ὠδ. δ' Θεοτ. Γεώργιος).· πηγὴ τῆς χάριτος 125, 169 (Μάρκ. Εὐγεν.) καὶ Παρακλ. ἡχ. α' Κυρ. πρωτὶ Καν. ὠδ. α' τροπ. γ' Δαμ.).· πηγὴ χαρίτων θείων 131, 117 (Μαν. ρήτωρ).· πηγὴ χαριτόβρυτος 34, 4 — χαριτόβρυτος ποταμὸν ἢ τεκοῦσα τῶν χαρίων 34, 94.· πηγὴ χαρμονῆς ἀλήκτου (Πεντηκ. Παρασκ. Διακ. Κοντ. Νικηφ. Κάλιστος).· πηγὴ χρηστότητος 283, 271 (Εὐχ.).· πηγὴ χρυσόρρειθρος 81, 77 (Εὐχ.).· πηγὴ φωτὸς ἀδύτου (Ἰουλ. ιγ' Καν. τῶν πατέρων τῆς Δ' Συνόδου ὠδ. ζ' Θεοτ. Φιλόθεος).· πηγὴ καθαρὰ καὶ διαγῆς ἢ τὸ ὕδωρ τὸ γλυκὺ καὶ πότιμον τὸ διειδὲς καὶ μελισταγὲς καὶ ὑπὲρ τὸ μέλι γλυκάζον ρέουσα († Εὐχ.

Καν. (ιδ') εἰς τὸν Χριστὸν ὠδ. δ' Θεοτ.).· πηγὴ ἀένναος χρυσαιγεστάτου θείου νάματος (Προσόμ. ἡχος β' Θεόδ. Στουδίτης).· πηγὴ νέκταρος αὔλου καὶ μυστικῆς ἀμβροσίας καθαρὰ καὶ διειδὲς καὶ γλυκερὰ καὶ μελιχρὰ χρυσόρρειθρος καὶ χαριτόβρυτος († Νοεμ. ιγ' Καν. (εἰς Χρυσόστομον) (α') ὠδ. δ' Θεοτ. Εὐχ.).· πηγὴ βρύουσα εὐσπλαγχνίας τὴν ἄβυσσον (Τριῶδ. (α') ὠδ. η' Θεοτ. Δευτ. πρὸ τῶν Βαΐων. Ἰωσήφ Στουδίτης).· πηγὴ πηγάζουσα τὴν ζωὴν τοῖς πιστοῖς (Παρακλ. ἡχ. πλ. δ' Σαββ. ἔσπερ. Στιχ. α' μικροῦ ἔσπερ. Δαμ.).· πηγὴ ναμάτων ζωτικῶν († Καν. (β') Γεωργίου μεγαλομ. ὠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ).· πηγὴ ὕδατος ζωοποιοῦ ἐσφραγισμένη θεία καὶ ἄρρητος ψυχᾶς καταρδεύουσα καὶ καρποφόρους ταύτας ἀποφαίνουσα († Καν. (γ') Ἀθανασίου ἐν τῷ Ἀθω ὠδ. δ' Θεοτ.).· πηγὴ ἀνεξάντλητος τῶν θείων ἀπαυγασμάτων († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέας).· πηγὴ πόμα ἢ βλύζουσα τῶν θείων χαρισμάτων († Στιχ. Σαββ. Ἀπόκρεω).· πηγὴ αὐτοχρηστότητος 191, 277' (Εὐχ.).· πηγὴ τῶν τεραστίων 59, 138.

π η λ ο ς ὁ θεοτελής τοῦ παντουργοῦ καὶ ἀριστοτέχνου ἐξ οὗ καθ' ἡμᾶς δι' ἡμᾶς ὀλικῶς καὶ ἀληθῶς εἰς οὐσίαν ἐλθὼν ὁ ὑπερούσιος οὐσιωθὴ († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν Θεοτόκου. Ἀνδρέας).

π ι α ν θ ε ῖ σ α ὡς ἀμπελος τῇ φωνῇ τοῦ ἀγγέλου (Μαρτ. κδ' Καν. ὠδ. ε' τροπ. γ').· π ί σ τ ι ς τῶν δεομένων σιγῇ (Ρωμ. Ἀκάθ. Γ).· π ι σ τ ο τ έ ρ α τοῦ Ἀβραάμ καὶ τῆς Σάρρας καὶ μᾶλλον ὑπήκοος (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Θηκ.).

π λ ᾶ ξ θεόγραφος 1, 300 (Εὐχ.). — θεόγραφος τοῦ Μωσέως 200, 231 (Μαν. ρήτωρ).· πλάξ γεγραφεῖα τὸν Λόγον τῷ πνεύματι 11, 114 — θεόγραφος ἐν ἡ τὴν ἄφεςιν πάντων ὑπέγραψεν ὁ Θεὸς 108, 197 (Εὐχ.).· πλάξ τοῦ νόμου τῆς χάριτος Παρακλ. ἡχ. πλ. β' Σαββ. πρωτὶ Καν. (β') ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης).· πλάξ τῆς χάριτος 256, 119 (Μάρκ. Εὐγεν.).· πλάξ σεπτὴ (Δεκ. ιδ' Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ).

π λ ᾶ τ ο ς ἀδιόριστον τῆς ἀγάπης (Προσόμ. ἡχ. β' Γεώργιος).

π λ α τ υ σ μ ο ς ἐν ταῖς θλίψεσι 315, 99 (Θεοστήρικτος).

π λ α τ υ τ έ ρ α τῶν οὐρανῶν (Παρακλ. ἡχ.

γ' Τρίτη πρωί Καν. ὠδ. ε' Θεοτ.) 21, 7 (Θηκ.) — τῶν οὐρανῶν βαστάσασα τὸν κτίστην (Παρακλ. ἡχ. α' Σαββ. ἐσπερ. 'Απολυτίκιον)· πλατυτέρα οὐρανοῦ καὶ γῆς 40, 290 (Εὐχ.) — οὐρανῶν τὸν ποιητὴν τῶν ἀπάντων χωρήσασα 8, 13.

π λ ε ι ᾱ ς τὸ τοῦ πόλου ἄστρον λαμπρότατον (Προσόμ. ἡχ. α' Φώτιος).

π λ ἑ ξ α σ α τῷ κόσμῳ ἀχειρόπλοκον στέφανον 126, 89 (Ἰωσήφ).

π λ η μ μ υ ρ ο ὕ σ α ρεῖθρα τῶν χαρίτων δι-
αυγὴ καταρδεύει τοὺς πιστοὺς († Καν. Αὐ-
δᾶ ὠδ. ε' Θεοτ. Γεώργιος).

π λ ἦ ρ η ς σοφίας τῆς ὑπερφώτου (Αὐγ. λα' 'Εξαποστειλ. β').

π λ η ρ ο ὕ σ α τὰς σαγήνας τῶν ἀλιέων (Ρωμ. 'Ακάθ. Ρ)· πληρώσασα χαρὰς ἀρρήτου τὰ πέρατα 214, 135 (Θηκ.).

π λ ἦ ρ ω μ α ἐλπίδων 18, 37 (Δαμ.)· πλήρω-
μα νόμου καὶ προφητῶν σφραγίς 132, 162 (Λάσκαρης)· πλήρωμα ρητῶν τῶν προφη-
τῶν 298, 89 (Μαν. ρήτωρ)· πλήρωμα τῶν ἐλλειπομένων (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' 'Αν-
δρέας)· πλήρωμα τῶν χαρίτων († Θεοτ. Λάσκαρης)· πλήρωμα ἀληθείας (τῶν τύ-
πων) († Καν. Δασίου μάρτ. ὠδ. ζ' Θεοτ. Γεώργιος).

π λ η σ ί ο ν τοῦ Θεοῦ 141, 26 (Δαμ.)· πλησίον
τοῦ Θεοῦ ὡς μήτηρ καὶ παρθένος ἢ μῶμον
μὴ κεκτημένη σαρκικὸν ἢ ψυχικὸν 2, 242 (Εὐχ.).

π λ ο υ σ ι ω τ έ ρ α παντὸς πλούτου ρέοντος
(† Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

π λ ο υ τ ή σ α σ α ἀγιωσύνην καὶ καθαρότητα
ἀσύγκριτον 204, 76 (Θεοφάνης)· πλουτή-
σασα ἀσύγκριτον ὑπεροχὴν κατὰ πάσης
κτίσεως († Καν. (η') εἰς Πέτρον ὠδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.)· πλουτήσασα τιμὴν μητρῶαν
οὐκ ἐξέπεσε δόξης παρθενικῆς 158, 145·
πλουτοῦσα τὴν ἀγαθότητα ἐκμιμουμένη τὸν
φύσει ἀγαθὸν (Προσόμ. ἡχ. πλ. δ' 'Αν-
δρέας)· πλουτήσασα παγκτησίαν ὑπερτέ-
λειον ἀγνείας νοδὸς ψυχῆς τε καὶ σώματος
(Προσόμ. ἡχ. πλ. δ' 'Ανδρέας).

π λ ο ὕ τ ο ς ἀγαθότητος 11, 30· πλοῦτος ἀκέ-
νωτος 52, 119· πλοῦτος ἀσύλητος πτωχευ-
όντων 65, 140 (Θηκ.)· πλοῦτος ἄσυχλος
τῶν δυστυχούντων 65, 52 (Θηκ.) — ἄσυ-
λος πενήτων 137, 41 (Θηκ.)· πλοῦτος νοη-
τὸς 11, 135· πλοῦτες πενήτων καὶ θάρρος
ἀσφαλές 95, 83 (Θηκ.)· πλοῦτος πενομέ-
νων ἀναπαίρετος 89, 154 (Θηκ.)· πλοῦτος

πτωχευόντων καὶ τρυφὴ καὶ καταφυγὴ πε-
νήτων καὶ ὀρφανῶν ἢ ἐλπίς (Παρακλ. ἡχ.
β' Τρίτ. ἐσπερ. Προσόμοιον α')· πλοῦτος
πτωχῶν 216, 133 (Θηκ.).

π ν ο ἡ ζωὴ γλυκύτης ἡδονῇ εὐφροσύνη χαρὰ
τρυφὴ καὶ ἀπόλαυσις τῶν χριστιανῶν 273,
112 (Εὐχ.).

* π ό κ ο ς ἔμψυχος 11, 57, 63, 132 (Θηκ.)
— ὁ ἔμψυχος τῆς θείας δρόσου 38, 8 (Ἰω-
σήφ)· πόκος ὁ ἔνδροσος δν Γεδεὼν προεθε-
άσατο 126, 146 (Ἰωσήφ)· 3, 94 (Εὐχ.)
298, 85 (Μαν. ρήτωρ)· πόκος ἐν ᾧ κατέ-
βη ὁ κτίστης καὶ Θεὸς 124, 74 (Μαν. ρή-
τωρ)· πόκος ἐξ οὗ δρόσος ἀπέσταξε λύσα-
σα φλογμὸν τὸν πολύθεον 125, 156 (Μάρκ.
Εὐγεν.)· πόκος ὁ θεόδροσος 59, 30 (Ἀ-
θαν. π)χης)· πόκος τοῦ θεοῦ ὑετοῦ 161,
40 (Μάρκ. Εὐγεν.)· πόκος τὸν οὐράνιον
ἄμβρον δεξαμένη 213, 32 (Θηκ.)· πόκος
πανάχραντος τὸν ἄμβρον τῆς θεότητος ἐν
γαστρὶ δεξαμένη 40, 247 (Εὐχ.)· πόκος ὁ
ζωήρρυτος († Καν. (Κοιμήσεως Θεοτ.)
ὠδ. α' τροπ. δ' Γεώργιος)· πόκος καθαρῶ-
τατος τῆς ἐπουρανίου δρόσου († Δαμ. Λό-
γος εἰς Εὐαγγελισμόν)· πόκος τὸν οὐράνιον
βαστάσασα ὑετὸν († Καν. Λαζάρου Γαλη-
σιώτου ὠδ. θ' Θεοτ.).

* π ό λ ι ς ἄσειστος, τεῖχος ἄρρηκτον καὶ ἀρ-
ραγῆς προστασία (Παρακλ. ἡχ. πλ. α'
Δευτ. ἐσπερ. Δόξα 'Αποστίχων)· πόλις δε-
δοξασμένη τοῦ Θεοῦ περὶ ἧς δεδοξασμένα
λελάληνται 272, 37 (Εὐχ.)· πόλις ἐκλεκτὴ
καὶ περίφημος 260, 181 (Εὐχ.)· πόλις τοῦ
Θεοῦ 114, 17 (Εὐχ.) — τοῦ Θεοῦ περὶ ἧς
λελάληνται δεδοξασμένα 125, 91 (Μάρκ.
Εὐγεν.) — τοῦ Θεοῦ περὶ ἧς λελάληται πα-
ράδοξα καὶ ἔνδοξα 271, 145 (Εὐχ.) —
Θεοῦ δωδεκάτειχος (Νοεμ. λ' Κάθισμα
Θεοτ.) 132, 71 (Λάσκαρης) καὶ ἐξαπο-
στειλάριον δ' μεγάλου παρακλητ. κανόνος)
— Θεοῦ ἔμψυχος ἦν εὐφραίνουσι τοῦ νοη-
τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα 153, 63 (Μη-
τροφ.) — τοῦ Θεοῦ Σιών ἡ ἐκλεκτὴ ἢ θεο-
κατοίκητος 181, 191 (Εὐχ.) — τοῦ Θεοῦ
καὶ φαιδρὸν παλάτιον 66, 99 (Θηκ.) —
Θεοῦ ἔμψυχος 130, 52 (Θεοφάνης) — ἡ
ἔμψυχος τοῦ ἀεὶ βασιλεύοντος (Παρακλ.
ἡχ. γ' Κυρ. πρωί Καν. ὠδ. γ' Θεοτ. Δαμ.)
— ἔμψυχος τῆς Τριάδος 99, 76 ('Αρσέ-
νιος) — Χριστοῦ ἔμψυχος 77, 23 (Εὐχ.)
— τοῦ μεγάλου Θεοῦ ἦν ὁ ὕψιστος ἐθεμελί-
ωσεν 149, 87 (Εὐχ.) — τοῦ παμβασιλέως

περὶ ἧς λελάληνται δεδοξασμένα καὶ ἀξιό-
κουστα 126, 123 (Ἰωσήφ) — τοῦ παντά-
νακτος δεδοξασμένη 49, 109 (Μητροφ.).
πόλις ἐνδοξος περιβλεπτος 44, 193 (Εὐχ.).
πόλις περιδοξος 286, 21 (Φώτιος). πόλις
περιώνυμος τοῦ βασιλέως Χριστοῦ († Κα-
νὼν Προδροῦμου ἡχ. πλ. δ' ὠδ. ε' Θεοτ.
Εὐχ.). πόλις ἡ πάμφωτος (Δεκ. η' Κάθ.
προεόρτιον). πόλις περιλάλητος († Εὐχ.
Καν. (γ') εἰς Χριστὸν ὠδ. α' Θεοτ.). πό-
λις μόνη ἐν πόλεσι πεπυργωμένη († Δαμ.
Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

π ό λ ο ς νέος ἐπὶ τῆς γῆς ἀνατείλασα τὸν ἥλι-
ον τῆς δικαιοσύνης 79, 57 (Εὐχ.).

π ο λ υ δ ό ξ α σ τ ο ς (Καν. Ὁρθοδοξίας ὠδ.
ζ' Θεοτ. Θεόδωρος).

π ο λ υ ό μ μ α τ ο ς († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγ-
γελισμόν).

π ο λ υ τ έ λ ε ι α τῶν πολυτελῶν (Προσόμ. ἡχ.
β' Μητροφ.).

* π ο λ υ ύ μ ν η τ ο ς πανύμνητος ὑπερύμνη-
τος 135, 44 (Θηκ.). 221, 111 (Δαμ.)
262, 2, 5 (Εὐχ.).

π ο λ υ ω ν υ μ ό τ α τ ο ς († Καν. Κοιμ. Θεοτ.
ὠδ. θ' τροπ. δ' Γεώργιος).

* π ο λ υ ώ ν υ μ ο ς καὶ ὑπερθαύμαστος κόρη
καὶ πάντιμος 63, 52 (Θηκ.).

π ο ρ ι σ μ ό ς τῶν ἀπορούντων 103, 20.

π ο ρ φ ύ ρ α ἔμψυχος τοῦ βασιλέως 44, 51
(Εὐχ.). πορφύρα ἐντιμος τοῦ βασιλέως
41, 53 (Εὐχ.). πορφύρα θεοῦφαντος (†
Θεοτ. Λάσκαρης). πορφύρα πάγχρυσος
54, 99. πορφύρα ἐξ ἧς σάρεξ συνεξυφάν-
θη τοῦ θεανθρώπου Λόγου 34, 80. πορφύ-
ρα χρυσόμορφος 34, 69.

π ο ρ φ υ ρ ι ς βασιλικὴ ἀγλαόμορφος 22, 222
(Θηκ.) — βασιλικὴ φοβερωτάτη 11, 261,
πορφυρεῖς νοητὴ (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Ἀν-
δρέας). πορφυρεῖς νοουμένη τοῦ Λόγου
132, 103 (Λάσκαρης). πορφυρεῖς ἡ τὸ ἔ-
ριον βάψασα τῆς ἀπορήτου τοῦ Λόγου
σαρκώσεως (Δεκ. θ' Καν. (β') ὠδ. θ'
τροπ. δ').

π ο τ α μ ό ς περίπλεως εὐεργετημάτων 111,
90 (Εὐχ.). ποταμὸς χαρίτων 246, 117
(Ἀνδρέας) 257, 117 (Μαν. ρήτωρ). πο-
ταμὸς τῆς χάριτος 283, 283 (Εὐχ.). πο-
ταμὸς γλυκερὸς τοῦ ἐλέους 316, 72 (Λά-
σκαρης). ποταμὸς τοῦ Θεοῦ πεπληρωμένος
θειῶν ὑδάτων ἄλλων ψυχοτρόφων ζωοποι-
ῶν 77, 78 (Εὐχ.). ποταμὸς τῶν Θεοῦ χα-
ρισμάτων 41, 95 (Εὐχ.). ποταμὸς τοῦ

Θεοῦ ἀνεξάντλητος καὶ ὑδάτων πολλῶν ἀ-
νάπλεως, δι' οὗ ἅπαντα καταρδεύεται κτίσις
22, 126 (Θηκ.). ποταμὸς πεπληρωμένος
ναμάτων ζωοποιῶν καὶ ψυχοτρόφων 192,
230 (Εὐχ.). ποταμὸς ὑδάτων θειῶν ἔμπλε-
ως 214, 87 (Θηκ.). ποταμὸς ἀείρρους
(Προσόμ. ἡχ. β' Ἀθαν. π)χης). ποταμὸς
τῶν ἀκενώτων δωρεῶν († Στιχ. Κυρ. τῆς
'Απόκρεω).

π ο τ ί ζ ο υ σ α νέκταρ παλινζωΐας τοὺς πι-
στοὺς 59, 96 (Ἀθαν. π)χης). ποτίζουσα
τοὺς πιστοὺς νῆμα τῆς ἀθανασίας ἀνάν-
δρως τὸν Κύριον γεννήσασα (Τριῶδ.
Σαββ. πρὸ τῆς Ἀπόκρεω Καν. ὠδ. η'
Θεοτ. Θεόδωρος Στουδίτης).

π ρ ᾱ γ μ α καὶ θαῦμα καὶ ὄραμα ἀνερμήνευ-
τον καὶ αὐτοῖς τοῖς ἀγγέλοις 109, 255
(Εὐχ.). πρᾶγμα ἀνερμήνευτον καὶ ἀκατα-
νόητον ὄραμα 264, 128 (Εὐχ.). πρᾶγμα
πολυώνυμον, ἀνώνυμον δὲ μᾶλλον θαῦμα
(† Εὐχ. Καν. (ιη') εἰς Χριστὸν ὠδ. θ'
Θεοτ.).

π ρ α ο τ έ ρ α τοῦ Μουσέως (Προσόμ. ἡχ. πλ.
β' Θηκ.).

π ρ έ μ ν ο ς εὐθαλῆς καὶ ὠραῖος 266, 46
(Εὐχ.).

* π ρ ε σ β ε ί α ἀκαταίσχυτος 118, 78. 154,
132. πρεσβεία ἀκοίμητος καὶ παρακλήσις
ἔμμονος (Παρακλ. ἡχ. δ' Κυρ. ἐσπέρ.
Στιχ. Δόξα) 48, 38. πρεσβεία τῶν ἀνθρώ-
πων εὐπρόσδεκτος († οἶκος (ι') ἡ' Σεπτ.
Ρωμ.). πρεσβεία ἀψευδῆς 48, 69. πρε-
σβεία θερμὴ καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον, ἐ-
λέους πηγὴ, τοῦ κόσμου καταφύγιον (Κά-
θισμα μικρᾶς Παρακλήσεως). πρεσβεία ἔ-
τοιμος τῶν ἀπορούντων ἐν δεινοῖς (Ἰαν.
κγ' Κάθισμα Θεοτ.). πρεσβεία πάντων
πρὸς Θεὸν 37, 129. 20, 129 (Θηκ.).

π ρ ε σ β ε ύ ο υ σ α ἀεὶ τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς
(Παρακλ. ἡχ. δ' Σαββ. ἐσπέρ. Δογματ.
Δαμ.).

* π ρ έ σ β υ ς πρὸς Θεὸν 196, 52 — πρὸς
Θεὸν εὐπρόσδεκτος 204, 201 (Θεοφάνης).
294, 81. πρέσβυς εὐήκοος († Στιχ. Θεοτ.
Παῦλος).

π ρ ο α ν α φ ε ρ ο μ έ ν η ἐν τῇ νυμφικῇ βίβλῳ
τῶν ἀσμάτων († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγε-
λισμόν).

π ρ ο α σ π ι σ μ ό ς τῶν ἀναγκῶν 46, 17 (Ἰ-
γνάτιος).

π ρ ο α χ θ ε ι ς α ἐκ φυλῆς βασιλικῆς (Πα-

ρακλ. ἡχ. βαρὺς Δευτ. πρωτὶ Καν. (β') ὠδ. 5' Θεοτ.).

π ρ ό β ο λ ο ς κραταῖα 276, 26 (Εὐχ.)· πρόβολος καὶ λμῆν 211, 43.

π ρ ο ε κ λ ε χ θ ε ῖ σ α ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν εἰς κατοικητήριον τοῦ παντάνακτος (Νοεμ. κα' Δόξα Ἀποστίχ.).

π ρ ο έ χ ο υ σ α τῶν ἐξουσιῶν (Προσόμ. ἡχ. πλ. β' Ἀνδρέας).

π ρ ο ῖ σ τ α μ έ ν η ἡμῶν τῶν ταπεινῶν καὶ λυτρουμένη ἐκ πάσης δικαίας ὁργῆς καὶ ἀπειλῆς († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

π ρ ο κ ή ρ υ ξ ι ς τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων (Νοεμ. κα' Ἀπολυτίκιον).

π ρ ό μ α χ ο ς 2, 326 (Εὐχ.) 3, 113 (Εὐχ.)· πρόμαχος καλλίστη τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων 128, 25 (Ἰωαννίκιος)· πρόμαχος καὶ σωτηρία πιστῶν 56, 63· πρόμαχος ταχεῖα (Στιχ. Θεοτ. ἡχ. πλ. δ' Ἀγάπ.)· πρόμαχος πολεμουμένων 137, 62 (Θηκ.).

π ρ ο μ ή θ ε ι α πενήτων πτωχευόντων θησαν-
ρὸς 215, 107 (Θηκ.) — πενήτων δυστυ-
χούντων ἐπανόρθωσις καὶ στήριγμα 91,
153 (Θηκ.)· προμήθεια πενήτων 65, 51
(Θηκ.)· προμήθεια πενήτων καὶ δυστυ-
χούντων ἐλπίς ἀκαταίσχυντος 172, 86
(Θηκ.).

π ρ ο μ ν η σ τ ε υ θ ε ῖ σ α μυστικῶς τῷ πνεύ-
ματι καὶ νυμφευθεῖσα τῷ Θεῷ (Νοεμ. κα'
Στιχ. γ' Αἰών).

π ρ ο ν ο η τ ι κ ή τῆς φύσεως ἡμῶν († Στιχ.
Θεοτ. Παῦλος).

π ρ ό ξ ε ν ο ς ἀθανασίας καὶ ζωῆς 34, 32·
πρόξενος αἰωνίων καλῶν 37, 230· πρόξε-
νος εὐφροσύνης 48, 85· πρόξενος ζωῆς καὶ
θείας θυμηδίας 67, 48 (Θηκ.)· πρόξενος
καταλλαγῆς καὶ σωματώσεως θείας (Κα-
νὼν ἀγ. Μάμαντος ὠδ. ε' Θεοτ.)· πρόξενος
τῶν ὑπὲρ νοῦν ἀγαθῶν 28, 13 (Φώτιος)·
πρόξενος σωτηρίας 13, 12 (Ἰγνάτιος)·
37, 185· πρόξενος τῆς χαρᾶς 12, 163 (Ἰ-
γνάτιος)· 31, 29 (Μάρκ. Εὐγεν.) — ἀ-
γνῆς χαρᾶς 11, 211 — χαρᾶς ἀδιαδόχου
125, 1 (Μάρκ. Εὐγεν.)· πρόξενος θείας
λυτρώσεως (Νοεμ. 5' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ.
Θεοφάνης)· πρόξενος αἰδίων στεφάνων
καὶ θεοπρεπῶν γερῶν (Προσόμ. ἡχ. β'
Θεόδ. Στουδίτης).

π ρ ο ξ ε ν ο ὦ σ α τὴν καθάρσιον χάριν 30,
126 (Εὐχ.)· προξενούσα τῷ κόσμῳ τὴν ἀ-
ναγέννησιν ἀπειρογάμῳ τοκετῷ 234, 11·

προξενήσασα τοῖς πιστοῖς δόξαν ἀμάραν-
τον († Καν. Κλήμεντος μελωδοῦ ὠδ. θ'
Θεοτ. Θεοφάνης)· προξενούσα ἐν θλίψεσι
καὶ ἐν λύπαις καὶ ἀνάγκαις χαρὰν († Καν.
Ἀκαθίστου ὠδ. γ' τροπ. γ').

π ρ ο ο ἰ μ ι ο ν τῶν θαυμάτων Χριστοῦ (Ρωμ.
Ἀκάθ. Γ')· 24, 219 (Θηκ.)· προοίμιον τῆς
παγκοσμίου χαρᾶς (Σεπτ. η' Στιχ. ἐσπερι-
νοῦ)· προοίμιον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ (Νοεμ.
κα' Ἀπολυτίκιον).

π ρ ο ο ρ ι σ θ ε ῖ σ α ἀπὸ γενεῶν μήτηρ καὶ
παρθένος καὶ δοχεῖον Θεοῦ (Σεπτ. η'
Στιχ. Λιτῆς).

π ρ ο π ύ ρ γ ι ο ν ἀσφαλὲς πιστῶν 19, 149
(Θηκ.)· προπύργιον κόσμου ἄσειστον 68,
81 (Θηκ.)· 94, 53 (Θηκ.) — τῶν περά-
των ἄσειστον 65, 85 (Θηκ.) — ἄσειστον
τῆς Χριστοῦ ἐκκλησίας (Προσόμ. ἡχ. δ'
Μαν. ρήτωρ)· προπύργιον πολεμουμένων
132, 116 (Λάσκαρης)· προπύργιον στερ-
ρὸν βασιλέων καὶ κραταίωμα 22, 162
(Θηκ.)· προπύργιον τῆς βασιλίδος τῶν πό-
λεων (Αὐγ. ις' Καν. (β') ὠδ. ε' Θεοτ.).

π ρ ο σ δ ο κ ί α τῶν θλιβομένων (Νοεμ. κα'
Δόξα Λιτῆς)· προσδοκία τῆς ἡμῶν ἐλπίδος
(† Κανὼν Μακροβίου ὠδ. δ' Θεοτ. Γεώρ-
γιος).

π ρ ο σ ε ν ε χ θ ε ῖ σ α εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων
καὶ ἁγιασθεῖσα καὶ ἀνατραφεῖσα καὶ αὐξη-
θεῖσα καὶ φυλαχθεῖσα († Δαμ. Λόγος εἰς
τὸν Εὐαγγελισμόν).

* π ρ ο σ τ α σ ί α ἄγρυπνος 168, 13 (Θηκ.)·
προστασία ἀκαταίσχυντος ἀπάντων τῶν ἐν
κόσμῳ 9, 167 (Ἰωσήφ Στουδίτης) — ἀ-
καταίσχυντος γῆς τε καὶ περάτων 43, 106
(Εὐχ.)· προστασία ἀκλόνητος καὶ ἀήττη-
τος (Ἰαν. ιε' Καν. (β') ὠδ. α' Θεοτ. Ἰω-
σήφ)· προστασία ἀκαταμάχητος πρὸς Θεὸν
εἰσάγουσα 37, 42· προστασία ἀκοίμητος
τῶν ἀνθρώπων 68, 34 (Θηκ.)· προστασία
ἁμαρτανόντων (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Τρίτ.
πρωτὶ ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· προστασία ἀ-
μαρτωλῶν ἀρραγῆς 131, 145 (Μαν. ρή-
τωρ)· προστασία ἁμαχος 41, 3 (Εὐχ.) —
ἁμαχος τῶν θλιβομένων καὶ ἀπορούντων ἐν
δεινοῖς 134, 109 (Θηκ.)· προστασία ἀπλα-
νῆς († Καν. ἀρχαγγέλων ὠδ. ε' Θεοτ.
Θεοφάνης)· προστασία ἀσφαλῆς καὶ ὑπέρ-
μαχος (Μαῖου ις' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ.)·
προστασία πάντων ἀνθρώπων 41, 72
(Εὐχ.) — ἀνθρώπων ἡ ἄρρηκτος 66, 22
(Θηκ.)· προστασία ἀπλανῆς († Νοεμ. η'

Καν. ἀρχαγγέλων ὡδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης)· προστασία βεβαία 22, 163 (Θηκ.) — τὼν ἐν θλίψεσι βεβαία (Παρακλ. ἡχ. πλ. β' Τρίτ. πρωτ. Θεοτοκ. Μακαρισμῶν)· προστασία καὶ βεβαία ἀντίληψις 37, 220· προστασία καὶ βοηθὸς 53, 44· προστασία ἐπὶ γῆς βεβαία καὶ σκέπη 9, 217 (Ἰωσήφ Στουδίτης)· προστασία εὐκλεὴς 245, 35 (Κλήμης)· προστασία τῶν ἐν θαλάσῃ 24, 40 (Θηκ.)· προστασία θεία καὶ ἀντίληψις 15, 156· προστασία θερμὴ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων 4, 255 (Εὐχ.) — θερμὴ καὶ ἀπροσμάχητος (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Δευτ. πρωτ. Κάθισμα Θεοτ.)· προστασία τῶν θλιβομένων 56, 61 — θερμὴ τῶν θλιβομένων 65, 101 (Θηκ.)· προστασία κόσμου 23, 194 (Θηκ.)· προστασία τοῦ κόσμου ἡ ἀκατασχυντος 186, 212 (Εὐχ.)· προστασία κραταιὰ τῶν ἁμαρτωλῶν 1, 157 (Εὐχ.) — κραταιὰ καὶ ἐλπίς καὶ τείχος καὶ ἄγκυρα καὶ σκέπη ἀσφαλῆς, ἔρεισμα ἀπροσμάχητον καὶ ὄρμος ἀχέϊμαστος καὶ καταφυγὴ κραταιὰ 55, 165· προστασία μεγάλῃ 42, 40 (Εὐχ.)· προστασία ὁλόφωτος καὶ ἄγρυπνος 87, 194· προστασία πάντων ἀψευδὴς 2, 205 (Εὐχ.) — πάντων τῶν δεομένων (Παρακλ. ἡχ. γ' Δευτ. ἐσπερ. Δόξα Ἀποστίχων)· προστασία τῶν πιστῶν 23, 150 (Θηκ.) — τῶν πιστῶν ἀκατασχυντος 149, 22 (Εὐχ.) — τῶν πιστῶν, ἐλπίς τῶν ταπεινῶν, πτωχῶν ἡ σκέπη, τῶν ἠπορημένων θερμὴ ἀντίληψις 56, 175· προστασία πρὸς τὸ σῶζειν ἀκλινὴς 301, 40· προστασία καὶ σωτηρία καὶ ἐλπίς χριστιανῶν 55, 75· προστασία ταχίστη ἐν ἀπροόπτοις καὶ αἰφνιδίῳ δεινοῖς 124, 107 (Μάν. ρήτωρ)· προστασία φοβερά τῶν ἀνθρώπων Εἰσμ. 200, 52 (Στέφανος)· προστασία τῆς ἐμῆς ψυχῆς (Ρωμ. Ἀκάθ. Ψ)· προστασία ψυχῶν καὶ κραταίωμα 11, 6· προστασία χριστιανῆ τῶν χριστιανῶν πάντων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

π ρ ο σ τ α τ ε ὑ ο υ σ α πάντας τοὺς ἐν θλίψεσι (Ὁκτ. α' Καν. (α') ὡδ. η' Θεοτ.).

π ρ ο σ τ ά τ ι ς ἀδικουμένων (Παρακλ. ἡχ. β' Σαβ. ἐσπερ. Προσόμ. α' μικροῦ ἐσπερινοῦ. Πεντηκ. Σαβ. Μυροφόρων Προσόμ. α')· προστάτις ἀκατασχυντος ἐν κινδύνῳ 44, 152 (Εὐχ.)· προστάτις ἀσφαλῆς 10, 127· προστάτις τῶν γηγενῶν 5, 127· προστάτις ἐνεργῆς († Κάθ. Θεοτ. ἀγ. Δημητρίου.

Συμεὼν Θ)κης)· προστάτις ἐτοιμότητος τῶν ἐν ἀνάγκαις 169, 82 (Θηκ.)· προστάτις εὐμενῆς τῶν πιστῶν (Ἰουλ. ιδ' Δόξα ἐσπερινοῦ)· προστάτις τῆς ζωῆς 15, 58· προστάτις θερμὴ 56, 169· προστάτις ἀσφαλῆς καὶ ἀσειστος τῆς ζωῆς (Παρακλ. ἡχ. β' Πέμπ. πρωτ. Καν. (β') ὡδ. ζ' Θεοτ.)· προστάτις κόσμου 11, 22· προστάτις πάντων 46, 291 (Ἰγνάτιος)· προστάτις χηρῶν καὶ ὀρφανῶν 255, 39· προστάτις τῶν τετρωμένων († οἶκος Σουλλήψεως ἀγ. Ἀννης)· προστάτις χριστιανῶν 43, 284, 304, 324, 333, 344 (Εὐχ.)· προστάτις ζώντων καὶ νεκρῶν (Καν. νεκρώσιμος εἰς κοσμικοὺς ὡδ. ζ' Θεοτ.)· προστάτις τῶν ἐν ἀνάγκαις ἀπεγνωσμένων (Παρακλ. ἡχ. 6' Πέμπ. πρωτ. Κάθ. ζ')· προστάτις αἰώνος ἐν μάχαις († δίστιχον Σαββ. τῆς Ἀκαθίστου).

π ρ ο σ φ ο ρ ᾶ ἄμωμος (Νοεμ. κα' Στιχ. Λιτῆς).

π ρ ο σ φ υ γ ῆ ἰσχυρὰ 63, 154 (Θηκ.).

π ρ ο σ φ ύ γ ι ο ν ἁμαρτωλῶν (Παρακλ. ἡχος πλ. α' Καν. Τριαδικοῦ Κάθισμα Θεοτ. Μητροφ.)· προσφύγιον βροτῶν στερεὸν καὶ κράτιστον 136, 27 (Θηκ.)· προσφύγιον κοινὸν 2, 146 (Εὐχ.)· προσφύγιον κραταιὸν χριστιανῶν 19, 4 (Θηκ.) — χριστιανῶν 46, 7 (Ἰγνάτιος).

π ρ ο φ υ λ α κ ῆ ἀνάλωτος 254, 134.

π ρ ο φ ῆ τ ι ς μεγάλῃ (Εὐχ. Λόγος εἰς τὴν Κοίμ. Θεοτ. ἐκδ. Ντὲ Λαγκάρντ, σ. 157, προσηγορία τῶν 60 δυνατῶν ἐν τῷ Ἀσματος τῶν Ἀσμάτων).

π ρ ο χ ο ῆ ἀένναος ἱαμάτων 256, 71 (Μάρκος Εὐγεν.)· προχοὴ μύρου ἀκένωτος 298, 174 (Μαν. ρήτωρ).

π ρ ω τ ε ὑ ο υ σ α ἀγγέλων 99, 104 (Ἀρσένιος).

π ρ ω τ ο υ ρ γ ὸ ς τῆς κτίσεως ἀπάσης (Παρακλ. ἡχ. α' Δευτ. πρωτ. Καν. (α') ὡδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ).

π τ ὤ μ α βαρβάρων τὸ πανευστράτηγον 173, 115 (Θηκ.).

π τ ὤ σ ι ς ἀλαζόνων ἐχθρῶν πιστῶν ἀνόρθωσις 134, 44 (Θηκ.) — κραταιὰ δαιμόνων ἐναγῶν 24, 120 (Θηκ.).

π υ κ τ ῆ νοητὴ τῶν θείων τῆς περὶ ἡμᾶς οἰκονομίας λόγων († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμ. Θεοτόκου Ἀνδρέας).

* πύλη ἡ ἄβατος 11, 56· πύλη τῆς ἀγνεΐας κεκλεισμένη Εἰρμ. 340, 75 (Ἀνδρέας)· πύλη ἀδιόδευτος 2, 310 (Εὐχ.)· 3, 4 (Εὐχ.)· 10, 232 — ἀδιόδευτος τῆς δόξης (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Τρίτ. πρωὶ Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ) — τοῦ Θεοῦ ἀδιόδευτος 67, 97 (Θηκ.) — ἀδιόδευτος μυστικῶς ἐσφραγισμένη (Παρακλ. ἡχ. β' Κυρ. ἐσπέρ. Θεοτοκίον Ἀποστόλων γ' Ρωμ.)· πύλη τῆς ἀνατολῆς († Ἐξαποστειλάριον προεορτ. Γεννήσεως Θεοτόκου)· πύλη ἀπαράνοικτος († Κοντ. Χριστουγέν. θ' Ρωμ.)· πύλη ἀποκηθεῖσα κατὰ ἀνατολὰς (Σεπτ. η' Στιχ. ἐσπερινοῦ)· πύλη τοῦ ἀπροσίτου φωτός 175, 1 (Φώτιος)· πύλη τῆς αὐτοῦ φρονιτωρίας (Φεβρ. ε' Καν. (β') ὠδ. η' Θεοτ.)· πύλη ἡ βλέπουσα κατὰ ἀνατολὰς 31, 192 (Μάρκ. Εὐγεν.)· πύλη δι' ἧς Θεὸς τῷ κόσμῳ ὤμίλησε 290, 294 (Θεοφάνης)· πύλη δι' ἧς ἁμαρτωλοὶ σωζόμεθα 106, 129· πύλη δόξης 271, 223 (Εὐχ.)· πύλη ἔμφυχος 40, 279 (Εὐχ.)· πύλη ἐνδοξος ἡ λογισμοῖς ἀδιόδευτος (Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. α' τροπ. δ' Γεώργιος)· πύλη ἡ ἔνθεος 20, 56 (Θηκ.)· πύλη ἐπουράνιος (Παρακλ. ἡχ. α' Σαβ. ἐσπέρ. Δόξα Δαμ.)· πύλη ἐσφραγισμένη ἣν ἐθεάσατο ὁ Ἰεζεκιήλ Εἰρμ. 58, 58 (Γερμανός)· πύλη τῆς ζωῆς 23, 6 (Θηκ.) 99· πύλη τῆς ζωῆς ἡ ἀνοίγουσα πῖστοις τῆς μετανοίας τὰς εἰσόδους 72, 178 — τῆς ζωῆς λύσασα θανάτου πύλας τῷ τοκετῷ (Παρακλ. ἡχ. πλ. β' Τρίτ. πρωὶ Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· πύλη ζωσα ἀνατολῆς τῆς ἐξ ὕψους 283, 83 (Εὐχ.)· πύλη ἀνεωγμένη τῷ μόνῳ σοφῷ Θεῷ ἐν ἧ ἐπεσκίασε πνεῦμα τὸ ἅγιον († Καν. Πρόκλου ΠΚ ὠδ. θ' Θεοτ.)· πύλη ζωσα τῆς

σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων 42, 51 (Εὐχ.)· πύλη ἣν Θεὸς μόνος διώδενσε 8, 114, 21, 77 (Θηκ.)· πύλη θεία τοῦ βασιλέως 98, 52 (Φώτιος)· πύλη τῆς θείας δόξης (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Δευτ. πρωὶ Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· 174, 1 (Δαμ.)· πύλη τῆς θείας ἀνατολῆς 182, 216 (Εὐχ.)· πύλη θεία ζωσα καὶ ἔμφυχος 78, 27 (Εὐχ.) — θεία τοῦ φωτός (Πεντηκ. Κυρ. Μυροφόρων Καν. ὠδ. θ' Ἰωσήφ)· πύλη τοῦ θείου Λόγου 159, 8· πύλη τῶν θείων θησαυρῶν († Κανὼν προεορτ. εἰς τὴν Γένν. τῆς Θεοτ. ὠδ. α' τροπ. α' Γεώργιος)· πύλη θεοδόχος (Νοεμ. κα' Καν. (α') ὠδ. θ' τροπ. ε' Γεώργιος)· πύλη θεοχώρητος († Καν. Θεράποντος ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· πύλη Θεοῦ νοητῆ τοῦ πάντων βασιλεύοντος 20, 25 (Θηκ.)· πύλη τοῦ Θεοῦ δι' ἧς διήλθε σαρκωθείς ὁ πλαστοεργὸς (Παρακλ. ἡχ. γ' Κυρ. πρωὶ Μακαρ. καὶ νῦν)· πύλη κεκρυμμένη καὶ ἄβατος († Στιχ. προεορτίον Εἰσοδίων)· πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Ἀπολυτ. Θεοτ. Σαβ. ἐσπέρας)· πύλη κεκλεισμένη (1) 41, 104 (Εὐχ.) — κεκλεισμένη δι' ἧς ἡνοίγη ἀνθρώποις ὁ πάλαι παράδεισος (Παρακλ. ἡχ. β' Δευτ. πρωὶ Κάθισμα Θεοτ.) — κεκλεισμένη ἦν περ κατεῖδεν ὁ ἀληθὴς τῶν χερουβὶμ θεατῆς († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν)· πύλη τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ ἣν διελθὼν κεκλεισμένην διεφύλαξεν (Σεπτ. η' Στιχ. ἐσπερινοῦ) — τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ Θεοῦ 255, 68· πύλη μυστικὴ 98, 153 (Φώτιος) — μυστικὴ τοῦ Θεοῦ 132, 56 (Λάσακρης)· πύλη μυστικὴ δι' ἧς ἄσαρκος Θεὸς Λόγος εἰσελθὼν μετὰ σαρκὸς ἐξηλθεν († Καν. Πιονίου ὠδ. δ' Θεοτ. Γερμανός)· πύλη νεορὰ ἣν διώδενσε Χριστὸς Εἰρμ. 222, 59. Εἰρμ. 233, 69 (Δαμ.)· πύλη νοητῆς ἀνατολῆς οὐρανόθεν ἐπιφανείσης 49, 139 (Μητροφ.)· πύλη τοῦ οὐρανοῦ († Καν. Μαρίας Αἰγυπτίας ὠδ. α' Θεοτ. Δαμ.)· πύλη οὐράνιος δι' ἧς πάντες εἰσέρχονται ἁμαρτωλοὶ πρὸς εἰσόδους συγχωρήσεως (Παρακλ. ἡχ. πλ. β' Δευτ. πρωὶ Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· πύλη οὐρανῶν πλατυτέρα (Πεντηκ. Δευτ. τῆς ζ' ἐβδ. πρωὶ κάθισμα)· πύλη παμφαεστάτη 96, 19 (Μαν. ρήτωρ)· πύλη πάμφωτος (Σεπτ. κε' καὶ νῦν ἐσπερινοῦ)· πύλη παρθενικὴ παμφαῖς (Σεπτ. θ' Καν. ὠδ. η' τροπ. ε')· πύλη πανευπρεπὴς καὶ ὁλόφωτος (Νοεμ. α'

(1) Ἰδ. Ἰεζεκιήλ μδ', 1. « Καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν ἁγίων τῆς ἐξωτέρας τῆς βλέπουσης κατὰ ἀνατολὰς καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη· καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται· οὐκ ἀνοιχθήσεται καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς· ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς καὶ ἔσται κεκλεισμένη. »

(1) Ὁ Ρωμανὸς ἐν τῷ Κοντακίῳ τῆς Ὑπαπαντῆς (στοροφή ι') ταῦτα περὶ τῆς κεκλεισμένης λέγει πύλης : « περὶ σοῦ δὲ προφήτης πρὸς τούτοις ἐκέκραγε καὶ τὸ θαῦμα κατήγγειλεν ὅτι ἡ πύλη ἡ κεκλεισμένη ὑπάρχεις Θεοτόκε· διὰ γὰρ σοῦ καὶ εἰσῆλθε καὶ ἐξηλθεν ὁ δεσπότης καὶ οὐκ ἠνεώχθη οὐδὲ ἐμάνθη ἡ πύλη τῆς ἀγνεΐας σου, ἣν μόνος διώδενσε καὶ σῶαν ἐφύλαξεν ὁ μόνος φιλόνητος ». »

Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ.)· πύλη πολύφωτος († Καν. 'Ιεζεκιήλ ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· πύλη σεμνή παρθενίας (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Δ)· πύλη σωτηρίας (Ρωμ. 'Ακάθ. Τ καὶ Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ω) 21, 204 (Θηκ.) — σωτηρίας τῶν γηγενῶν 22, 91 (Θηκ.)· πύλη σωτήριος 196, 38 — σωτήριος τοῖς ἐξ 'Αδάμ 297, 16 — σωτήριος τοῦ βασιλέως 84, 28 — σωτήριος πρὸς ζωὴν εἰσάγουσα 157, 10 — σωτήριος καὶ θύρα τῆς θείας εὐσπλαγχνίας 43, 46 (Εὐχ.) — σωτήριος τῶν ἐν πίστει σωζομένων 235, 47· πύλη φέρουσα πρὸς θείαν εἴσοδον (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Σαβ. πρωὶ Καν. ὠδ. η' Θεοτ. 'Ιωσήφ)· πύλη φωτεινὴ τῆς σωτηριώδους οἰκονομίας τοῦ Λόγου 290, 65 (Θεοφάνης)· πύλη τοῦ φωτός 11, 153. 17, 97 (Δαμ.)· 35, 137. 84, 168 — φωτὸς ἀδύτου 184, 149 (Εὐχ.) — φωτὸς ἀνεσπέρου († Καν. Κυπριανοῦ ὠδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης) — φωτὸς τοῦ νοητοῦ 28, 1 (Φώτιος)· πύλη φωτοφόρος οὐρανοῦ 15, 7· πύλη φωτοειδὴς τοῦ βασιλέως († Καν. (ε') Θωμᾶ ἀπ. ὠδ. η' Θεοτ. 'Ιωσήφ) — φωτοφόρος τῆς χάριτος 232, 64· πύλη τῆς χάριτος 38, 185 ('Ιωσήφ) 196, 103· πύλη Χριστοῦ ἡ ἐπουράνιος 11, 266· πύλη φωτὸς λαμπρυνθεῖσα φωτιστικαῖς δαδουχίαις τοῦ πνεύματος (Νοεμ. ιη' Καν. ὠδ. γ' Θεοτοκ. Θεοφάνης)· πύλη χρυσήλατος Νοεμ. λ' Κάθισμα Θεοτ.)· πύλη φωτεινοτάτη ἣν δώδευσε Θεὸς (Καν. νεκρώσιμος εἰς κοσμικοὺς ὠδ. η' Θεοτ.).

π υ ξ ί ο ν κροκόλευνον τοῦ 'Αββακὺμ († Κάθ. Θεοτ. εἰς Θέκλαν).

π υ ρ ά γ ρ α ἀνθρακοφόρος σεραφικὴ 276, 107 (Εὐχ.)· πυράγρα θείου ἀνθρακος 79, 176 (Εὐχ.) — ἄλλου θείου ἀνθρακος 151, 115 (Εὐχ.)· πυράγρα καὶ λαβὶς σεραφικὴ 149, 182 (Εὐχ.)· πυράγρα πάγχρυσος († Νοεμ. ιγ' Καν. (εἰς Χρυσόστομον) (η') ὠδ. δ' Θεοτ. Εὐχ.)· πυράγρα τοῦ μυστικοῦ ἀνθρακος († Καν. προεόρτ. Γενέσεως Προδρόμου ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης).

π ύ ρ γ ο ς 2, 327 (Εὐχ.) 11, 100· πύργος ἀκράδαντος 194, 132· πύργος ἀπερίτρεπτος τεῖχος ἄρρηκτον ἀπόρρητον ἀκλόνητον 193, 179 (Εὐχ.)· πύργος ἀκαθαίρετος († Καν. ἀγ. νηπίων ὠδ. α' Θεοτ. 'Ιγνάτιος)· πύργος ἀσάλευτος τῆς ἐκκλησίας (Ρωμ. 'Ακάθ. Ψ) 218, 60 (Θηκ.)· πύργος ἀσφαλείας 297, 175. 315, 132 (Θεοστήρικτος)·

πύργος ἀχείμαστος 193, 242 (Εὐχ.)· πύργος τῆς ζωῆς ἀσφαλῆς 94, 15 (Θηκ.)· πύργος ἰσχύος τῶν πιστῶν 98, 129 (Φώτιος) — ἰσχύος ἀπὸ προσώπου ἐχθρῶν 41, 189 (Εὐχ.) — ἰσχύος ἀσφαλῆς καὶ κρηπίς καὶ φρουρὰ καὶ προστασία 60, 194 (Εὐχ.)· πύργος σωτήριος 290, 492 (Θεοφάνης)· 297, 239· πύργος ἀρραγῆς τῶν ἀποκρύφων ἐλπίδων († Λόγος (β')) εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. 'Ανδρέας).

π ύ ρ γ ω μ α τερπνὸν καὶ ἅγιον (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Β).

π υ ρ ί ο ν τὸ θεῖον πῦρ βαστάζουσα 88, 43.

π υ ρ σ ε ύ ο υ σ α σωτηρίαν 96, 62, 74, 80 (Μαν. ρήτωρ).

π υ ρ σ ό ς ἄδυτος 79, 33 (Εὐχ.)· πυρσὸς φανεσφόρος 30, 82 (Εὐχ.).

Ρ

* Ρ ά β δ ο ς ἀγίობλαστος 'Ααρὼν τοῦ ὄντος ἐν ἱερεῦσι περιβλέπτου († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελ.) — ἀειθαλῆς (Σεπτ. η' Καν. ὠδ. ε' τροπ. ε') — ἀειθαλῆς καὶ βασιλικὴ ἡ βλαστήσασα σωτηρίαν τῷ κόσμῳ († Δογματικὸν Δαμ.)· ράβδος ἀγία ('Ιουλ. κε' Δόξα ἐσπερ.)· ράβδος ἀνθήσασα ἄνθος θεῖον τὸ ἀείζων 32, 85 (Μαν. ρήτωρ)· ράβδος ἀποτίστως βλαστήσασα ἄνθος ἀφθαρσίας 228, 100 (Εὐχ.) — ἀποτίστως ἀνθηφοροῦσα ἄνθος ὠραῖον τὸν Χριστὸν 279, 251 (Εὐχ.)· ράβδος ἄχραντος (Σεπτ. η' Καν. ὠδ. γ' τροπ. γ')· ράβδος βασιλείας τιμαλφῆς 7, 141 (Κλήμης)· ράβδος βασιλείας κομῶσα καθαρότητι († Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. τροπ. β' Γεώργιος)· ράβδος βασιλείας βλαστήσασα ἐκ στείρας († Στιχηρ. προεόρτ. Γενν. Θεοτόκου)· ράβδος βασιλικὴ ἐκ Δαυὶδ († Δεκ. κς' Καν. ὠδ. α' τροπ. α')· ράβδος βλαστήσασα ἄνθος τίμιον 172, 48 (Θηκ.)· ράβδος δυνάμεως 301, 83 — δυνάμεως ἣν ἐξαπέστειλε τῷ κόσμῳ ἐκ Σιδων ὁ Κύριος· ράβδος ἔντιμος καὶ πολύτιμος († Κανὼν Προδρόμου ἡχ. α' ὠδ. η' Θεοτοκίον Εὐχ.) — ἡ ἔντιμος ἡ βλαστήσασα ζωῆς τὸ ἄνθος 63, 136 (Θηκ.) — ἔντιμος ἄνθος τὸ ἀμάραντον ἀνθήσασα 125, 153 (Μάρκ. Εὐγεν.) — ἔντιμος ἐξανθήσασα θεῖον ἄνθος 113, 193 (Εὐχ.) — ἔντιμος ἡ βλαστήσασα κλάδον ἀμάραντον (Παρακλ. ἡχ. α' Παρασκ. πρωὶ Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. 'Ιωσήφ) — ἔντιμος ἡ βλαστήσασα τὸ ξύλον τῆς ζωῆς 214, 107 (Θηκ.)· ράβδος ἐξ

ἥς ἀσπύρως Θεὸς βλαστήσας ἀνείλεν ἐν ξύλῳ τὸν θάνατον (Παρακλ. ἡχ. β' Τρίτ. πρωτὶ Κάθισμα).· ῥάβδος ἐξ ἥς ἐβλάστησεν ἄνθος ὠραῖον ὁ Χριστὸς 156, 68· ῥάβδος εὐθύτητος 7, 140 (Κλήμης).· ῥάβδος εὐθαλῆς βασιλείος († Νοεμ. κ' Καν. προεόρτ. Εἰσοδίων ὠδ. θ' Θεοτ. Γεώργιος).· ῥάβδος θεόφυτος βλαστήσασα ἄνθος τὸν ἀείζων Χριστὸν (Πεντηκ. Κυρ. Μυροφ. Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἀνδρέας).· ῥάβδος θεία παθῶν πελάγη ρήσσοσα 11, 12 — θεία τοῦ Ἰεσοῦ ¹ ἐξανθήσασα τὸν φυτουργὸν καὶ ποιητὴν 38, 224 (Ἰωσήφ).· ῥάβδος θεόβλαστος ἱερὰ 210, 106 (Μάρκ. Εὐγεν.).· ῥάβδος ἡ μυστικὴ ἄνθος τὸ ἀμάραντον ἡ ἐξανθήσασα 126, 173 (Ἰωσήφ).· ῥάβδος ἡ νικοποιὸς συνθλώσα τῶν ἀντιπάλων τὰς ἐπάρσεις 11, 226· ῥάβδος ἦν προεῖδεν Ἡσαΐας 3, 95 (Εὐχ.).· ῥάβδος ξενობλάστητος (Απρ. κγ' Καν. (α') ὠδ. ζ' Θεοτ. Δαυίδ).· ῥάβδος οὐρανομήκης ἐκ μικροῦ κόκκου ριζωθείσα ἐξ ἥς ἐβλάστησεν τὸ ἀμάραντον ἄνθος († Ἰδιόμ. Συλλήψεως ἀγ. Ἀννης. Νικόδημος ἀγιορείτης).· ῥάβδος ἐκ ρίζης φρεῖσα Ἰεσοῦ ἀνθήσασα Ἰησοῦν τὸν ὠραῖον γλυκασμὸν († Καν. προεόρτ. Ὑπαπ. ὠδ. α' τροπ. β').

ρ ε ῖ θ ρ ο ν διαυγὲς ἀθανασίας 163, 131 (Δαμ.).· ρεῖθρον διειδέστατον ἀγιάζον τοὺς πιστοὺς (Πεντηκ. Παρασκ. Διακ. Κοντάκιον. Νικηφ. Κάλλιστος).· ρεῖθρον τῆς ζωῆς 11, 87· ρεῖθρον τῆς ζωῆς ἀκένωτον (Προσόμ. ἡχ. πλ. δ' Ν. Κατασκεπηνός).· ρεῖθρον ζωῆς ἀφθόνου 125, 170 (Μάρκος Εὐγεν.).· ρεῖθρον τοῦ μύρου τῆς χάριτος 279, 246 (Εὐχ.).· ρεῖθρον πλύνον μολυσμὸν ψυχικῶν μολυσμάτων 30, 121 (Εὐχ.).· ρεῖθρον ρυπτικὸν μολυσμάτων († Ἰουλ. ε' (Αθαν. τοῦ ἐν Ἀθῶ) Καν. ὠδ. ε' Θεοτ.).· ρεῖθρον ἀφθαρσίας († Καν. Ἀκακίου Μελιτινῆς ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ρ ε ο υ σ α δαμνῇ καὶ χύδην τοῖς νοσοῦσι τὰ ἰάματα (Πεντηκ. Πέμπ. Διακ. Νικηφ. Κάλλιστος).

ρ ή ξ α σ α τῆς παλαιᾶς ἔχθρας τὸν φραγμὸν 108, 39 (Εὐχ.).

(1) Ἰδ. Ἡσαΐου ια', 1 « Ἐξελεῖσεται ῥάβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσοῦ καὶ ἄνθος ἐκ τῆς ρίζης ἀναθήσεται καὶ ἀναπαύσεται ἐπ' αὐτῷ πνεῦμα Θεοῦ, πνεῦμα σοφίας, πνεῦμα βουλῆς καὶ ἰσχύος, πνεῦμα γνώσεως καὶ εὐσεβείας, πνεῦμα φόβου Θεοῦ ἐμπλήσει αὐτόν. »

ρ ί ζ α ἱερᾶς φυλῆς βασιλείος ἀνθήσασα ἀνίκμως († Καν. (β') προεόρτ. Σταυροῦ ὠδ. ζ' Θεοτ. Γεώργιος).· ρίζα τῆς ἀφθαρσίας († Καν. Ἀκακίου τοῦ ἐν τῇ Κλίμακί ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης).· ρίζα ἀφθαρτος ἀκηράτου τρυφῆς (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Λ).· ρίζα βλαστήσασα ἄνθος τὸ θεῖον (Παρακλ. Τρίτῃ πρωτὶ Κάθ. Θεοτ. ἡχ. πλ. α') 162, 113 (Θεοφάνης).· ρίζα τῆς εὐθηνίας († Καν. Συλλ. ἀγ. Ἀννης ὠδ. β' τροπ. β').· ρίζα ζωῆς αἰδίου (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Γ).· ρίζα τῆς ζωῆς ἀψευδῆς († Καν. Εἰσοδίων ὠδ. β' τροπ. δ' Γεώργιος).· ρίζα θεόβλαστος 2, 313 (Εὐχ.).· ρίζα πηγὴ καὶ αἰτία τῆς ἀφθαρσίας (Πεντηκ. Μεσοπεντηκ. Καν. ὠδ. θ' τροπ. δ').· ρίζα καὶ πηγὴ καὶ ἀρχὴ τῆς ἡμῶν σωτηρίας 181, 55 (Εὐχ.).· ρίζα ἀπότιστος βλαστήσασα ἄφεισιν (Κοντ. Χριστουγέννων α' Ρωμ.).· ρίζα ἀπότιστος τῆς ζωῆς τὸν βότρυν βλαστήσασα (Ἰουλ. ις' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ).· ρίζα βασιλείος ἐξ ἱερᾶς φυλῆς βλαστήσασα ἀνίκμως († Αὐγ. α' Καν. εἰς τὸν σταυρὸν ὠδ. ζ' Θεοτ. Γεώργιος).· ρίζα τῆς πίστεως († Σεπτ. θ' Ἰδιόμελον).· ρίζα θεοφύτευτος τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς († Καν. Γοβδελαᾶ ὠδ. ζ' Θεοτ.).· ρίζα τιμία ἀναβλαστήσασα τὸν βλάστησιν παρεχόμενον († Καν. Ἀνίνα ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ρ ό δ ο ν ἀμάραντον 23, 97· ῥόδον ἀνθηρὸν καὶ ἡδύπνοον 270, 141 (Εὐχ.).· ῥόδον ἐκλεκτὸν ἐν ταῖς κοιλάσι τοῦ βίου (Νοεμ. θ' Καν. ὠδ. η' Θεοτ.).· ῥόδον ἐρυθρὸν κοκκοβαφεὲς 279, 143 (Εὐχ.).· ῥόδον ἐρυθρὸν λευκῶνος τῆς ἀγνείας καὶ μῆλον 263, 198 (Εὐχ.).· ῥόδον εὐοσμὸν θεῖον κοκκοβαφεὲς 98, 149 (Φώτιος).· 228, 15 (καὶ κρίνον καθαρώτατον. Εὐχ.).· ῥόδον εὐῶδες καὶ ἄνθος ἡδύπνοον 260, 176 (Εὐχ.).· ῥόδον εὐωδέστατον 41, 181 (Εὐχ.).· ῥόδον ἐκ παραδείσου μυστικοῦ ἐξ οὗ προῆλθε τῆς θεαρχίας ὁδμὴ 124, 91 (Μαν. ρήτωρ).· ῥόδον καθαρὸν καὶ ἡδύπνοον 261, 181 (Εὐχ.).· ῥόδον κοκκοβαφεὲς καὶ εὐοσμὸν 76, 199 (Εὐχ.).· ῥόδον μυρίπνοον 260, 229 (Εὐχ.).· ῥόδον τῆς παρθενίας ἐρυθρὸν 273, 158 (Εὐχ.).

ρ ο δ ω ν ι ᾶ ἀγνή († Κανὼν εἰς τὸν Εὐαγγελ. ὠδ. θ' τροπ. γ' Δαμ.).· ροδωνιὰ ἡ ἡδύπνοος ἡ ἐκ καλύκων βλαστήσασα παρθενίας ῥόδον ἐρυθρὸν εὐῶδες (Προσόμ. ἡχ. βαρὺς Ἀνδρέας).

ρ ο ι ἂ γλυκεῖα καὶ κοκκοβαφῆς (Προσόμ. ἤχ. πλ. β' Παῦλος).

ρ ο ὕ ς ἀένναος τὸν ἱλασμόν πηγάζουσα 11, 178.

* ρ ο υ μ ἔ ν η τῶν ἔργων τοῦ βορβόρου (Ρωμ. 'Ακάθ. Ι).· ρυσσμένη τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων προγονικῆς ἀποφάσεως (Αὐγ. ιε' Στιχ. α' εἰς τοὺς Αἰνους).

ρ ὕ σ ι ο ν τῇ ἀνθρωπίνῃ γενεᾷ († Νοεμ. ια' Καν. (εἰς Μηρᾶν) ὠδ. δ' Θεοτ.).

* ρ ὕ σ τ ι ς ἑτομότατος ἐν θλίψεσι 94, 188 (Θηκ.).· ρύστις τῶν καταδίκων († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος).· ρύστις ἀδικουμένων († Θεοτ. Λάσκαρης).

ρ ὠ μ η τῶν ἀσθενούντων, εὐθυμία καὶ χαρὰ τῶν θλιβομένων 144, 57· ῥώμη κατ' ἐχθρῶν νοητῶν καὶ ὁρατῶν († Καν. Μωκίου ὠδ. ε' Θεοτ. Γεώργιος).

ρ ὠ ξ ἐν βότρυϊ 99, 108 ('Αρσένιος).

ρ ὦ σ ι ς ἄνοσος τοῖς ἀσθενοῦσιν 144, 136.

Σ ἄ π φ ε ι ρ ο ς (προσηγορία τῶν 60 δυνατῶν ἐν τῷ Ἀσμάτι τῶν Ἀσμάτων).

σ β ε ν ν ὦ σ α φλογμὸν ἀρρωστίας (Πεντηκ. Παρασκ. Διακ. Κοντ. Νικηφ. Κάλλιστος).· σβέσασα τὴν κάμινον τῆς ἀπάτης (Ρωμ. 'Ακάθ. Ι).· σβέσασα τὴν παμφλάζουσαν κάμινον τῆς πλάνης 64, 107 (Θηκ.).· σβέσασα τῆς πολυθείας τὴν κάμινον 138, 37 (Θηκ.).· σβέσασα τὴν φλόγα τῆς ἀπάτης 23, 121 (Θηκ.) — φλογμὸν τῆς ἀπάτης (Προσόμ. ἤχ. δ' Λάσκαρης).

σ β έ σ ι ς θανάτου 311, 11 (Θηκ.).

σ έ β α σ μ α οὐράνιον τῶν δυνάμεων 292, 157 (Νικ. Κατασκευηνός).

σ ε β α σ μ ι ω τ έ ρ α παντὸς σεβάσματος († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).· σεβασμιωτέρα τῶν σεραφίμ († Δαμ. ἐνθ. ἀνωτ.).

σ έ λ α ς ἄδυτον τοῦ νοητοῦ φωσφόρου 11, 75 σέλας τῶν προφητῶν 255, 88.

σ ε λ ή ν η παμφαεστάτη (Προσόμ. ἤχ. πλ. β' (Θηκ.).· σελήνη ὑπέρφωτος († Καν. Κ) τί-νου καὶ Ἑλένης ὠδ. θ' Θεοτ.).

* σ ε μ ν ή χαριτόπλοκος 130, 97 (Θεοφάνης).

σ ε μ ν ο λ ό γ η μ α ἀγγέλων Εἰρμ. 360, 63 (Γεώργ. 'Ανατολικός).· σεμνολόγημα τῶν ἐπιγείων 299, 167 (Μάρκ. Εὐγεν.).· σεμνολόγημα προφητῶν ἀποστόλων καὶ μαρτύρων 230, 68 (Εὐχ.).· σεμνολόγημα γυναι-

ων (Παρακλ. ἤχ. γ' Καν. (α') ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ).

σ ε μ ν ο π ρ ε π ή ς μήτηρ Θεοῦ († Νοεμ. ιγ' Καν. ἱαμβ. (εἰς Χρυσόστομον) ὠδ. δ' Θεοτ. Μερχούριος).

σ η μ ε ἰ ο ν καταλλαγῆς καὶ ἀναπλάσεως (Νοεμ. κα' Καν. (α') ὠδ. ζ' τροπ. β' Γεώργιος).

σ θ έ ν ο ς ἀπερίτρεπτον τῶν πολεμουμένων 168, 82 (Θηκ.).· σθένος ἀτρεπτον μαρτύρων, ὁσίων ἐγκαλλώπισμα καὶ στέφανος 136, 190 (Θηκ.).· σθένος μαρτύρων 23, 32· σθένος τῶν πιστῶν 121, 89 ('Ηλίας Κρήτης).· σθένος τῆς στρατιᾶς τὸ ἀκαθαίρετον († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος).· σθένος τῶν μοναζόντων († Ρωμ.).

σ ι γ ή τῶν θαυμασίων τοῦ Θεοῦ 255, 10.

Σ ι λ ω ἄ μ ἄλλος δεύτερος ὕδωρ πηγάζων ὡς ἐκ πέτρας παράδοξον (Πεντηκ. Πέμπτη Διακ. εἰς τοὺς Αἰνους τροπ. α' Νικηφ. Κάλλιστος).

Σ ι ὦ ν ἁγία πόλις ἔμψυχος 31, 130 (Μάρκου Εὐγεν.).· Σιών ἁγία καὶ Ἱερουσαλήμ ἐν ᾗ ὁ εἰρηνάρχης Χριστὸς ἐβασίλευσεν 263, 53 (Εὐχ.).· Σιών ἐκλεκτὴ τοῦ βασιλέως πόλις (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Καν. ὠδ. η' Θεοτοκ.).· Σιών ἐκλεκτὴ πόλις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἡ ζῶσα 41, 246 (Εὐχ.).· Σιών ἦν ἡρετίσατο Κύριος εἰς κατοίκησιν 124, 189 (Μαν. ρήτωρ).· Σιών θεοδόχος Εἰρμ. 126, 71 (Γεώργ. Σικελιώτης).· Σιών νέα περιδοξος († Εὐχ. Καν. (γ') εἰς Χριστὸν ὠδ. α' Θεοτ.).· Σιών λογικὴ καὶ ἔμψυχος († Εὐχ. Καν. (γ') εἰς Χριστὸν ὠδ. θ' Θεοτ.).

σ κ ε δ ἄ σ α σ α τὸν ζόφον τῆς πλάνης 68, 82 (Θηκ.).· σκεδάζουσα τὸν τάραχον τῶν παθῶν († Θεοτοκίον. Λάσκαρης).

σ κ ε π ἄ σ τ ή ς τῶν πιστῶν 228, 145 (Εὐχ.).

* σ κ έ π η τῶν ἀνθρώπων 149, 92 (Εὐχ.).· σκέπη ἀκλόνητος (Αὐγ. ις' Καν. (β') ὠδ. η' Θεοτ.).· σκέπη καὶ ἀντίληψις καταπονουμένων (Πεντηκ. Σαβ. τῶν Μυροφ. Προσόμ. α').· σκέπη ἀνυπέρβλητος 175, 11 (Φώτιος).· σκέπη ἀσφαλῆς 46, 100 ('Ιγνάτιος).· σκέπη βεβαία καὶ ἄρρηκτος (Προσ. πλ. β' Ν. Κατασκευηνός).· σκέπη καὶ βοήθεια κραταιὰ 11, 204· σκέπη βροτῶν ἀκατάληπτος 11, 78· σκέπη ἐνθεος ('Ιαν. κδ' Καν. ὠδ. α' Θεοτ.).· σκέπη ζώντων καὶ θανόντων γαλήνη δόξα καὶ τρυφή καὶ ἄνεσις καὶ ρύσις (Πεντηκ. Σαβ. τῶν ψυχῶν Καν. ὠδ. θ' τροπ. δ' 'Αρσένιος).· σκέπη θεία

τῶν βροτῶν 90, 205 (Θηκ.)· σκέπη καταπονουμένων (Παρακλ. ἡχ. β' Σαβ. ἔσπερ. Προσόμ. α' μικροῦ ἑσπερινοῦ)· σκέπη καὶ καταφυγὴ τῆς ψυχῆς 11, 235· σκέπη τοῦ κόσμου καὶ ἀντίληψις 41, 187 (Εὐχ.) — τοῦ κόσμου καὶ χαρὰ 64, 1 (Θηκ.)· 22, 101 (Θηκ.) — τοῦ κόσμου καὶ στήριγμα 21, 38 (Θηκ.)· σκέπη τοῦ κόσμου πλατυτέρα νεφέλης (Ρωμ. Ἀκάθ. Λ)· σκέπη κραταιὰ 10, 125 — κραταιὰ τῶν ἀπωσμένων 30, 6 (Εὐχ.) 5, 119· σκέπη πιστῶν ἀόπλων καὶ γυμνῶν 182, 20 (Εὐχ.)· σκέπη πολυτελῆς 11, 176· σκέπη σωτήριος καὶ τεῖχος καὶ καταφυγὴ καὶ προστασία 47, 6 Ἰγνάτιος)· σκέπη καὶ χαρὰ 46, 66 (Ἰγνάτιος) — καὶ χαρὰ καὶ στήριγμα καὶ ἀγαλλίαμα πιστῶν 64, 64 (Θηκ.)· σκέπη ψυχῆς 2, 320 (Εὐχ.) — τῶν ψυχῶν 140, 187 (Θηκ.) — ψυχῶν καὶ ἀντίληψις 42, 284 (Εὐχ.)· σκέπη προπύργιος 30, 79 (Εὐχ.)· σκέπη τῶν ἀσκέπων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

σ κ ε ὤ ο ς ἀγίωσύνης ἅγιον 182, 256 (Εὐχ.)· σκεῦος βαρύτιμον τοῦ ἁγ. πνεύματος (Προσόμ. ἡχ. β')· σκεῦος εἰσδεξάμενον μύρον τὸ ἀκένωτον 126, 278 (Ἰωσήφ)· σκεῦος εὐωδίας μυστικῆς († Εὐχ. Καν. (ε') εἰς Χριστὸν ὡδ. η' Θεοτ.)· σκεῦος τῆς εὐωδίας εὐῶδες 275, 10 (Εὐχ.)· σκεῦος Θεοῦ ἡγιασμένον 165, 130, 136, 142, 148 (Μαν. ρήτωρ)· σκεῦος καθαρὸν καθαρότητος 273, 164 (Εὐχ.)· σκεῦος καθαρώτατον τοῦ ποιητοῦ 171, 46 (Θηκ.)· σκεῦος τοῦ νοητοῦ μύρου 213, 135 (Θηκ.)· σκεῦος τοῦ παναγίου πνεύματος ἅγιον καὶ δοχεῖον ἱερὸν 79, 1· σκεῦος πάγχρυσον τοῦ κτίστου 94, 56 (Θηκ.)· σκεῦος πάντιμον μύρου τοῦ θείου 21, 81 (Θηκ.)· 91, 182 (Θηκ.)· σκεῦος πολύτιμον εὐχρηστον († Νοεμ. κα' Στιχ. Προσόμ.)· σκεῦος τίμιον ἀκένωτου μύρου καὶ εἰλικρινοῦς 167, 93 (Θηκ.)· σκεῦος τίμιον ἀκένωτου μύρου 173, 75 (Θηκ.)· σκεῦος φωτὸς καθαρὸν 167, 188 (Θηκ.)· σκεῦος ἱερώτατον (Νοεμ. κα' Στιχ. (β') μικροῦ ἑσπερ.)· σκεῦος ἐξαίρετον τῆς εὐωδίας Χριστοῦ (Ὀκτ. κς' Καν. (β') ὡδ. α' Θεοτ. Φιλόθεος)· σκεῦος ἐκλογῆς τὸ θεοχώρητον († Στιχ. Θεοτοκίον. Φιλόθεος)· σκεῦος τῆς εὐωδίας († Καν. Ἀλυπίου Κιονίτου ὡδ. θ' Θεοτ. Δαμ.).

* σ κ η ν ῆ ἀγία ἀγίου Θεοῦ 113, 145 (Εὐχ.)· σκηνὴ ἀγία καὶ πλατυτέρα οὐρανῶν, ὡς τὸν

ἐν πάσῃ τῇ κτίσει ἀχώρητον δεξαμένη (Παρακλ. ἡχ. γ' Κυρ. πρωτ' Καν. ὡδ. ε' Θεοτ. Δαμ.) — ἀγία καὶ κλωτὸς καὶ πλάξ τοῦ νόμου τῆς χάριτος (Πεντηκ. Σαβ. τῶν ψυχῶν Καν. ὡδ. θ' τροπ. δ' Θεοφάνης)· σκηνὴ ἀγία τῶν ἁγίων († Καν. Μαρκανοῦ ὡδ. δ' (Θεοτ. Γερμανός)· σκηνὴ ἀγιάσματος 101, 82 (Δαμ.)· Παρακλ. ἡχ. α' Τρ. πρωτ' Καν. ὡδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ) 33, 123· σκηνὴ ἀληθὴς καὶ καθαρὰ (Ἰουλ. β' οἶκος)· σκηνὴ ἁμαχος 219, 36 (Θηκ.)· σκηνὴ ἀμίαντος τοῦ Θεοῦ 95, 28 (Θηκ.)· σκηνὴ ἀμόλυντος 19, 59 (Θηκ.)· 36, 41, 85. 33, 113· σκηνὴ ἀχειρότευκτος 2, 314 (Εὐχ.)· σκηνὴ ἄχραντος (Παρακλ. ἡχ. δ' Τρίτη πρωτ' Καν. ὡδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· σκηνὴ ἀβυσσος 1, 297 (Εὐχ.)· σκηνὴ τοῦ βασιλέως ἀμίαντος 183, 36 (Εὐχ.)· σκηνὴ βασίλειος († Καν. (Κοιμ. Θεοτόκου)· ὡδ. γ' τροπ. β' Γεώργιος)· σκηνὴ τῆς δόξης (Πεντηκ. Κυρ. Σαμαρ. Καν. ὡδ. ζ' τροπ. ζ' Ἰωσήφ Στουδίτης)· σκηνὴ ἔμφυχος 21, 32 (Θηκ.)· σκηνὴ ἣν ἔπηξεν ὁ τῶν αἰώνων Κύριος 124, 97 (Μαν. ρήτωρ)· σκηνὴ ἡλιόμορφος καὶ ἀμόλυντος († Στιχ. Θεοτοκίον) — ζωῆς τῆς ἀκηράτου (Παρακλ. ἡχ. πλ. δ' Δευτ. πρωτ' Καν. ὡδ. γ')· σκηνὴ ἡγιασμένη Εἰσμ. 145, 11 (Δαμ.)· 63, 187 (Θηκ.)· σκηνὴ κόσμιος 119, 146· σκηνὴ θεία τοῦ δεσπότου ὡς συλλαβοῦσα ἐν γαστροῖ καὶ τεκοῦσα τοῦτον σαρκὶ 37, 140· σκηνὴ θεοδόχος τοῦ Λόγου Εἰσμ. 356, 71 (Γεώργ. Σικελιώτης)· σκηνὴ θεοκόσμητος 14, 6. 21, 53 (Θηκ.)· σκηνὴ θεόδητος (Ἀπριλ. κγ' Καν. (α') ὡδ. ζ' Θεοτ. Δαυίδ) — θεοκόσμητος καὶ τέμενος ἔμφυχον 65, 134 (Θηκ.)· σκηνὴ θεότευκτος 49, 187 (Μητροφ.)· Εἰσμ. 153, 73 (Θεόδωρος Στουδίτης)· σκηνὴ Θεοῦ μυρίτνοος († Καν. Ἰω. Λαμασκηνοῦ ὡδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.)· σκηνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου (Ρωμ. Ἀκάθ. Ψ)· σκηνὴ θεοφόρος († Κανὼν εἰς τὸν Πρόδρομον ἡχ. βαρὺς ὡδ. η' Θεοτ. Εὐχ.)· σκηνὴ θεοχώρητος († Κάθισμα προσόρτ. Γενν. Θεοτόκου)· 14, 209. 194, 3, 13. 204, 103. 219, 122. Εἰσμ. 244, 51· σκηνὴ θεοχαρίτωτος (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Καν. ὡδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· σκηνὴ λογικὴ ζῶσα ἀχειρόπλοκος 187, 277 (Εὐχ.)· σκηνὴ τοῦ Λόγου ἄχραντος 94, 51 (Θηκ.) — τοῦ Λόγου καὶ ἐνδιαίτημα 150, 11 (Εὐχ.) — τοῦ Λόγου θεία (Παρακλ. ἡχ. γ' Δευτ.

πρωτὶ Κάθ. β' Στιχολ. Θεοτ.)· σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου καὶ πλάκες τῆς διαθήκης θεολάξεντο 132, 194 (Λάσκαρης)· σκηνὴ τοῦ Μωϋσέως († Κάθ. Θεοτ. εἰς Θέκλαν)· σκηνὴ νέα 122, 53, 60· σκηνὴ οὐράνιος 18, 13 (Δαμ.)· σκηνὴ πάμφωτος εἰς ἣν ὁ φωτοδότης κατώκησε 20, 175 (Θηκ.)· σκηνὴ πλατυτέρα νεφέλης 89, 81 (Θηκ.) — πλατυτέρα οὐρανῶν (Παρακλ. ἡχ. α' Σαβ. πρωτὶ Καν. ὠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· σκηνὴ τοῦ πνεύματος 208, 114· σκηνὴ πολύφωτος († Στιχ. Συλλήψεως ἁγίας Ἀννης)· σκηνὴ προορισθεῖσα πρὸς καταλλαγὴν τοῦ Θεοῦ (Σεπτ. η' Καν. ὠδ. η' τροπ. α')· σκηνὴ σοφίας τῆς ὑπερσόφου 122, 1· σκηνὴ ὑπεραγία 156, 37· σκηνὴ ὑπερνεφῆς 77, 26 (Εὐχ.)· σκηνὴ ὑπερέτερα τῶν οὐρανῶν († Στιχ. προσόρτιον Εἰσοδίων)· σκηνὴ ὑπέρτιμος 70, 169 (Μάρκ. Εὐγεν.)· σκηνὴ ὑψίστου ἢ πάμφωτος 171, 29 (Θηκ.)· σκηνὴ ὑπέρφωτος († Καν. (γ') Εἰσοδίων ὠδ. δ' τροπ. β' Γεώργιος)· σκηνὴ τοῦ φοβεροῦ καὶ ὑψηλοῦ ἀνακτος 136, 25 (Θηκ.)· σκηνὴ φωτὸς 243, 138 (Δαμ.)· σκηνὴ φωτοφόρος (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Σαβ. πρωτὶ Καν. εἰς κοιμηθέντας ὠδ. α' Θεοτ.)· 129, 50 (Θεόκτιστος)· 152, 1 (τοῦ βασιλέως Χριστοῦ)· σκηνὴ χαριτόπλοκος χρυσοῦ παστὰς († Κανὼν εἰς τὸν Πρόδρομον ἡχ. δ' ὠδ. θ' Θεοτ. Εὐχ.)· σκηνὴ ἢ χωρήσασα τὸν ἀχώρητον Κύριον (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Ἀνδρέας)· σκηνὴ χρυσοποικιλτος καὶ περιβλεπτος († Δεκ. κς' Καν. ὠδ. η' τροπ. β')· σκηνὴ νέα πορφυροποικιλτος ἣν ὁ ποιικιλτὴς ἐκαινούργησε Βεσελεὴλ († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν)· σκηνὴ νέα καὶ τέμενος παντέρων τῆς παννυμνίτου καὶ θείας οἰκονομίας († Καν. ἁγ. Δημητρίου ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης)· σκηνὴ εὐρύχωρος († Στιχ. προσόρτιον Εἰσοδίων)· σκηνὴ νοητὴ ἐν ἣ ὁ Λόγος ἐσκήνωσε († Καν. Ἀμφιανοῦ ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ).

σ κ ἦ ν ο ς θεῖον σκεῦος ἀγνότητος καὶ ἀφθαρσίας ταμεῖον ὑπέρτιμον 104, 185 (Μάρκος Εὐγεν.)· σκῆνος τίμιον τοῦ δεσπότη 240, 15 (Ἰωσήφ Στουδίτης)· σκῆνος θεοδόχον (Αὐγ. ιε' Καν. (α') ὠδ. γ' τροπ. β' Κοσμάς)· σκῆνος θεοχώρητον († Στιχ. Κοιμήσεως Θεοτόκου).

* σ κ ἦ ν ω μ α ἅγιον ἀνάκτορον θεῖον 109, 130 (Εὐχ.)· σκῆνωμα ἀδιάφθορον (Σεπτ.

ια' Καν. ὠδ. α' Θεοτ.)· σκῆνωμα ἀγνείας (Μαῖου γ' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· σκῆνωμα ἄχραντον λαμπρότατον ἡλίου 137, 90 (Θηκ.)· σκῆνωμα ἀγνόν καὶ καθαρόν τοῦ βασιλέως τῆς δόξης (Νοεμ. κγ' Καν. (α') ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης)· σκῆνωμα δόξης ἡλίου 80, 2 (Εὐχ.)· σκῆνωμα τῆς ἀχωρήτου φύσεως 296, 58· σκῆνωμα εὐρύχωρον τοῦ δεσπότη 261, 185 (Εὐχ.)· 126, 129 (Ἰωσήφ)· σκῆνωμα ἡγιασμένον τοῦ ὑψίστου (Παρακλ. ἡχ. δ' Κυρ. πρωτὶ Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. (Δαμ.)· Πεντηκ. Τετάρ. Μεσοπεντ. Καν. ὠδ. ζ' τροπ. δ')· σκῆνωμα θεοδόχον καὶ ἐνδιαίτημα Θεοῦ 108, 128 (Εὐχ.)· σκῆνωμα θεῖον τοῦ Θεοῦ 23, 214 (Θηκ.)· 1, 55 (Εὐχ.)· σκῆνωμα θεοκόσμητον (Νοεμ. λ' Κάθισμα Θεοτ.)· σκῆνωμα θεότητος 228, 179 (Εὐχ.)· 240, 188 (Ἰωσήφ Στουδίτης)· σκῆνωμα Θεοῦ τὸ ἔμφυχον 77, 5 (Εὐχ.) — ἔμφυχον καὶ φωτεινόν 135, 26 (Θηκ.)· σκῆνωμα θεοπρεπὲς τῶν οὐρανῶν πλατύτερον καὶ καθαρώτερον (Φεβρ. ε' Καν. ὠδ. α')· σκῆνωμα Θεοῦ τὸ καθαρώτατον 53, 22, 114, 34 (Εὐχ.)· σκῆνωμα καθαρώτατον τῆς παντουργοῦ Τριάδος († Καν. 40 μαρτύρων ὠδ. η' Θεοτ. Παῦλος Ξηροποταμίνος)· σκῆνωμα Θεοῦ φωτοφόρον 28, 203 (Φώτιος)· σκῆνωμα θεοχώρητον 263, 52 (Εὐχ.)· σκῆνωμα Θεοῦ τερπνόν καὶ πάναγιον († Καν. Ζωσιμᾶ ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· σκῆνωμα καθαρόν ἀγνείας καὶ παρθενίας 118, 29· σκῆνωμα καθαρώτατον τοῦ Λόγου 92, 147 (Θηκ.)· σκῆνωμα λαμπρότατον αἰγλῆς τῆς σεπτῆς καὶ τρισηλίου 131, 200 (Μαν. ρήτωρ)· σκῆνωμα τοῦ Λόγου χρυσαυγέστατον 169, 78 (Θηκ.)· σκῆνωμα ὄλιον τοῦ Θεοῦ 264, 324 (Εὐχ.)· σκῆνωμα τοῦ οὐρανοῦ ὑπέρτερον καὶ γῆς πλατύτερον 110, 25 (Εὐχ.)· σκῆνωμα παρθενίας θεοχάρακτον 130, 193 (Θεοφάνης)· σκῆνωμα πανάγιον τοῦ ὑψίστου καὶ παντάνακτος Θεοῦ 14, 118· σκῆνωμα πυρίμορφον τοῦ πλαστοουργοῦ 298, 33 (Μαν. ρήτωρ)· σκῆνωμα ρεῖθρου τοῦ ζῶντος (Νοεμ. ιβ' Καν. ὠδ. η' Θεοτ.)· σκῆνωμα τοῦ ὑψίστου καὶ τέμενος ἀγιότητος 83, 158 (Μητροφ.) — τοῦ ὑψίστου ἡγιασμένον (Πεντ. Κυρ. τοῦ Πάσχα)· σκῆνωμα τοῦ φωτὸς († Καν. Μαρίας Αἰγυπτίας ὠδ. γ' τροπ. γ' Συμεὼν Μεταφρ.)· σκῆνωμα χαρᾶς († Κανὼν εἰς τὸν Πρόδρομον ἡχ. δ' ὠδ. α' Θεοτ. Εὐχ.)·

σκήνωμα ὥραϊον καὶ θεοδόχον 273, 168 (Εὐχ.). σκήνωμα ἀγνείας φωτοειδές (Σεπ. ιγ' Καν. (γ') ὠδ. γ' Θεοτ.). σκήνωμα ὕδατος ἀλλομένου εἰς ἀθανασίαν (Ίαν. γ' Καν. (γ') ὠδ. α' Θεοτ. Θεοφάνης). σκήνωμα φωταυγές τοῦ πάντων βασιλέως († Καν. Θεράποντος ὠδ. α' Θεοτ. Ίωσήφ). σκήνωμα φωτοειδέστατον († Καν. (ζ') Ἀθαν. τοῦ ἐν Ἀθῶν ὠδ. δ' Θεοτ.).

σ κ ἦ π τ ρ ο ν τοῦ Δαυὶδ κράτιστον καὶ τιμώτατον καὶ περιδοξόν 214, 55 (Θηκ.). σκῆπτρον πανθαύμαστον (Ίουλ. ιε' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Ίωσήφ). σκῆπτρον τὸ ἅγιον (Δεκ. θ' Καν. (β') ὠδ. η' τροπ. β'). σκῆπτρον τὸ ἐξ Ἰούδα βασιλικώτατόν τε καὶ κράτιστον.

σ κ ο π ὁ ς ὁ προεπινοηθεὶς [πρὸ] τῶν αἰώνων τῷ ποιητῇ τῶν αἰώνων († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέας).

σ κ ο ρ ί ζ ο υ σ α τὰ στίφη τῶν ἐχθρῶν (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Λ).

σ ο β ο ὕ σ α τὸν σκοτασμὸν τοῦ νοῦς († Θεοτοκίον. Λάσκαρης).

σ ο φ ω τ έ ρ α τοῦ σοφοῦ Σολομῶν (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Θηκ.).

σ π ά θ η τῶν ἐχθρῶν 11, 47.

σ τ α γ ὼ ν οὐρανία τὸν ζωοδότην Χριστὸν ἐπὶ γῆς ἀρρεούτως ὑετίζουσα (Πεντηκ. Πέμπ. Διακ. εἰς τοὺς Αἶνους τροπ. β' Νικηφ. Κάλλιστος).

σ τ ά ζ ο υ σ α θεῖον γλυκασμὸν 296, 173.

σ τ α κ τ ῆ εὐδοεστάτη (Προσόμ. ἤχ. βαρὺς Ἀνδρέας).

* σ τ ά μ ν ο ς γλυκασμοῦ († Κανὼν εἰς τὸν Πρόδρομον ἤχ. πλ. β' ὠδ. η' Θεοτ. Εὐχ.). 204, 153 (Θεοφάνης). στάμνος θεία τὸ μάννα τῆς ζωῆς φέρουσα († Κανὼν εἰς τὸν Πρόδρομον ἤχ. δ' ὠδ. η' Θεοτ. Εὐχ.). στάμνος ἱερά 1, 195 (Εὐχ.). στάμνος ἡ τὸ μάννα φέρουσα 14, 122. στάμνος μανναδόχος 311, 164 (Θηκ.). στάμνος ἡ χρυσῇ ἡ ἔνδον φέρουσα τὸ μάννα 21, 105 (Θηκ.). — χρυσῇ τοῦ μάννα διάδοχος 58, 15 (Γεώργιος). στάμνος χρυσήλατος ἐξ ἧς βλύζει μύρον ζωοποιὸν 288, 143 (Μητροφ.). στάμνος κεχρυσωμένη Εἰρημ. 119, 57 (Ἀνδρέας). στάμνος ἔγχρυσος (Παρακλ. ἤχ. πλ. δ' Κυρ. πρωτὶ Μακαρισμῶν Θεοτ.) — ἔμψυχος κεχρυσωμένη καθαρότητι καὶ κάλλεσιν ἀγνείας καὶ χάριτος († Στιχ. προεόρτιον Εἰσοδίων). στάμνος δλόχρυσος Εἰρημ. 41, 57 (Γεώργ. Ἀνατολικός). στά-

μνος πάγχρυσος τὸν Θεὸν ὡς μάννα δεξαμένη ὡς ρεῖθρον ἀειζωίας 11, 217. στάμνος κεκτημένη τὸ μάννα τῆς ζωῆς 66, 121 (Θηκ.). στάμνος θεία τοῦ νοητοῦ μάννα 84, 52. στάμνος λογικὴ ἀθανασίας μάννα Χριστὸν φέρουσα (Παρακλ. ἤχ. γ' Τρίτ. πρωτὶ Καν. ὠδ. α' Θεοτ.). στάμνος ἔμψυχος τὸ μάννα τῆς θεότητος φέρουσα 109, 97 (Εὐχ.). στάμνος πολυώνυμος καὶ περίκλυτος 31, 89 (Μάρκ. Εὐγεν.). στάμνος φωταυγῆς καὶ πάγχρυσος (Μαρτ. κδ' Καν. ὠδ. α' τροπ. γ'). στάμνος χρυσαυγίζουσα (Νοεμ. κβ' Καν. α' ὠδ. ζ' Θεοτ. Ίωσήφ). στάμνος ὑπέρτιμος († Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. η' τροπ. δ' Γεώργιος). στάμνος χωρήσασα τὸν τοῦ μάννα δοτήρα († Καν. ἀγ. νηπίων ὠδ. η' τροπ. δ' Ἰγνάτιος). στάμνος τοῦ μάννα τὸν γλυκασμὸν τοῦ παντὸς χωρήσασα († Καν. Τερτίου ὠδ. ζ' Θεοτ. Ίωσήφ).

σ τ ά σ ι ς ἀστραπῆς 11, 140. στάσις γνώσεως 11, 15. στάσις κινουμένων 11, 106. στάσις τῶν πιπτόντων († Στιχ. Κυρ. Ἀπόκρεω)

σ τ ε ι ρ ὼ σ α τὴν θανατηφόρον καὶ πολύτεκνον πλάνην 228, 151 (Εὐχ.).

σ τ έ λ ε χ ο ς ἱερώτατον βλαστήσασα ἐκ ρίζης Ἰεσσαὶ 78, 173 (Εὐχ.). στέλεχος ἱερώτατον καὶ ἄφθαρτον (Προσόμ. ἤχ. γ' Ἀνδρέας).

σ τ έ μ μ α τῆς ἐγκρατείας (Ρωμ. Ἀκάθ. Ν).

σ τ ε ν ὼ σ α σ α πάσας τὰς μεθοδείας τοῦ πολεμήτορος (Αὐγ. α' Καν. (α') ὠδ. ζ' Θεοτ.).

σ τ ε ρ έ ω μ α ἀκλόνητον 216, 11 (Θηκ.). στερέωμα ἄσειστον πάσης οἰκουμένης 138, 15 (Θηκ.). — ἄσειστον τῶν μαρτύρων († Καν. Πελαγίας ὠδ. α' Θεοτ. Γερμανός). στερέωμα τὸν ἥλιον φέρουσα δικαιοσύνης 99, 37 (Ἀρσένιος). στερέωμα πιστῶν 1, 203 (Εὐχ.). στερέωμα καὶ πύργος ἀσάλευτος 21, 206 (Θηκ.). στερέωμα ὑπέρτιμον κατακοσμούμενον ὥσπερ ἄστροις ταῖς θείαις ἐλλάμψεσι (Ίουλ. β' Καν. (β') ὠδ. δ' τροπ. α'). στερέωμα πολύφωτον καταφωτίζον τοῖς τέρασιν τὰ πέρατα († Νοεμ. ιγ' Καν. (εἰς Χρυσόστομον (ε') ὠδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.). στερέωμα ὑπέρλαμπρον († Καν. Γρηγ. Ἀκραγαντίνων ὠδ. δ' Θεοτ. Γεώργιος).

σ τ έ φ α ν ο ς θεῖος 21, 3 (Θηκ.). στέφανος καὶ καύχημα καὶ ὥραϊον διάδημα καὶ κόσμος χριστιανῶν 271, 281 (Εὐχ.). στέφα-

νος μαρτύρων 64, 31 (Θηκ.)· στέφανος τῆς θείας δόξης (Αὐγ. λα' Δόξα ἔσπερ.)· στέφανος καὶ δόξα μαρτύρων 91, 207 (Θηκ.)· στέφανος μαρτύρων ἀκήρατος 63, 86 (Θηκ.) — μαρτύρων ἀμαράντινος (Προσόμ. πλ. β' Νικ. Κατασκεπηνός) — μαρτύρων καὶ ὁσίων ἐγκαλλώπισμα 63, 31 (Θηκ.)· στέφανος χαρίτων 165, 66 (Μαν. ρήτωρ)· στέφανος ἀθλοφόρων εὐκλεῶν καὶ ἱεραρχῶν ἐγκαλλώπισμα (Νοεμ. γ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ.)· στέφανος τίμιος βασιλευόντων (Προσόμ. ἡχ. δ' Εὐχ.)· στέφανος δόξης τῆς ἐκκλησίας († Καν. Ἀρτεμίου ὠδ. θ' Θεοτ. Γεώργιος)· στέφανος πάγχρυσος († Μακαρισμός Ὑπαπαντῆς).

σ τ ε φ ά ν ω μ α τῶν εὐσεβῶν ἀνάντων 21, 108 (Θηκ.)· στεφάνωμα εὐπρεπὲς ἀποστόλων (Ὁκτ. ια' Καν. (α') ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· στεφάνωμα τῶν ἀθλητῶν λαμπρότατον (Προσόμ. ἡχ. γ' Μαν. ρήτωρ)· στεφάνωμα μαρτύρων (Προσόμ. ἡχος δ' Θεοφάνης).

σ τ έ φ ο ς ἀμάραντον ἀθλοφόρων (Παρακλ. ἡχ. δ' Πέμπ. πρωὶ καὶ νῦν τῶν Μακαρισμῶν) — μαρτύρων ἀμαράντινον 19, 212 (Θηκ.)· 138, 42 (Θηκ.) 167, 14 (Θηκ.) — ἀμάραντον 21, 223 (Θηκ.)· στέφος τίμιον βασιλέων 173, 93 (Θηκ.).

σ τ ή λ η τῆς παρθενίας (Ρωμ. Ἀκάθ. Τ)· 135, 85 (Θηκ.) — παρθενίας ἀσυλώτατος 92, 154 (Θηκ.)· στήλη πύρινος 125, 110 (Μάρκ. Εὐγεν.).

σ τ ή ρ ι γ μ α ἀκλινέστατον τῶν πιστῶν 67, 16 (Θηκ.)· στήριγμα ἀπροσμάχητον 198, 170· στήριγμα ἀρραγὲς καὶ διάσωσμα (Αὐγ. λα' Στιχ. β' τῶν Αἰνῶν)· στήριγμα ἀσάλευτον οἰκουμένης 134, 90 (Θηκ.)· στήριγμα τοῦ λαοῦ 104, 13 (Μάρκος Εὐγεν.)· στήριγμα κόσμου καὶ χαρὰ 24, 115 (Θηκ.)· στήριγμα τῆς πίστεως 23, 44 (Θηκ.)· στήριγμα πιστῶν 21, 188 (Θηκ.)· στήριγμα ἀσάλευτον τῆς πίστεως (Παρακ. ἡχ. πλ. δ' Τρίτη πρωὶ Κάθ. Θεοτ.)· στήριγμα ὀλισθαινόντων (Αὐγ. λα' Καν. (β') ὠδ. η' τροπ. γ' Ἰωσήφ)· στήριγμα τῶν μητέρων (Αὐγ. γ' Καν. (Δαλμάτου) ὠδ. θ' Θεοτ. καὶ τετραῶδ. ὠδ. θ' Θεοτ. τοῦ Σαββάτου δ' ἑβδομ. τῶν νηστειῶν. Θεόδωρος)· στήριγμα ἀκλινὲς τῶν ἐπ' αὐτῇ πεποιθότων († οἶκος (ι') η' Σεπτεμβρ. Ρωμ.).

σ τ η ρ ι γ μ ο ς καὶ προστασία 55, 8.

σ τ ή σ α σ α θανάτου φορὰν (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Μ)· στήσασα τοῦ θανάτου τὴν νεομένην ἄσχετον ὁρμὴν 163, 150 (Δαμ.)· στήσασα θανάτου τὴν τυραννίδα ἀθανασίαν καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ κηῆσασα (Νοεμ. θ' Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· στήσασα τὴν ρύμην τοῦ θανάτου τὸν ἀδανάτων Θεὸν ἀποτεκοῦσα (Παρακλ. ἡχ. πλ. δ' Πρωὶ Καν. (β') ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ).

σ τ ο λ ή γυμνητεῦνόντων 253, 65 (Θηκ.)· στολὴ τῶν γυμνῶν παρησίας (Ρωμ. Ἀκάθ. Ν)· στολὴ θεότευκτος τῶν ὁσίων 64, 32 (Θηκ.)· στολὴ ἱερέων εὐλαβῶν 22, 54 (Θηκ.)· στολὴ ἱερέων εὐλαβῶν φαιδροτάτη 248, 112 (Θηκ.)· στολὴ ὁσίων 218, 77 (Θηκ.)· στολὴ τοῦ σαρκωθέντος παντάνακτος (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Κ)· στολὴ τῆς ἐκκλησίας († Καν. Ἀρτεμίου ὠδ. θ' Θεοτ. Γεώργιος)· στολὴ πάγχρυσος τοῦ βασιλέως καὶ Θεοῦ († Καν. Εἰσοδίων ὠδ. ε' τροπ. α' Γεώργιος)· στολὴ ἡ βασιλείος τοῦ ἀνδρωθέντος ὑπερανάρχου Λόγου († Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέας)· στολὴ θεοποικιλτος (ἐνθ. ἀνωτ. Ἀνδρέας).

σ τ ο λ ι σ μ ο ς ὁσίων ὠραιότατος 170, 65 (Θηκ.).

σ τ ό μ α τῶν ἀποστόλων ἀσίγητον (Ρωμ. Ἀκάθ. Η) 93, 63 (Θηκ.)· 63, 74 (Θηκ.)· στόμα τῶν ἀποστόλων τὸ πολύφθογον 253, 48 (Θηκ.)· στόμα τῶν ἀποστόλων ἡδὺ καὶ πολυεῦλαλον 20, 7 (Θηκ.)· στόμα καὶ καύχημα καὶ καταφύγιον καὶ βοήθεια τῆς ἀνθρωπότητος 144, 159· στόμα ἀψευδὲς τῶν προφητῶν 250, 51 (Θηκ.).

σ τ ο ρ γ ή πάντα πόθον νικῶσα (Ρωμ. Ἀκάθ. Ν).

σ τ υ γ ν ό τ η ς καὶ σκυθρωπότης ἐχθρῶν 255, 25.

* σ τ ύ λ ο ς ἐκκλησίας ἀπερίτρεπτος 248, 9 (Θηκ.) — τῆς ἐκκλησίας ἀσάλευτος 68, 13 (Θηκ.)· στῦλος καὶ ὅρος κατάσκιον Θεοῦ (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ζ)· στῦλος πυρίμορφος 14, 114· στῦλος πύρινος ὀδηγῶν τοὺς ἐν σκότει (Ρωμ. Ἀκάθ. Λ) — πύρινος δι' οὗ εἰσῆχθημεν πρὸς θείαν κατάπανσιν οἱ ἐξόριστοι τὸ πρὶν 19, 184 (Θηκ.) — πύρινος φωτὸς ἡλιακοῦ 11, 66 — πύρινος ἄγων πρὸς θείαν καὶ φωτοειδῆ εὐφροσύνην 135, 170 (Θηκ.) — πύρινος ὀδηγὸς φυλῆς χριστιανῶν 200, 178 (Μαν. ρήτωρ)· στῦλος παρθενίας ἀκλινέστατος

(Προσόμ. ἡχ. γ' Εὐχ.)· στύλος πύρινος
 εισάγων τὸν νοητὸν Ἰσραὴλ εἰς θεῖαν κα-
 τάπαυσιν (Προσόμ. ἡχ. δ' Εὐχ.).
 σ τ ρ α τ η γ ι κ ο τ έ ρ α τῶν ἀρχαγγέλων
 (Προσόμ. ἡχ. πλ. β' Ἀνδρέας).
 σ τ ρ α τ η γ ό ς ὑπέρμαχος (Ρωμ. Κοντ. Ἀ-
 καθίστου).
 σ τ ρ ο υ θ ί ο ν ὅλον καθαρώτατον (Ἰαν. κβ'
 καὶ νῦν τῶν Αἰνῶν).
 σ υ γ κ λ ῶ σ α πάγας δαιμόνων 46, 266 (Ἰ-
 γνάτιος).
 σ υ γ χ ῳ ρ η σ ι ς πολλῶν παιδόντων (Ρωμ.
 Ἀκάθ. Ν) — πολλῶν ἐγκλημάτων 63, 101
 (Θηκ.).
 σ υ λ λ α β ο ῦ σ α ἀρρήτως καὶ τεκοῦσα τὸν
 κτίστην τὸν ἴδιον (Παρακλ. ἡχ. πλ. β'
 Κυρ. πρωὶ Μακαρισμῶν Θεοτ.). συλλαβοῦ-
 σα ἄνευ σποράς τὸν ἄλῃπτον († Καν. Σω-
 σθένους ἀπ. ὠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ). συλλα-
 βοῦσα ἀγεωργήτως τῆς ἀφθαρσίας τὸν βό-
 τρυν (Πεντηκ. Κυρ. τῶν Μυροφόρων Καν.
 ὠδ. ς' Ἀνδρέας). συλλαβοῦσα ἀνερμηνεύ-
 τως τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ (Πεντηκ. Κυρ. τοῦ
 Τυφλοῦ Προσόμ. γ' μικροῦ ἔσπερ.). συλ-
 λαβοῦσα τὴν αἴγλην τῆς Τριάδος καὶ τε-
 κοῦσα χαρὰν τῇ οἰκουμένῃ († Καν. Κ) τί-
 νου καὶ Ἑλένης ὠδ. η' Θεοτ. Δαμ.). συλ-
 λαβοῦσα τὸν ἅπασαν δρακὶ τὴν κτίσιν συνέ-
 χοντα 34, 83· συλλαβοῦσα ἀρρήτως Θεὸν
 37, 1· συλλαβοῦσα ἐκτὸς συναφείας καὶ ἀ-
 διαφθόρως (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Κυρ.
 πρωὶ Καν. (α') ὠδ. δ' Θεοτ.). συλλαβοῦ-
 σα ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς θεότητος καὶ τε-
 κοῦσα ἀσπόρως πηγὴν ζωῆς τὸν Κύριον
 (Παρακλ. ἡχ. α' Πέμπ. πρωὶ Κάθισμα α'
 Στιχολ.). συλλαβοῦσα δίχα σποράς καὶ τε-
 κοῦσα ἄνευ φθορᾶς (Ἰαν. ιζ' Καν. ὠδ. θ'
 Θεοτ.). συλλαβοῦσα τὸ πῦρ τὸ θεῖον 76,
 101 (Εὐχ.). συλλαβοῦσα τὴν ζωὴν κατήρ-
 γησε κράτος θανάτου καὶ κατάρας ἀρχαί-
 ας τὴν ἀπόφασιν († Καν. Ἀκακίου μαρτ.
 ὠδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης). συλλαβοῦσα ἐν
 σαρκὶ τὸν ὑπὲρ ἔννοιαν καὶ νοῦν Θεὸν 13,
 7 (Ἰγνάτιος). συλλαβοῦσα ἀφράστως τὸ
 προαιώνιον ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ πα-
 τρός (Ἰαν. ζ' Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφά-
 νης). συλλαβοῦσα ἀδιαφθόρως ἐκτὸς συνα-
 φείας καὶ φυλαχθεῖσα μετὰ τόκον παρθέ-
 νος (Ἰαν. ι' Καν. (α') ὠδ. δ' Θεοτ.).
 συλλαβοῦσα ἀσπόρως καὶ κηῆσασα ἀφρά-
 στως (Παρακλ. ἡχ. δ' Σάββ. ἔσπερ. Δογ-
 ματ. Δαμ.). συλλαβοῦσα λόγῳ καὶ οὐ νόμῳ

φυσικῶς ἄνευ συναφείας δίχα σποράς (†
 Καν. Παύλου τοῦ Θηβαίου ὠδ. θ' Θεοτ.
 Θεοφάνης). συλλαβοῦσα ἀνάνδρως καὶ κηῆ-
 σασα ἀτρέπτως σεσαρκωμένον Θεὸν καὶ
 ἀνθρώπον († Καν. Ἰω. Ψυχᾶτου ὠδ. ς'
 Θεοτ. Θεοφάνης).
 σ υ μ β α σ ι λ ε ύ ο υ σ α τῷ υἱῷ καὶ κτίστη
 124, 8 (Μαν. ρήτωρ).
 σ υ μ μ α χ ί α ἀσθενῶν 316, 90 (Λάσκαρης).
 συμμαχία ἐτοιμὴ ἀδικουμένων 42, 202
 (Εὐχ.). συμμαχία χριστιανῶν ἀκαταμάχη-
 τος 150, 131 (Εὐχ.).
 σ υ μ π ά θ ε ι α ἀκοίμητος 187, 27 (Εὐχ.).
 σ υ μ π α θ ή ς κόρη 57, 185 (Ἀνδρέας).
 συμπαθῆς καὶ φιλόψυχος 54, 145.
 σ υ μ π έ ρ α σ μ α τῆς ἀρεᾶς καὶ χαρᾶς τὸ προ-
 οίμιον († Κανὼν προεόρτιος εἰς τὴν Γένν.
 Θεοτ. ὠδ. θ' τροπ. δ' Γεώργιος). συμπέ-
 ρασμα τῆς φωνῆς τῶν προφητῶν 255, 5·
 συμπέρασμα τῶν μελετῶν (Προσόμ. ἡχος
 πλ. δ' Φώτιος). συμπέρασμα θεόλεκτον
 προφητῶν, ἀποστόλων μαρτύρων τὸ κήρυγ-
 μα, τῶν ἀσκητῶν τύπος καθαρότητος καὶ
 σεπτὸς († Νοεμ. β' Ἰακώβου δισιομ. Καν.
 ὠδ. θ' Θεοτ.). συμπέρασμα τῆς παλαιᾶς
 καὶ καινῆς Διαθήκης († Δαμ. Λόγος εἰς
 Εὐαγγελισμόν).
 σ υ ν α π τ ι κ ή τῶν διεστώτων (Πεντηκ. Κυρ.
 ἀγ. πάντων Καν. ὠδ. θ' τροπ. δ') — τῶν
 φυσικῶς διεστώτων 229, 64 (Εὐχ.). συνα-
 πτικὴ μεσότης τῶν ἀμέσως ἄκρων († Καν.
 (β') εἰς Πέτρον ὠδ. η' Θεοτ. (Εὐχ.).
 σ υ ν α ρ μ ό σ α σ α τόκον τῇ παρθενίᾳ (Αὐγ.
 ζ' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης).
 σ υ ν ά φ ε ι α τῶν διεστώτων 80, 14 (Εὐχ.).
 συνάφεια Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων 264, 171
 (Εὐχ.).
 σ υ ν ά ψ α σ α τὰ κάτω τοῖς ἄνω τῷ ὑπερφρεῖ
 τόκῳ 65, 106 (Θηκ.). συνάψασα τὰ ἐναν-
 τία εἰς ἓν 68, 7 (Θηκ.). συνάψασα τὰ κά-
 τω τοῖς ἐπουρανίοις (Παρακλ. ἡχ. γ' Σαβ.
 ἔσπερ. Δόξα μικροῦ ἔσπερινοῦ). συνάψασα
 τὰ ἐπίγεια τοῖς ἄνω τῷ τοκετῷ (Αὐγ. ιε'
 Στιχ. β' τῶν Αἰνῶν). συνάψασα γέννησιν
 καὶ τόκον τῇ παρθενίᾳ (Παρακλ. ἡχ. γ'
 Σαββ. πρωὶ Καν. (β') ὠδ. δ' Θεοτ. Θεο-
 φάνης).
 σ ύ ν δ ε σ μ ο ς ἀδιάρρηκτος καὶ ἔνωσης ἀμί-
 κτων φύσεων 80, 16 (Εὐχ.).
 σ υ ν δ ρ ο μ ή τῶν διεστώτων 11, 86.
 σ ύ ν δ ρ ο μ ο ς εὐδρομούντων 299, 214 (Μάρ-
 κος Εὐγεν.),

συνειληφύα ἀφλέκτως ἐγέννησε τὸν ἕνα
τῆς τρισσοφαοῦς Τριάδος († Δαμ. Λόγος
εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

συνεργός ὑπερήγορος 3, 118 (Εὐχ.).

σύνθημα σωτηρίας 79, 33 (Εὐχ.).

συνοδοιπόρος καὶ συνδιαγωγὸς τῶν
νυκτιπορούντων καὶ πεζοπορούντων (†
Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

σύνταγμα τῆς τῶν βροτῶν θεωργίας
220, 50.

συντήρησις τῶν πιστῶν καὶ λύτρωσις
τῶν θλίψεων 87, 176· συντήρησις τοῦ τι-
μίου γάμου († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος).

συντρίψασα τῷ τόκῳ πᾶσαν τοῦ θανάτου
τὴν δύναμιν 136, 121 (Θηκ.)· συντρίψα-
σα τὰς πύλας τοῦ ἄδου 125, 206 (Μάρκος
Εὐγεν.).

σφαῖρα οὐρανοῦ ἢ πολύαστρος ἢ τοὺς πλα-
νήτας καὶ ἀπλανεῖς ἀστέρας φέρουσα καὶ
ὑπερλάμπουσα (Προσόμ. ἡχ. β' Εὐχ.).

σφραγὶς ρητῶν τῶν ἐνθέων προηγόρων
124, 33 (Μαν. ρήτωρ)· σφραγὶς τῶν προ-
φητῶν (Πεντηκ. Κυρ. τοῦ Τυφλοῦ τροπ.
α' μικροῦ ἑσπερινοῦ) — τῶν προφητῶν
καὶ σεπτὸν περιήχημα († Κανὼν εἰς τὸν
Εὐαγγελισμόν, ὡδ. ζ' τροπ. γ' Ἰωσήφ)·
σφραγὶς τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ (†
Ἰδιόμ. ἀγ. Ἀννης. Νικόδ. ἀγιορείτης).

σχοῦσα σύλληψιν καὶ γέννησιν ἄρρητον καὶ
ὑπερφύῃ 228, 67 (Εὐχ.)· σχοῦσα σύνοικον
ἀγιοσύνην ἀσύγκριτον 277, 281 (Εὐχ.).

σωματώσα Λόγον σύνθρονον τοῦ πα-
τρὸς 38, 126 (Ἰωσήφ)· σωματώσασα τὸν
Θεὸν τὸν πάντα ποιήσαντα βουλήσει ἐκ μὴ
ὄντων ὑπεραρρήτως 3, 307 (Εὐχ.)· σω-
ματώσασα μόνη τὸν ἀσώματον († Καν.
κς' Ὀκτωβ. εἰς σεισμόν ὡδ. η' Θεοτ. Θεο-
φάνης)· σωματώσασα τὸν ποιητὴν τῆς φύ-
σεως δίχα τῶν νομίμων τῆς φύσεως (†
Καν. Μαξίμου, Δάδα ὡδ. ζ' Θεοτ. Ἰω-
σήφ).

σώσασα τοὺς πιστοὺς βυθοῦ τῆς ἀπιστίας
90, 13 (Θηκ.)· σώσασα τοὺς ὑπευθύνους
τῇ ἁμαρτίᾳ τεκοῦσα τὴν σωτηρίαν (Πα-
ρακλ. ἡχ. βαρὺς, Σαββ. πρωτὶ Κάθ. γ').

σώτειρα τοῦ γένους 210 (ἀκροστιχὶς Μάρ-
κου Εὐγεν.).

σώσμα καὶ βοήθεια († Ἰουλ. ε' Καν. (Ἀ-
θανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἀθῶ) ὡδ. ζ' Θεοτ.).

* σωτηρία ἀδιάλειπτος 46, 19 (Ἰγνάτιος)·
σωτηρία ἁμαρτωλῶν καὶ βοήθεια καὶ κρα-
ταὶα προστασία (Παρακλ. ἡχ. α' Κυρ.

πρωτὶ Κάθισμα)· σωτηρία ἀψευδής 234,
108· σωτηρία ζῶσα καὶ ἄφθορος τῶν χρι-
στιανῶν 52, 121· σωτηρία ἐν κινδύνοις 18,
86 (Δαμ.)· σωτηρία κόσμου 192, 80
(Εὐχ.) — κόσμου ἀρραγῆς 68, 55 (Θηκ.)·
σωτηρία πάντων τῶν ἀνθρώπων 9, 185
(Ἰωσήφ Στουδίτης)· σωτηρία ἐν πειρα-
σμοῖς (Παρακλ. ἡχ. α' Κυρ. πρωτὶ Κάθι-
σμα)· σωτηρία τῶν πιστῶν 15, 42 — πι-
στῶν καὶ ἀντίληψις 9, 41 (Ἰωσήφ Στουδί-
της) — πιστῶν ἀρραγῆς 65, 97 (Θηκ.)·
σωτηρία χριστιανῶν ἀψευδής 113, 146
(Εὐχ.)· 131, 145 (Μαν. ρήτωρ) — χρι-
στιανῶν παντελὴς 30, 151 (Εὐχ.)· σωτη-
ρία ψυχῶν ἀπεγνωσμένων 157, 160 σωτη-
ρία τῶν πόλεων († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος)·
σωτηρία κοινὴ πάντων τῶν περάτων τῆς
γῆς († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)·
σωτηρία χριστιανῶν ἢ ἀσφαλεστάτη καὶ
ἀρραγῆς ὡς ἀδιαφθόρος Θεὸν λόγον τε-
κοῦσα († Καν. ἀγ. Νικολάου ὡδ. θ' Θεοτ.
Στηθάτος).

Τ

Ταμεῖον ἀκένωτον θησαυρῶν νοητῶν ἐξ
οὗ πορίζομεθα πλοῦτον ἄφθονον τῶν χαρί-
των († Καν. Ζωσίμου μάρτ. ὡδ. δ' Θεοτ.
Γεώργ.)· ταμεῖον εὐδῶδες τῆς ἀγνείας 280,
173 (Εὐχ.)· ταμεῖον Θεοῦ ἀσυλώτατον (†
Δογματικὸν Θεοτ. Δαμ.)· ταμεῖον πλήρες
πάσης καθαρότητος καὶ ἀγιοσύνης 76,
233 (Εὐχ.)· ταμεῖον τῆς σοφίας ἔμνηρχον
251, 78 (Θηκ.)· ταμεῖον τῆς προνοίας
Θεοῦ (Ρωμ. Ἀκάθ. Ρ)· ταμεῖον τῶν χαρι-
σμάτων ἀκένωτον († Νοεμ. κ' Καν. Ἀζη
ὡδ. δ' Θεοτ. Γεώργιος)· ταμεῖον τῆς ζωῆς
ἀσυλώτατον († Λόγος (β')) εἰς τὴν Κοίμη-
σιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέας).

ταπεινώσασα τὰ ὄρη καὶ τοὺς βουνούς
δυνάμει θεοπρεπεῖ τοῦ τόκου († Στιχ. Θεο-
τοκ. Φιλόθεος).

* τεῖχος ἀδάμαντος τοῦ Ἀμμῶς († Κάθ.
Θεοτ. εἰς Θέκλαν)· τεῖχος ἀκατάλυτον 290,
183 (Θεοφάνης)· τεῖχος ἀκαταμάχητον
καὶ κραταίωμα 37, 163 — ἀκαταμάχητον
τῶν χριστιανῶν πρὸς ἥν καταφεύγοντες
ἄτρωτοι διαμένουσιν (Πεντηκ. Δευτ. τῆς
ε' ἐβδ. Κάθισμα Θεοτ.)· τεῖχος οἰκουμένης
ἀκατάσειστον 306, 103 (Θηκ.)· τεῖχος ἀ-
κλινέστατον πιστῶν 89, 88 (Θηκ.)· τεῖχος
ἀκράδαντον τῆς οἰκουμένης 25, 151 (Θηκ.)
τεῖχος ἀνάκτων τὸ θεοσύμμαχον 173, 113

(Θηκ.)· τεῖχος ἀπόρθητον 2, 321 (Εὐχ.) 6, 73 — ἀπόρθητον τῆς βασιλείας (Ρωμ. Ἀκάθ. Ψ) — ἀπόρθητον τῆς ἐκκλησίας 139, 65 (Θηκ.)· τεῖχος ἀπροσμάχητον καὶ κραταῖα ἐλπίς 55, 51· τεῖχος ἀρραγὲς 10, 124· τεῖχος ἀρρηκτον 36, 103· τεῖχος ἀσκητῶν 11, 148· τεῖχος εὐσεβείας ἀκατάσειστον 248, 1 (Θηκ.)· τεῖχος τοῦ κόσμου (Αὐγ. ιε' οἶκος Κοσμάς)· τεῖχος μέγα καὶ ἀπόρθητον τῶν πιστῶν 1, 154 (Εὐχ.) — μέγα τῆς οἰκουμένης 63, 34 (Θηκ.)· τεῖχος τῶν παρθένων καὶ πάντων τῶν αὐτῇ προστρεχόντων (Ρωμ. Ἀκάθ. Τ)· τεῖχος πιστῶν ἀκράδαντον 59, 64 (Ἀθαν. πατριάρχης)· τεῖχος καὶ σκέπη τῶν ψυχῶν 12, 122 (Ἰγνάτιος)· τεῖχος χαλκοῦν μέγα καὶ ἀρρηκτον 43, 31 (Εὐχ.)· τεῖχος τῶν πορθουμένων († Τριῶδ. Δευτ. Τυρινῆς ὡδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ Στουδίτης).

τεκοῦσα τὸν ἀμήτορα τοῖς ἄνω καὶ ἀπάτορα τοῖς κάτω (Ἰαν. κδ' Καν. ὡδ. ε' Θεοτ.)· τεκοῦσα ἀνωδύνως καὶ ἀπαθῶς τὸν Θεὸν 229, 43 (Εὐχ.) — ἀπαθῶς τὸν Θεὸν 40, 214 (Εὐχ.)· τεκοῦσα ἀνάνδρως βρέφος (Ἰαν. ι' Καν. (β') ὡδ. η' Θεοτ.)· τεκοῦσα ἀσπύρως τὸν ποιητὴν 10, 222 — ἀσπύρως καὶ ὑπερφυνῶς τὸν μαργαρίτην τὸν πολύτιμον ἐκ θείας ἀστραπῆς (Παρακλ. ἡχος α' Καν. ὡδ. η' τροπ. γ' Δαμ.)· τεκοῦσα ἀφράστως σωτηρίας τὸν αἵτιον Χριστὸν 35, 156· τεκοῦσα τὸν ἄχρονον υἱὸν ἐν χρόνῳ 33, 22. 36, 1· τεκοῦσα τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ πατρὸς († Καν. Ἰουστίνου μάρτ. ὡδ. α' Θεοτ.)· τεκοῦσα βότριν τῆς ζωῆς 17, 17 (Δαμ.)· τεκοῦσα γαλήνης καὶ εἰρήνης τὸν αἵτιον καὶ πάροχον 37, 178· τεκοῦσα τὸ γαληνότατον τῆς εὐσπλαγχνίας πέλαγος 35, 30· τεκοῦσα δεσπότην τοῦ παντός καὶ πάντων οὐσα δέσποινα 17, 19 (Δαμ.)· τεκοῦσα ἐλέους τὴν ἄβυσσον 29, 8 (Ἀνδρέας)· 32, 156 (Μαν. ρήτωρ) — ἐλέους μέγα πέλαγος καὶ ἄβυσσον χρηστότητος 4, 143 (Εὐχ.)· τεκοῦσα εὐλογίαν 208, 111 — ἐλέους τὴν πηγὴν 36, 55· τέξασα τὴν ζωὴν πάντων 11, 258 — ζωὴν τὴν ἐνυπόστατον εἰς πάντων ἀνάστασιν 32, 225 (Μαν. ρήτωρ)· τεκοῦσα τὸν ἥλιον τῆς χάριτος τὸν ἄδυντον (Ἰουλ. ζ' Καν. ὡδ. ε' Θεοτ.)· τέξασα τὸν ἡμῶν ἀρχιερέα Ἰησοῦν 1, 53 (Εὐχ.)· τεκοῦσα τὴν θεῖαν καὶ ἀνεκκλήτητον χαρὰν 24, 48 (Θηκ.)· τεκοῦσα Θεὸν σεσωματωμένον (Πεντηκ. Δευτ.

τῆς ζ' ἐβδ. πρωὶ Κάθισμα)· τεκοῦσα τῆς θεότητος τὸ πῦρ τὸ ἀπρόσιτον 27, 80 (Ἀνδρέας) — ζῶν τὴν ἐνυπόστατον (Παρ. βαρὺς Σαββ. πρωὶ Καν. (β') ὡδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης)· τέξασα Κύριον δεσπότην πάντων 1, 136 (Εὐχ.)· τεκοῦσα μόνῃ ὑπὲρ λόγον 30, 1 (Εὐχ.)· τεκοῦσα μόνῃ ἐξ ἀσπόρου μήτρας ἄνευ φθορᾶς βρέφος τὸν Θεὸν († Καν. Μανουήλ, Σαβέλ, ὡδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης)· τεκοῦσα μόνῃ τὸν ἄχρονον 36, 1· τεκοῦσα νέκταρ τῆς ἀθανασίας († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος)· τέξασα νομοδότην Θεὸν νομίμων δῖχα 3, 225 (Εὐχ.)· τεκοῦσα τὸν οὐράνιον ἄρτον τὸν τρέφοντα τὴν κτίσιν († Καν. Ζωσίμου μάρτ. ὡδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· τεκοῦσα πέλαγος τῆς εὐσπλαγχνίας 5, 81· τεκοῦσα παῖδα ἀνάνδρως τὸν τοῦ Ἀδάμ καὶ τοῦ Δαυὶδ 155, 70· τέξασα τὴν πηγὴν τῆς ἀφέσεως 35, 2· τεκοῦσα τὴν προσδοκίαν τῶν ἐθνῶν (Πεντηκ. Μεσοπεντ. Καν. ὡδ. η' τροπ. δ')· τεκοῦσα πάλιν παρθένος διέμεινεν († Καν. προεόρτ. Χριστουγεν. ὡδ. α' τροπ. α' Ἀνδρέας)· τεκοῦσα ρεῖθρον ζωῆς 2, 270 (Εὐχ.)· τεκοῦσα σαρκὶ Θεὸν ὑπερφυνῶς (Πεντηκ. Κυρ. τοῦ Τυφλοῦ Καν. ὡδ. ζ' τροπ. ζ' Ἰωσήφ Στουδίτης)· τεκοῦσα σοφίαν καὶ λόγον τοῦ πατρὸς ἐνυπόστατον 11, 246· τεκοῦσα σοφίας τὴν ἄβυσσον 34, 1· τεκοῦσα τὸν σπορέα τῆς ἀγνείας (Ρωμ. Ἀκάθ. Τ)· τεκοῦσα τὸν τρωθέντα τὴν πλευρὰν 5, 106· τεκοῦσα τὸν ὑπερουσίον Λόγον ἐπανήγαγε τὴν ἔκπτωσιν τῶν βροτῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς († Καν. Βλασίου ὡδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης)· τεκοῦσα ὑπὲρ φύσιν φύσεως ἀπάσης τὸν πλάστην καὶ παρθελεύουσα (Παρακλ. ἡχ. β' Τετάρ. πρωὶ Καν. ὡδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ) — ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον ἐν σώματι τὸν ἀγαθὸν Θεὸν διὰ λόγου 2, 122 (Εὐχ.)· τεκοῦσα φῶς τὸ θεῖον τὸ φωτίζον ἅπαντα 21, 91 (Θηκ.) — φῶς τὸ θεῖον τὸ ἐκ πατρὸς ἀνατεῖλαν 33, 207 — φῶς Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον 14, 137· τέξασα φωτοδότην Θεὸν 17, 143 (Δαμ.)· τεκοῦσα καὶ μὴ φθαρεῖσα τὴν παρθενίαν 46, 319 (Ἰγνάτιος)· τέξασα χαρὰν ἀνεκκλήτητον 25, 80 (Θηκ.)· τεκοῦσα τὸν χορηγὸν τῆς ζωῆς 18, 91 (Δαμ.) — τὸν χορηγὸν πάντων τῶν καλῶν καὶ δοτῆρα καὶ πάροχον, γνώσεως τὴν ἄβυσσον καὶ τῆς σοφίας τὴν πηγὴν τὴν ἄφθονον 2, 1 (Εὐχ.)· τέξασα τὸν ἱλασμὸν πάντων

(Τριῶδ. Κυρ. Ἀσώτου Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ Στουδίτης)· τεκοῦσα καὶ τὰ μητέρων μὴ γνοῦσα, ἀλλὰ μήτηρ μὲν ἐστὶ, παρθένος δὲ ἔμεινε (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Κυρ. πρωὶ Καν. (β') ὠδ. δ' Θεοτ.)· τεκοῦσα ἀσπύρως Χριστὸν ἔδρασεν τὴν φύσιν τοῦ προπάτορος ἐλευθέρειν ἀρᾶς (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Κυρ. πρωὶ Καν. (α') ὠδ. ε' Θεοτ. Δαμ.). τεκοῦσα παιδίον περὶ οὗ Ἰακώβ λέγει σκύμνος λέοντος Ἰούδα ἐκ βλαστοῦ υἱέ μου ἀνέβης, ὃ δὲ Δαυὶδ, ὅτι ζήσεται καὶ δοθήσεται αὐτῷ εἰς τοῦ χρυσοῦ τῆς Ἀραβίας († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν)· τεκοῦσα τῷ κόσμῳ μύρον εὐωδίας († Δογ. Θεοτ. Δαμ.)· τεκοῦσα Ἰησοῦν ἐπισκιάσει πατρός καὶ πνεύματος Θεοῦ († Κοντ. Γενεθλ. Προδρόμου (α') Ρωμ.)· τεκοῦσα ἀπειράνδρως καὶ ὑπὲρ φύσιν ἓνα διπλοῦν ταῖς φύσεσι Θεὸν καὶ ἄνθρωπον († Τριῶδ. Β' Κυρ. τῶν νηστειῶν ὠδ. α' Θεοτ. Ταράσιος).

τ ε λ ε ί σ ι ς πάσης βίβλου παλαιᾶς τε καὶ νέας (Προσόμ. ἤχ. πλ. δ' Φώτιος).

τ ε λ ο ς τῆς λύπης τῶν προπατόρων 294, 163· τέλος τὸ σκοπιμώτατον καὶ ὑστατον τῆς δημιουργίας ἀπάσης (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Ἀνδρέας).

τ ε μ ε ν ο ς ἅγιον 17, 1 (Δαμ.) — ἅγιον ἐν ᾧ ὤκησεν ὁ Θεὸς 77, 68 (Εὐχ.)· τέμενος ἀγιοσύνης 1, 43 (Εὐχ.)· τέμενος αὐτοῦ φωτὸς 124, 180 (Μαν. ρήτωρ)· τέμενος ἀστροπύμορφον (Προσόμ. ἤχ. δ' Θεοφάνης)· τέμενος τοῦ βασιλέως λαμπρότατον καὶ καθαρὸν καὶ φωτοειδέστατον 138, 63 (Θηκ.)· τέμενος τοῦ δεσπότη 77, 25 (Εὐχ.)· τέμενος δόξης 96, 165, 170, 176, 182 (Μαν. ρήτωρ)· τέμενος ἔμπυχον χωρητικὸν δόξης τοῦ Θεοῦ 109, 128 (Εὐχ.)· τέμενος ἐνθεὸν τῆς θεότητος († Ἰδιόμ. Συνάξεως Θεοτόκου ἐν Πυρῳ. Βενέδικτος)· τέμενος εὐαγὲς τῆς ἀγίας δόξης Θεοῦ 43, 224 (Εὐχ.)· τέμενος εὐρύχωρον εὐρύτερον τοῦ οὐρανοῦ 298, 177 (Μαν. ρήτωρ)· τέμενος ζωῆς φωτεινὸν καὶ καθαρώτατον 68, 56 (Θηκ.)· τέμενος θεῖον τοῦ βασιλέως 135, 8 (Θηκ.) — θεῖον τῆς αἰδίου οὐσίας (Σεπτ. η' Στιχ. Λιτῆς) — θεῖον τοῦ δεσπότη 91, 86 (Θηκ.) — θεῖον τοῦ νόμου τῆς χάριτος 132, 144 (Λάσκαρης)· τέμενος θεῖων χαρίτων καὶ μυστηρίων († Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. θ' τροπ. γ' Γεώργιος)· τέμενος Θεοῦ 14, 1 — Θεοῦ

εὐρύχωρον καὶ ἐνδιαίτημα τοῦ Λόγου 182, 1 (Εὐχ.)· τέμενος ἱερὸν καὶ πανευαγὲς 148, 220 (Εὐχ.) — ἱερὸν καὶ σεμνὸν καὶ καταγώγιον τοῦ Θεοῦ 136, 144 (Θηκ.)· τέμενος πανάγιον Θεοῦ 25, 120 (Θηκ.)· τέμενος πανίερρον 122, 60· τέμενος παρθενίας καθαρὸν 261, 1 (Εὐχ.)· τέμενος πολύφωτον 279, 183 (Εὐχ.)· τέμενος τιμαλφέστατον (Νοεμ. λ' Κάθισμα)· τέμενος φωτεινὸν 32, 145 (Μαν. ρήτωρ)· τέμενος Χριστοῦ φωτοειδὲς (Παρακλ. ἤχ. α' Πέμπτη πρωὶ Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ)· τέμενος φωτὸς († Καν. Ζωσίμου μάρτ. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· τέμενος φωτισμοῦ τοῦ αὐτοῦ († Ιουλ. ιγ' Καν. τῶν πατέρων τῆς Δ' συνόδου ὠδ. ε' Θεοτ. Φιλόθεος)· τέμενος Θεοῦ οὐρανοῦ πλατύτερον καὶ χειροῦν βίμ ἀγιώτερον († Στιχ. Θεοτ. Παλλαδίου δόσιου).

τ ε ρ ἄ σ τ ι ο ν τοῦ ἔμπυρρину οὐρανοῦ (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Ἀνδρέας)· τεράστιον βροτῶν καὶ ἀγγέλων (Δεκ. θ' Καν. (γ') ὠδ. ς' τροπ. γ' Γεώργιος).

τ ε ρ π ν ό τ η ς κόσμου 250, 78 (Θηκ.)· τερπνότης τῶν παρθένων, λαμπρότης τῶν μητέρων († Κανὼν προσέρτ. Γεννήσ. Θεοτ. ὠδ. η' τροπ. γ' Γεώργιος)· τερπνότης τῶν ὁσίων († Ἐξαποστ. Θεοτ. Ἀντωνίου τοῦ μεγάλου).

τ ε ρ ψ ι ς ἀσφαλὲς πάντων τῶν θλιβομένων 66, 194 (Θηκ.).

τ η λ ε σ κ ό π ι ο ν θανμάσιον βουλῶν τῶν θείων (Προσόμ. ἤχ. πλ. α' Ἀνδρέας).

τ η ρ ή σ α νηδὺν ἀφθορον (Πεντηκ. Κυρ. Σαμαρ. Καν. ὠδ. ς' τροπ. ς' Ἰωσήφ Στουδίτης)· τηροῦσα τὴν παιδρότητα τῆς καθαρότητος († Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. θ' τροπ. δ' Γεώργιος).

τ ι μ ή τῶν ἱερῶν μοναστῶν τὸ καύχημα 104, 14 (Μάρκος Εὐγεν.).

τ ι μ ή σ α τῷ ὑπερτίμῳ καὶ ἀσπύρῳ τόκῳ βροτῶν τὴν φύσιν τὴν αἰτιμον 1, 27 (Εὐχ.).

τ ι μ ι ω τ έ ρ α ἀγγέλων (Παρακλ. ἤχος πλ. β' Δευτ. πρωὶ Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ)· τιμωτέρα πάσης κτίσεως 236, 114· τιμωτέρα βασιλικῆς ἀλουργίδος Εἰρημ. 353, 55· τιμωτέρα τῆς κιθάρου τοῦ νόμου 50, 70 (Θηκ.)· τιμωτέρα πάσης λογικῆς φύσεως 78, 165 (Εὐχ.)· τιμωτέρα σεραφίμ ἀσυγκρίτως 109, 51 (Εὐχ.)· τιμωτέρα χειροῦν βίμ ὑπερτέρα τῶν οὐρανίων ἀψί-

δων 52, 15· τιμιωτέρα τῆς κτίσεως καὶ ἀγιωτέρα χειρουβὶμ καὶ πάντων τῶν ἀγγέλων (Αὐγ. ιε' Στιχ. α' μεγάλ. ἔσπερ.)· τιμιωτέρα τῶν χειρουβὶμ καὶ ἐνδοξοτέρα ἀσσυγκρίτως τῶν σεραφὶμ (Εἰρμ. Κοσμᾶ)· τιμιωτέρα παντὸς τιμίου († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· τιμιωτέρα πάντων τῶν ποιημάτων († Ἐξαποστειλ. προσκυνήσεως ἀλύσεως Πέτρου).

τ ό μ ο ς ἐγγεγραμμένος πατρικῷ δακτύλῳ 229, 107 (Εὐχ.)· τόμος ἐμπεριέχων τὸν Χριστὸν 200, 228 (Μαν. ρήτωρ)· τόμος ἐν ᾧ ὁ ὑπέρθεος λόγος γέγραπται 32, 97 (Μαν. ρήτωρ)· τόμος ἐν ᾧ ἐγράφη δακτύλῳ πατρὸς ὁ Λόγος 126, 191 (Ἰωσήφ)· τόμος ἐν ᾧ ἐγράφη τῶν θροτῶν ἡ ἐλευθερία 79, 162 (Εὐχ.)· τόμος θεοχάρακτος († Κάθ. Θεοτ. εἰς Θέκλαν)· τόμος θεόγραφος 90, 7 (Θηκ.)· τόμος ὁ Θεοῦ τὴν σοφίαν δεξάμενος 11, 112· τόμος καθαρὸς δεχόμενος τὸν Λόγον (Ἰαν. κε' Καν. ιδδ 5')· τόμος καινὸς ἐν ᾧ δακτύλῳ πατρὸς λόγος ἄγραφος ἐγράφη σαρκούμενος 228 184 (Εὐχ.)· τόμος τοῦ κτίστου καινότητος († Κανὼν προεόρτ. τῆς Γενν. Θεοτόκου ὠδ. ε' τροπ. δ' Γεώργιος)· τόμος Χριστοῦ καθαρώτατος 78, 220 (Εὐχ.)· τόμος καινὸς ἐν ᾧ ὁ Λόγος ἀναγέγραπται συνόδῳ ξενωτάτῃ (Αὐγ. κδ' Καν. (α') ὠδ. ζ' τροπ. δ' Ἰωσήφ).

τ ό π ο ς ἀγιάσματος 404, 52 (Θεοφάνης) — ἀγιάσματος τῆς δόξης 126, 107 (Ἰωσήφ) ἀγιάσματος καὶ σκήνωμα τοῦ ὑψίστου 91, 147 (Θηκ.) — ἀγιάσματος νοητοῦ 10, 111 — ἀγιάσματος σεπτοῦ 67, 101 (Θηκ.) — ἀγιάσματος παρθενικοῦ (Παρακλ. ἡχ. πλ. β' Σαβ. πρωὶ Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. (Ἰωσήφ)· Πεντηκ. Σαβ. τῶν ψυχῶν Καν. ὠδ. δ' τροπ. δ' Θεοφάνης) — ἀγιάσματος οὗ ἐσκήνωσεν ὁ Θεός (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Θ)· τόπος ἀγιάσματος τοῦ τοῖς χειρουβὶμ ἐπιβαίνοντος (Στιχ. ἔσπερ. τοῦ Εὐαγγελισμοῦ)· τόπος ἅγιος ἐν ᾧ κατώκησεν μόνος ὁ ὑπέρθεος 64, 52 (Θηκ.)· τόπος θεοβάδιστος (Δεκ. θ' Στιχ. ἔσπερ. γ')· τόπος τοῦ Θεοῦ 38, 195 (Ἰωσήφ)· τόπος καὶ παλάτιον τοῦ τῶν ὅλων ποιητοῦ (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ζ)· τόπος σκηνώματος δόξης τοῦ Θεοῦ 2, 58 (Εὐχ.)· τόπος Κυρίου ἐξ οὗ ἐκπορεύεται (Αὐγ. ιδ' Καν. (β') ὠδ. ε' Θεοτ.).

* τ ρ ά π ε ζ α 1, 295 (Εὐχ.)· τράπεζα ἀγλαόχρυσος (Νοεμ. λ' Κάθισμα Θεοτ.)· τράπεζα τοῦ ἄρτου τῆς ζωῆς (Παρακλ. Τρίτη πρωὶ ἡχ. πλ. α' Καν. ὠδ. 5' Θεοτ. Ἰωσήφ)· 81, 123 (Εὐχ.)· τράπεζα ἄρτον τὸν οὐράνιον σωματικῶς περιφέρουσα 64, 54 (Θηκ.)· τράπεζα βαστάσασα ἄρτον τὸν θεῖον 41, 144 (Εὐχ.) — βαστάζουσα εὐθηνίαν ἱλασμῶν (Ρωμ. Ἀκάθ. Ε) — βαστάζουσα ἄρτον τρέφοντα πιστοὺς (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Κ)· τράπεζα ἐκτρέφουσα μυριάδας δαμνλῶς (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Η)· τράπεζα ἐμψυχος χωρήσασα ἄρτον ζωῆς 126, 35 (Ἰωσήφ) — ἐμψυχος ἄρτον φέρουσα οὐράνιον 19, 105 (Θηκ.) — ἐμψυχος παναγία φέρουσα εὐθηνίαν ἱλασμῶν 263, 78 (Εὐχ.)· τράπεζα ἐνδοξος († Κανὼν Εὐαγγελ. ὠδ. ζ' τροπ. δ' Ἰωσήφ)· τράπεζα ἐν ἣ ἄρτος πρόκειται 25, 33 (Θηκ.)· τράπεζα ζωηφόρος παρέχουσα πιστοῖς τροφήν αἰδίου 69, 36 (Θηκ.)· τράπεζα θείας καὶ ζωοθεύτου τροφῆς († Κανὼν προεόρτ. εἰς τὴν Γένν. Θεοτ. ὠδ. η' τροπ. β' Γεώργιος)· τράπεζα θεοδόχος 181, 14 (Εὐχ.)· τράπεζα μυστικὴ ζωηφόρος ἄρτον τὸν οὐράνιον ἐν μέσῳ φέρουσα 89, 57 (Θηκ.)· τράπεζα σεπτὴ καὶ πάγχυρος (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Ε)· τράπεζα φέρουσα ζωῆς τὸν ἄρτον 162, 116 (Θεοφάνης)· τράπεζα φορικτὴ 278, 266 (Εὐχ.)· τράπεζα χρυσῇ τὸν θεῖον ἄρτον βαστάσασα 84, 75· τράπεζα χωροῦσα τὸν ἄρτον τὸν μυστικὸν (Παρακλ. ἡχ. β' Τρίτ. πρωὶ Καν. ὠδ. 5' Θεοτ.)· τράπεζα ψυχοτρόφος (Νοεμ. κγ' Καν. (α') ὠδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης)· τράπεζα ὑψηλὴ ἢ τῷ θεῷ ἄρτω ἐκτρέφουσα τοὺς πνευματικοὺς δαιτυμόνας († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος)· τράπεζα ἀκτινοειδῆς τῆς προθέσεως τῶν ἄρτων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν καὶ Λόγος (β') εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἀνδρέου Κρήτης)· τράπεζα τοῦ ἄρτου τῆς ζωῆς († Καν. (β') Εἰσοδίων ὠδ. ε' τροπ. α' Γεώργιος).

τ ρ α ὕ μ α τῶν δαιμόνων πολυθρήνητον (Ρωμ. Ἀκάθ. Γ).

τ ρ έ π ο υ σ α τὰ θράση καὶ βουλὰς τῶν τυράννων καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ βραβεύουσα 301, 98· τρέψασα πρὸς τὸ φαιδρὸν τοῦ Ἀδάμ τὴν κατήφειαν καὶ τὸ σκυθρωπὸν τῆς Εὐας λύσασα (Ἰαν. θ' Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης)· τρέψασα τὴν θρότειον

ἀρὰν εἰς εὐλογίαν ('Οκτ. θ' Καν. (β') ὠδ. γ' Θεοτ.).

τ ρ έ φ ο υ σ α μαζοῖς οὐρανοῦ τὸν δεσπότην 30, 86 (Εὐχ.).· τρέφουσα τὸν τὴν κτίσιν τρέφοντα (Πεντηκ. Κυρ. τοῦ Τυφλοῦ Καν. ὠδ. ε' τροπ. 5' Ἰωσήφ Στουδίτης).· τρέφουσα τὸν μελίρρυτον βότρυιν ἐν στέρνῳ Εἰρμ. 340, 87 ('Ανδρέας).

τ ρ ί β ο ς τῆς σωτηρίας 10, 235· τρίβος σωτήριος εἰς εὐθείαν ἄγουσα ὁδὸν οὐράνιον 18, 146 (Δαμ.).

τ ρ ό πα ι ο ν βασιλευόντων ἀήττητον 134, 122 (Θηκ.).

τ ρ ο πα ι ο ύ χ η μα βασιλέων κραταῖον 307, 8 (Θηκ.).· τροπαιούχημα στερεὸν καὶ θεῖον βασιλευόντων 170, 26 (Θηκ.).

τ ρ ο φ ή τοῦ μάννα διάδοχος (Ρωμ. 'Ακάθ. Λ).· τροφή τῶν πεινώντων 21, 179 (Θηκ.).· 173, 38 (Θηκ.).· τροφή πενομένων (Παρακλ. ἡχ. β' Σαβ. ἐσπ. Προσόμ. α' μικροῦ ἐσπερινοῦ. Πεντηκ. Σαβ. τῶν Μυροφόρων Προσόμ. α').

τ ρ ο φ ό ς τῆς ζωῆς Εἰρμ. 43, 49 ('Ανδρέας) — τῆς πάντων ζωῆς 106, 24 — τῆς ζωῆς ἡμῶν (Σεπ. η' Κάθισμα).· τροφὸς καὶ μήτηρ τοῦ Θεοῦ ('Ιουλ. 5' Κάθ. Θεοτ.).· τροφὸς τοῦ Λόγου († οἶκος α' Συλλήψεως ἁγ. 'Αννης).

τ ρ υ γ ώ ν ὠραιότητι ('Ιαν. κβ' καὶ νῦν τῶν Αἰώνων) — κεχρυσωμένη σωφροσύνη τὰς πτέρυγας (Προσόμ. πλ. α' 'Ανδρέας).· τρυγῶν ἡ φιλήσυχος καὶ παρθένος καὶ φιλαγνος (Προσόμ. πλ. α' Εὐχ.).

τ ρ υ φ ή ἀγγέλων 279, 219 (Εὐχ.).· τρυφή τῶν ἀσκητῶν 70, 199 (Μάρκος Εὐγεν.).

τ ρ ύ φ η μα γλώττης († Θεοτοκίον. Λάσκαρης).

Υ

'Υ γ ε ί α πρόχειρος καὶ ἱασις ἀσθενούντων 283, 113 (Εὐχ.).

ύ γ ί ω σ ι ς τῶν δαιμονώντων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

ύ δ ω ρ τὸ ἀλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον 275, 138 (Εὐχ.).· ὕδωρ ζῶν καὶ ἀλλόμενον καὶ πηγάζον ἀθάνατα (Πεντηκ. Πεντηκ. Πέμ. Διακ. εἰς τοὺς Αἰῶνες τροπ. β' Νικηφ. Κάλλιστος).

ύ λ η ἡ παναρμόνιος τῆς θεϊκῆς ἐνσωματώσεως († Λόγος (β')) εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. 'Ανδρέας).

ύ μ ν ο ς καὶ χαρὰ τῶν πιστῶν (Προσόμ. ἡχ. πλ. β' Θηκ.).

ύ μ ν ώ δ η μα προφητῶν μαρτύρων ἀποστόλων καὶ ἀγγέλων († Καν. τῶν ἐν 'Αμορίῳ μαρτ. ὠδ. η' Θεοτ.).

ύ μ ν ω δ ί α ἀποστόλων προφητῶν περιοχὴ (Παρακλ. ἡχ. γ' Κυρ. ἐσπέρ. Δόξα 'Αποστίχων).

ύ πα ν α μ ο χ λ ε ύ σ α σ α τὸ τεῖχος τῆς κατάρας 266, 4 (Εὐχ.).

* ύ π ε ρ α γ ί α παρθένος ὑπέραγνος κόρη καὶ ὑπέρτιμος 44, 280 (Εὐχ.).· ὑπεραγία ὑπέραγνος ὑπεράμωμος κόρη 41, 93 (Εὐχ.).· ὑπεραγία τῶν ἁγίων († Εὐχ. Καν. (γ')) εἰς Χριστὸν ὠδ. ε' Θεοτ.).· ὑπεραγία ὅλη ὑπέραγνος ὑπεραμώμητος ὑπεράγαθος ὑπέρτιμος ὑπερευλογημένη ὑπερχαρίτωτος ὑπερένδοξος ὑπερτέρα πάντων τῶν ποιημάτων († 'Εξαποστειλ. Θεοτ. προσκυνήσεως Ἀλύσεως Πέτρου).

ύ π ε ρ α ί ρ ο υ σ α τὰς αὐλούς ταξιαρχίας 220, 160· ὑπεραίρουσα αἴγλη καθαρότητος πᾶσαν τὴν κτίσιν 28, 212 (Φώτιος).· ὑπεράρασα ἀγγέλους τῇ καθαρότητι (Παρακλ. ἡχ. γ' Δευτ. πρωί Κάθισμα β' Στιχολ. Θεοτοκ.).· ὑπεράρασα τάξεις τὰς νοερὰς καὶ πλησίον Θεοῦ χρηματίσασα 105, 80 (Δαμ.).· ὑπεράρασα τῇ ἀνδρείᾳ τὴν Δεβόρραν (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Θηκ.).

ύ π ε ρ α σ τ ρ ά π τ ο υ σ α τῇ αἴγλῃ τῶν θαυμάτων ('Ιουλ. 5' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ.).· ὑπεραστράπτουσα αἴγλη ἀθιγοῦς παρθενίας († Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. θ' τροπ. δ' Γεώργιος).

ύ π ε ρ β α ί ν ο υ σ α γινῶσιν σοφῶν (Ρωμ. 'Ακάθ. Γ).· ὑπερβαίνουσα τὸν οὐρανὸν μὲν τῷ καθαρῷ, τὴν γῆν δὲ πᾶσαν τῷ φρικτῷ ἄγνισμῷ καὶ θαλάσσης ἐν πλάτει 99, 50 ('Αρσένιος).· ὑπερβάσα τῶν ἀγγέλων τάγματα ἐν ἀγιωσύνῃ καὶ σεμνότητι καὶ νοὸς καθαρότητι 42, 10 (Εὐχ.).· ὑπερβάσα πᾶσαν τὴν κτίσιν θεία δόξῃ καὶ ἀγιωσύνῃ καὶ χάριτι καὶ πᾶσι τῆς ἀρετῆς προτερήμασι († Καν. 'Αρσενίου ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης).· ὑπερβάσα τῇ δόξῃ καὶ τιμῇ νοερῶς καὶ αἰσθητοῦς 51, 197· ὑπερβάσα τάγματα ἀσωμάτων ἀγγέλων 244, 1 (Δαμ.).· ὑπερβαίνουσα τὰ Ἅγια τῇ χάριτι (Νοεμ. κα' Καν. (α')) ὠδ. η' τροπ. δ' Γεώργιος).· ὑπερβάσα ἀπείρως τῶν ἀγγέλων τὰς λαμπρότητας (Φεβρ. ε' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης).· ὑπερβάσα τῶν ἀγγέλων τὴν

- εὐπρέπειαν († Αὐγ. ια' (Εὐπλου) Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης).
- * ὑπερδεδοξασμένην ὑπερέχουσα ἀγγέλων οὐρανίων (Παρακλ. ἡχ. γ' Δευτ. πρωὶ Δόξα Ἀποστίχ. τῶν Αἰνῶν).
- ὑπερέχουσα τῶν ἀρχῶν 11, 54· ὑπερέχουσα ἀσυγκρίτως ἀγγέλους (Παρακλ. ἡχ. δ' Δευτ. πρωὶ Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης)· ὑπερέχουσα ἀσυγκρίτως συγκρίσει τῆς ὁρατῆς καὶ ἀοράτου κτίσεως (Ἰαν. ις' Κάθ. Θεοτ.)· ὑπερέχουσα μόνῃ τῶν ἄνω στρατευμάτων 22, 180 (Θηκ.)· ὑπερέχουσα πάντων κτισμάτων 93, 84 (Θηκ.)· ὑπερέχουσα πάσης κτίσεως ἐν ἀγιότητι 31, 95 (Μάρκος Εὐγεν.)· ὑπερέχουσα τάξεις αὐλῶν στρατιῶν καὶ τάξεις οὐρανοῦ ὑπερβαίνουσα (Παρακλ. ἡχ. α' Δευτ. πρωὶ Κάθισμα μετὰ τὴν γ' Στιχολ.)· ὑπερέχουσα τῇ καθαρότητι ἀγγέλους (Νοεμ. ια' Κάθ. Θεοτ.).
- ὑπερθαύματος 89, 15 (Θηκ.)· ὑπερθαύμαστος κόρη (Κανὼν τῆς Ἰνδίκτου ὠδ. α' Θεοτ.).
- ὑπερκειμένην πάσης κτίσεως ἀγιότητι (Σεπτ. θ' Καν. ὠδ. α' τροπ. β')· ὑπερκειμένη ὥραιοις καὶ θαυμαστῶς ἐν κάλλεσι 130, 113 (Θεοφάνης)· ὑπερκειμένη ἐν γυναιξὶ († Στιχ. Εὐαγγελισμοῦ).
- ὑπερκόσμιος († Τριῶδ. δ' ἐβδομ. Τετάρτῃ πρωὶ ὠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ Στουδίτης).
- ὑπερλάμπουσα φωτὸς ἡλιακοῦ 129, 22 (Θεόκτιστος)· ὑπερλάμπουσα φέγγει παρθενίας (Δεκ. κς' Καν. (β') ὠδ. ζ' Θεοτ.).
- ὑπερμαχος ἀκλόνητος τῶν πιστῶν 301, 42· ὑπέρμαχος ἰσχυρὰ 2, 209 (Εὐχ.)· ὑπέρμαχος ἀρραγῆς καὶ προστάτις καὶ φύλαξ ('Οκτ. κε' Ἐξαποστειλ. Θεοτ.)· ὑπέρμαχος τῶν πιστῶν 239, 169· ὑπέρμαχος στεγρὰ (Πεντηκ. ψυχροσάββατον Καν. ὠδ. α' τροπ. δ' Ἀρσένιος)· ὑπέρμαχος στεφνφόρων βασιλείων 13, 33 (Ἰγνάτιος)· ὑπέρμαχος καὶ φρουρὸς 210, 86 (Μάρκος Εὐγεν.)· ὑπέρμαχος τῶν καταπονουμένων († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)· ὑπέρμαχος στρατηγὸς (Ρωμ. Κοντ. Ἀκαθίστου)· ὑπέρμαχος τῶν ὑμνούντων αὐτὴν (Μαρτ. κθ' Καν. Μάρκου Ἀρεθουσίου ὠδ. δ' Θεοτ. Γεώργιος)· ὑπέρμαχος ἀσφαλῆς (Τριῶδ. Τετάρτ. πρωὶ Τυρινῆς Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἀνδρέας).
- ὑπερτάτη πάσης ὁμοῦ τῆς κτίσεως († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν).
- ὑπερτέρα τῶν ἄνω ταγμάτων (Παρακλ. ἡχ. γ' Τετάρτ. πρωὶ Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ὑπερτέρα τῶν ἀγγέλων (Ἰαν. κα' Καν. (β') ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ὑπερτέρα τῶν ἄνω δυνάμεων καὶ τοῦ νοητοῦ διακόσμου 70, 120 (Μάρκος Εὐγεν.)· ὑπερτέρα πάντων κτισμάτων 24, 222 (Θηκ.)· ὑπερτέρα τῶν αὐλῶν δυνάμεων 22; 25 (Θηκ.)· ὑπερτέρα θαυμάτων Εἰρμ. 201, 60· ὑπερτέρα τῷ κάλλει Εἰρμ. 340, 84 (Ἀνδρέας)· ὑπερτέρα πάσης κτίσεως (Πεντηκ. Σαβ. τῶν ψυχῶν Καν. ὠδ. ζ' τροπάρ. δ' Θεοφάνης) 42, 14 (Εὐχ.)· ὑπερτέρα πάσης ἀοράτου καὶ ὁρατῆς κτίσεως (Παρακλ. ἡχ. 6' Κυρ. πρωὶ Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Δαμ.)· 59, 187 (Ἀθαν. π)χης) 64, 15 (Θηκ.)· ὑπερτέρα οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ἀνωτέρα 108, 41 (Εὐχ.)· ὑπερτέρα οὐρανίων ταγμάτων 23, 40 (Θηκ.)· ὑπερτέρα τῶν οὐρανῶν ἀγιωτέρα τε ταγμάτων αὐλῶν (Παρακλ. ἡχ. πλ. β' Κυρ. πρωὶ Καν. ὠδ. ε' Θεοτ.)· ὑπερτέρα τῶν ποιημάτων 35, 7 — τῶν ποιημάτων ὡς Θεὸν σωματούσα 35, 7· ὑπερτέρα χερουβὶμ 41, 96 (Εὐχ.)· 64, 195 (Θηκ.) — χερουβὶμ ὡς βαστάσασα ἐν τῇ γαστρὶ τὸν τοῦτοιοις ἐποχοῦμενον (Πεντηκ. Πέμπ. τῆς Ἀναλήψεως Καν. ὠδ. η' τροπάρ. δ' Δαμ.)· ὑπερτέρα θρόνου σεραφικοῦ πυρίνου († Στιχ. Ἰακώβου ὁσιου. β' Νοεμ. Θεοφάνης ἀγιορείτης)· τὸ ὑπέρτατον τῆς μεγαλωσύνης († Στιχ. Εἰσοδίων).
- ὑπέριμος καὶ ἐκλεκτὴ 223, 46· ὑπέρτιμος τῶν χερουβὶμ (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Δογματ. Δαμ.).
- ὑπερύμνητος (Μαΐου λα' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ).
- ὑπερφερὴς καὶ ὑπερκειμένη πασῶν ὑπερκοσμίων τάξεων 283, 362 (Εὐχ.).
- ὑπέρφωτος 129, 77 (Θεόκτιστος).
- ὑπήκοος πάντων ἐν θλίψει καὶ ἐν περιστάσει βοηθοῦσα 48, 1.
- ὑποδείξασα τὴν τρίβον τῆς ζωῆς ζωὴν οὐσιώδη συλλαβοῦσα (Ἰουλ. ις' Καν. ὠδ. α' Θεοτ. Θεοφάνης).
- ὑποδεχθεῖσα ὡς κεχαριτωμένη τὴν καλλοποιὸν εὐπρέπειαν ('Οκτ. γ' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης).
- ὑπόθεσις θεία τοῦ Λόγου 166, 151 (Μάρκ. Εὐγεν.)· ὑπόθεσις μακαριότητος ἔνθεος

122, 137· υπόθεσις παγκοσμίου χαρᾶς († Καν. Χρυσάνθου ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)·
 υπόθεσις σωτηρίας (Ἀπριλ. ιη' Καν. ὠδ. Θεοτ. Θεοφάνης)· υπόθεσις δογματικῆς
 θεολογίας (Προσόμ. ἡχ. δ' Θεοστήρικτος).
 ὑ π ό λ η ψ ι ς τῶν ἀξιομάτων τῆς ἐκκλησίας
 (Προσόμ. ἡχ. γ' Ἀρσένιος).
 ὑ π ο μ ε ί ν α σ α ἀφθόρως ἄσπορον τοκετὸν
 μὴ ὑποστᾶσα τὴν ἐκ φύσεως φθορὰν (Σαβ.
 Τυρινῆς Καν. ὠδ. β' Θεοτ.)· ὑπομείνασα
 παρθενικὸν τόκον οὐ διεφθάρη τὴν νηδὺν
 († Καν. ἀναστάσιμος ἡχ. πλ. β' ὠδ. ε'
 Θεοτ.).
 ὑ π ο σ τ ή ρ ι γ μ α καὶ καύχημα τῆς ἀνθρω-
 πότητος 144, 224.
 ὑ φ ά ν α σ α ἰστὸν ἐξ αἱμάτων παρθενικῶν
 155, 53· ὑφάνασα ἰστὸν ἐκ παρθενικῶν
 αἱμάτων τῷ ἐνδύνοντι τὸν οὐρανὸν νεφέλαις
 162, 53 (Θεοφάνης)· ὑφάνασα ἰστοργίᾳ
 ἀρρήτῳ ἁλουργίᾳ τῷ πάντων βασιλεῖ εὐ-
 δοκίᾳ πατρὸς καὶ πνεύματος θείου (Νοεμ.
 γ' Καν. ὠδ. ς' Θεοτ.)· ὑφάνασα στολὴν
 τῷ Θεῷ καὶ Λόγῳ († Στιχ. προεόρτιον Εἰ-
 σοδίων).
 ὑ ψ η λ ο τ έ ρ α τῶν οὐρανῶν (Παρακλ. ἡχ.
 α' Παρασκ. πρωτὶ Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Ἰω-
 σήφ)· 126, 73 (Ἰωσήφ)· ὑψηλότερα τοῦ
 ἱεροῦ (Φεβρ. β' Δόξα μικροῦ ἐσπερινοῦ).
 ὑ ψ ι μέ δ ο υ σ α μητροπάρθενος († Καν. Γο-
 βδελαῖα ὠδ. α' Θεοτ.).
 ὑ ψ ο ς ἀκατάγνωστον 21, 10 (Θηκ.) 308, 56
 (Θηκ.)· ὕψος ἀκατάληπτον 65, 195
 (Θηκ.)· ὕψος ἄρρητον καὶ ἀγγέλοις ἀγνώ-
 ριστον (Προσόμ. πλ. δ' Νικ. Κατασκεπη-
 νός)· ὕψος καὶ βάθος ἀκατανόητον 270,
 190 (Εὐχ.)· ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπί-
 νοις λογισμοῖς (Ρωμ. Ἀκάθ. Α)· ὕψος οὐ-
 ράνιον 294, 49· ὕψος πῶτατον καὶ τετυ-
 ρωμένον 311, 45 (Θηκ.)· ὕψος θεολογίας
 ἀπερινόητον (Προσόμ. ἡχ. β' Γεώργιος)·
 ὕψος ἄρρητον (Προσόμ. ἡχ. δ' Θεοστήρι-
 κτος)· ὕψος ἀπόρρητον φρικτοῦ μυστηρίου
 (Προσόμ. ἡχ. δ' Λάσκαρης)· ὕψος τῆς
 γῆς (προσηγορία τῶν 60 δυνατῶν ἐν τῷ
 Ἀσματι τῶν Ἀσμάτων).
 ὑ ψ ω μ α ἐγκόσμιον τῶν ψυχῶν ἡμῶν 292,
 158 (Νικ. Κατασκεπηνός)· ὑψωμα τῆς
 πρὶν παραπτώσεως 11, 20.
 ὑ ψ ώ σ α σ α τὴν φύσιν τῶν βροτῶν τῇ γεννή-
 σει 3, 11 (Εὐχ.)· ὑψώσασα τὴν φύσιν τοῦ
 γένους ἀπὸ παθῶν καὶ πάσης ἁμαρτίας (†
 Ἰουλ. ε' (Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἀθῶ).

Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ.)· ὑψώσασα ἡμᾶς τῷ ὑ-
 ψηλῷ αὐτῆς τόκῳ ἐκ βαράθρων συμπτώσε-
 ως (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Τρίτ. πρωτὶ Καν.
 (β') ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ὑψώσασα τὴν
 ταπεινωθεῖσαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ
 ἐξεγείρασα ταύτην τοῦ ἀρχαίου πτώματος
 († Καν. (ζ') εἰς Πέτρον ὠδ. ε' Θεοτ.
 Εὐχ.).

Φ

φ α ι δ ρ ά ἐν κάλλεσιν ἀρετῶν τὴν καλλοποιὸν
 εὐπρέπειαν τοῦ πλαστοουργοῦ ἐν μήτρᾳ χω-
 ρήσασα (Παρακλ. ἡχ. πλ. δ' Πέμπ. πρωτὶ
 Καν. (α') ὠδ. η' Θεοτ.)· φαιδρὰ μόνη ἐν
 κάλλεσι παρθενίας († Καν. ἀγ. Μανδηλίου
 ὠδ. ζ' Θεοτ.).
 φ α ι δ ρ ο τ έ ρ α πάντων τῶν ἐπουρανίων
 (Αὐγ. ιδ' Καν. (α') ὠδ. θ' τροπ. α' Ἰω-
 σήφ).
 φ α ι δ ρ ό τ η ς ἀσκητῶν († Ἐξαποστ. Θεοτ.
 Ἀντωνίου τοῦ μεγάλου).
 φ α ι δ ρ ύ ν α σ α τὴν οἰκίαν τοῦ Ζαχαρίου
 (Σεπτ. ε' Καν. ὠδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης).
 φ α ι δ ρ ύ ν ο υ σ α κόσμον τῷ φέγγει τῆς ἀ-
 γνείας (Φεβρ. κδ' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ.)·
 φαιδρυνομένη παρθενικαῖς ἀγλαΐαις (†
 Καν. Γεωργίου Μιτυλήνης ὠδ. α' Θεοτ.)·
 φαιδρύνασα τὴν φύσιν ἡμῶν τῇ ἐλλάμψει
 τοῦ ἀχράντου τόκου († Καν. Μωκίου ὠδ.
 γ' Θεοτ. Γεώργιος).
 φ α ν έ ρ ω σ ι ς ἀπορρήτων πραγμάτων (†
 Καν. ὠδ. η' τροπ. β' εἰς τὸν Εὐαγγελ.
 Θεοφάνης)· 260, 277 (Εὐχ.)· φανέρωσις
 τῶν κρυπτῶν ἐννοιῶν τοῦ Θεοῦ 255, 14·
 φανέρωσις μυστηρίου τοῦ φρικωδεστάτου
 173, 4 (Θηκ.) — μυστηρίου φρικτοῦ καὶ
 ἀποκρύφου καὶ θείου 19, 13 (Θηκ.)· φα-
 νέρωσις εὐδοκίας πατρικῆς (Ρωμ. Κοντ.
 Κοιμ. Θεοτ. Ζ)· φανέρωσις τοῦ βάθους τῆς
 εὐσπλαγχνίας Θεοῦ 298, 138 (Μαν. ρή-
 τωρ)· φανέρωσις τῶν ἀποκρύφων τῆς θεί-
 ας ἀκαταλήψιας βυθῶν († Ἰδιόμ. Συλλή-
 ψεως ἀγ. Ἀννης. Νικόδ. ἀγιορείτης ἐκ
 τοῦ β' Λόγου εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτό-
 κου Ἀνδρέου Κρήτης).
 φ ά ο ς γλυκὺ ψυχῶν τῶν λογικῶν 124, 204
 (Μαν. ρήτωρ)· φάος ἐνδέλεχον φωτίζον
 τὴν καρδίαν († Θεοτοκίον. Λάσκαρης).
 φ ά ρ μ α κ ο ν ἐκλύον τὴν λύπην τῆς ψυχῆς
 46, 227 (Ἰγνάτιος).
 φ α ὤ σ ι ς φωτισμὸν τοῖς ἐν ζόφῳ παρέχουσα
 11, 108.

φ έ γ γ ο ς ἄδυτον 200, 236 (Μαν. ρήτωρ)· φέγγος κόσμου τὸ ἀνέσπερον 71, 32, 36, 40, 44 (Μαν. ρήτωρ)· φέγγος παρηγορίας 188, 248 (Εὐχ.).

φ έ ρ ο υ σ α ἀγκάλας τὸν χειρὶ κρατοῦντα τὰ σύμπαντα (Παρακλ. ἡχ. α' Δευτ. πρωτὶ Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Ἰωσήφ) — ἐν ἀγκάλας ἀνθρακα τὸν νοητὸν 143, 180 (Θεοφάνης)· φέρουσα τῆς γῆς τὸ θεμέλιον 138, 58 (Θηκ.)· φέρουσα γλυκασμὸν τοῖς αὐτὴν ἐπιγινώσκουσι (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Δευτ. πρωτὶ Καν. (β') ὠδ. ε' Θεοτ.)· φέρουσα ἐγγάστριον τὸν Λόγον σωματούμενον (Παρακλ. ἡχ. β' Τρίτῃ πρωτὶ Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· φέρουσα τὸ πλήρωμα τῶν ἀγαθῶν ἐν χειρὶ († Καν. (ε')) εἰς Πέτρον ὠδ. ε' Θεοτ. Εὐχ.)· φέρουσα ἐν χειρὶ τὸν φέροντα πάντα 235, 144· φέρουσα τὸν τὰ πάντα φέροντα καὶ γαλουχοῦσα τὸν πᾶσι τροφὴν παρέχοντα (Παρακλ. ἡχ. α' Δευτ. πρωτὶ Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· φέρουσα θεωνυμίαν ἐπαληθεύουσαν καταλλήλως τῷ γεννήματι (Ματθ. κθ' Καν. ὠδ. η' Θεοτ.)· φέρουσα ἐντεύξεις πρὸς τὸν υἱὸν (Αὐγ. κθ' Καν. (α') ὠδ. δ' Θεοτ.) φέρουσα οἷά περ λαβὼς τὸν οὐράνιον ἀνθρακα (Ἰαν. κα' Καν. (β') ὠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· φέρουσα τὸν ἀπερίληπτον ἐν μήτρᾳ (Δεκ. κγ' Στιχ. α' ἐσπερινοῦ)· φέρουσα θείαις ὠλέναις τὸν ὑπερούσιον Λόγον ἀτρέπτως ἀναλλοιώτως († Ἐξαπ. Θεοτ. Δανιὴλ τοῦ Στυλίου)· φέρουσα βότρυν ὥριμον οἶνον ἀποστάζοντα εὐφροσύνης τῷ κόσμῳ († Καν. Ζωσίμου μάρτ. ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ).

φ θ ε ί ρ α σ α τὸν φθείραντα τῇ ὑπὲρ φύσιν κηῆσει 67, 178 (Θηκ.).

φ θ ο γ γ ῆ τῶν προφητῶν καὶ κρίσις 255, 4.

* φ ι λ á γ α θ ο ς 53, 178.

* φ ι λ ε ύ σ π λ α γ χ ν ο ς 36, 171, 57, 72 (Ἀνδρέας).

φ ι λ ό θ ε ο ς μᾶλλον τῆς Ἀννης (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Θηκ.).

φ ι λ ο τ í μ η μ α τῆς ἀνθρωπότητος († Καν. (β')) εἰς Πέτρον ὠδ. γ' Θεοτ. Εὐχ.).

φ ι λ ο τ ι μ í α κοινὴ τοῦ βροτείου γένους (Πεντηκ. Παρασκ. Διακ. Καν. ὠδ. α' τροπ. δ' Νικηφ. Κάλιστος)· φιλοτιμία κοινὴ τῆς ἡμετέρας φύσεως (Ἰαν. λ' Καν. (β')) ὠδ. α' Θεοτ. Εὐχ.).

φ ι λ ό ψ υ χ ο ς φιλεύσπλαγχνος καὶ συμπαθὴς 207, 120 (Δαμ.).

φ λ ό ξ κατεμπρόζουσα 12; 126 (Ἰγνάτιος).

φ ο ρ ο ὤ σ α διάχρυσον πορφυραυγῇ ἀλουργίδα († Καν. Ὀνουφρίου ὠδ. θ' Θεοτοκ. Δαυίδ).

φ ρ έ α ρ Εἰρμ. 223, 39 (Θεόγνωστος ἡγούμενος) φρέαρ ἀνώρικτον οὐ πιεῖν Δαυὶδ πρὶν ἐπεθύμησε (Κοντ. Χριστουγέννων α' Ρωμ.).

φ ρ ό ν ι μ ο ς πλέον τῆς Ἀβιγαίας (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Θηκ.).

φ ρ ο υ ρ á τῆς ζωῆς ἀσφαλεστάτη 315, 92 (Θεοστήρικτος)· φρουρὰ καὶ σκέπη ἀσφαλῆς τῶν πιστῶν 89, 41 (Θηκ.).

φ ρ ο ύ ρ ι ο ν ἄσυλον 1, 158 (Εὐχ.)· 2, 325 (Εὐχ.) — ἄσυλον τῶν πιστῶν 3, 295 (Εὐχ.)· φρούριον ἀσυλώτατον 1, 205 (Εὐχ.)· φρούριον μέγα καὶ ὀχύρωμα καὶ τεῖχος ἀρρηκτον 109, 18 (Εὐχ.).

φ ρ ο υ ρ ό ς θερμότητι καὶ ἀσφαλῆς 10, 97· φρουρὸς τῆς ζωῆς 37, 39· φρουρὸς καὶ ἀντίληψις καὶ καταφύγιον καὶ προστάτις ἄμαχος 37, 86· φρουρὸς καὶ στηριγμὸς τῶν πιστῶν 12, 26 (Ἰγνάτιος).

φ ρ ο υ ρ ο ὤ σ α τὴν ἀγνείαν (Τριῳδ.) Καν. (β') ὠδ. δ' Θεοτ. Πέμπ. γ' ἐβδ. νηστειῶν Θεόδωρος).

φ υ γ α δ ε υ τ ή ρ ι ο ν ἀσφαλές 22, 92 (Θηκ.)

φ υ ε ῖ σ α ἐκ μηροῦ τοῦ ἐθνοπάτορος Ἀβραάμ ἀψευδῶς κατ' ἐπαγγελίαν Θεοῦ († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν).

φ ύ λ α γ μ α ψυχῆς καὶ σώματος († Καν. ἀγίου Νικολάου ὠδ. θ' Θεοτ. Ἀνδρέας).

φ υ λ α κ τ ή ρ ι ο ν ἀκοίμητον τῶν πιστῶν 169, 104 (Θηκ.)· φυλακτήριον ἐν ὥρᾳ νυκτὸς 46, 23 (Ἰγνάτιος)· φυλακτήριον νόμων Χριστοῦ 11, 262, 22, 223 (Θηκ.)· φυλακτήριον ὀχυρὸν τῶν πιστῶν 19, 86 (Θηκ.)· φυλακτήριον πάντων καὶ χαράκιωμα καὶ κραταίωμα καὶ ἱερὸν καταφύγιον 126, 93 (Ἰωσήφ).

φ ύ λ α ξ εὐσεβῶν 11, 146· φύλαξ τῆς σωτηρίας τῶν πιστῶν 245, 179 (Κλήμης)· φύλαξ Χριστιανῶν (Ὀκτ. κε' Ἐξαποστειλ. Θεοτ.)· φύλαξ πάσης ἡλικίας († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος).

φ υ λ á τ τ ο υ σ α τοὺς μύστας τῆς Τριάδος (Ρωμ. Ἀκάθ. Ι)· φυλάξασα τὴν σφραγίδα τῆς ἀγνείας ἄνευ ἀνδρὸς τετοκυῖα (Καν. Σταυροπροσκυν. ὠδ. η' Θεοτ. Θεόδωρος).

φ ύ θ υ σ α φυτουργὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν (Ρωμ. Ἀκάθ. Ε).

φ υ σ ί ζ ω ο ς († Στιχ. Κοιμ. Θεοτόκου. Νεῖ-
λος μητροπ. Ρόδου).
φ υ τ α λ ι ἂ ἡ μυρίπνοος (Προσόμ. Ἀνδρέας).
φ υ τ ὸ ν ζωηφόρον ἐξ ἀκάρπου ρίξης (Σεπτ.
ἡ' Στιχ. μεγάλ. ἔσπερ.)· φυτὸν θεόδοτον
(† Σεπτ. ἡ' Στιχηρόν)· φυτὸν τὸ ἐξ ἐπαγ-
γελίας μονογενὲς καὶ ὁμοφυὲς τοῦ δικαίου
Ἰωακείμ († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελι-
σμόν)· φυτὸν εἰρήνης (τῶν 60 δυνατῶν ἐν
τῷ Ἀσματι τῶν Ἀσμάτων).
φ ὦ ς παγκόσμιον (Ὀκτ. γ' καὶ νῦν ἔσπερι-
νοῦ). φῶς ἀεилаμπὲς 11, 134· φῶς ἀνέσπε-
ρον καὶ χαρμονὴ ψυχῶν λογικῶν 165, 195
(Μαν. ρήτωρ)· φῶς ἀπρόσιτον ἐν ὧ κατοί-
κει Θεὸς 298, 140 (Μαν. ρήτωρ)· φῶς δι'
ἧς ἤρθη τὸ σκότος τὸ αἰσχιστον 255, 103
φῶς τῆς ἐκκλησίας († Στιχ. Θεοτ. Παῦ-
λος)· φῶς ἐσκοτισμένης διανοίας 276, 23
(Εὐχ.)· φῶς καὶ θυμηδία καὶ ζωὴ καὶ ἀντί-
ληψις τῶν πιστῶν 282, 27 (Εὐχ.)· φῶς
τῆς καρδίας 196, 119· φῶς τοῦ κόσμου 32
5 (Μαν. ρήτωρ)· φῶς τῶν ὁμμάτων καὶ ἀ-
γαλλίαμα τῆς καρδίας 28, 227 (Φώτιος)·
φῶς καὶ πνοὴ καὶ ζωὴ τῆς ψυχῆς 44, 285
(Εὐχ.)· φῶς τῶν ὀφθαλμῶν (Ἐγκωμ. Με-
γάλης Παρασκευῆς)· φῶς παγκόσμιον
(Προσόμ. ἡχ. β' Γεώργιος).
φ ω σ τ ῆ ρ φωτίζων τὰ σύμπαντα (Ρωμ. Κοντ.
Κοιμ. Θεοτ. Κ).
φ ω σ φ ὅ ρ ο ς (Ἰουλ. ιγ' Καν. πατέρων τῆς
Δ' συνόδου ὠδ. ἡ' Θεοτ. Φιλόθεος).
φ ω τ α γ ω γ ί α καὶ θυμηδία († Θεοτοκίον.
Λάσκαρης).
φ ω τ α γ ω γ ὅ ς 157, 34 — τῶν ἐν πίστει
196, 13 — τῶν ἐν σκότει 98, 165 (Φώ-
τιος).
φ ω τ ε ι ν ῆ καὶ ἀπείρανδρος († Στιχ. προ-
εόρτιον Χριστουγέννων).
φ ω τ ε ι ν ὸ ν παλάτιον τοῦ Δεσπότη (Πα-
ρακλ. ἡχ. γ' Δευτ. πρωτ' Καν. ὠδ. θ' Θεο-
τοκ.)· φωτεινότερα ἡλίου Εἰρη. 325, 40
(Δαμ.)· φωτεινότερα πάσης ἀκτίνος καὶ
πάσης καθαρότητος καθαρωτέρα († Δαμ.
Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).
φ ω τ ί ζ ο υ σ α τὰ πλήθη τῶν πιστῶν (Ρωμ.
Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Λ)· φωτίζουσα πολλοὺς
ἐν γνώσει (Ρωμ. Ἀκάθ. Ρ)· φωτίσασα τὸ
γένος ἡμῶν τῇ φωτοφόρῳ ἀναστάσει Χρι-
στοῦ (Παρακλ. ἡχ. β' Σαβ. ἔσπερ. Δόξα
μικροῦ ἔσπερ.)· φωτίσασα τὴν οἰκουμένην
τῷ φέγγει τοῦ τοκετοῦ 243, 112 (Δαμ.)·
φωτίζουσα τῷ τοκετῷ πάντα τὰ πέρατα

(Ἰαν. ιη' Καν. (β') ὠδ. ς' Θεοτ.)· φωτί-
ζουσα τῇ ἀγνείᾳ τὸν κόσμον († Στιχ. Θεοτ.
Παῦλος)· φωτίσασα τοὺς ἐν σκότει τοῦ βί-
ου δεξαμένη ἐν τῇ γαστρὶ φῶς τὸ ἀπρό-
σιτον (Παρακλ. ἡχ. βαρὺς Δευτ. πρωτ'
Καν. (β') ὠδ. ἡ' Θεοτ. Θεοφάνης).
φ ω τ ι σ μ ὅ ς καὶ γλυκασμὸς 159, 142· φωτι-
σμὸς τῆς καρδίας καὶ γλυκασμὸς († Κανῶν
Προδρόμου ἡχ. α' ὠδ. ς' Θεοτ. Εὐχ.)·
φωτισμὸς τῆς ψυχῆς 5, 60· φωτισμὸς τῆς
ψυχῆς καὶ παράκλησις (Ἰουλ. κγ' Καν.
ὠδ. θ' Θεοτ.)· φωτισμὸς τῶν ψυχῶν (Ὀκτ.
ἡ' Καν. ὠδ. θ' Θεοτ. Γεώργιος).
φ ω τ ο γ ε ν ν ῆ τ ρ ι α († Εὐχ. Καν. (ις')
εἰς Χριστὸν ὠδ. ς' Θεοτ.).
φ ω τ ο γ ε ν ν ῆ τ ω ρ 223, 166 — ἀμόλυντος
129, 168 (Θεόκτιστος) — Θεοτόκος 243,
137 (Δαμ.).
φ ω τ ο ε ι δ ῆ ς 129, 7 (Θεόκτιστος)· Ἰουλ.
ιγ' Καν. Πατέρων τῆς Δ' συνόδου ὠδ. ἡ'
Θεοτ. Φιλόθεος)· φωτεινῆς ὡς τὸ φῶς τὸ
νοητὸν τετοκυῖα († Καν. Ὁρέστου ὠδ. θ'
Θεοτ. Ἰωσήφ).
φ ω τ ο κ υ ῆ τ ω ρ 129, 74 (Θεόκτιστος) —
παρθένος 55, 173.
φ ω τ ο τ ὁ κ ο ς 129, 41, 47 (Θεόκτιστος) —
παρθένος 253, 88 (Θηκ.).
φ ω τ ο φ ὅ ρ ο ς 297, 149.
φ ω τ ὠ ν υ μ ο ς 129, 178 (Θεόκτιστος).

Χ

Χ α ρ ἂ ἀγγέλων ἢ πάντιμος 171, 25 (Θηκ.)
— ἀγγέλων καὶ ἀκόρεστος ἔφρεσις 68, 143
(Θηκ.)· χαρὰ ἀνεκκλήτης 208, 152· χαρὰ
τοῦ γένους 50, 45 (Θηκ.)· 156, 11· χαρὰ
τῶν γηγενῶν 12, 118 (Ἰγνάτιος)· χαρὰ δι-
καίων 22, 56 (Θηκ.)· χαρὰ τῆς Εὐας
(Τριωδ. ὠδ. α' Θεοτ. Δευτ. γ' ἔβδ. νησκει-
ῶν Θεόδωρος)· χαρὰ τῶν θείων ἀγγέλων
δόξα τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν ἐκσφρά-
γισμα (Παρακλ. ἡχ. γ' Τετάρτ. ἔσπερ. Δό-
ξα Ἀποστόλων)· χαρὰ θλιβομένων 173, 37
(Θηκ.)· Πεντηκ. Σαβ. Μυροφ. Προσόμ.
α') — θλιβομένων καὶ ἀντίληψις καὶ προ-
στάτις ἀκαταίσχυντος 63, 198 (Θηκ.)· χα-
ρὰ τοῦ κόσμου 215, 5 (Θηκ.) — τοῦ κόσμου
καὶ ἀγαλλίαμα 21, 220 (Θηκ.) — τοῦ κό-
σμου καὶ καταφύγιον 87, 174· χαρὰ τῶν
λυπομένων 48, 10· χαρὰ δόσιων, ἀρχιερέων
κρταίωμα († Καν. Θεοδώρου Συκεώτου
ὠδ. ς' Θεοτ. Ἰωσήφ)· χαρὰ τῶν ὁρθοδό-
ξων 3, 15 (Εὐχ.)· χαρὰ τῶν ἐν περιστάσει

καὶ ἐν θλίψει 94, 102 (Θηκ.).· χαρὰ παγκόσμιος ἐξ ἧς ἀνέτειλεν ὁ αἰνετὸς τῶν πατέρων Θεὸς (Παρακλ. ἡχ. α' Καν. ὠδ. ζ' τροπ. γ' Δαμ. † Στιχηρ. δογματ. Δαμ.).· 1, 25 (Εὐχ.).· 19, 25 (Θηκ.).· χαρὰ τῶν πιστῶν 18, 103 (Δαμ.).· χαρὰ καὶ στέφανος χριστιανῶν 5, 58· χαρὰ ταγμάτων οὐρανίων, ἀποστόλων καύχημα, μαρτύρων δόξα, ἀθλοφόρων θάρσος ἄρρηκτον, ἐγκαλλώπισμα δσίων καὶ δικαίων παιδρὸν καὶ περιβόητον 90, 206 (Θηκ.).· χαρὰ τῆς ψυχῆς καὶ φωτισμὸς καὶ γλυκασμὸς 44, 261 (Εὐχ.).· χαρὰ βασιλέων καὶ δόξα καὶ στήριγμα καὶ στέφος ἄξιον († Καν. Ζωτικοῦ ὁρφανοτρόφου ὠδ. θ' Θεοτ. Γεώργιος).

χαράκιωμα θεῖον 22, 91 (Θηκ.). — θεῖον καὶ ὄπλον ἄρρηκτον 64, 203 (Θηκ.).

χαρίζ ἀνέσπερος ἡ τὴν αἴγλην φέρουσα τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς 301, 108· χάρις θεόδοτος 279, 187 (Εὐχ.).· χάρις πολύφωτος 77, 4 (Εὐχ.).

χαρίσμα τοῦ Θεοῦ 255, 72.

χαριτοῦσα ἀγγέλους, φωταγωγοῦσα βροτούς καὶ δαδουχοῦσα 46, 196 (Ἰγνάτιος).· χαριτώσασα εὐλογίαις τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Πέμπ. πρωτὶ Καν. (α') ὠδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ).

χαρμα τοῦ κόσμου 200, 232 (Μαν. ρήτωρ).

χαρονη ἀγγέλων 20, 61 (Θηκ.). 66, 21 (Θηκ.). — ἀγγέλων καὶ δικαίων καλλονὴ 87, 197· χαρμονὴ ἀθυμούντων 34, 53· χαρμονὴ τῶν ἀποστόλων, μήτηρ ὑπάρχουσα τοῦ ἐν αὐτοῖς θεοπρεπῶς λαλήσαντος (Παρακλ. ἡχ. α' Πέμπ. πρωτὶ Καν. ἀποστόλων ὠδ. α' Θεοτ.).· χαρμονὴ τῶν ἐν θλίψει 3, 293 (Εὐχ.).· χαρμονὴ καὶ παραψυχὴ καρδίας 148, 241 (Εὐχ.).· χαρμονὴ πεπτωκῶν καὶ ἔγερσις 66, 91 (Θηκ.).· χαρμονὴ τικτουσῶν ἡ ἀπέραντος 132, 35 (Λάσκαρης).· χαρμονὴ τοῦ νοδὸς (Στιχ. Θεοτ. ἡχ. α' Ἀγάπ.).

χαρομόσυνη ἀγγέλων 215, 78 (Θηκ.).

χαροπάροχος 139, 2 (Θηκ.).· 171, 3 (Θηκ.).

χαροποιήσασα τὴν λύπην τῆς Εὐχας (Παρακλ. ἡχ. πλ. α' Κυρ. πρωτὶ Κάθισμα ζ').

χεῖρ Θεοῦ εἰς θεῖα δωρήματα 71, 85 (Μαν. ρήτωρ).

χειραγωγία ἐναρέτου βίου 80, 60 (Εὐχ.). — πρὸς Θεὸν καὶ εἴσοδος 37, 229· χειραγωγία πλανωμένων 10, 87.

χειραγωγὸς πρὸς τὸν ποιητὴν 10, 152.

χειραγωγοῦσα τοὺς πιστοὺς εἰς πίστιν ἐνθεον 90, 16 (Θηκ.).

χελιδὼν ἡ εὐσημος 11, 251· χελιδὼν ἐκλεκτὴ (Ἰαν. κβ' καὶ νῦν τῶν Αἰνῶν).· χελιδὼν ἡ ἐν στέρνοις καταπετάζουσα 340, 86 (Ἀνδρέας).· χελιδὼν νοητὴ ἡ δύλαλος 90, 57 (Θηκ.).· χελιδὼν σεμνοτάτη παντὶ τῷ κόσμῳ ἔαρ αὐγάσασα καὶ τὸν χειμῶνα παύσασα 134, 184 (Θηκ.).· χελιδὼν φεραυγῆς (Προσόμ. ἡχ. πλ. α' Μάρκ. Εὐγεν.).· χελιδὼν ὠραιότατη ἡ τὸν κόσμον χειμῶνος λυτρωσαμένη 66, 156 (Θηκ.). — ὠραιότατη ἡ φέρουσα ἔαρ νοητὸν 24, 157 (Θηκ.).· χελιδὼν γλυκυτάτη ἔαρ εὐφροσύνην πᾶσιν ἀνατείλασα (Προσόμ. ἡχ. β' Ἀνδρέας).

χλαμὺς ἀλουργόχροος 34, 77 — ἀλουργόχροος βασιλείος 44, 54 (Εὐχ.).

χορηγία τῶν ἀγαθῶν 229, 156 (Εὐχ.).

χορηγέτις φωτὸς 255, 50.

χορηγὸς ἐλέους 2, 161 (Εὐχ.).· χορηγὸς τῆς σοφίας († Καν. εἰς Ἰωάνν ὠδ. θ' Θεοτ. Θεοφάνης) χορηγὸς θεϊκῆς ἀγαθότητος (Ρωμ. Ἀκάθ. Τ) 65, 110 (Θηκ.).· 186, 225 (Εὐχ.).· χορηγὸς ἐνθέων λόγων († Στιχ. Θεοτ. Φιλόθεος).

χορηγοῦσα πᾶσι καθαρισμόν τῶν πταισμάτων (Ἰαν. ιζ' καὶ νῦν Ἀποστήκων).

χορημα πανθαύμαστον πρᾶγμα φοβερὸν (Κανὼν Σταυροπροσκ. ὠδ. δ' Θεοτ. Θεόδωρος).

χορησμοδότις προορήσεων θείων καὶ ἔκβασις τελεία (Προσόμ. ἡχ. δ' Θεοστήρικτος).

χορίσμα τῆς ἀθανάτου καὶ παμφαοῦς μακαριότητος 255, 96.

χορυσανγίξουσα (Μαρτ. α' Στιχ. Θεοτ. ἐσπερινοῦ).

χωνευτήριον τῆς φθαρείσης φύσεως 132, 187 (Λάσκαρης).· χωνευτήριον τῆς φύσεως ἐν ᾧ τὸ θεῖον πῦρ ἀφλέκτως ταύτην ἀνεχώνευσε 153, 41 (Μητροφ.).

χώρα ἀγεώργητος 2, 311 (Εὐχ.).· Πεντηκ. Κυρ. Σαμαρ. Καν. ὠδ. ε' τροπ. ζ' Ἰωσήφ Στουδίτης) — ἀγεώργητος ἡ τεκοῦσα γεωργὸν 41, 294 (Εὐχ.). — ἀγεώργητος καὶ λίαν εὐφορώτατος στάχυν τὸν θεῖον ὑπερφυνῶς βλαστήσασα 63, 162 (Θηκ.).· χώρα ἀνήροτος 126, 34 (Ἰωσήφ) — ἀνήροτος ἡ βλαστήσασα χαρὰν 45, 65 (Εὐχ.).· χώρα ἄσπορος Εἰρμ. 35, 21 — ἄσπορος καὶ ἀπότιστος ἐξ ἧς ἐξήνθησε ράβδος καὶ ἄνθος

Χριστὸς († Καν. Τιμοθέου Προύσης ὡδ. θ' Θεοτ.) — ἄσπορος ἡ βλαστήσασα στάχυν ζωοπάροχον 125, 199 (Μάρκ. Εὐγεν.)· χώρα ἡ ἐκφύσασα τὸν στάχυν τῆς ζωῆς ἀσπόρως καὶ ἀκηράτως ἀναβλαστήσασα 2, 51 (Εὐχ.)· χώρα εὐκαρπος 95, 79 (Θηκ.) — εὐκαρπος τὸν χρυσοῦν τεκοῦσα καὶ θεῖον στάχυν 136, 87 (Θηκ.) — εὐκαρπος στάχυν θεῖον ἐκβλαστήσασα τὸν τρέφοντα τὰ σύμπαντα 22, 190 (Θηκ.)· χώρα θεία τοῦ ἀπροσίτου φωτὸς 23, 159 (Θηκ.)· χώρα Θεοῦ τοῦ ἀχωρήτου (Ρωμ. Ἀκάθ. Ο)· χώρα πολύφορος θρηψαμένη τὸν ἄσταχυν 215, 49 (Θηκ.)· χώρα χαρᾶς 274, 211 (Εὐχ.)· χώρα φωτοφόρος († Καν. ἀρχαγγέλων ὡδ. η' Θεοτ. Νεόφυτος)· χώρα ἀνόδευτος ἄσπορος († Κοντ. Γενεθλίων Προδρόμου (α') Ρωμ.).

χωρήσασα ἐν γαστρὶ τὸν ἀχώρητον Λόγον (Πεντηκ. Μεσοπεντ. Καν. ὡδ. ζ' τροπ. θ' Ἀνδρέας) — τὸν ἀχώρητον καὶ ὑπέρθενον Λόγον 24, 89 (Θηκ.) — ἐν γαστρὶ τὸν ἕνα τῆς Τριάδος (Πεντηκ. Μεσοπεντ. Καν. ὡδ. θ' τροπ. θ' Ἀνδρέας)· χωρήσασα Θεὸν 11, 19 — Θεὸν τὸν ἀχώρητον 66, 75 (Θηκ.) — τὸν ἀχώρητον ἐν οὐρανοῖς (Παρακλ. ἡχ. βαρὺς Σαβ. πρωτὶ Κάθ. ζ')· χωρήσασα ἐν μήτρᾳ τὸν πάντα βουλήματι δημιουργήσαντα κράτει θεότητος 28, 20 (Φώτιος)· χωρήσασα μόνη τὸν κτίστην τὸν ἴδιον ἐν γαστρὶ (Πεντηκ. Τετ. τῆς Μεσοπεντ. Καν. ὡδ. α' τροπ. ζ' Ἀνδρέας)· χωρήσασα καλῶν τὸ αὐτόκαλον († Καν. Παΐσιου ὡδ. θ' Θεοτ.)· χωρήσασα ἀπεριγράφτως ἐν γαστρὶ Θεὸν (Πεντηκ. Τετ. Μεσοπεντ. Καν. ὡδ. ζ' τροπ. ζ' Ἀνδρέας)· χωρήσασα πῦρ τὸ θεῖον καὶ ἀφλεκτος μείνασα († Καν. Τερτίου ὡδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ)· χωρήσασα ὄμβρον τὸν ἐπουράνιον 155, 10· χωρήσασα σωματικῶς τὸν τῇ κτίσει ἀχώρητον 2, 181 (Εὐχ.)· χωρήσασα ἐν γαστρὶ φῶς τὸ τριλαμπές (Ἰουλ. ιγ' Καν. τῶν πατέρων τῆς Δ' συνόδου ὡδ. α' Θεοτ. Φιλόθεος)· χωρήσασα ἐν γαστρὶ ὃν εὐρυχωραὶ οὐρανῶν οὐ χωροῦσι (Ἰαν. ις' Κάθ. Θεοτ.)· χωρήσασα ἀστενοχωρήτως ὃν περ ὁ κόσμος χωρῆσαι οὐ δύναται († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

χωρεῖον τοῦ ἀεννάου φάους 257, 160 (Μαν. ρήτωρ)· χωρίον ἀκήρατον τῆς ὑπερουσίου καὶ ἀκτίστου οὐσίας 260, 275 (Εὐχ.)· χω-

ρίον τῆς ἀπείρου φύσεως 12, 12 (Ἰγνάτιος)· χωρίον τοῦ ἀπείρου πλαστουργοῦ (Κυρ. Πεντηκοστῆς Καν. ὡδ. θ' Ἰωάννης Ἀρχλαῆς)· Εἰσμ. 286, 71 (Κοσμᾶς)· χωρίον ἀστέκτου θεότητος (Παρακλ. ἡχ. δ' Κυρ. πρωτὶ Καν. ὡδ. ζ' Θεοτ. Δαμ.) 130, 51 (Θεοφάνης)· χωρίον ἀχραντον τοῦ Λόγου 148, 47 (Ἀνδρέας)· χωρίον τοῦ ἀχωρήτου 279, 286 (Εὐχ.)· 106, 51· Παρακλ. ἡχ. α' Παρασκ. ἐσπέρ. Δόξα Ἀποστίχ.) — τῆς ἀχωρήτου φύσεως 134, 7 (Θηκ.) 67, 45 (Θηκ.)· χωρίον ἐλεημοσύνης καὶ ἀγιοσύνης ἱερὸν 114, 125 (Εὐχ.)· χωρίον ἔμφυχον 263, 229 (Εὐχ.)· χωρίον εὐρύχωρον χαρᾶς ἀδιαδόχου 31, 34 (Μάρκ. Εὐγεν.) — εὐρύχωρον τῆς ἀχωρήτου φύσεως 25, 49 (Θηκ.) — εὐρύχωρον τῆς αἰδίου χαρᾶς 108, 7 (Εὐχ.) — εὐρύχωρον χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης († Εὐχ. Καν. (ις') εἰς Χριστὸν ὡδ. ζ' Θεοτ.)· χωρίον τῆς θείας ἀπεριληψίας Εἰσμ. 14, 48 (Κοσμᾶς)· χωρίον θεόδεκτον Εἰσμ. 241, 45 (Ἀνδρέας)· χωρίον θεϊκῆς ἐνώσεως χρυσοῦ τιμαλφέστερον 88, 122· χωρίον θεοβάδιστον 108, 233 (Εὐχ.)· χωρίον καθαρὸν τοῦ ἀχωρήτου (Πεντηκ. Κυρ. Σαμαρ. Καν. ὡδ. ζ' τροπ. ζ' Ἰωσήφ Στουδίτης)· χωρίον ἀγνείας καθαρὸν († Καν. Κοδράτου ὡδ. β' Θεοτ.)· χωρίον καθαρώτατον τοῦ ἀχωρήτου 310, 49 (Θηκ.)· χωρίον πανέντιμον τοῦ κτίστου 136, 47 (Θηκ.)· χωρίον πυρφόρον (Ρωμ. Κοντ. Κοιμ. Θεοτ. Η)· χωρίον σοφίας ὑπὲρ νοῦν τῆς κρείττονος (Σεπ. α' Κανὼν ἀγ. γυναικῶν ὡδ. θ' Θεοτοκ.)· χωρίον τίμιον τοῦ ἀχωρήτου 135 41 (Θηκ.)· χωρίον τοῦ ὑψίστου 15, 74· χωρίον φωτοειδὲς τῆς ὑπερφώτου φύσεως 129, 37 (Θεόκτιστος)· χωρίον χαρᾶς ἀδιαδόχου εὐρύχωρον 109, 251 (Εὐχ.) — χαρᾶς αἰωνίου χαρίεν (Προσόμ. ἡχ. βαρὺς Θηκ.) — χαρᾶς εὐρύχωρον 79, 265 (Εὐχ.) — χαρᾶς ἀνεκφράστου 64, 79 (Θηκ.) — χαρᾶς τῆς ἀλήτου 50, 97 (Θεῖκλα)· χωρίον χρυσαυγές 311, 156 (Θηκ.)· χωρίον χωρητικὸν τοῦ ἀχωρήτου πλαστουργοῦ (Δεκ. λ' Καν. (α') ὡδ. γ' Θεοτ. Θεοφάνης)· χωρίον οὐρανῶν πλατύτερον († Στιχ. Θεοτ. Παῦλος)· χωρίον φωτιστικὸν τοῦ ἀπείρου († Τριῶδ. β' ἐβδομ. Τρίτη πρωτὶ ὡδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ Στουδίτης)· χωρίον ζωηφόρον († Στιχ. προσοῖρ. Χριστουγέννων),

Ψ

Ψιθυρίσμα ἡδὺ καὶ διασυρίζον τοὺς φλογόμενους πυρὶ τῶν θλίψεων (Προσόμ. ἤχ. βαρὺς Θηκ.).

ψυχάγγημα θλιβομένων (Σεπτ. κη' καὶ νῦν τῶν Ἀποστίχων).

Ω

Ὠδικωτέρα τῆς Μαριὰμ (Προσόμ. ἤχος πλ. α' Θηκ.).

ὠκεανὸς νοητὸς ὑπερβαίνουσα τὰ Νειλῶα ρεῖθρα τῇ χύσει τῆς χάριτος (Πεντηκ. Πέμπ. Διακ. εἰς τοὺς Αἶνους τροπ. α' Νικηφ. Κάλιστος).

ὠραία τῷ κάλλει τῶν ἀρετῶν 150, 54 (Εὐχ.). ὠραία καλὴ ἐν γυναιξὶ 76, 30 (Εὐχ.). ὠραία μόνη γυναικῶν καὶ ὑπέρτιμος 6, 58. ὠραία πασῶν γυναικῶν καὶ καλὴ καὶ ἁμωμος παρθένος κόρη 182, 12 (Εὐχ.). ὠραία περικαλλὴς καὶ ἁμώμητος 62, 1 (Εὐχ.). ὠραία ψυχῇ καὶ σώματι καὶ τῷ λογισμῷ 148, 86 (Εὐχ.). ὠραιότατη καὶ καλὴ ἐν γυναιξὶ 108, 59 (Εὐχ.). ὠραία τὸν ὠραῖον ἀποκλήσασα (Νοεμ. κ' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ) ὠραία καὶ δόξη τῇ κρείττονι κεκοσμημένη († Καν. Δασίου μάρτ. ὠδ. δ' Θεοτ. Γεώργιος).

ὠραῖζόμενῃ τῷ κάλλει τῶν ἀρετῶν 163, 8 (Δαμ.) — καλλοναῖς τῆς θεότητος (Σεπ. κς' Καν. ὠδ. α' Θεοτ.). ὠραισμένη ταῖς ὠραιότησι τῆς ἀγνείας καὶ παρθενίας 182, 97 (Εὐχ.). ὠραιωθείσα θείαις καλλοναῖς 8, 174, 192. ὠραιωθείσα τοῖς ἀχράντοις κάλλεσι τῆς παρθενίας (Νοεμ. ις' Καν. ὠδ. ε' Θεοτ. Θεοφάνης). ὠραιωθείσα ὑπὲρ πᾶσαν ἀγγέλων εὐπρέπειαν 143, 49 (Θεοφάνης). ὠραιωθείσα ὑπὲρ τὴν Ἰε-

ρουσαλήμ († Δαμ. Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν). ὠραιωθείσα ὑπὲρ πᾶσαν ἀγγέλων εὐπρέπειαν ὡς τεκοῦσα τὸν ποιητὴν τούτων (Μαρτ. ια' Καν. ὠδ. δ' Θεοτ. Θεοφάνης). ὠραιωθείσα τῇ ἐπελεύσει τοῦ ἁγ. πνεύματος (Μαρτ. ιγ' Καν. ὠδ. ε') ὠραισμένη παρθενίας φαιδρῶ ἐρυθῆματι († Εὐχ. Καν. (ιγ') ὠδ. ε' Θεοτ.). ὠραιωθείσα ταῖς θεϊκαῖς ἀγλαταῖς (Παρακλ. ἤχος βαρὺς Δευτ. πρωτ' Καν. (β') ὠδ. α' Θεοτ. Θεοφάνης). ὠραιωθείσα ταῖς παρθενικαῖς λαμπρότησι († Καν. Λουκιλλιανοῦ ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ὠραιοτέρα πάσης κτίσεως ὡς Θεοτόκος (Φεβρ. ις' Καν. ὠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης) — Ραχήλ (Προσόμ. πλ. α' Θηκ.).

ὠραιοπάρενος († Καν. Ὀνούφριου ὠδ. θ' Θεοτ. Δαυίδ).

ὠραιότης ἐκκλησιῶν καὶ εὐπρέπεια 90, 154 (Θηκ.). ὠραιότης μητέρων περιδοξος 140, 191 (Θηκ.). ὠραιότης πάσης κτίσεως († Κανὼν προεόρτ. Γενν. Θεοτ. ὠδ. θ' τροπ. β' Γεώργιος). ὠραιότης προφητῶν καὶ μαρτύρων (Παρακλ. ἤχ. β' Παρασκ. πρωτ' Καν. ὠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ). ὠραιότης τῶν πιστῶν (Ἀπρ. κγ' Καν. (α') ὠδ. θ' Θεοτ. Δαυίδ). ὠραιότης τῶν βροτῶν καὶ δόξα καὶ κόσμος καὶ κλέος († Νοεμ. κα' Καν. ὠδ. η' τροπ. β' Γεώργιος).

ὠράϊσμα μητέρων πολυέραστον 307, 82 (Θηκ.). ὠράϊσμα πάγκαλλον τῆς οἰκουμένης 249, 66 (Θηκ.). ὠράϊσμα τερπνόν τῶν γηγενῶν (Ὁκτ. κη' Κάθ. Θεοτ.). ὠράϊσμα παρθένων 94, 49 (Θηκ.).

ὠραιώσσα τῶν βροτῶν τὸ πλήρωμα ἀνεδείχθη πλατυτέρα τοῦ οὐρανοῦ κήτους (Ἰαν. η' Καν. (α') ὠδ. ε' Θεοτ.).

**ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΙΣ ΔΙΑ ΣΤΙΧΩΝ ΙΑΜΒΩΝ**

[ὑπὸ Μερκουρίου Γραμματικοῦ] Κῶδ. Α 170 φ. 163 Λαύρας.

Εὐαγγέλια τῆς χαρᾶς ἡμῖν πάλιν
ἐλευθερίας μῆνυμα τρέχει πάλιν
καὶ παράκλησις Ἰσραὴλ νέου πάλιν
ἐπάνοδος δὲ πρὸς πόλου πτύχα πάλιν
5 χαρὰ πρόκειται ψυχικὴ πολλή πάλιν
ῥύσις τε δουλείας νῦν ἀληθῶς πάλιν.
Καλῶς ὁρᾷται παρθένος μετ' ἀγγέλου
βοῶντος ἄρτι χαῖρε σὺν θυμηδία·
ἐπὶ γυναῖκα πρῶτα πρὸς λόγους ὄφρις
10 δεινῶς ἐπῆλθε σκευάσας τὴν ἀπάτην·
ἔκτω δὲ μηνὶ φησὶν ἐξαπεστάλη
ἀρχάγγελός τις Γαβριὴλ πρὸς παρθένον
καινῶς παροῦσαν ἀνδρὶ μεμνηστευμέ-
[νῃν]
ἀπεστάλη δὲ Γαβριὴλ παγκοσμίου
15 σωτηρίας μῆνυμα τοῖς βροτοῖς φέρων
ἀδαμιαίαν ἀνάκλησιν εὖ μάλα
νυμφῶνος εὐτρέπισιν ἀγνοῦ σκευάσων
καὶ νυμφαγωγῆσων γε τῷ πλαστουρ-
[γέτῃ]
τὸ πλάσμα δείξων αὐτὸ πρὸς κατοικίαν
20 ἔμψυχον οἶκον καὶ παλάτιον πλέον
τοῦ παμβασιλέως τε καὶ Θεοῦ Λόγου
ἀσώματος δὴ δοῦλος ἐξαπεστάλη
πρὸς ἀμόλυντον παρθένον καὶ τιμίαν
ὁ παντὸς ἐκτὸς τυγχάνων ὄντως ῥύπου
25 πρὸς τὴν φθορὰν κάλλιστα μὴ δεδεγμέ-
[νῃν]
ὁ λύχνος ἐκπτὰς ἦκεν ἐξ οὐρανόθεν
δικαιοσύνης ἥλιον προμηνύων
ὁ προδραμὼν πως ὄρθρος αἵλου φάους
πρὸς τὴν ἄμεμπτον παρθένον καὶ δε-
[σπότην]
30 τὸν ἐν κόλποις μένοντα τοῦ πατρὸς τέως
δηλῶν φανῆναι μητρικαῖς ταῖς ἀγά-
[λαις]
δεικνὺς τὸν ἐν θρόνῳ [τε] καὶ μικρῷ
[σπέει]
ὁ στρατιώτης σὺν βοῇ βοῶν τάχα
μυστήριόν τι τοῦ βασιλέως ὄλων
35 ὅπερ νοεῖται πίστεως μόνοις λόγοις

καὶ προσκυνεῖται ζυγομαχίας δίχα
καὶ θεολογεῖται μὲν ἀκριβεστάτως
πάσης δ' ἐρεῦνης ἐκτὸς ἀσεβεστάτης.
Ἐκτον δὲ μῆνα ποῖον ἡ Γραφή λέ-
[γει ;]
40 ἀφ' οὗ περ εἶδεν ἄγγελον Ζαχαρίας
ἔνδον θυμῶν ἱεροῦ τῶν ἀδύτων
εὐαγγελιστὴν παιδίου πεφυκότα
στειρώσεώς τε συλλύοντα τὰς πέδας
κἂν δὴ γε γλῶτταν ἦν δεσμῶν τοῦναν-
[τίον]
45 ἀφ' οὗ τε μήτηρ ἦν ξένως Ἑλισάβετ
καὶ κατὰ γαστρός εἶχεν, ὥ ξένων ἔρ-
[γων !]
Ἰωάννην μέγιστον εἰσδεδεγμένην
στειρώσεως λύτρωσιν ἐξ ἀπαιδίας·
αὐτὸς δὲ μᾶλλον ὁ σταλὲς νῦν εἰπάτω·
50 πάντως γὰρ ἡρμήνευσε τοῖς ἀποστό-
[λοις].
Ἰδοὺ δὲ φησι συγγενῆς Ἑλισάβετ
σὴ συλλαβοῦσα γήραος ταῖς ἡμέραις
μὴν ἔκτος ἐστὶ τῇ δε τῇ καλουμένην
παράλογος στείρα γε πρὸς βροτῶν ἔσση
55 σύλληψις ἔσχηεν εὐλογος Ἰωάννου
μῆνα κρατίστως ἔκτον, ὡς ἔφην ἄνω.
Ἐδεῖ γὰρ ὄντως προδραμεῖν κατ' ἀ-
[ξίαν]
τὸν στρατιώτην τοῦ καλοῦ βασιλέως
τὸν μηνυτὴν δὲ πρῶτον ἐλθεῖν ἐνθάδε
60 τῆς δεσποτικῆς τοῦ Θεοῦ παρουσίας.
Ἀπεστάλη δ' ἄνωθεν εἰς τὴν παρθέ-
[νον]
ὑπηρέτης ὢν ἀνδρὶ μεμνηστευμένην
πρὸς τὸν γάμον δὲ μηδαμῶς συνημέ-
[νῃν]
τηρουμένην δὲ τῷδε σωφρονεστάτως·
65 ἐφ' ᾧ δὲ μνηστὴν ἀνδρὶ ταυτηνὴν γρά-
[φει ;]
ὥς μὴ μάθοι τάχιον ὁ βροτοφθόρος
θείαν δύνάμιν τοῦ ξένου μυστηρίου·
ἤδει γὰρ αὐτὸς παρθενικῶν λαγόνων

τὸν Χριστὸν ἔλθειν, τὸ πρὶν ἠγνωτισμέ-
[νος
70 'Ησαΐαν λέγοντα πνευματογράφον·
« ἐν γαστρὶ παρθένος νῦν ἔξει πως
[ξένως »
καὶ παρετήρει μηχαναῖς πολυπλόκοις 115
ὥς ἂν διαντήσειεν ἴν' εὖρη ψόγον.
'Απεστάλη δέ φησι Γαβριὴλ τότε .
75 ὁθ' ἔκτος ἦν μὴν πρὸς πάνανγον παρ-
[θένον
χάριν προδηλῶν δύναμιν μυστηρίου
δοθήσεται πως βίβλος ἐσφραγισμένη 120
ἣτις παρῆν πρὶν ἀνδρὶ μεμνηστευμένη
ἄκουσον ἄρτι τοῦ προφήτου τῶν λόγων
80 οὓς ἀνδρὸς εἶπε· καὶ πανάνγου παρθέ-
[νον·
ἀνδρὶ χρεῶν δὲ σὺν λόγοις ἀκριβέσιν
ἄχραντος ἀμόλυντος ἀγνὴ παρθένος 125
δοθήσεται πρὸς τίνων εἶτε καὶ τίνι ;
πάντως 'Ιωσήφ παρ' ἱερέων ὄλων.
85 Οὗτος γὰρ οὗτος σῶφρονι πρῶτῳ γάμῳ
καλῶς προσωμίλησε καὶ παγκοσμίως
υἱῶν δὲ δειχθεὶς ἐκ γάμων φυτοσπῶρος
ἐξημιώθη τὴν ὁμενέτιν τέλει·
ἀλλ' ἀντὶ ταύτης σύντροφόν τε καὶ φί-
[λον
90 τὴν σωφροσύνην μᾶλλον ἐνστερνισμένους
παιδεύσεως ἦν παῖδας ἀσκῶν τοῖς λό-
[γοις
καὶ τοῦτο δῆλον Παῦλος αὐτός που λέ-
[γει·
« οὐκ εἶδον ἄλλον ἐκ σοφῶν ἀποστόλων
εἰμὴ τὸν 'Ιάκωβον ὃν πεφυκέναι 135
ἀδελφὸν ἴστε τοῦ Θεοῦ καὶ Κυρίου »
οὐκ ἐκ Μαρίας ἀλλ' 'Ιωσήφ ὥς ἔφη.
'Επεὶ δ' ἱερεῖς ἀνέθηκαν τῷ τότε
τὴν παρθένον δὴ τῷδε τῷ φιλαρέτῳ
καιρὸν τὸν ἀρμόζοντα σῶφρονος γάμου
100 ἀναμένοντες ἦσαν εὐελπιστία·
ἔμελλε δ' οὗτος λαμβάνων τὴν παρθένον
ἔχειν φυλάττειν καθαρῶς ἀφθαρσία·
τούτου χάριν γὰρ ὁ προφήτης εἶπέ γε·
« βίβλος κατησφράγιστο ἀνδρὶ γραμ-
[μάτων
105 ἔχοντι πεῖραν ἐκδοθήσεται ξένως »
τουτέστι καὶ πρὶν εἰδῶτι τρόπον γάμου·
ἔρεϊ δέ φησιν οὗτος « οὐκ οὐκ ἰσχύω
νῦν ἀναγνώσειν συγκατεσφραγισμέ-
[νην »·
χάριν τίνος δὲ μηδ' ἀναγνώσειν ἔχεις,
110 ὦ σῶφρον ὄντως παρθένου σεμνῆς φύ-
[λαξ ;

τηρουμένης πάντως δὲ τῷ πλαστουρ-
[γέτη.
'Αλλ' εἰσώμεν τὸν προκείμενον λόγον.
'Εκτῷ δὲ μηνὶ Γαβριὴλ ἀπεστάλη
θείας λαβὼν ἄνωθεν ἐντολὰς τάχα·
115 καὶ δεῦρο φησιν ἄγγελος σπεῦδε τρέχε
γενοῦ δ' ὑπουργὸς τῶν ξένων μυστη-
[ρίων
διακόνησον θαύματι ξενοτρόπῳ.
'Αδὰμ ἀναπλάσειν γὰρ οἴκοις ἰδίους
ἐπείγομαι νῦν καὶ κατελθεῖν ἐκ πόλου·
120 ἐμὴν γὰρ ἠχρεώσεν οὗτος εἰκόνα
καὶ θρέμμα τοῦμόν ἐκφυγεῖν κοινὸν λύ-
[κον·
ἔρημός ἐστιν ἡ παλαιτάτη πόλις
ρομφαία τηρεῖ τῆς τρυφῆς τὸ χωρίον·
σπλαγχνίζομαι δὲ τὸν πάλαι πεπτωκότα
θέλων τὸν ἐχθρὸν συλλαβεῖν παραυτίκα
125 λαθεῖν δὲ πάσας βούλομαι τὰς δυνάμεις
οὐρανίας· λέγω δὲ σοὶ μόνῳ τόδε·
χαίρων πρόσελθε Μαρία τῇ παρθένῳ·
πόλις Θεοῦ γὰρ ἐστὶν ἐμψυχωμένη·
130 πρὸς παράδεισον τὸν λογικὸν μου δράμα
πρὸς τὴν νοητὴν σπεῦσον ἀρτίως πύλην
πρὸς οὐρανὸν σποῦδας ἐλθεῖν τὸν
[νέον
μήνυσον ὄμβρον τῆς ἐμῆς παρουσίας
τῇ φωτοειδῇ καὶ καλῇ μου νεφέλῃ·
135 τρέχων ὀδευσον εἰς φαεινὴν παστάδα
νυμφῶνος ἐλθὲ πλησίον φεραυγέος·
λάβω γὰρ αὐτῆς σάρκα τὴν βροτησίαν·
λάλησον εἰς οὓς τῆς κιβωτοῦ τῆς νέας
ἐτοιμασούσης τὰς ἀπάσας εἰσόδους
140 πλην μὴ θόρυβον ἐμβαλεῖν τῇ παρθένῳ
ἀλλὰ προσηνῶς προσάλλησον ἡρέμα·
πρώτῃ δὲ φωνῇ χαῖρε φώνησον μία
ὥς Εὐὰν αὐτὸς συμπαθήσω γνησίως.
'Ηκουσε ταῦτα Γαβριὴλ ἐκ δεσπότου
145 καὶ καθ' ἑαυτὸν ὥς πρέπον διεσκόπει
τοιοῦτον ἔνδον συστρέφων πάντως λό-
[γον·
« ξένον τὸ θαῦμα κρεῖττον ἐννοίας ὀ-
[λως·
ὁ γὰρ φρικώδης τοῖς χερουβὶμ τυγχά-
[νων
καὶ τοῖς σεραφὶμ ἀθεώρητος μένων
150 ὃς ἀκατανόητός ἐστιν ἐξόχως
καὶ τῶν αὐτῶν ταγμάτων τῇ πληθύνει
ποῖαν ὑπισχνεῖται γε τὴν συντυχίαν
αὐτοπρόσωπον μηνύων παρουσίαν·

73) ἦν εὖρη Κῶδ.

118) 'Αδὰμ ἀναπλάσειν γὰρ Κῶδ.

155 δι' ἀκοῆς δὲ μᾶλλον εἴσοδον μόνης·
ὁ καταδικάσας γὰρ Εὐὰν τῷ τότε
πῶς δοξάσειν βούλοιο τὴν θυγατέρα ;
ταύτης πεσοῦσης ἐξ Ἑδὲμ δι' ἀπάτης
γαστήρ δὲ χωρεῖν τοῦτον ἰσχύει τέως
ὅς ἐστιν ἀχώρητος ὡς Θεὸς Λόγος. »
160 Τοιαῦτα τούτου τὸ πρὶν ἐνθυμουμέ-
[νου
ὁ δεσπότης ἔφησε πρὸς τοῦτον τάδε·
« Μὴ δὴ ταράττου καὶ ξενίζου τοῖς λό-
[γοις·
οὐ παρ' ἐμοῦ πρὶν ἐστάλης Ζαχαρία ;
οὐ μὴνυσιν δέδωκας αὐτῷ τοῦ τόκου ;
165 οὐ δεσμὸν ἐσκεύασας ἡπειρηκότι ;
οὐκ ἀπόφασιν αὐτὸς εἰρήκεις τότε,
κυρῶν παρῆν δ' ἔγωγε τὸ ψήφου τέλος ;
εὐαγγελισμῶν τοῦργον οὐ διεξέβη ;
οὐ στείρα μήτρας δεσμὰ παρεκκεκλίκει
170 φυγοῦσα τὴν στείρωσιν ἐξ ἀτεκνίας ;
πῶς καὶ νομίζεις παρ' ἐμοὶ τί μὴ σθῆ-
[ναι ;
πῶς ἀμφιβάλλεις ; πῶς δεῖμός σε κατέ-
[χει ; »
Πρὸς τοῦτον ἀντέφησεν εὐθύς τὸν
[λόγον
ὁ τῶν αὐλῶν τάξεων πρωτοστάτης·
175 « ἅπαντα ταῦτα κἂν θέλῃς δυνατὰ σοι
τὸ τὴν ἴασιν φύσεως τῶν σφαλμάτων
ἐν συμπαθείᾳ σκευάσειν ἐκουσίως
τὸ νεκρὰ πρὸς ζώωσιν εἰσάξειν μέλη
τὸ στείραν εὐθύς παιδίων γε μητέρα
180 δεῖξαι φυγοῦσαν τὴν κακὴν ἀκαρπίαν
καὶ ταῦτα γήρους ἡμερῶν πεπλησμένην
ὅπερ συνήθως συντελεῖς σῇ δυνάμει
μάρτυς δὲ τούτου Σάβρα σὺν τῇ Ρε-
[βέκκᾳ
Ἄννα πρὸς αὐταῖς αἰ πρὶν ἐξ ἀπαιδίας·
185 ἀνώτερον πέφυκε τῶν ὅλων λόγων
τὴν σὴν ἐπαγγέλλειν γε νῦν παρου-
[σίαν »
Ὅν τὰ πλάτη γῆς καὶ πόλου καὶ τῶν
μέσων
κτίσις τε πᾶσα μὴ σθένει χωρεῖν ὅλως
σκηνὴ δὲ φησι πῶς με τοῦ πατριάρχου
190 ὥρᾳτο χωροῦσα πρὶν ; εἰπέ συντόμως. »
Ὁ Γαβριὴλ ἔφησε πρὸς Χριστὸν
[πάλιν·
« τῷ πατριάρχῃ τῷ ξενίζοντι ξένους
τότε ξενισθεῖς ἐν τύπῳ τῆς παροδου
εὐθύς παρῆλθες· νῦν δὲ πῶς ἡ Μαρία
195 ἄστεκτον ὄντα δέξεται πῦρ γαστέρι ;
ὁ σὸς θρόνος κύκλω σε ταῖς λαμπηδόσιν

φάους αὐλοῦ λάμπεται, Θεοῦ Λόγε,
καὶ δύναται σε μήτρα παρθένου φέ-
[ρειν ; »

« Εἰ τὴν βάτον δέ φησιν οὐ τὸ πῦρ
[ὅλως
200 ἔβλαψε, βλάψει μὴ τι καὶ τὴν παρθένον
τὸ πῦρ τὸ θεῖον τῆς ἐμῆς παρουσίας ;
ἡ δὲ σκιογράφῃς ὥράθη πάλαι
ἐκεῖνο μηδὲν προξενῆσαν τὴν βλάβην
ἀρδευτικὸν δὲ μᾶλλον ἐνδεδειγμένον·
205 τί δῆτα φήσεις τῆς ἀληθείας χάριν,
μὴ κατακαινούσης γε κἂν δοκεῖν θέλη
πυρὸς φλογὸς νῦν ὑετοῦ καὶ τὸν τρό-
[πον ; »

Τούτων ἀκούσας ἄγγελος τῶν ρημά-
[των
τὸ λοιπὸν ἦν πρόθυμος εὐθυπηρετίας
σπεύδων τελειώσειν γε προσεταγμένον
210 ἐπεὶ δ' ἀφίκτο φησὶ πρὸς τὴν παρθένον
« νῦν σοι τὸ χαῖρε τῇ κεχαριτωμένῃ
ἦκα κομίζων χαῖρε χαῖρέ μοι χαῖρε
ἔχεις μετὰ σοῦ τὸν Κύριον τῶν ὅλων
215 μὴ δῆτα, φησιν, αἰσχύνῃν ὡς αἰτίαν
τῆς καταδίκης καθ' ἐαυτὴν νῦν φέρεις·
μήτηρ γίνῃ γὰρ τοῦ καταδίκην πάλαι
βροτοῖς ἅπασι δόντος ἐκ τῆς ἀγάπης
καὶ χαῖρε χαῖρε χαῖρε μοι χαῖρε χαῖρε·
220 μήτραν δὲ μητρὸς ἐκθυθίσεις τῶν μό-
[ρων

καὶ τῆς ἀχωρήτου δὲ φύσεως ἔση
χωρίον ὄντως εὐρύχωρον ὡς θέμις. »
Ἐμψυχε ναὶ καὶ κιθωτὲ καὶ κλίμαξ
τοῖς ἀσθενοῦσι ψυχικὴν ἀρρωστίαν
225 ἱατρὸς ἦλθεν ἐκδιώξων τὴν νόσον
τοῖς ἐν σκότει τε τῆς πλάνης τεθειμένοις
δικαιοσύνης ἥλιος νύκτα τρέπων
ἔλαμψεν ἐξήστραψεν οἰκεία φύσει
καὶ τοῖς κλύδωνι συμπεσοῦσι τοῦ βίου
230 λιμὴν γαλήνῃς ἐκτρέπων ζάλην ὅλην
τοῖς πρὶν παροργίσασι καὶ μισουμένοις
ἢ συμπάθεια καὶ λύσις τῶν πταισμάτων
καὶ τοῖς ἔχουσι τὴν μάχην ἐκ δαιμόνων
κλίνων πρόμαχος τὰς παρατάξεις ὅλων·
235 ὦ δόξα τιμὴ καὶ κράτος πάντως πρέπει
τηροῦντι καὶ σκέποντι καὶ σώζοντι γε
τοὺς χριστιανῶν εὐσεβεῖς στεφανφόρους
λιταῖς πανάγνου μητρὸς ἡγιασμένης
καὶ τῶν ἁγίων τῷ δε τῶν πεφιλημένων
240 καὶ τοῦ μεγίστου καὶ σοφοῦ θυηπόλου
τοῦ λάμπρυναντος τὴν ὅλην οἰκουμένην.

240) καὶ σοφοῦ θυηπόλου Κῶδ.

**ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ
ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ
ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ¹**

ΚΩΔ. Δ 84 φ. 327 Λαύρας.

Νῦν ἡ τῆς βασιλίδος βασιλικὴ καὶ ὑπέρ-
ξενος ἑορτὴ τε καὶ πανηγυρις ὑπὲρ τὰς
χρυσανγεῖς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ἐξέλαμψε·
νῦν ἡ καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ ἐκκλησία
5 νυμφικῶς ὠραίζεται, λίαν ἀγαλλομένη·
νῦν οἱ φιλοθεάμονες καὶ πανηγυρισταὶ ἑ-
ορτὴν ἑορτῶν ἑορτάζοντες, πανδημεὶ ἐπα-
θροίζονται· νῦν εὐφραίνεσθωσαν τὰ οὐρά-
νια, τὰ ἐπίγεια, τὰ καταχθόνια, καὶ πάντα
10 τὰ ἐν αὐτοῖς ποιήματα· νῦν εὐφημείσθω
ἡ πανεύφημος ὡς εὐφημος, πανευφήμοις
εὐφημίαις· νῦν μεγαλυνέσθω ἡ θεομεγά-
λυντος καὶ θεοπρότακτος καὶ θεοχρημάτι-
στος Παρθένος· νῦν ἐπαινείσθω ἡ πολυώ-
15 νυμος ὄντως καὶ πολυόμματος καὶ πάσης
ὁμοῦ τῆς κτίσεως ὑπερτάτη· νῦν μακαρι-
ζέσθω ἡ θεόμιλος καὶ θεοχώρητος καὶ κο-
σμοσέβαστος τοῦ Θεοῦ Κιβωτός. Σήμερον
γὰρ ὡς ἀληθῶς πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης
20 χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις γίνεται· σήμερον βο-
άτωσαν φιλεόρτων αἱ σύγκλητοι· σήμερον
βοάτωσαν πάντες λαοὶ τῇ ἐκ Δαβὶδ βασι-
λίᾳ, δεδοξασμένα λέγοντες, μετὰ Δα-
βὶδ, ἐλαλήθη περὶ σοῦ ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ
25 τοῦ βασιλέως τοῦ μεγάλου· σήμερον ὑπα-
νοιγέσθω ἡ τῶν προφητῶν θεόγραφος βί-
βλος καὶ λεγέτω τὰ περὶ τῆς ἀειπαίδος
ταύτης καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας· σήμερον
Δαβιτικῶς ἀγαλλιάσθωσαν διὰ τὴν ἔμφυ-
30 χον πόλιν αἱ πόλεις πᾶσαι τῆς Ἰουδαίας·
σήμερον Γαβριὴλ ὁ τῆς νῦν πανεόρτου
πανηγύρεως χορίαρχος βοάτω ἄνωθεν τῇ
παμβασίλειδι καὶ λεγέτω· χαῖρε κεχαριτω-
μένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· σήμερον βοήσω-
35 μεν καὶ ἡμεῖς οἱ πηλινόγλωσσοι· καὶ εἴπω-
μεν τῇ μεγαλοδοξοτάτῃ καὶ φωτοφόρῳ

Μητρὶ τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ, ρητὰ τινα καὶ χαροποιὰ
χαρμονικῶς ἀναφωνοῦντες καὶ λέγοντες·
40 Χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ·
εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημέ-
νος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου· χαῖρε κε-
χαριτωμένη ἡ ἐκ πασῶν ἐκλεχθεῖσα γενε-
ῶν καὶ φυλῶν καὶ γλωσσῶν καὶ ἔθνῶν καὶ
45 λαῶν· χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη ἡ πρὸ αἰώ-
νων προορισθεῖσα τῷ ποιητῇ καὶ βασιλεῖ
τῶν αἰώνων· χαίροις τὸ τῆς παλαιᾶς καὶ
καινῆς Διαθήκης συμπέρασμα· χαίροις
τὸ τῶν θεοφόρων πατέρων καὶ πατριαρ-
50 χῶν πολύανθον ἄνθος· τὸ τῶν ἀπ' αἰῶνος
ἀγίων προφητῶν προκατάγγελτον ὄνομα·
χαίροις ἡ ἀπόγονος τοῦ κοσμοπάτορος
καὶ θεοπλάστου Ἀδάμ· χαίροις ἡ τῆς κο-
σμομήτορος καὶ πρώτης ἐν γυναιξὶν Εὐας
55 θύγατερ· χαίροις ἡ ἀντίτυπος τοῦ Νῶε
ἔμψυχος θήκη· χαίροις ἡ ἐκ μηροῦ τοῦ
ἐθνοπάτορος Ἀβραάμ κατ' ἐπαγγελίαν
Θεοῦ ἀψευδῶς φυεῖσα· χαίροις ἡ οὐρανό-
φθαστος κλίμαξ ἣν εἶδε πάλαι ὁ μέγας ἐν
60 πατριάρχαις Ἰακώβ· χαίροις ἡ φλογοφό-
ρος βάτος ἣν ποτε εἶδεν ὁ παμβόητος ἐν
ὄρει Σινᾶ Μωϋσῆς· χαίροις ἡ ἀγιόβλα-
στος ράβδος Ἀαρὼν τοῦ ὄντως ἐν ἱερεῦσι
περιβλέπτου· χαίροις ἡ πορφυροποίκιλτος
65 νέα Σκηνὴ ἣν ὁ ποικιλτῆς ἐκαινούργησε
Βεσελέλ· χαίροις τὸ χρυσοῦν διάλιθον
καὶ χρυσοῦφαντον λόγιον· χαίροις τὸ ὑπὸ
τῶν δύο σεραφίμ κατασκιαζόμενον ἱλα-
στήριον· χαίροις τὸ ἱερατικὸν τῆς ἀρχιε-
70 ρωσύνης σκηνὴς Ἐφούδ· χαίροις τὸ χρυ-
σοῦν τῶν θυμιαμάτων θυσιαστήριον· χαί-
ροις ἡ τῆς προθέσεως τῶν ἄρτων ἀκτινο-
ειδὴς τράπεζα· χαίροις τὸ ἅγιον τῶν ἀγί-
ων δεύτερον καταπέτασμα· χαίροις ἡ ἔσω-
75 θεν καὶ ἔξωθεν περικεχρωσμένη χρυσίῳ
καθαρῷ τοῦ ἀγιάσματος κιβωτός· χαί-
ροις ἡ πρωτότοκος καὶ ἀπειρόζυγος δάμα-

(1) Ἀντίγραφον τοῦ παρόντος Λόγου ὡς καὶ τοῦ προηγουμένου ἱαμβικοῦ τοῦ Μερκουρίου ἐκ τῶν Λαυριωτικῶν Κωδίκων ἔχορήγησέ μοι προθυμώτατα ὁ Γέρον Σπυρίδων ἱατρός Λαυριώτης, πρὸς δὲ καὶ δημοσίᾳ τὰς εὐχαριστίας μου ἐκφράζω,

80 λισ· χαίροις ἡ τοῦ ὄντως ἐπουρανίου μάν-
 να πάγχρυσος στάμνος· χαίροις ὁ τῆς ἐπ-
 ουρανίου δρόσου καθαρώτατος πόκος, κα-
 τὰ τὸν ὑποφήτην Γεδεών· χαίροις τὸ κα-
 τάσκιον ὄρος ὅπερ ἐκστάς κατείδεν ὁ θαυ-
 μάσιος Ἀββακούμ· χαίροις ἡ ὀλόχρυσός
 85 τε καὶ ἐπτάφωτος λυχνία, ἣν προεώρακεν
 Ἡσαΐας, ὁ τῶν προφητῶν μεγαλοφωνό-
 τatos· χαίροις ἡ κεκλεισμένη πύλη ἣν περ
 κατείδεν ὁ ἀληθὴς τῶν χερουβὶμ θεατῆς·
 χαίροις τὸ ἀλατόμητον ὄρος ὅπερ ἐθεάσα-
 90 το Δανιήλ, ὁ ἀκριβὴς τῶν ὀνείρων ἐρμη-
 νευτής· χαίροις τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ τὸ τε-
 τυρωμένον καθάπερ ὁ σὸς προπάτωρ Δα-
 βιδ διεγράφατο· χαίροις ὁ κεκλεισμένος
 κῆπος καθὼς περὶ σοῦ σοφός τις ἀνὴρ ἀγ-
 χιστεύων προανέκκραγε· χαίροις τὸ ἐξ
 95 Ἰούδα βασιλικώτατόν τε καὶ κράτιστον
 σκῆπτρον· χαίροις τὸ ἐκ Δαβιδ καὶ τῆς
 τοῦ Δαβιδ πατρίδος Βηθλεὲμ παρθενόφυ-
 τον ἄνθος· χαίροις τὸ ἐκ τῆς εἰζης Ἰεσ-
 σαι ἱερογενὲς καὶ ὀλόρριζον βλάστημα·
 100 χαίροις τὸ ἐξ ἐπαγγελίας μονογενὲς καὶ
 ὁμοφυὲς τοῦ δικαίου Ἰωακείμ φυτόν· χαί-
 ροις τὸ τῆς φαιδρᾶς κογχύλης Ἀννης εὐ-
 γενὲς καὶ ἀναγνον γέννημα· χαίροις ἡ
 105 εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων προσενηχθεῖσα καὶ
 ἁγιασθεῖσα καὶ ἀνατραφεῖσα καὶ αὖξη-
 θεῖσα καὶ φυλαχθεῖσα· χαίροις ἡ θαλαμη-
 πόλον τε καὶ μνηστὴν καὶ παραθηκοφύ-
 λακα Ἰωσήφ τὸν υἱὸν Δαβιδ ὀρμασασμένη·
 χαίροις ἡ ἐν τῷ ἔκτῳ καὶ πρώτῳ μηνὶ εὐ-
 110 αγγελικῶς εὐαγγελισθεῖσα καὶ Μήτηρ
 Θεοῦ ὀνομασθεῖσα καὶ ὀφθεῖσα· χαίροις
 ἡ ἐν τῇ πόλει Ναζαρετ κόσμου σωτηρίας
 δεξαμένη εὐαγγέλια· χαίροις ἔφ' ἣν ἀπε-
 στάλη Γαβριήλ ὁ ταξίαρχος τῶν νοερῶν
 115 τε καὶ ἀσωμάτων δυνάμεων· χαίροις εἰς
 ἣν ἀφράστως ἐσκήνωσεν ὁ εἰς τῆς ὁμοου-
 σίου καὶ φωτοζώου Τριάδος προσκυνητός·
 χαίροις εἰς ἣν ἀρρήτως ἐσκήνωσεν ὁ
 σφραγίζων τὴν ἄβυσσον καὶ ἐξανοίγων
 120 αὐτήν· χαίροις εἰς ἣν ἀγνώστως σκηνώ-
 σας ὤκησεν ὁ λέγων ἐν τῇ Μωσαϊκῇ βί-
 βλω· ἐγὼ ὁ Θεὸς Ἀβραάμ, καὶ ὁ Θεὸς
 Ἰσαάκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ· χαίροις εἰς
 ἣν καθ' ἡμᾶς σκηνώσας ὤκησεν ὁ λέγων
 125 ἐν τῇ βίβλω Ἰώβ, ὅτε ἐγεννήθησαν ἄστρα
 ἥνεσάν με φωνῇ μεγάλη πάντες ἄγγελοί
 μου καὶ ἤμνησαν· χαίροις εἰς ἣν δι' ἡμᾶς
 σαρκὶ σκηνώσας ὤκησεν ὁ λέγων ἐν Ἡ-
 σαΐα· ἐγὼ Θεὸς πρῶτος καὶ ἐγὼ μετὰ ταῦ-

130 τα· χαίροις ὃ Θεοῦ θεοφόρον κειμήλιον
 ἐν μήτρᾳ φέρουσα τὸν φέροντα τὰ πάντα·
 χαίροις ὃ Θεοῦ θεοφόρον κειμήλιον ἡ
 σαρκὶ χωρήσασα τὸν μηδαμοῦ μηδαμῶς
 χωρούμενον· χαίροις ὃ Θεοῦ θεοφόρον
 135 κειμήλιον, καὶ παντὸς ἀκούσματος ἀνώτε-
 ρον ἄκουσμα· χαῖρε διὰ τοῦτο· χαῖρε ὅτι
 τέτοκας παιδίον, περὶ οὗ φησὶν (αἰνίττε-
 ται) Ἰακώβ λέγων· « σκύμνος λέοντος
 Ἰούδα ἐκ θλαστοῦ υἱέ μου ἀνέβης »· χαῖρε
 140 ὅτι τέτοκας παιδίον περὶ οὗ φησὶν ὁ πα-
 τρόθεος Δαβὶδ, ὅτι ζήσεται καὶ δοθήσεται
 αὐτῷ ἐκ τοῦ χρυσοῦ τῆς Ἀραβίας· χαῖρε
 ὅτι τέτοκας παιδίον τὸ πάλοι λαλήσαν ἐν
 τοῖς πατράσι καὶ τοῖς προφήταις· χαῖρε
 145 ὅτι τέτοκας παιδίον ὃ παρίστανται χίλια
 χιλιάδες ἀγγέλων κατὰ τὸν Δανιήλ· χαῖρε
 ὅτι τέτοκας παιδίον ὃ λειτουργοῦσι μύρια
 μυριάδες κατὰ τὸν αὐτόν· χαῖρε ὅτι τέτο-
 κας παιδίον ὅπερ ὑμνολογεῖ καὶ δοξολογεῖ
 150 καὶ εὐσεβεῖ τῶν ἐπιγείων καὶ ἐπουρανίων
 ἡ σύμπασα κτίσις· χαῖρε ὅτι τέτοκας παι-
 δίον ὅπερ θεολογεῖ τὰ τετράμορφα χερου-
 βὶμ, καὶ κυριολογεῖ τὰ πολυόμματα σερα-
 φὶμ· χαῖρε ὅτι τέτοκας παιδίον ἐν τῇ πολυ-
 155 ωνύμῳ πόλει τοῦ Δαβὶδ ἐκ τοῦ Δαβὶδ· χαῖ-
 ρε ὅτι τέτοκας βρέφος προαιώνιον καὶ
 πρόσφατον, τὸ ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ καταγό-
 μενον· χαῖρε ὅτι γεγέννηκας βρέφος τὸ
 τοῦ Πατρὸς ὁμοβασιλεῖον, ὁμόθρονον, ὁ-
 μότιμον καὶ ὁμοούσιον· χαῖρε ὅτι γεγέννη-
 160 κας βρέφος ἅμα τῷ Πατρὶ συνδοξαζόμε-
 νον καὶ συμπροσκυνούμενον· χαῖρε ὅτι γε-
 γέννηκας, καθὰ (φησὶν) ὁ θαυμασιος δια-
 γορεύει Λουκᾶς ἐν τεσσαρακοστῇ πρώτῳ
 165 τῆς βασιλείας Καίσαρος Αὐγούστου· χαῖ-
 ρε ὅτι γεγέννηκας βρέφος οὐτινος ἕνεκα
 ἄγγελοι παμπληθεῖς τὰ ἐπίγεια κατέλαβον·
 χαῖρε ὅτι γεγέννηκας βρέφος οὐτινος ἕνε-
 κα ποιμένες νυκτοφύλακες ἀγραυλοῦντες
 170 ἐθαύμαζον· χαῖρε ὅτι γεγέννηκας βρέφος
 οὐτινος [ἕνεκα] ὑπέμελλον ἄγγελοι λέγον-
 τες· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς
 εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία· χαῖρε ὅτι
 γεγέννηκας βρέφος οὗ ἕνεκα θορυβεῖται
 175 καὶ φονοκτυπεῖται πόλις Ἱερουσαλὴμ· χαῖ-
 ρε ὅτι γεγέννηκας βρέφος οὗ ἕνεκα Ἡ-
 ρώδης ὁ βασιλεὺς θυμομαχῶν ταράττεται·
 χαῖρε ὅτι γεγέννηκας βρέφος οὗ ἕνεκα ἡ
 συγγενὴς Ἑλισάβετ ὑπερόριος γίνεται·
 180 χαῖρε ὅτι γεγέννηκας βρέφος, οὐτινος ἕ-
 νεκα Ζαχαρίας ὁ παμμέγιστος ἱερεὺς με-

ταξὺ τοῦ ναοῦ κτείνεται· χαῖρε ὅτι γεγέννηκας βρέφος οὐτινος ἔνεκα ἢ Βηθλεὲμ στρατιωτικῶς ἐρευνᾶται· χαῖρε ὅτι γεγέννηκας βρέφος οὐτινος ἔνεκα νεογενῇ τε καὶ μιμηλόφωνα βρέφη μεληδὸν ἀλίσκονται· χαῖρε ὅτι γεγέννηκας βρέφος οὐ ἔνεκα Ραχὴλ ποταμίδον δακρύουσα βαρύνχον καὶ θρηνῶδες ἐκπέμπει μέλος· χαῖρε ὅτι γεγέννηκας βρέφος τὸ ὀκταήμερον περιτεμνόμενον κατὰ τὸν Μωσέως νόμον· χαῖρε ὅτι γεγέννηκας βρέφος ὅπερ ἐν τῇ συμπληρώσει τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἐν τῷ Σολομοντείῳ προσήνεγκας ναῶ· χαῖρε ὅτι γεγέννηκας βρέφος νηπιοφανὲς ὅπερ ὁ πολυφαῆς ἱερεὺς Συμεὼν ἰδὼν ἀπολύεσθαι ἔσπευδε· χαῖρε ὅτι γεγέννηκας βρέφος τὸ ὑπὸ τῆς προφήτιδος καὶ χήρας Ἄννης ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ κυριολογηθέν· χαῖρε κεχαριτωμένη· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἐπεφάνη ὁ πρὸ πάντων βουνῶν γεννηθεὶς, Θεὸς φημί ὁ παντεξούσιος· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ὑπερκοσμίως ἐπέφανεν ὁ κόσμον ἄκοσμον κοσμήσας, καὶ κτίσιν ἄκτιστον κτίσας· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἐπέφανεν ὁ πρὸ τοῦ ὄρη γεννηθῆναι καὶ πλασθῆναι τὴν γῆν καὶ τὴν οἰκουμένην, ἐκ πατρὸς ἀγεννήτου γεννηθεὶς· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἐπέφανεν ὁ τὸν οὐρανὸν ὥσει δέξριν ἐκτείνας καὶ τὴν ξηρὰν ἐπὶ τῶν ἀβυσσείων ἐδράσας ὑδάτων· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἐπέφανεν ὁ ψάμμω χαλινώσας τὴν μεγαλομέγεθόν τε καὶ θαυμαστοθέατον καὶ κοσμοχώρητον θάλασσαν· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἐπέφανεν ὁ χειρσὶν ἀχράντοις τε καὶ ἀχειροπλάστοις χειροπλαστήσας τὸν πρῶτον ἐν ἀνθρώποις ἄνθρωπον Ἀδὰμ· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἀρτίως ἐπέφανεν ὁ λέγων πρὸς Ἀβραάμ ἢ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἐπέφανεν ὁ πάλαι διὰ Μωσέως αἰγυπτιακῆς δουλείας ρυσάμενος λαὸν Ἰσραηλῆτην καὶ Φαραωνίτην θαλασσοκτονήσας ἀνακτα· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἐπέφανεν ὁ κατὰ γενεὰν ὀπτανόμενος, ἐν τε πατράσιν ἐν τε προφήταις καὶ ἐν ᾗσι τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς οὖσι· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἐπέφανεν διὰ σπλάγχχνα ἐλέους, ὁ διὰ τὸν ἄνθρωπον ἄνθρωπος γενόμενος· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἐπέφανεν διὰ σπλάγχχνα ἐλέους ὁ μόνος ἐν θεοῖς Θεός, καὶ μόνος ἐν κυρίοις Κύριος, καὶ μόνος ἐν βασιλεῦσι Βασιλεὺς· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἐπέφανεν ὁ μόνος ἐν ἁγίοις

Ἅγιος καὶ μόνος ἐν δεδοξασμένοις δεδοξασμένος, καὶ μόνος ὑψιστος ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἐπέφανεν ὁ μόνος ἀπαθὴς καὶ μόνος ἀψευδής, καὶ μόνος ἐκ μόνου μονογενὴς Θεοῦ υἱὸς καὶ Θεός· χαίροις, ὦ Κυρία Θεοτόκε, δι' ἧς ἡμῖν γεννᾶται ὁ αὐτογενέθλιος καὶ φύεται ὁ αὐτοφνής καὶ αὐξεῖται ὁ τέλειος· χαίροις ὦ Κυρία Θεοτόκε, δι' ἧς ἡμῖν σωματοῦται ὁ ἀσώματος καὶ ἄρχεται ὁ ἀναρχος καὶ χωρεῖται ὁ ἀχώρητος· χαίροις, ὦ Κυρία Θεοτόκε, δι' ἧς ζωοῦται ὁ αὐτόζωος καὶ ποσοῦται ὁ ἄποσος, καὶ σαρκοῦται ὁ ἄσαρκος· χαίροις, ὦ Κυρία Θεοτόκε, δι' ἧς οὐσιούται ὁ ὑπέρθεος καὶ τελεσιουργεῖται ὁ παντέλειος, καὶ φέρεται ὁ φέρων τὰ πάντα· χαίροις, ὦ Κυρία Θεοτόκε, δι' ἧς ὁ ἄκτιστος κτίζεται· καὶ πτωχεύει ὁ πλούσιος, καὶ νηπιάζει ὁ ὑψιστος· χαίροις, ὦ Κυρία Θεοτόκε, δι' ἧς ψηλαφᾶται ὁ ἀψηλάφητος, καὶ κρατεῖται ὁ ἀνέπαφος, καὶ βαστάζεται ὁ βαστάζων τὰ πάντα· χαίροις, ὦ Κυρία Θεοτόκε, δι' ἧς γαλακτοτροφεῖται ὁ τοῦ παντὸς κηδεμών καὶ τροφὸς καὶ πρύτανις Θεός· χαίροις, ὦ Κυρία Θεοτόκε, δι' ἧς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγος υἱὸς ἀνθρώπου σωματικῶς κατ' εὐδοκίαν ἄφραστον πέφηνε· χαίροις, ὦ Κυρία Θεοτόκε, δι' ἧς ὁ ἐμῆτωρ ἀπάτωρ γίνεται, καὶ ὁ νέος ἐπισυνάγεται Μελχισεδὲκ· χαίροις, ὦ Κυρία Θεοτόκε, δι' ἧς διήλθεν ὁ ὥραϊος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων· χαίροις μόνῃ μήτηρ Θεοῦ ἀπὸ ἀνατολῶν μέχρι δυσμῶν χριστιανικῶς τε καὶ φιλευσεβῶς μακαριζομένη· χαίροις μόνῃ μήτηρ Θεοῦ ἢ ἀπ' ἄρκου τοῦ οὐρανοῦ ἕως ἄρκων αὐτοῦ μητρικῶς τε καὶ Δαβιτικῶς τὸ κατάντημα τῆς προστασίας ἔχουσα· χαίροις μόνῃ μήτηρ Θεοῦ ἢ πάσης ἀκτίνας φωτεινότερα καὶ πάσης καθαρότητος καθαροτέρα· χαίροις μόνῃ μήτηρ Θεοῦ ἢ τῶν ἐπιγείων καὶ καταχθονίων μεγαλοπρεπῆς τε καὶ μεγάλωφτος εὐκλεία· χαίροις μόνῃ μήτηρ Θεοῦ καὶ παντὸς σεβάσματος σεβασμιωτέρα, καὶ παντὸς ἀκούσματος ὑπερκείμενον ἄκουσμα· χαίροις μόνῃ μήτηρ Θεοῦ καὶ παντὸς ἐπαίνου ἁνωτέρα, καὶ παντὸς ἀγαθοῦ ἀγαθοτέρα, καὶ παντὸς τιμίου τιμιωτέρα· χαίροις μόνῃ μήτηρ Θεοῦ ἢ παντὸς γλυκύσματος γλυκυτέρα, καὶ παντὸς εὐγενοῦς εὐγενεστέρα, καὶ παντὸς πλούτου πλεοντός πλουσιωτέρα·

χαίροις μόνη μήτηρ Θεοῦ τὸ μόνον ὄντως
 τῆς χριστιανικῆς κτίσεως παγγάληνον καὶ
 πασιπόθητον ὄνομα· χαίροις μόνη μήτηρ
 Θεοῦ ἡ προσκυνητὴ εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ
 290 δοξαστὴ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ ἐπαινετὴ εἰς
 ἀπεράντους αἰῶνας· χαίροις μόνη μήτηρ
 Θεοῦ, εἰς πάσας γενεὰς γενεῶν ὑπ' ἀγγέ-
 λων τε καὶ ἀνθρώπων ὁμοφώνως ἐν φόβῳ
 μεγαλυνομένη· χαίροις μόνη ἐν βασιλίσ-
 295 σαις βασιλίσσα ἡ βασιλεύς μὲν θυγάτηρ
 παμβασιλέως δὲ Χριστοῦ μήτηρ, φιλευσε-
 βῶν δὲ βασιλέων κράτος· χαίροις μόνη ἐν
 βασιλίσσαις βασιλίσσα ἡ ἐν ἱματισμῷ δια-
 χρύσῳ περιβεβλημένη πεποικιμένη, κα-
 300 θῶς ὁ μέγας ψαλμοδὸς Δαβὶδ ἀνέκραγε·
 χαίροις μόνη ἐν γυναιξὶν εὐλογημένη ἡ
 τῆς προμήτορος Εὐας τὸ σφάλμα ἀνορθώ-
 σασα· χαίροις μόνη ἐν γυναιξὶν εὐλογη-
 μένη ἡ τὸ ταπεινότατον γένος τῶν χαμαὶ
 305 κειμένων γυναικῶν ἀνυψώσασα· χαίροις
 μόνη ἐν γυναιξὶν εὐλογημένη ἡ λεαμπτρ-
 σμένη καὶ τεθαυμασμένη ὅτι μόνη Χρι-
 στὸν τὸν Θεάνθρωπον ἀνάνδρως συνέλα-
 βες καὶ ἀπόνως ἐκύησας· χαίροις μόνη ἡ
 310 ὄντως ἐν γυναιξὶν εὐλογημένη καὶ δεδο-
 ξασμένη ὅτι μόνη τὸν ἕνα τῆς τρισσοφα-
 οῦς καὶ ἁγίας Τριάδος ἀφλέκτως συνειλη-
 φυῖα γεγέννηκας· χαίροις μόνη ἐν γυναι-
 ξὶν εὐλογημένη ὅτι μόνη ἀστενοχωρήτως
 315 ἐχώρησας ὄνπερ ὁ κόσμος χωρῆσαι οὐ
 δύναται· χαίροις μόνη ἀνύμφευτε ἡ ἐν τῇ
 νυμφικῇ ἀσμάτων βίβλῳ προαναφερομέ-
 νη· χαίροις μόνη ἐν παρθένοις παρθένος,
 ἡ καὶ πρὸ τοῦ τόκου καὶ ἐν τῷ τόκῳ καὶ
 320 μετὰ τὸν τόκον παρθένος διαμείνας·
 χαίροις μόνη ἐν πύλαις πύλῃ κεκλεισμένη,
 καὶ μόνη πόλις ἐν πόλεσι πεφυρωμένη·
 χαίροις ὄντως κεχαριτωμένη· χαῖρε ὅτι περ
 325 ἁγιωτέρα σὺ τῶν ἀγγέλων καὶ τιμωτέ-
 ρα τῶν ἀρχαγγέλων· χαῖρε κεχαριτωμένη
 ὅτι περ θαυμασιωτέρα σὺ τῶν θρόνων
 καὶ κυριωτέρα σὺ τῶν κυριοτήτων, καὶ
 δυναμωτέρα σὺ τῶν δυνάμεων· χαῖρε κε-
 330 χαριτωμένη ὅτι περ σὺ τῶν ἀρχῶν ἀνω-
 τέρα καὶ τῶν ἐξουσιῶν· χαῖρε κεχαριτω-
 μένη ὅτι περ καλλιωτέρα σὺ τῶν χειρουβὶμ
 καὶ σεβασμιωτέρα τῶν σεραφίμ· χαῖρε κε-
 χαριτωμένη ὅτι περ ὑψηλότερα σὺ τῶν οὐ-
 335 ρανῶν, καὶ καθαρωτέρα ὑπὲρ τὸν φαίνον-
 τα ἥλιον· χαῖρε κεχαριτωμένη ὅτι περ εὐ-
 γενεστέρα σὺ πάντων τῶν ἀφ' ἡλίου ἀνα-
 τολῶν καὶ βασιλικωτέρα σὺ ὑπὲρ πάσας

τὰς βασιλείας τῆς βροτείας οὐσίας· χαῖ-
 340 ρε κεχαριτωμένη ὅτι περ ἀγαθώτερα σὺ ὑ-
 περκειμένη ὄντως τὴν ἀγαθὴν καὶ πολλὴν
 γῆν τὴν ρέουσαν γάλα καὶ μέλι· χαῖρε κε-
 χαριτωμένη ὅτι ὑπὲρ χιόνα ἐλευκάν-
 θης· χαῖρε κεχαριτωμένη ὅτι ὑπὲρ τὰ κρῖ-
 να εὐκωδιάζεις, ὑπὲρ τὰ ῥόδα ἡρυνθώτης,
 345 καὶ ὑπὲρ τὸ πολυποίκιλτον ἔαρ ἐξήνθη-
 σας· χαῖρε κεχαριτωμένη, ὅτι ὑπὲρ τὴν
 Ἱερουσαλὴμ ὠραιώθης, καὶ ὑπὲρ τὸν Σο-
 λομώντειον ἐμεγαλύνθης ναόν· χαῖρε σὺν
 χαῖρε καὶ πάλιν ἐρῶ χαῖρε κεχαριτωμένη,
 350 ὅτι πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης
 σου καὶ τῆς μεγαλειότητος· χαῖρε δι' ἧς ἡ-
 μεῖς οἱ ταπεινοὶ Χριστοῦ δευτέραν καὶ
 φωτισωτήριον γέννησιν εὐσεβοπρεπῶς
 προσκυνούμεν· χαῖρε δι' ἧς ἡμεῖς τὴν κο-
 355 σμοποιὸν καὶ ζωαρχικὴν καὶ ἀεὶ βασιλεύ-
 ουσαν ἐπέγνωμεν Τριάδα· χαῖρε δι' ἧς ἡ-
 μεῖς χριστιανικὸς λαὸς τοῦ σοῦ υἱοῦ καὶ
 Θεοῦ ὀνομάσμεθα· χαῖρε δι' ἧς ἡμεῖς εἰς
 μίαν ἁγίαν καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν
 360 Ἐκκλησίαν ἐπολιτογραφήθημεν· χαῖρε δι'
 ἧς ἡμεῖς τὴν ψυχωσωτήριον καὶ φωτόμορ-
 φον κατέχομεν πίστιν· χαῖρε δι' ἧς ἡμεῖς
 τὸν πολυπροσκύνητον καὶ ἱαματοποιὸν
 προσκυνούμεν σταυρόν· χαῖρε δι' ἧς ἡμεῖς
 365 τὸ ἁγιοποιὸν καὶ τριφεγγὲς βαπτιζόμεθα
 βάπτισμα· χαῖρε δι' ἧς καθαρὰς φρικτῆς
 σαρκὸς ἐν τῇ φρικτοτελεῖ τραπέзη προο-
 εγγίξιν τολμῶντες κατέχομεν· χαῖρε δι'
 ἧς ἡμεῖς ἀληθινοῦ καὶ ἀθανάτου ἄρτου
 370 γεγευμέθα· χαῖρε δι' ἧς ἡμεῖς ἐκ τῶν τοῦ
 ἄδου πυλῶν εἰς οὐρανούς ἀνεβιβάσθη-
 μεν· χαῖρε δι' ἧς ἡμεῖς ἐλυτρώθημεν ἀρᾶς
 ἀνεκκλήτου δὲ χαρᾶς ἡξιώθημεν· χαῖρε
 δι' ἧς ἡμεῖς τὰς χριστομόρφους καὶ
 375 σεπτοπροσκυνητοὺς προσκυνούμεν εἰκono-
 γραφίας· χαῖρε δι' ἧς ἡμεῖς τὰ πῶν Ἐλ-
 λήνων χρυσότευκτά τε καὶ δαιμονιόμορ-
 φα συμπατοῦμεν ξόανα· χαῖρε δι' ἧς ἡ-
 μεῖς τὸν ἀρχαῖον τε καὶ μέγαν ἄν-
 380 τάρτην ἀντιπαραταττόμεθα· χαῖρε δι' ἧς
 εἰρηνοποιεῖται ἡ τῶν Ρωμαίων βασιλεία·
 χαῖρε δι' ἧς βασιλεῦσι τὸ βασίλειον δίδo-
 ται καὶ στρατηγοῖς τὸ στρατηγεῦεν ἐγ-
 χειρίζεται· χαῖρε δι' ἧς ἐπινίκια πολλάκις
 385 ἐν παρατάξει ἀλλογενῶν καὶ ἀλλογλώσ-
 σων ἐθνῶν διανύονται· χαῖρε δι' ἧς ἐτερό-
 φυλοι ὥσπερ φύλλα πίπτουσι καὶ ἄνομοι
 ὥς ἄνεμοι μηδενὸς διώκοντος διώκονται·
 χαῖρε δι' ἧς ὀπλομάχοι καὶ θυρεοφόροι

390 θραύονται, πλήττονται δὲ πρὸ συμπλοκῆς
σιδηροφόροι· χαῖρε δι' ἧς ἀντιτοξεύονται
ἀμφοτεροδέξιοι τοξόται καὶ μολωπίζονται
ἔθνη τὰ τοὺς πολέμους θέλοντα· χαῖρε δι'
395 ἧς ξιφοκτονεῖται ὁ βαρβαρογενῆς τε καὶ
φιλομάκελλος κύων Ἰσμαήλ· χαῖρε δι' ἧς
δραπετεύουσιν ἐκ μέσου τῶν ὅπλοφόρων
πιστοί, τῶν ἐν χειροπέδαις σιδηραῖς ἔλει-
νῶς κατεχομένων αἰχμαλώτων· χαῖρε δι'
ἧς ὁ σύμπας σκέπεται κόσμος, καὶ εἰς αἰ
400 διαφυλάττεται· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν ἅπαν ὠ-
μηρευῖθι ἀγαθὸν ἐν τε τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν
τῇ γῇ· χαῖρε δι' ἧς ἡμῖν εὐλογία τοῖς πι-
στοῖς ἐπήγαγεν· ἐπειδὴ περ λαός σου ἡ-
μεῖς, εἰ καὶ σειραῖς ἁμαρτιῶν συμπεπλέγ-
405 μεθα· χαῖρε δι' ἧς ὑψόγηται τῶν ἀσθενο-
γενῶν ἀρρένων χορτῶδης οὐσία· ἀλλὰ καὶ
ἡ τῶν ἀσθενογενῶν γυναίων πάμπλάνος τε
καὶ πανσάλευτος φύσις· χαῖρε δι' ἧς οἱ ἄ-
σεβεῖς εὐσεβεῖς γινόμενοι εὐσεβῶς εὐ-
410 σεβοῦσι τὸν πανσεβάσμιον τόκον σου· χαῖ-
ρε δι' ἧς οἱ φιλόχρυσοι φιλόχριστοι γίνον-
ται καὶ οἱ φιλόαργυροι φιλόανθρωποι καὶ οἱ
φιλόπλουτοι φιλόπτωχοι· χαῖρε οὖν χαῖρε
κεχαριτωμένη ὅτι πολλοὶ πολλῶν χρημά-
420 των διὰ σέ κατεφρόνησαν ὅπως σέ τὴν
μόνην ἀγαθὴν κερδήσωσι· χαῖρε ὅτι πολ-
λοὶ πολλάκις τῶν εὐσεβῶν βασιλέων πηλὸν
ἠγήσαντο διὰ σέ τὸν χρυσὸν καὶ σποδὸν
τὸν ἄργυρον· χαῖρε ὅτι πολλὰ τῶν φιλο-
425 χρίστων βασιλίδων λιθολαμπεῖς διὰ σέ
στεφάνους καὶ χρυσωνίμους ἀλουργίδας,
ἀράχνης εὐτελέστερα ἐλογίσαντο· χαῖρε ὅ-
τι πολλοὶ τῶν εὐγενῶν Ἰνδικούς διὰ σέ καὶ
κρυσταλλίζοντας λίθους περιεφρόνησαν·
430 χαῖρε ὅτι πολλὰ ἵνα εἶπω καὶ τῶν εὐγενί-
δων γυναίων εἰς οὐδὲν ἠγήσαντο διὰ σέ
ἀξιόγαστε τὰ δύσινά τε καὶ κόκκινα καὶ
περιπόφυρα καὶ ὀλοσήρικα· χαῖρε ὅτι
πολλὰ καὶ τῶν μοιχαλίδων γυναικῶν λιθο-
435 κόλλητα ἐνώτια φύλλων ἀδρανέστερα ἐλο-
γίσαντο· χαῖρε ὅτι πολλοὶ πλειστάκις τῶν
ἐνδόξων τε καὶ περιφανῶν οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ
καὶ πλουσιῶν σκύβαλα ἠγήσαντο διὰ σέ
τάς χρυσοῦ καὶ ἀργύρου χιλιάδας· χαῖρε
440 ὅτι πολλὰ καὶ τῶν νεογενῶν νεανίδων
λευκώδεις τε καὶ χρυσολαμπεῖς διὰ σέ
στολὰς ἀπώσαντο· χαῖρε ὅτι πολλοὶ διὰ σέ
ἵνα εἶπω τῶν χρυσοφόρων τριχινοφορεῖν
ἠρετίσαντο· χαῖρε κεχαριτωμένη· χαῖρε ὅ-
445 τι καταφυγὴ ἐγεννήθης ἡμῖν, καὶ μεσιτο-
λογεῖς ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πηλογενῶν πρὸς

τὸν υἱὸν καὶ Θεὸν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν·
χαῖρε κεχαριτωμένη· χαῖρε ἡ πάντων ὁμοῦ
τῶν περάτων τῆς γῆς κοινὴ σωτηρία καὶ
450 πάντων χριστιανῶν χριστιανὴ προστασία·
χαῖρε κεχαριτωμένη· χαῖρε ἡ μόνη τῶν
ζώντων ἀείζωος ζωή, καὶ μόνη τῶν ἀβοη-
θήτων παραστατικὴ βοήθεια, καὶ μόνη
τῶν ἀδυνάτων μεγαλοδύναμος δύναμις·
455 χαῖρε κεχαριτωμένη· χαῖρε ἡ μόνη τῶν
ταπεινῶν ἀνύψωσις καὶ μόνη τῶν πενήτων
ἀντίληψις, καὶ μόνη μήτηρ τῶν ὀρφανῶν
καὶ πτωχῶν καὶ χηρῶν· χαῖρε κεχαριτωμέ-
νη· χαῖρε ἡ μόνη τῶν καταπονουμένων ὑ-
460 πέρμαχος καὶ μόνη τῶν παραπονουμένων
παραμυθία καὶ μόνη τῶν ἀσκέπων σκέπη·
χαῖρε κεχαριτωμένη· χαῖρε ἡ μόνη τῶν αἰ-
χμαλώτων λύτρωσις καὶ μόνη τῶν ἐξορι-
ζομένων ἀνάκλησις, καὶ μόνη τῶν πλανω-
465 μένων ἀπλανὴς ἐπάνοδος· χαῖρε κεχαρι-
τωμένη· χαῖρε ἡ μόνη τῶν νοσοῦντων ἐπί-
σκεψις καὶ μόνη τῶν ἀσθενούντων ἴασις,
καὶ μόνη τῶν δαιμονώντων ὑγίωσις· χαῖ-
ρε κεχαριτωμένη· χαῖρε ἡ μόνη τῶν πλε-
470 ὄντων κυβέρνησις καὶ μόνη τῶν νυκτιπο-
ρούντων καὶ πεζοπορούντων συνοδοιπὸρος
καὶ συνδιαγωγός· χαῖρε κεχαριτωμένη·
χαῖρε ὅτι πάντων ἡμῶν οἱ ὀφθαλμοὶ εἰς
σέ τὴν μόνην καθαρὰν ἐλπίζουσι καὶ πρὸς
475 σέ διαπαντός ἐνατενίζουσι· χαῖρε κεχαρι-
τωμένη· χαῖρε ἡ αἰὶ προϊσταμένη ἡμῶν
τῶν ταπεινῶν, καὶ λυτρουμένη ἡμᾶς ἐκ
πάσης δικαίας τε ὁργῆς τε καὶ ἀπειλῆς·
χαῖρε κεχαριτωμένη· χαῖρε ἡ αἰὶ διαφυ-
480 λάττουσα καὶ περισκέπουσα τὸ πτωχογε-
νὲς ἡμῶν φύλον ἐν πειρασμοῖς, ἐν κινδύ-
νοις καὶ ἐν διαφόροις συμφοραῖς· χαῖρε κε-
χαριτωμένη· χαῖρε ὅτι οὐδεὶς ὥς σὺ πλὴν
εἰπεῖν τοῦ Θεοῦ τηλικούτον κεκληρονόμη-
485 κεν ὄνομα, ἢ τοιαύτης πώποτε τετύχηκε
δόξης· χαῖρε ὄντως ὑπερευλογημένη· χαῖ-
ρε δι' ἧς ἡμεῖς σήμερον ἐορτὴν ἐορτῶν,
καὶ πανήγυριν πανηγύρεων πανδημεῖ ἐορ-
τάζομεν· χαῖρε δι' ἧς ἡμεῖς σήμερον ὑ-
490 περκοσμίως τὴν ὑπερκόσμιον ταύτην πα-
νηγυρίζομεν ἡμέραν· χαῖρε ὄντως ὑπερευ-
λογημένη· χαῖρε δι' ἣν ἡμεῖς σήμερον ἀ-
γεληδὸν ἀθροίζομεθα ἐν τοῖς σοῖς ἁγιοβά-
τοις ναοῖς καὶ μεγ. αλοφάνως σὲ γεραίρο-
495 μεν· χαῖρε ὄντως ὑπερευλογημένη· χαῖρε
δι' ἣν ἡμεῖς σήμερον δίκην μελίσσῶν ἐπ-
εισαγόμενοι πληθύνομεν τὴν ὁμολογίαν
ὡς σὺ τὴν προστασίαν· χαῖρε κεχαριτωμέ-

500 νη· χαῖρε δι' ἣν ἡμεῖς σήμερον φωτοφο-
ροῦντες λαμπρῶς ἐν ἐκκλησίᾳ μεγαλάνο-
μεν· χαῖρε ὄντως ὑπερευλογημένη· χαῖρε
ὄντως δι' ἣν ἡμεῖς σήμερον τὰ τοῦ Δαβὶδ
σὺν τῷ Δαβὶδ καὶ τὰ τοῦ Ἀγγέλου σὺν
500 τῷ Ἀγγέλῳ ἀνεκνήσαμεν λόγια· χαῖρε
ροῦντες λαμπρῶς ἐν ἐκκλησίᾳ σὲ μεγαλύ-
νομεν· χαῖρε ὄντως ὑπερευλογημένη· χαῖρε
υφήναμεν τὴν τετραπλὴν τῶν χαροποιῶν
προσρήσεων πεντηκοντάδα. Ἀλλὰ παρά-
τεινον τὸ ἔλεός σου πανάγαθε Δέσποινα
510 τοῖς γινώσκουσί σε καὶ ἴδε ἐπὶ τοὺς δού-
λους σου καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα σου, καὶ κατεύ-
θυνον πάντας εἰς ὁδὸν εἰρήνης ὅτι πάντων
οἱ ὀφθαλμοὶ εἰς σὲ ἐλπίζουν καὶ σοῦ τῇ

515 μεσιτεία τὴν καταλλαγὴν τὴν πρὸς τὸν
υἱόν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν ἐσχήκαμεν· ὦ ἡ
δόξα καὶ τὸ κράτος σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ
Ἀγίῳ Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΣΗΜ. — Εἰς τὸν Λόγον Δαμασκηνοῦ, μετὰ τὸν
στίχον 158, μετὰ τὴν λέξιν βρέφος πρόσθε : τὸν τῶν
βρεφῶν τεχνουργὸν καὶ συνοχέα τῶν ὅλων· χαῖρε ὅτι
γεγέννηκας βρέφος τὸ τοῦ πατρὸς ὁμοδόναμον καὶ
ὁμόδοξον· χαῖρε ὅτι γεγέννηκας βρέφος.

Ὁμοίως εἰς τὸν στίχον 316, μετὰ τὴν λέξιν μόνη
πρόσθε : νύμφη.

Ἐπίσης καὶ εἰς τὸν στίχον 342 μετὰ τὴν λέξιν ὅτι,
πρόσθε : περὶ ὑπὲρ χιόνα ἐλευκάνθη καὶ ὑπὲρ μέλι
ἐγλυκάνθη ἀντὶ τῆς φράσεως : ὅτι ὑπὲρ χιόνα ἐλευ-
κάνθη.

D-8010
5-40
CC

ΤΥΠΟΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

« Α Γ Ω Ν »

143, Rue d'Alésia — PARIS (XIVe)

332197

BX Eustratiadēs, Sōphronios.
370 (Hē Theotokos en tē hymnographia)
E8 Ἡ Θεοτόκος ἐν τῇ. ὑμνογραφία. Paris, H.
Champion, 1930.
[v], 96p. 29cm. (Ἀγιορειτικὴ βιβλιοθήκη,
αριθ.6)

At head of title: Τεῦχος πανηγυρικὸν ἐπὶ τῇ
ἐκατονταετηρίδι τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος.

1. Orthodox Eastern Church. Liturgy and ritual. I. Title:
Hē Theotokos en tē hymnographia.

CCSC/nmb

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΡ. ΛΕΟΝΤΟΠΟΛΕΩΣ
ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ

ΟΙ ΕΚΔΟΘΕΝΤΕΣ ΤΟΜΟΙ

- Ἀριθ. 1 Κατάλογος τῶν ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ Βατοπεδίου ἀποκειμένων Κωδίκων.
Ἀριθ. 2-3 Κατάλογος τῶν Κωδίκων τῆς Μεγίστης Λαύρας (ἐν Ἀγίῳ Ὁρει)
μετὰ δύο παραρτημάτων.
Ἀριθ. 4 Συμπλήρωμα Καταλόγων Βατοπεδίου καὶ Λαύρας (Μνημεῖα ἀγιολο-
γικά).
Ἀριθ. 5 Κατάλογος Κωδίκων τῆς ἱερᾶς τῶν Κανσοκαλυβίων Σκήτης καὶ δέκα
Καλυβῶν αὐτῆς.
Ἀριθ. 6 Ἡ Θεοτόκος ἐν τῇ ὕμνογραφίᾳ.

ΥΠΟ ΤΑ ΠΙΕΣΤΗΡΙΑ

ΠΗΓΗ ΑΓΤΑΣΜΑΤΟΣ, ἥτοι Κανόνες εἰς τὴν Θεοτόκον 320 τῶν δοκιμωτέρων
τῆς ἐκκλησίας ποιητῶν.